

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mary E. Pearson

2. KİTAP

İHANETİN KALBI

REMNANT SERİSİ

nemesis

Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv - <https://rantey.org>

TARİH VE GERÇEK SONSUZA DEK GÖMÜLÜR SULARA,
YALNIZCA BİR NESLİN,
OLANLARA GÖZLERİNİ KAPAMASIYLA...

Kaçak Prenses Lia, esir düşmesinin ardından çok şey öğrendi; en önemlisi de ilgisini çeken iki adamın asıl kimliklerini! Barbar krallığı Venda'nın ara sokaklarında, dillere destan gizli geçitlerinde öğrenmesi gereken daha birçok şey bekliyor onu. Artık görmezden gelinemeyecek denli güçlenen lütfu başkalarının da dikkatini çekmeye başlamışken, Lia'nın özgürlüğüne olan düşkünlüğüyle yeni yaşamına karşı duyduğu merakı arasında bir seçim yapması gerekli.

Barbar krallığı Venda ile medeniyetin öncüsü Morrighan'ın gizli bağları, herkesten gizlenen el yazmaları ve fantastik bir dünyanın temelleri gözler önüne seriliyor. Venda ve Gaudrel'in ezgileri Cehennem Toprakları'nın her iki yanında yankılanmaya devam ediyor!..

*"Pearson, hikâyesindeki her elementi ustalıkla yönetiyor.
Sürprizler son sayfaya değin devam ediyor."*

– Booklist

nemesiskitap

www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-2164-09-9

9 786052 164099

Gastineux

Candora

Cortenai

Cehennem Toprakları

Morrighan
Krallığı

Gaudrel Kabilesi

Cam Lanteux

Civica

Terquoi Tra

• Kara Büyü
Şehri

Terravin

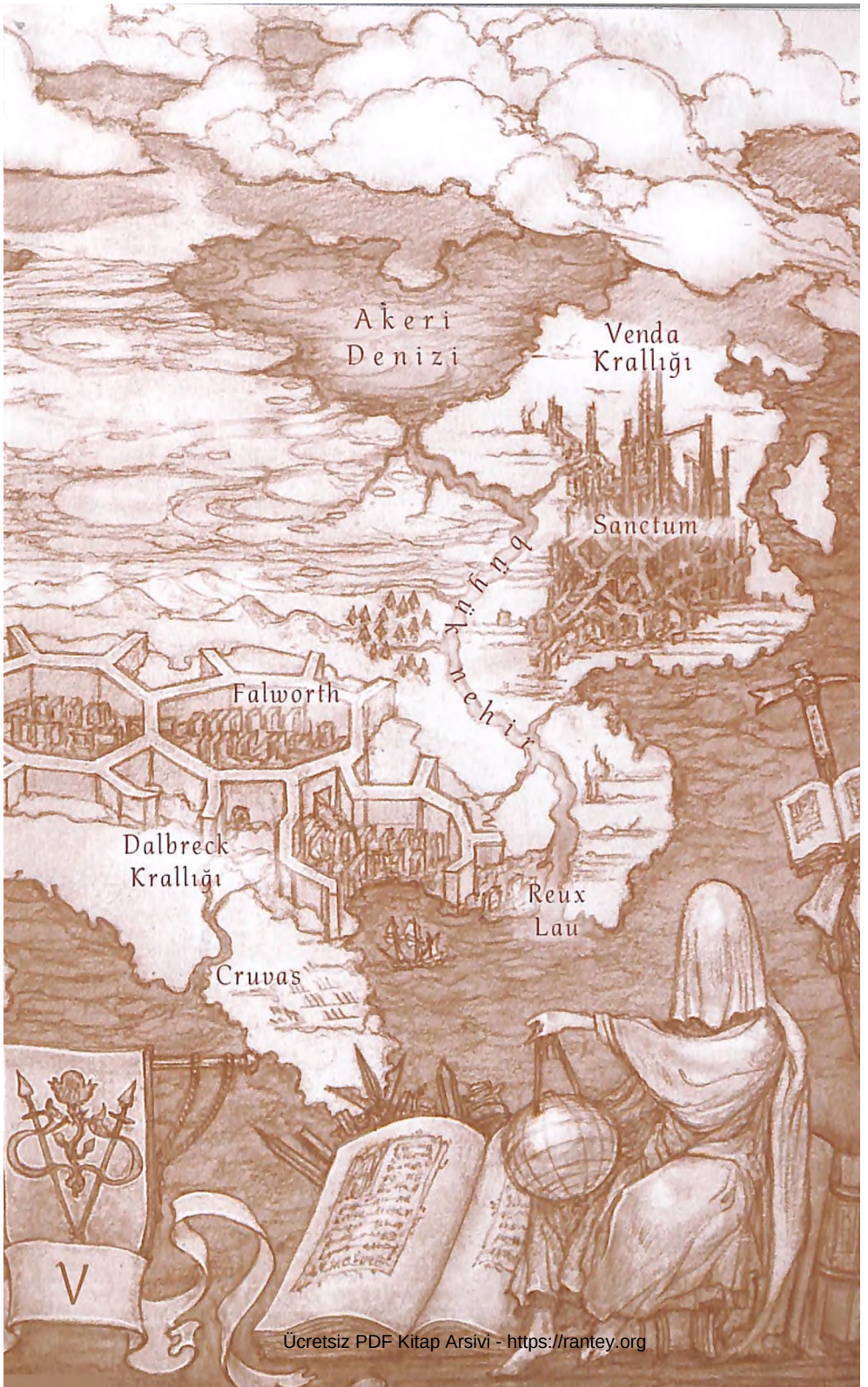
Azentil

Piadro

Gitos

D e n i z i

Gastineux

Candora

Cortennai

Cehennem Toprakları

Morrighan
Krallığı

Gaudrel Kabilesi

Cam Lanteux

Civica

Terquoi Tra

Kara Büyü
Şehri

Terravin

Azentil

Piadro

Gitos

D e n i z i

Akeri
Denizi

Venda
Krallığı

Sanctum

Falworth

Dalbreck
Krallığı

Cruvas

Reux
Lau

du
nehir

NEMESİS KİTAP

Yayın Numarası 407

İhanetin Kalbi	Mary E. Pearson
Kitabın Özgün Adı	<i>The Heart of Betrayal</i>
Çeviren	Begümnaz Yürekli
Yayın Koordinatörü	Hasret Parlak Torun
Editör	Mustafa Güdük
Düzeltili	Merve Mumcu
Kapak Tasarımı	Cem Özcan
Sayfa Düzeni	Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap © Mary E. Pearson

Bu kitabın İngilizce'de ilk baskısı Macmillan Publishers, New York, USA alt markası olan Henry Holt & Company tarafından yapılmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-09-9

1. Baskı : Nisan 2018

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü / İSTANBUL

Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 50

Sertifika No:28640

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mary E. Pearson

Çeviren: Begümnaz Yürekli

Üniversite Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Arkadaşım, editörüm ve en üst düzey Siarrah olan
Kate Farrell için...*

*Gözyaşları rüzgâra biniyor.
Fısıldamakken benim tek yapabildiğim,
Sesleniyor o bana:
Güçlüsün sen,
Güçlüsün acından,
Kederinden güçlüsün;
Bu yeter sana.*

Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Bir

Tek bir seri hareket...

Gereken tek şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

Kalçaya bir bıçak.

Üstüne sert bir dönüş.

Fakat Venda beni tüketirken, şekilsiz duvarlar ve yüzlerce meraklı yüz etrafımı kuşatmışken, zincir seslerine eşlik eden köprü arkamda alçalarak beni dünyanın geri kalanından ayırırken adımlarımı istikrarla atmam gerektiğini biliyordum. Kumsursuz olmalıydılar.

Tek bir harekete değil de her biri üzerinde çokça düşünülmüş, bol sayıda hamleye ihtiyacım vardı. Yalanlar söylenmeliydi. Güvenler kazanılmalıydı. Çirkin çizgiler çizilmeliydi. Her birinin sabırla birbirlerine harmanlanması gerekirken, sabrın benim güçlü yanımdı olmadığışıkardı.

Fakat her şeyden önce, ilk olarak göğsümün içinde dövünen kalbimi durdurmam, nefesimi düzenlemem, sakın kalmam gerekiyordu. Korku, kurtlar için kan kokusu kadar kolay bulunabilirdi. Meraklı yüzler, çürümüş dişlerini artlarında sergileyen yarı aralık dudaklarıyla bana pür dikkat bakarak gittikçe daha fazla yaklaşıyorlardı. Yüzlerindeki ifade memnuniyet miydi, yoksa alay belirtisi mi?

Tabii bir de kafataslarının şingırdaması vardı. Onlar beni –ve Rafe’yi– daha iyi görebilmek için birbirleriyle yarışırken kuru kemikler kalabalığın içinden takır tukur sesler çıkartıyor, iplere dizili, güneşten renkleri açılmış minik kafatasları, uyluk kemikleri, kemerlerden sallanan dişlerden çıkan tıngırtılar kulağımı dolduruyordu.

Onun da arkamda, kafilenin sonunda bir yerlerde prangalara vurulu hâlde yürüyor olduğunu biliyordum; ikimiz de tutsaktık ve Venda’nın daha önce birilerini esir aldığı duyulmuş şey değildi. Bize merakın da ötesinde bir ilgiyle yaklaşıyorlardı. Biz onların hiç karşılaşmadıkları düşmandık. Ki onlar da benim için tam anlamıyla bu kelimeye denk düşüyorlardı: Düşman.

Sayısını tahmin bile edemeyeceğim girintili çıkıntılı kulelerin, is ve zamanın etkisiyle siyahlaşmış, sıra sıra dizili eğimli taş duvarların yanlarından geçtik; sürünerek ilerleyen pis bir canavar gibi, yıkıntı ve merakın üzerine inşa edilmiş bir şehirdi burası. Nehrin kükreyişi atılan her bir adımda daha da azaldı.

İkimizi de bu durumdan kurtaracağım.

Rafe, muhtemelen bana verdiği sözü kafasından geçiriyor olmalıydı. Bir takım bol çentikli, devasa boyutlu kapıdan daha geçtik; buraya gelmemiz önceden bekleniyormuş gibi, demir parmaklıklar önümüzde bilinmeyen gizemlere açılıp duruyorlardı.

Artık eve varmış oldukları için sürekli farklı yönlere dağılan asker gruplarının yanıımızdan her ayrılışlarında konvoyumuz gittikçe daha da küçülüyordu. Uzun duvarların gölgeleğinde kıvrılan virajlı yolların ilerisinde kayboluyordu insanlar. *Chievdar*, bizimle birlikte geride kalanlara en önde liderlik ediyor, vagonlar dolusu ganimet biz şehrin göbeğine girerken hemen önümde şingırdıyordu. Acaba Rafe hâlâ arkamda bir yerlerde yürüyor muydu, yoksa onu da perişan hâldeki ara sokaklardan birine mi sokmuşlardı?

Kaden atından aşağı inip yanımda yürümeye başladı. “Neredeyse geldik.”

İçimde bir bulantı çalkalandı. Kendime Walther’ın öldüğünü hatırlattım. Ağabeyim öldü. Benden alabilecekleri daha fazla bir şey kalmamıştı; Rafe dışında tabi. Kendimden başka düşünmem gereken şeyler de vardı. Bu her şeyi değiştiriyordu. Sakin olmaya çalışarak “Nereye neredeyse geldik?” diye sormaya çalıştım ama sesim çatallı çıktı.

“Kutsal Bölge’ye gidiyoruz. Bildiğin, klasik sarayların Vendra versiyonu olarak düşünebilirsin. Liderlerin buluştukları yer.”

“Ve Komizar’ın.”

“Konuşmayı benim yapmama izin ver, Lia. Sadece bir seferlik... Lütfen tek bir kelime dahi etme.”

Kaden’a baktım. Çene kemiğini sıkıyordu; sanki başı ağrıyormuş gibi kaşlarını aşağı indirmişti. Kendi lideriyle karşılaşmadan önce bu kadar gergin olması normal miydi? Yoksa benim diyeceklerimden mi korkuyordu? Belki de Komizar’ın yapacaklarından?.. Emre rağmen beni öldürmemesi hainlik olarak mı algılanıyordu? Yağlı ve tellerine ayrılmış, yorgun saçları artık omuzlarını bir hayli geçmişti. Pislik içindeki yağlı yüzü yapış yapıştı. İkimizin de en son sabun gördüğü zamanın üzerinden bayağı bir zaman geçmişti; fakat bu küçük pürüz problemlerimizin en sonlarında yer alıyordu.

Başka bir kapıya daha yaklaştık; bu seferki perçin ve yarıklarla bezeli, uzun, düz, demirden bir duvar gibiydi. Yarıklardan dışarı gözler bakıyordu. Kapının ardından yükselen bağrış çağrış ve çan seslerini duydum. Güçlü çan seslerinin her biri, sanki içimde çalışıyormuş gibi tüm bedenimi titretiyor, dişlerimin birbirine vurmasına neden oluyordu.

Zsu viktara. Güçlü kal. Neredeyse ucunda Reena’nın parmaklarını hissederek, çenemi yukarı kaldırdım. Kapıdan duvar

yavaşça ortadan ikiye ayrılarak, tıpkı şehrin geri kalanı gibi şekilsiz ve kasvetli bir açık alana girişimize izin verdi. Alanın her yeri duvarlar, kuleler ve gölgelerin içinde kaybolan dar sokaklarla çevriliydi. Rüzgârlı mazgallarla donatılmış patikalar birbirleri ardına önümüzde belirerek bizi bir sonrakine yönlendiriyorlardı.

Chievdar ilerledikçe, arkasındaki vagonlar da onunla ilerlemeye devam ettiler. İç avludaki nöbetçiler içeri girenleri selamlarken, her biri ağabeyimden ve onun asker arkadaşlarından geriye kalan kılıç kınlarını, eyerleri ve birbirleri içine geçmiş hâlde, vagonlardan taşarak parıldayan daha birçok ganimeti sevinç çılgınlıkları atarak karşıladılar. İçlerinden bir tanesinin, yakın zamanda Walther'ın kılıç kayışını takıp onun kılıcını taşıyacağını düşününce boğazım düğümlendi.

Parmaklarımı avuç içime bastırdım; parmak uçlarımda, etime geçecek kadar tırnak kalmamıştı. Her biri dibine kadar kırılmıştı. Çıplak parmak uçlarımı ovalarken, göğsüme delici bir ağırlık saplandı. Yaşadığım onca kötü şeyin yanında tırnaklarımdan verdiğim bu ufak kayıp beni gafil avlamıştı. Kendimi savunacak hiçbir şeyimin, bir tırnağımın dahi kalmamış olması, alaycı bir fısıltı gibi yankılandı zihnimde. Sahip olduğum tek şey, doğarken aldığım unvan kadar gereksiz görünen gizli bir isimdi artık. *Kafandakini harekete geçir, Lia*, dedim kendi kendime. Fakat daha kendime telkin ettiğim kelimeler bitmeden güvenimin azaldığını hissettim. Birkaç saat öncesinde bulunduğumdan daha da tehlikeli bir durumun içine girmiştım. Artık eylemlerim Rafe'ye de zarar verebilirdi.

Haksız kazanılmış ganimetin vagonlardan indirilmesi için emir verildiğinde, Eben'dan daha da küçük bir sürü çocuk, muhafızlara yardım etmek için ellerindeki iki tekerlekli minik el arabalarıyla vagonların yanlarına üşüştiler. *Chievdar* ve özel muhafızı atlarından inerek, uzun bir koridora açılan basamak-

ları çıktılar. Küçük çocuklar, ağızlarına kadar dolup taşan el arabalarının arkalarında zorlanan zayıf kollarıyla rampalara doğru yönelerek, o ikisini takip ettiler. Yüklerindeki eşyaların bazılarında hâlâ kan lekeleri mevcuttu.

“Kutsal Bölge Salonu’na oradan gidiliyor,” dedi Kaden, çocukları göstererek. Evet, gergindi. Sesinin tonundan anlayabiliyordum. O bile Komizar’dan korkuyorsa benim ne şansım vardı ki?

Kapıya doğru ilerlemeyi sürdüren asker grubunun ardında bir ihtimal Rafe’yi görebilmek için durup arkama baktığımda, gözüme çarpan tek şey hemen arkamızdan atıyla ilerleyen Malich oldu. Sırıtan yüzünde, saldırımdan geriye kalan çizikler taşıyordu. “Venda’ya hoş geldiniz, prenses hazretleri,” diye dalga geçti. “Size söz veriyorum, artık her şey farklı olacak.”

Kaden beni kendine doğru çekerek diğerlerinden uzaklaştırdı. “Bana yakın kal,” diye fısıldadı. “Kendi iyiliğin için.”

Malich, kendi tehdidinin verdiği zevkle kahkaha attı fakat bu sefer söylediği şeyin doğruluğundan emindim. Artık her şey farklı bir hâl almıştı. Malich’in bile tahmin edebileceğinin ötesinde bir değişime giriyorduk.

Bölüm İki

Kutsal Bölge Salonu, kocaman bir yer oluşuna rağmen sıkıcı bir tavernadan hâlliceydi. Duvarlarının içine Berdi'nin taver-nasından dört tane alırdı. Ortalık bira, nemli saman ve aşırı müsamaha kokuyordu. Dört köşeden yükselen sütunlarla birlikte, bol meşaleli ve fenerli bir yerdi. Yüksek tavan is leke-siyle kaplıydı; tam ortada bol pürüzlü, çok kullanılmış, dev bir ahşap masa vardı. Kalaylanmış teneke maşrapalar ya masada duruyor ya da bol etli ellerin içinde birbirlerine tokuşturulu-yorlardı.

Liderler.

Kaden'le ben sütunların arkasındaki gölgeli koridorun içinde tereddüt içinde beklerken, liderler *chievdarı* ve kişisel muhafızını bol gürültülü bağrışlar ve sırt sıvazlamalarla kar-şılادılar. Maşrapalar geri dönen askerlere sunulurak havaya kaldırılırken daha fazla bira istendi. Servis yapan çocukların bazılarında daha kısa boylu olan Eben'i, dönen askerlerden hiçbir farkı yokmuşçasına kendi teneke maşrapasını dudakla-rına götürürken gördüm. Kaden korumacı bir yaklaşımla, beni kendi arkasına doğru çekerken benim gözlerim hâlâ Komizar'ı aramaktaydı; gelebilecek her şey için hazırlıklı olmalıydım. Adamlardan bazıları Griz kadar kalıplıydı –hatta birkaçı daha da iriydi– ve bu tuhaf bölgenin insan-canavar karışımı ne tür

yaratıklar yetiştirdiğini merak ettim. Gözlerim bir tanesine takıldı. Her bir kelimesini hırslayarak telaffuz ediyordu ve etrafında koşuşturan çocuklar, onunla aralarına saygılı bir mesafe koyuyorlardı. Onun Komizar olabileceğini düşünürken, Kaden'in odayı didik didik arayan gözlerinin cüsseli canavarı es geçtiklerini gördüm.

“Bunlar Valiler Birliği,” dedi, sanki aklımı okumuş gibi. “Şehirleri yönetirler.”

Venda'nın şehirleri mi vardı? Yağmacılarının, katillerinin ve demir yumruklu Komizar'ının yanında bir de bürokrasisi mi vardı? Valiler, omuzlarının üzerlerindeki siyah kürklü apoletlerle, köle ve askerlerden ayırt edilebiliyorlardı. Kürkün üzeri, bir hayvanın dişlerini andıran bronz bir tokayla taçlandırılmıştı. Bu apoletler, fiziklerini olduğunun iki katı daha geniş ve ürkütücü gösteriyordu.

Taş duvarlarda ve çıplak zeminde yankılanan velvelenin sesi kısa sürede sağır edici boyutlara ulaştı. Gürültüyü yalıtabilecek tek şey, bir köşeye atılmış bir saman yığınının ibarette. Çocuklar, ganimetlerle yüklü arabalarını bir sıra sütunun önüne dizdiler ve valiler ellerine geçen kılıçları kaldırarak, ağırlıklarını ölçerek ve deri zırhların üzerlerindeki kurumuş kan lekelerini silmek için kollarını sürterek malları incelemeye koyuldular. Her şeyi bir pazar yerindeymiş gibi büyük bir soğukkanlılıkla inceliyorlardı. İçlerinden bir tanesinin, kabzası donuk akik taşı kakmalı bir kılıcı kaldırdığını gördüm. Walter'in kılıcı. Otomatik olarak öne atılan ayaklarımı zorla durdurup kendime hâkim olmaya uğraştım. *Henüz değil.*

Kaden, “Burada bekle,” dedikten sonra gölgelerin içinden çıkıp salona girdi. Bense kendimi toparlamaya çalışarak sütunlardan bir tanesine daha da yaklaştım. Bizim kullandığımızın dışında, salona açılan üç karanlık koridor daha gördüm. Bun-

lar nereye açılıyorlardı ve benim arkamdaki gibi korunuyorlar mıydı? En önemlisi, bir tanesi Rafe'nin yanına çıkıyor muydu?

Kaden, özel olarak birine yöneltmediği, doğruca havadaki uğultunun içine bıraktığı, “Komizar nerede?” sorusuyla Venda dilinde içeridekilere seslendi. Sesi zayıf çıkmıştı.

Önce bir vali, sonra bir diğeri daha döndü. Koca salon birdenbire sessizleşti. “Haşhaşı gelmiş,” dedi salonun diğeri ucundan anonim bir ses.

Kısa süren rahatsız sessizliğin ardından, diğerlerine nispeten daha kısa, tıknaz, kızıl örgüleri omuzlarından aşağı dökülen bir vali öne doğru atılıp kollarını Kaden'in etrafına dolayarak onu karşıladı. Kulakları doldurmaya kaldığı yerden devam eden uğultuyu dinlerken, bir katilin bu adamların zihinlerinde kapladığı önemi merak etmeden duramadım. Aklıma Malich, ve Cam Lanteux'a yaptığımız uzun yolculukta Kaden'e gösterdiği tavır geldi. Kan çanağı gözlerine ve güç olarak Kaden'dan aşağı kalır bir yanı olmayışına rağmen, Kaden geri adım atmayınca daha ileri gitmemişti.

Vali, “Komizar çağrıldı,” dedi. “Tabii eğer gelirse... Şeyle ilgileniyor...”

“Ziyaretçiyle,” diyerek onun lafını bitirdi Kaden.

Vali kahkaha attı. “Aynen öyle. Öyle ziyaretçi bana gelse, ben de seve seve ağırlarım.”

Kaden'in etrafında toplanan valilerin arasından eğri burunlu olan bir tanesi, Haşhaşilerinin eline bir masrapa tutuşturdu. Kaden'ı sıcakkanlılıkla karşıladıktan sonra onu geçirdiği uzun tatil yüzünden bir güzel fırçaladı. Bir diğeri ise, Venda'da geçirdiği zamandan çok daha uzun süre dışarılarda kaldığı için aynı şekilde azarladı.

“Komizar beni nereye gönderirse oraya giderim,” şeklinde cevapladı onları Kaden.

Valilerden bir boğa kadar iri ve geniş göğüslü olanı içkisini tokuşturmak için havaya kaldırdı. “Hepimizin yaptığı gibi,” dedikten sonra başını geriye atıp içkisinden uzun, umursamaz bir yudum aldı. Maşrapasının yanlarından akan bira, sakallarından süzülerek zemine döküldü. Bu boğa gibi devasa boyutlara sahip adam bile Komizar’ın tek bir parmak şıklatmasıyla onun emrine amadeydi ve bunu kabul etmekten korkmuyordu.

Venda dilinde konuşmalarına karşın, ağızlarından çıkan neredeyse her kelimeyi anlayabiliyordum. Venda dilinde, belli kelimelerinin ötesinde bir bilgiye sahiptim. Cam Lanteux’da geçirdiğim haftalar boyunca başka bir dil duymamış olmam, cehaletimi silip süpürmüştü.

Kaden, seyahati hakkında kendisine yöneltilen soruları cevaplarırken benim gözlerim, özenle işlenmiş bir kılıç kayışını arabalardan birinin içerisinden çekip kendi cüssesine uydurmayla çalışan bir diğer valinin üzerinde kilitlendi. Başım döndü, damarlarımı kabartan öfke selini içimde hissettim. Gözlerimi kapattım. *Henüz değil. İlk on dakika içinde kendini öldürtme. Bunun için biraz daha bekleyebilirsin.*

Aldığım derin nefesten sonra gözlerimi tekrar açtığımda, gölgelerin içinde bir yüz fark ettim. Koridorun diğer tarafındaki biri beni seyrediyordu. Gözlerimi başka yöne kaçıramadım. Yüzünü aydınlatan tek şey, incecik bir ışık huzmesi idi. İfade yoksunu koyu renk gözleri, avını takip eden bir kurtunki kadar çetin, acelesizce hedefine kilitlenmiş ve özgüvenli bakıyorlardı. Valilerden daha genç olduğu belli olan bu adam, sütunun birine gelişigüzel yaslanmıştı; sade yüzünde dikkat çeken tek şey, keskin çizgilerle çenesinden aşağı inen sakalı ve özenle kırpılmış ince bıyıklarıydı. Koyu renkli, bakımsız, bukleli saçları omuzlarının hemen üstünde bitiyordu. Ne valilerin taktığı kürklü apoletlerden ne de askerlere özgü deri giysilerden vardı üzerinde; birileriyle ilgilenilebilmek adına telaş sergilemeyişi,

aynı zamanda köle de olmadığını gösteriyordu. Benden sıkılan gözleri, arabaların içindekileri adeta pençelerken, bir yandan da biralarıyla yıkanan valilere doğru kaydı. Ardından Kaden'e. Onu, Kaden'i izlerken gördüm.

Midemi bir ısı dalgası kapladı.

O.

İlk sütunu geçip salonun ortasına doğru ilerlerken attığı daha ilk adımda anladım. Komizar'dı bu.

“Eve hoş geldiniz yoldaşlar!” diye bağırdı. Odanın içi aniden sessizleşti. Kaden de dâhil diğer herkes sesin geldiği yöne döndü. Komizar dümdüz ilerlerken yolunda duran herkes yolunu açmak için geri çekildi. Ben Kaden'in yanına geçmek için gölgelerin içinden çıktığımda etrafı yine hafif bir uğultu sardı.

Komizar, bizden birkaç adım ileride durarak, benimle hiç ilgilenmeden gözlerini Kaden'e odakladı; bir süre o şekilde, hiç hareket etmeden bekleyişinin ardından nihayet öne doğru atılıp Kaden'i içten bir karşılamayla kucakladı.

Kaden'i bırakıp bir adım geri attığında soğuk, boş bir bakışla bana doğru döndü. Bu kişinin Komizar olduğuna inanmam güçtü. Sade ve kırışıksız yüzüyle, Walther'dan yalnızca birkaç yaş daha büyük olabilirdi; etrafına korku saçan bir liderden ziyade Kaden'in ağabeyi olabilecek bir görüntüye sahipti. *Venda Ezgisi*'ndeki o dehşet verici Ejderha, kan içip rüyaları çalan o yaratık bu olamazdı. Ortalama bir boy bosa sahipti ve sarsılmaz bakışları dışında göz korkutucu hiçbir özelliği yoktu.

Başıyla beni işaret ederek, neredeyse Kaden'inki kadar pürüzsüz bir Morrighan aksanıyla “Bu ne?” diye sordu. Oyun oynamayı seviyordu demek. Kim olduğumu çok da iyi biliyordu ve dediklerinin her bir kelimesini anladığımdan emin olmak istiyordu.

“Morrighan Hanesi’nin İlk Kızı, Prenses Arabella,” diye cevapladı Kaden onu.

Odanın içini bir kez daha temkinli bir sessizlik sardı. Komizar kıkırdadı. “Bu mu Prenses?”

Gördüklerine inanamıyormuş gibi, suratına kondurduğu sahte bir ifadeyle etrafımda dolanarak üzerimdeki kire ve paçavralara baktı. Kınamın görüldüğü yırtık omzumun yanına gelince adımlarını durdurdu. Bu manzara onu biraz eğlendirmiş gibi sessizce “Hımm,” dedikten sonra parmağının arkasını kolumun üzerinde gezdirdi. Tenimin karıncalanmasına rağmen, odanın içinde sinir bozan, basit, önemsiz bir sinek uçuyormuş gibi çenemi havaya kaldırdım. Yüzü benimkinin tam karşısına gelene dek, etrafımda çizdiği daireye devam etti. Homurdandı. “Pek etkileyici değil, öyle değil mi? Asil tabakaya ait olanların birçoğu gibi. Bir hafta beklemiş bir lapa ne kadar büyüleyiciyse bu da ona eşit sayılır.”

Daha bir ay öncesine kadar, bu kışkırtmaya bir sazan balığı gibi atlayıp ağızıma gelen ne varsa sayarak onu parçalarına ayıracak olan ben, ona hakaret etmekten biraz daha fazlasını yapmak istedim. Kendi gözlerimi onunkilere dikerek boş ifadesine aynı şekilde karşılık verdim. Elinin arkasıyla seyrek, özenle kesilmiş sakalını ovalarken beni incelemeye devam etti.

“Uzun bir yolculuktu,” dedi Kaden. “Onun için zor oldu.”

Komizar şaşırmış numarası yaparak kaşlarını havaya kaldırdı. “Olmak zorunda değildi ama,” dedi. Kelimeleri direkt olarak Kaden’e yönlendirilmiş olmasına rağmen, tüm salon sesini duyabilsin diye daha yüksek sesle konuşmaya başladı. “Sana, onu buraya bir evcil hayvan olarak getirmek yerine, boğazını kesmen şeklinde emir verdiğimi hatırlıyorum.”

Havada gerginlik kıvılcımları çakıyordu. Kimse içkisinden yudum almadı. Kimse yerinden kıpırdamadı. Belki de herkes,

Komizar'm el arabalarından bir tanesinin yanına giderek, eline geçirdiği bir kılıçla başımı salonun tam ortasına yuvarlamasını bekliyordu; gözlerinden okunanlara bakılırsa, bunu yapmak onun hakkıydı da... Kaden ona başkaldırmıştı.

Fakat Kaden ve Komizar'm arasında, hâlâ anlayamamış olduğum bir çeşit bağ vardı.

“Kızda tanrıların lütfu var,” diye açıkladı Kaden. “Canlısının, Venda'ya ölüsünden daha çok yararı olabileceğini düşündüm.”

Lütuf lafının üzerine valilerle köleler arasında dönen kaçak bakışmaları yakaladım ama hâlâ kimsenin ağzından tek kelime çıkmıyordu. Komizar, göze aynı anda hem iç ürpertici hem de çekici gelen gülümsemesini gösterdi. Boynum karıncalandı. Bu adam, koca bir odayı hafif bir dokunuşla nasıl kontrol edeceğini çok iyi biliyordu. Resmen, elini göstererek niyetini açığa vuruyordu. Güçlü yanlarını keşfettiğim zaman, güçsüzlüklerini de öğrenebilirdim. Herkesin elbette ki güçsüz yanları olacaktı; etrafına korku saçan Komizar'ın bile...

“Lütuf ha!” Kahkaha atarken, bu hareketi diğerlerinden de bekliyormuşçasına arkasındakilere doğru döndü. Güldüler.

Bana geri döndüğünde gülümsemesi yüzünden silinmişti; elini uzatıp elimi kendininkinin içine aldı. Başparmağını elimin üzerinde gezdirerek yaralarımın göz attı. “Dili var mı bunun bari?”

Bu sefer gülen kişi, odanın ortasına doğru adım atıp elindeki maşrapayı masanın üzerine indiren Malich oldu. “Geveze bir sırtlanınki kadar hem de... Isırışı da öyle.” *Chievdar* da onunla aynı fikirde olduğunu belirteren bir yorum yaptı. Askerlerin olduğu taraftan mırıltılar yükseldi.

“Buna rağmen,” dedi Komizar, tekrar bana doğru dönerek, “sessizliğini koruyabiliyor.”

“Lia,” dedi Kaden dirseğiyle beni dürterek, “konuşabilirsin.”

Kaden’e baktım. Bunu bilmediğimi falan mı sanıyordu? Gerçekten de sessiz kalmamı sağlayan şeyin, bana verdiği öğüt olduğunu mu düşünmüştü? Üzerimde baskı kuranlar tarafından birçok defa susturulduğum olmuştu. Fakat burada öyle bir şey olmayacaktı. Sesim elbette ki duyulacaktı ama ben amacıma hizmet edeceğini düşündüğümde konuşacaktım. Ne bir kelime duyurdum ne de ufacık bir ifade gösterdim. Komizar’ın da, valilerin de beni buralara getiren önemsiz kalabalıktan bir farkları yoktu. Onlar da eşit seviyede meraklıydılar. Morrighan’dan gelen gerçek bir prenses... Bir sergi ürünüydüm. Komizar’ın istediği şey, onun ve Valiler Birliği’nin önünde istediği performansı sergilememdi. Ağzımdan incilerin dökülmesini mi bekliyorlardı sanki? Amaçları, tıpkı dış görünüşümle yaptıkları gibi söylediklerimle de dalga geçmekten başka bir şey değildi. Komizar’ın pozisyonundaki bir adamın bekleyeceği yalnızca iki adet şey vardı; köpeklik ya da başkaldırı ki bunların ikisi de şu durumda benim refahımı artırmaya hizmet etmiyordu.

Hızlanan nabzıma rağmen, bakışlarımı üzerinden çekmedim. Sanki sıkılmışım gibi gözlerimi yavaşça kırpıtm. *Evet, Komizar, tiklerini çoktan öğrendim bile.*

“Endişelenmeyin, dostlarım,” dedi, havada salladığı eliyle sessizliğimi kovalayarak. “Konuşulacak daha çok şey var. Tüm bunlar gibi!” Havadaki eli, odanın bir ucundan diğerine kadar sıralanan el arabalarını gösterdi. Yeni kargosundan oldukça hoşnut kalmış gibi güldü. “Nelerimiz var bakalım?” Yağmaların içine ellerini daldırarak, bir arabadan diğerine doğru gezinmeye başladı. Onları daha önce gezen onca valiye rağmen, arabaların içinden henüz hiçbir şeyin eksilmemiş olduğunu fark ettim. Belki de bir şeyler seçmesi gereken ilk kişi Komizar’dı. Bir savaş baltasını eline aldı, parmaklarını bıçağının üzerinde

gezdiren etkilenmişcesine başını salladı; sonra onu yerine bırakıp bir sonraki arabanın içinden orak biçimli ağır bir kılıç çıkartıp salladı. Kılıcın havada çıkarttığı kırbaç sesi, etraftan onaylayan mırıltılar yükselmesine neden oldu. Gülümsedi Komizar. “İyi iş çıkarmışsın, *Chievdar*.”

İyi? Genç adamlardan oluşan koca bir bölüğü katlederek mi?

Kıvrık uçlu kılıcı arabanın içine fırlattıktan sonra bir sonrakine geçti. “Bu neymiş?” Uzanıp uzun, deri bir şerit geçirdi eline. Walther’ın kılıç kayışı.

Onunki olmaz. Hepsi olur ama o olmaz. Dizlerimin zayıfladığını hissederken boğazımdan zayıf bir ses çıkıverdi dışarı. Tuttuğu şeyi havaya kaldırarak benim olduğum tarafa doğru döndü. “İşçiliği fevkalade, sence de öyle değil mi? Şu asmalara bak.” Kayışı ağır hareketlerle parmaklarının arasında kaydırdı. “Deriye ne demeli? Öyle kaygan ki... Tam da prenslere layık, ha?” Kayışı başının üzerine kaldırdıktan sonra göğüs hizasında bağladı ve aramızda bir adımlık mesafe kalana dek bana doğru yürümeyi sürdürdü. “Sen ne düşünüyorsun, Prenses?”

Yaşlar göz pınarlarımda birikti. Elimi çok aptalca oynamıştım. Walther’ın kaybı, zihnimde hâlâ fazlasıyla tazeydi. Başka tarafa baktığımda parmaklarını, derimi delercesine sert bir hareketle çeneme dolayarak beni ona bakmaya zorladı.

“Görüyorsun ya, Prenses, burası benim krallığım, senin değil. Ve seni konuşturmak için nasıl olduğunu idrak bile edemeyeceğin sayısız yola sahibim. Emir verdiğim takdirde, kırılmış bir kanarya gibi öteceksin.”

“Komizar.” Kaden’in sesi sakın ve ağırbaşlı çıkmıştı.

Komizar çenemi bırakıp gülümseyerek yanağımı okşadı. “Sanırım uzun yolculuk prensesi yormuş. Ulrix, sen prensesi Kaden ve ben yürürken biraz dinlenebilmesi için bekleme oda-

sına götür. Konuşacak çok şeyimiz var.” Kaden’e baktığı an, gözlerinden geçen ilk öfke parıltısını gördüm.

Kaden tereddütle bana baksa da yapabileceği bir şeyi yoktu. “Git,” dedi. “Bir şey olmayacak.”

Biz Kaden’in görüş açısından çıkar çıkmaz, muhafızlar deri kelepçelerini kollarıma geçirerek beni koridordan aşağı doğru çekistirmeye başladılar. Komizar’ın çeneme bastıran parmaklarının etkisini yüzümde hâlâ hissedebiliyordum. Parmak uçlarının battığı çene kemiklerimde nabzım daha kuvvetli atıyordu sanki. Yalnızca birkaç dakika içinde benim için çok büyük önemi olan bir şeyi ucundan yakalayarak, onu bana zarar vermek için kullanıp, beni yeteri kadar zayıflatmıştı. Dövülsem de, kırbaçlansam da bir şekilde kendimi bunlara adapte edebilirdim ama ağabeyim konusunda kullanabileceğim bir zırhım yoktu. O görüntü hâlâ gözlerimi yakıyordu; ağabeyimin kılıç kayışı, beni paramparça edebilmek adına, olabilecek en zalim şekilde kullanılmış, düşmanın göğsüne gaddarca sarılmıştı. Amacına ulaşan bir hareketti...

İlk tur Komizar’ın olmuştu. Ne aceleci bir suçlamayla ne de kaba kuvvetle, beni yalnızca gizlilik ve dikkatli gözlem sayesinde alaşağı etmeyi başarmıştı. Aynısını yapmayı öğrenmem lazımdı.

Muhafızlar, kendi merhametlerine kalan bir asili hırpalamanın verdiği hazla beni karanlık koridorun içinde itip kakarlar-ken kızgınlığım kat be kat arttı. Bir kapının önünde durduğumuzda kollarım, parmaklarının arasında komple uyuşmuşlardı. Kapının kilidini açıp beni karanlık bir odanın içine fırlattılar. Yere düştüğümde sert taş zemin dizlerimi kesti. Serselemiş ve kambur bir hâlde, savrulduğum yerden kalkmadan, kötü kokulu ve küflü havayı ciğerlerime çektim. Karşımdaki duvarın tepesinden içeri ışık, yalnızca üç ince yarıktan girmekteydi.

Gözlerim içerinin karanlığına alıştığında, yarısı dışarı taşan samanlarla doldurulmuş bir yer yatağı, kısa bir süt saçma taburesi ve bir kova gördüm. Bekleme salonlarının rahatlığı, kaba saba bir hcreninkine eşitti. Loş ışıkta daha fazlasını görebilmek amacıyla gözlerimi kısıarken bir ses duydum. Köşede bir şeyler kıpırdamıştı. Yalnız değildim.

Benimle aynı odada birileri ya da bir şeyler daha vardı.

*Duyulsun ki hikâyeler,
Öğrensin tüm nesiller;
Eğilmişken yıldızlar Tanrılar 'ın önünde,
Olsalar da tüm emirlere amade,
Yalnızca seçilmiş Soy'dur
Bulan lütfu nihayetinde.*

Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt V

Bölüm Üç

KaSen

“Demek işimize yarayacağını düşündün.”

Gerçek sebebinin bilincindeydi. Bu lütuf mevzusunu en az onun kadar küçümsediğimi biliyordu ama onun bu görüşü, inanç eksikliğinden kaynaklıydı. Benimse daha etkin nedenlerim vardı.

Onun özel görüşme odasında birlikte oturuyorduk. Sandalyesinde arkasına yaslandı, parmak uçlarını havada birleştirdiği ellerini dudaklarına götürdü. Siyah gözleri soğuk, yeni cilalanmış bir oniks taşı gibi, hiçbir düşüncesini açığa vurmada üzerime odaklandılar. Az da olsa o gözlerden bir şeyler kapabiliysem eğer, arkalarında pusuya yatmış bekleyen hissin öfke değil, merak olduğunun farkındaydım. Başka yere bakmayı tercih ederek altımızda duran bol desenli, püsküllü halıya dalıp gittim. Yeni bir eklentisi vardı.

“Reux Lau kıdemlisinden bir iyi niyet hediyesi,” şeklinde açıkladı.

“İyi niyet mi? Pahalı görünüyor. Reux Lau ne zamandan bu yana bize hediye getirir oldu?” diye sordum.

“Çok beklersin. Konumuza dönelim. Kız gelince o işle o kadar...”

“Hayır,” dedim ayağa kalkarak. Pencerenin yanına yürüdüm. Rüzgâr boşlukların arasından ılık çalıyordu. “Düşündüğün gibi değil.”

Kahkaha attı. “O zaman nasıl olduğunu söyle.”

Üzerinde haritaların, çizelgelerin, kitap ve notların tepeleme hâlde durdukları masasına doğru baktım. Bu dokümanların çoğunun dili olan Morrighan dilini ona öğreten kişi bendim. *O zaman nasıl olduğunu söyle.* Bundan tam olarak emin değildim. Tam karşısında duran sandalyeme geri dönüp ona Lia’nın, Griz ve Finch kadar sert mizaca sahip Vandalılar’ın bile üzerlerinde yarattığı etkiden bahsettim. “Klanların nasıl olduklarını bilirsin, ayrıca tepe halklarından da hâlâ bol sayıda inanan mevcut. Jehendra’yı, orada bulunan en az bir düzine tılsım tezgâhının önünden geçmeden adımlayamıyorsun. Kutsal Bölge’deki kölelerin her biri, hatta askerlerin yarısı, muhtemelen o tılsımlardan giysilerinin altlarına tıktırılmış hâlde yaşıyorlar. Eğer Vandalılar’ın eskilerin lütuflarından biriyle, hatta asil kanla kutsandıklarını düşünüyorlarsa, istediğini...”

Öne doğru eğilip tek bir kol hareketiyle masanın üzerindeki kâğıt ve haritaları yere süpürdü. “Beni aptal falan mı zannediyorsun? Sana yolladığım emre, Venda’nın gelişmemiş, cahil birkaç sakini, kızın onlara yollanan bir işaret olduğuna inanacak diye mi uymadın yani? Zekice olduğunu düşündüğün bir hareketi yürürlüğe koyabilmek için kendini Komizar’lığa mı tayin ettiğini düşünüyorsun?”

“Ben sadece...” Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Emrine çoktan karşı gelmişim ve şimdi de tıpkı Morrighanlılar’ın yaptığı gibi çeşitli bahaneler bulmaya uğraşıyordum. “Öldürmek için yanına gittiğimde tereddüde düştüm. Ben...”

“Kız hoşuna gitmiş. Tıpkı söylediğim gibi.”

Başımınla onayladım. “Evet.”

Sandalyesine geri yaslandı ve başını iki yana sallayarak, çözümlmesi basit bir şeyden bahsediyormuşuz gibi elini havada salladı. “Demek, bana bir kadının cazibesine kapıldığını söylüyorsun. Benim yerime, benden daha iyi kararlar verebileceğine inanmaktan iyidir.” Sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı; köşede duran, etrafından sarkan diş diş kristallerin bir tacı andırdığı uzun ayaklı gaz lambasının yanına gitti. Alevi arttırmak adına çarkı çevirdiği an, yüzünün üzerine sayısız minik ışık huzmesi yansıdı. Bu lamba Tomack bölge lordundan bir hediye idi ve odanın ciddiyetine pek iyi uyum sağlayamamıştı. Kısa sakalını hafifçe çekmişti; bir müddet düşüncelere daldıktan sonra gözlerini tekrardan benim üzerime kilitledi. “Onun buraya getirilişinin bize verdiği bir zarar yok. Şu an Morrighan ve Dalbreck hanelerinden çok uzakta, önemli olan da bu. Ve evet, şu an burada olduğuna göre... Onu nasıl en iyi şekilde kullanabileceğimize ben karar vereceğim. Valilerin, beklenmedik bir anda karşılarında bir asil görmekle yaşadıkları sessiz şaşkınlık ve kız oradan çıkartılırken kölelerin kendi aralarında fısıldaşmaları beni etkilemedi değil.” Yüzünde yarım bir gülümseme belirirken lambanın üzerindeki is lekesini giysisinin koluyla sildi. “Evet, işimize yarayabilir,” diye fısıldadı kendi kendine; benimle konuşuyor gibi değil de, bu fikre ısındığını kendine telkin edermiş gibiydi daha çok.

Hâlâ odada olduğumu hatırladığında bana döndü.

“Şimdilik evcil hayvanınla oynayabilirsin fakat çok bağlanmamaya bak. Kutsal Bölge’deki tarikat üyeleri tepe halkına benzemez. Bizler gevşek ev yaşamına uyum sağlayacak konumlarda değiliz. Bunu sakın unutma. Kardeşliğimiz ve Venda her zaman en önde gelir. Bu şekilde ayakta kalırız. Yurttaşlarımız bize güveniyorlar. Onların umudu biziz.”

“Elbette,” diye cevapladım. Doğruydu da. Komizar, hatta Malich bile olmasaydı şimdiye ben bir ölüydüm. Fakat çok bağlanmama meselesi? İşte bunun için biraz geçti.

Masasına geri döndü ve üzerindeki kâğıtları karıştırırken haritalardan birine bakarak gülümsedi. Bu gülümsemeyi biliyordum. Birçok farklı gülümseyişi vardı. Lia’ya gülümseyişi beni en çok korkutandı. Şimdiki gülümseyişi ise memnuniyet dolu, daha içten bir tebessümdü ve kolay kolay kimseye göstermezdi.

“Planların iyi gidiyor mu?”

“Planlarımız,” diye düzeltti beni. “Umduğumdan da iyi gidiyor. Sana gösterecek mükemmel şeylerim var ama şimdilik beklemek zorundalar. Tam zamanında geldin, yarın yola çıkıyorum. Balwood ve Arleston valileri teşrif etmediler.”

“Ölmüşler mi?”

“Balwood için öyle düşünebiliriz. Ya ülkenin kuzey bölgesinde kol gezen hastalık en sonunda onu da aldı ya da Kutsal Bölge’ye bizzat gelmekten korkan bir gaspçıya kellesini kapırdı.”

Benim fikrim Balwoodlu Hedwin’in sırtından bıçaklandığı yönündeydi. Her zaman böbürlendiği gibi, kuzey ormanlarındaki ölümcül hastalığa yakalanmayacak kadar zalim biriydi.

“Ya Arleston?”

İkimiz de en güneydeki ilimizin başında duran Vali Tierny’nin şu an muhtemelen Kutsal Bölge yolundaki bir genelevde kafası güzel hâlde uyukladığını ve buraya düşme kalka girdiği zaman, tembel atlarla kötü hava koşullarını bahane ederek özürler dileyeceğini biliyorduk. Ama adamın aşar vergisi bugüne kadar bir kere bile zamanından şaşmamıştı. Komizar omuz silkti. “Delikanlı gençlerin de küfelik valilerden bıktıkları bir nokta oluyor tabii.”

Tıpkı Komizar'ın on bir yıl önce bıktığı gibi. Ona baktım, hâlâ Venda'nın bir önceki Komizar'ını öldürmeden hemen önce, üç valiyi birden katleden o genç adamdı. Tabii artık o kadar da delikanlı sayılmazdı. Evet, artık damarlarında akan kan soğuk ve istikrarlıydı.

“Meydan okumalar olmadan baya uzun bir zaman geçti,” derken, derin derin düşündüm.

“Hiç kimse arkasına asılmış bir hedefle gezmek istemez ama yine de meydan okumalar her zaman, her yerde gelebilir kardeşim, işte tam da bu yüzden asla ipin ucunu salmamalıyız.”

Haritayı bir kenara itti. “Yarın benimle gel. İyi bir yol arkadaşına hayır demem. Uzun zamandır birlikte at sürmüyoruz.”

Hiçbir şey söylemesem de bu teklife olan gönülsüzlüğümün yüz ifademden okunduğuna emindim.

Davetini geri alırken başını iki yana salladı. “Tabii ya, uzun bir yolculuktan daha yeni döndün; ayrıca Venda'ya da oldukça ilginç bir ödül getirdin. Biraz nefes almayı hak ediyorsun. Birkaç gün dinlen bakalım, sonra sana verecek işlerim olacak.”

Lia'yı sebep olarak göstermemesine memnun olmuşum. Hak ettiğimden de merhametli davranıyordu fakat tabii ki Venda kelimesini söylerken yaptığı vurgunun, bağlılığımın olması gereken yere kastî yapılmış bir gönderme olduğunun farkındaydım. Ayrılmak için ayağa kalktım. Masadaki kâğıtlar hışırdadı.

“Fırtına geliyor,” dedim.

“Daha bu bir şey değil,” diye cevapladı beni. “Sadece mevsim geçişi.”

Bölüm Dört

Ayağa fırlayıp, gürültüyü çıkartan şeyin ne olduğunu anlamak için odanın karanlık bölgelerini gözlerimle taradım.

“Buradayım.”

Etrafımda döndüm.

İnce bir ışık huzmesi, üzerine adım atan kişinin yarattığı gölgeyle birlikte form değiştirdi.

Koyu renk saç tutamı. Elmacık kemikleri. Dudaklar.

Yerimden kıpırdayamadım. Ona baktım; tek arzum olan ve bunca zaman boyunca kendisinden kaçtığım aynı kişi, benimle aynı odanın içine kilitlenmişti.

Nihayet, “Prens Rafferty,” diye fısıldayabildim. Yalnızca bir isimdi telaffuz ettiğim fakat benim ağzımda kaba, yabancı ve tatsız durmuştu. Prens Jaxon Tyrus Rafferty.

Başını iki yana salladı. “Lia...”

Sesi tenimi ürpertti. Binlerce kilometredir sımsıkı tutduğum her şey içimde yer değiştiriyordu. Onca gün. Onca hafta. O. Bir çiftçi, bir prene dönüşmüştü; çok usta bir yalancıydı. Olayı hâlâ bütünüyle kavrayamıyordum. Düşüncelerim su damlaları misali parmak uçlarımdan akıp gidiyordu.

Öne doğru bir adım attı; ince ışık huzmesi omuzlarında dans ederken yüzündeki ifadeyi gördüm: Suçluluk. “Lia, ne düşündüğünü biliyorum.”

“Hayır, Prens Rafferty. Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikriniz yok. Ben bile ne düşündüğümünden emin değilim.” Tek bildiğim; şimdi bile, ben içimdeki şüpheyile ürperirken bile kanımın ondan çıkan her kelimeyle, her bakışla çılgınlar gibi kaydığı, henüz hiçbir şeyin değişmemiş olduğu Terra-
vin’deyken midemde dönen o kıpırtılı hissin şimdi bile tenimin altında aynı etkileri yaratıyor olduğuydu. Onu hâlâ çaresizce, büsbütün istiyordum.

Bir adım öne atarak aramızdaki mesafeyi yok etti; göğsünün sıcaklığı göğsümün üzerinde, güçlü kolları etrafımda, dudakları hâlâ sıcak ve yumuşak, her parçası hâlâ hatırladığım gibiydi. Onu âdeta emerek içime çektim, rahatlamıştım, minnettardım ve de sinirliydim. Bir çiftçinin, bir prensin, bir yabancıнын dudakları... Sahip olduğumu düşündüğüm tek doğru şey yok olmuştı.

Kendime, yaşanan bunca şeyin yanında birkaç yalanın önemi olmadığını telkin ederek vücudumu onunkine daha da bastırdım. Buraya benim için gelmek adına kendi hayatını riske atmıştı. Hâlâ da çok büyük riskteydi. Bu geceden ikimiz de sağ çıkamayabilirdik. Ama yine de o çirkin şey, tüm somut gerçekliğiyle aramızda asılı duruyordu. Bana yalan söylemişti. Beni idare etmişti. Ne için? Oynadığı oyunun amacı neydi? Benim için mi, yoksa Prenses Arabella için mi buradaydı? Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Gözlerine baktım. Elimi havada salladım. Parmaklarımdan çıkıp odanın duvarlarında yankılanan gürültülü ses elimin yanağıyla buluştuğunun habercisiydi.

Bana yaklaştı, yanağını ovalayarak başını yana eğdi. “Kahretmelim ki tüm ülkeyi senin için kilometrelerce dolan-

dıktan sonraki ilk karşılaşmamızı bu şekilde hayal etmemiştim. Öpüşme kısmına geri dönebilir miyiz?”

“Bana yalan söyledin.”

Sırtının dikleştiğini gördüm; bu duruş aslında olduğu kişiyi, bir prensi sergiliyordu. “O bahsettiğin eylemin karşılıklı yapılmış olduğunu hatırlıyor gibiyim.”

“Ama sen benim kim olduğumu en başından biliyordun.”

“Lia...”

“Rafe, bunun senin için bir önemi olmayabilir ama benim için son derece önemli. Civica’dan kaçtım çünkü hayatımda bir kez olsun, olduğum gibi sevilme istedim; sahip olduğum unvan veya sevilmemi emreden bir kâğıt parçası yüzünden değil. Bu günü sağ atlatamayabilirim fakat son nefesimde gerçeği bilmem gerekiyor. Buraya aslında kimin için geldin?”

Şaşkın ifadesi yerini öfkeye bıraktı. “Yeterince açık değil mi?”

“Değil!” dedim. “Gerçekten bir taverna kızı olsaydım yine benim için buralara kadar gelir miydin? Senin gözündeki değerim ne? Gerçekte Prenses Arabella olduğumu bilmeseydin bana ikinci kez dönüp bakar mıydın?”

“Lia, bu sorduğun cevaplanması imkânsız bir soru. Terravin’e gelmemin nedeni...”

“Politik bir utanç olduğum için mi? Bir görev? Merak?”

“Evet!” diye patladı. “Hepsi birdendin! Görev, merak! Ama ilk başta! Sonraları...”

“Ya Prenses Arabella’yı hiç bulamasaydın n’olacaktı? Tek karşılaştığın kişi taverna kızı Lia olarak kalsaydı?”

“O zaman şu an burada olmazdım. O zaman bugüne kadar gözlerimi alamadığım en sinir bozucu kızı Terravin’de öpüyor olurum ve iki krallık bir araya gelse de beni ondan ayı-

ramazdı.” Bana biraz daha yaklaşılarak yüzümü tereddütle hareket eden avuçlarının içine aldı. “Ama şu an buraya, gerçekte her kim olursan ol, sadece senin için geldim Lia ve ne benim geçmişte yaptığım hatalar ne de seninkiler beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Eğer sonu sana çıkacaksa, her birini gözümü kırpmadan tekrar yapardım.”

Gözleri hayal kırıklığıyla parladı. “Her şeyi açıklamak istiyorum. Koca bir ömrü sana söylediğim yalanları telafi ederek, seninle birlikte geçirmek istiyorum ama şu an buna zamanımız yok. İkimiz için de her an birileri gelebilir. Hikâyelerimizi kafamızda planlayıp ne yapmamız gerektiğini düşünmeliyiz.”

Koca bir ömür. Düşüncelerim, zihnimde sıvıya dönüşerek koca bir ömür ifadesiyle tüm bedenimi bir sel gibi kapladılar. Acı içinde bir kenara ittiğim tüm umutlarım, tüm rüyalarım bana geri dönerek içimden akın akın taşıldılar. Elbette ki haklıydı. Yapmamız gereken en önemli şey, ilk olarak ne yapmamız gerektiğini bulmaktı. Walther’ın, Greta’nın ve koca bir takım askerin ölümlerinin verdiği acı katlanılamayacak kadar büyüktü.

“Yardıımız yolda, geliyor,” dedi tavrını olumsuzdan olumluya değiştirerek. “Sadece, onlar buraya ulaşana kadar bir şekilde dayanmamız gerekiyor.” Tam da bir prensin olması gerektiği gibi özgüvenli ve kendinden emindi. Ya da iyi eğitilmiş bir askerin... Nasıl olmuştu da onun bu yanını daha önce hiç görememişim? Askerleri yoldaydı.

“Kaç kişiler?” diye sordum.

“Dört.”

Umutlanmışım. “Dört bin mi?”

İfadesi ciddileşti. “Hayır. Dört.”

“Dört yüz mü yani?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Dört? Toplamda?” diye tekrarladım.

“Lia, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama güven bana, bu dördü... Askerlerimin en iyileridir.”

Umutum yükseldiği hızla söndü. Daha dört yüz asker bile bizi buradan çıkartabilecek güce sahip değilken, dört kişi ne yapacaktı acaba? İnançsızlığımı saklayamayınca dudaklarımdan zayıf bir kahkaha kaçtı. Başımı sağa sola sallayarak küçük odanın içini dolanmaya başladım. “Azgın bir nehrin bu kıyısında, bizden nefret eden binlerce insanla birlikte tıklı kaldık. Bu dört kişi ne yapabilir ki?”

“Altı,” diye düzeltti beni. “Seninle beni de sayarsak altı ediyoruz.” Sesi hüzünlü çıkmıştı, bana doğru adım attığında irkilerek kaburgalarını tuttu.

“Ne oldu sana?” diye sordum. “İncitmişler seni.”

“Muhafızlardan ufak bir hediye diyelim. Dalbreck domuzlarına pek bayılmıyorlarmış. Anladığımdan emin olmak istediler. Birkaç vurguyla...” Yan tarafını tutmaya devam ederek ağır, güçsüz bir nefes aldı. “Morluk var sadece. İyiyim.”

“Hayır,” dedim. “Apaçık görüldüğü üzere, iyi değilsin.” Elini bir kenara iterek gömleğini yukarı sıyırdım. O loş ışıktaki bile, kaburgalarını kaplayan morlukları görebiliyordum. İhtimalleri bir kez daha kafamdan geçirdim. Binlerce kişiye karşı beş kişi... Tabureyi ona doğru ittirip onu üzerine oturttum ve çoktan yıpranmış olan eteğimden şeritler yırtmaya başladım. Vücut hareketlerini dengede tutabilmek amacıyla göbeğini dikkatle sarmaya başladım. Aklıma Kaden’in sırtındaki yara izleri geldi. Bu insanlar düpedüz vahşiydiler. “Buraya gelmemeliydin, Rafe. Bu benim problemim. Bu işe...”

“Ben iyiyim,” dedi. “Endişelenmeyi bırak artık. Ata binerken attığım taklalarla bile çok daha kötü yaralar aldım; şu

sıyrıklar senin yaşadığın şeylerle kıyaslanamaz bile.” Uzanıp elimi sıktı. “Üzgünüm, Lia. Bana kardeşine olanlardan bahsettiler.”

Boğazım tekrar acıyla düğümlendi. Birebir şahit olmak şöyle dursun, olacağına ihtimal bile vermediğim şeyler yaşanmıştı. Kardeşimin gözlerimin önünde katledilmesi de en kötüleriydi. Elimi geri çekip parçalanmış eteğime sildim. Buz gibi toprağın altında yatan ağabeyim Walther’dan bahsederken Rafe’nin elinin sıcaklığını parmak uçlarımda hissetmem doğru gelmemişti. “Ağabeyimle alay ederek güldüler demek istiyorsun sanırım. Beş günümü yolda, düşmanın ne kadar kolay yenildiğinden şeytani bir zevkle bahsetmelerini dinleyerek geçirdim.”

“Bana onları gömdüğünü söylediler. Her birini.” Yarıklardan içeri giren ışıklara bakarken, Walther’ın gökyüzüne bakan ferisi sönmüş gözlerini ve benim onları son kez kapatan parmaklarımı gözümde canlandırmayı denedim. “Onu tanımanı isterdim,” dedim. “Kardeşim ileride mükemmel bir kral olacaktı. Her konuda oldukça kibar ve sabırlı biriydi; bana, başka hiç kimsenin inanmadığı kadar inanırdı. O...” Rafe’ye bakmak için başımı ona çevirdim. “Morrighan’ın en güçlü, en cesur askerlerinden oluşan otuz iki kişilik bir takımla beraberdi. Her birinin ölümünü kendi gözlerimle gördüm. Her bir askere beş Vendalı düşüyordu. Tam anlamıyla bir katliamdı.”

Çevreme sardığım hayali, koruyucu perde yırtılıp gitmişti; boğucu bir sıcaklığın benimde karıncalanarak arttığını hissettim. Vücutlarının ter kokusu burnuma geldi. Vücut parçaları... Her birini hayvanlara yem olmasınlar diye tek tek bir araya getirip, otuz iki kez dizlerimin üzerinde dua ettim. Kelimelerim güçsüz çıkıyor, içimde bir yerler kanayıp duruyordu; otuz iki merhamet yakarışı, otuz iki hoşça kal... Sonra kanlarıyla ıslanan toprak onları içine aldı ve sonsuza dek gittiler. İlk sefer değildi bu. Son da olmayacaktı.

“Lia?”

Rafe’ye baktım. Kardeşim gibi uzun ve güçlü. Kardeşim gibi kendinden emin. Buraya gelen yalnızca dört adamı vardı. Daha kaç kişiyi kaybetmem gerekiyordu?

“Evet,” dedim. “Hepsini gömdüm.”

Uzanıp beni kendine doğru çekti. Yanındaki saman yığınına oturdum. “Başarabiliriz,” dedi. “Tek yapmamız gereken, adamlarım buraya varana kadar zaman kazanmak.”

“Ne zaman burada olurlar?” diye sordum.

“Birkaç güne kadar. Belki biraz daha fazla. Nehri geçene değin ne kadar güneye at sürmeleri gerektiğine bağlı. Yine de ellerinden geldiğince çabuk burada olacaklarını biliyorum. Onlar en iyileri, Lia. Dalbreck askerlerinin en iyileri. İçlerinden ikisi buranın dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyor. İçeri girmenin bir yolunu elbet bulacaklardır.”

İçeri girmenin bir problem olmayacağını söylemek istedim. Biz de içeri girmiştik. Asıl sorun dışarı çıkmaktaydı. Fakat dilimi ısırıp başımı öne doğru sallayarak cesaretli görünmeye çalıştım. Bu plan işe yaramazsa belki de benimki yarayacaktı. Bu sabah bir at öldürmüştüm. Belki de bu gece listemde bir canavar vardı.

“Başka bir yolu olmalı,” dedim. “Kutsal Bölge’de o kadar silahları var. Bir tanesi eksilse fark etmezler. Eteğimin altına bıçaklardan birini saklayabilirim.”

“Hayır,” dedi sertçe. “Çok tehlikeli. Eğer...”

“Rafe, başlarındaki adam kardeşimin, karısının ve koca bir takım askerın ölümünden sorumlu. Daha fazlasını istemesi an meselesi. Belki de...”

“Onları öldürenler onun askerleriydi, Lia. Tek bir adamı öldürmenin kime yararı olacak? Tek bir bıçakla koca bir orduyu

alaşığı edemezsin, özellikle de bizim durumumuzdayken. Şu anlık tek amacımız buradan tek parça hâlinde çıkabilmek olmalı.”

Anlaşmazlığa düşmüştük. Düşündüğümde haklı olduğunu biliyordum ama daha derin, daha karanlık bir parçam kaçmaktan daha fazlasına susamıştı.

Bir cevap alabilmek adına kolumdan tuttu. “Beni duyuyor musun? Öldüğün takdirde kimseye bir yararın dokunmaz. Sabırlı ol. Askerlerim geldiği zaman bunun içinden hep birlikte çıkacağız.”

Ben, sabırlı olmak, dört asker... Tüm bu kelimeler bir aradayken deliliği sembolize ediyorlar gibiydi. Yine de denileni kabullendim, çünkü o dört asker olmasa bile Rafe’yle birbirimize ihtiyacımız vardı ve şu an için önemli olan şey buydu. Samanların üzerine oturup planlarımızı yaptık, söyleyip söylemeyeceğimiz şeyleri kafamızda kurduk, yardım gelene kadar oynayacağımız aldatmaca oyunlarını tertitledik. En sonunda bir ittifak gerçekleşmişti; babalarımızın en başından bu yana sağlamaya çalıştıkları bir ittifak... Ona Komizar, Kutsal Bölge ve beni içlerinden geçirdikleri koridorlar hakkında öğrendiklerimi anlattım. Her bir ayrıntı önemliydi.

“Dikkatli ol. Kelimelerine hâkim ol,” dedim. “Hareketlerine bile... Adamın gözünden tek bir şey kaçmıyor. Başka türlü görüldüğünde bile, gereğinden fazla odaklı biri.”

İçimde tuttuğum bazı şeyler vardı. Rafe’nin planları et ve demir, yer ve yumruk kadar sağlamdı. Benimkiler ise daha çok görünmeyen şeyler, hastalık ve ürperti, kan ve adalet gibi, içimden çıkacakları zamanı bekleyen türden şeylerdi.

Planlarımızı birbirimize fısıldarken bir anda durup başparmağıyla yanağımın üzerinde nazik bir çizgi çizdi. “Çok korkmuştum...” Yutkunup yere baktıktan sonra boğazını temizledi.

Çene kemiği seğırdiğinde onun bu hâlini izlemeye dayanamayıp kendimi bırakacağımı düşündüm. Gözlerini bana geri çevirdiğinde içlerinde öfke vardı. “İçinde tutuşan alevi hissedebiliyorum, Lia. Bu yaptıklarını ödeyecekler. Her birini. Söz veriyorum. Bir gün ödeyecekler.”

Dediğı şeyin anlamını biliyordum. Kaden’den bahsediyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumuzda aceleyle birbirimizin yanından uzaklaştık. Bana baktı, gözlerinin koyu mavisi aramızdaki gölgeleri delip geçti. “Lia, bana olan hislerinin değişmiş olabileceğini biliyorum. Seni kandırdım. Olduğumu iddia ettiğim o çiftçi olmayabilirim ama umuyorum ki bir gün, bir prens olarak, bu sefer kendim olarak seni kendime yeniden âşık edeceğim. Kötü bir başlangıç yaptık; bu daha iyi bir sona ulaşmayacağımız anlamına gelmez.”

Beni içine çeken bakışlarına diktim gözlerimi; konuşmak için ağzımı açsam da her bir kelime kafamın içinde oradan oraya yüzüyordu. Kendime yeniden âşık edeceğim... Bir prens olarak.

Kapı çarpılarak açıldığında içeri iki muhafız girdi. “Sen,” dediler beni işaret ederek ve daha ayağa bile kalkamadan beni sürükleyerek götürmeye başladılar.

Bölüm Beş

“Eğil be kadın!”

Buz gibi suyla dolu bir küvetin içine batırıldım, güçlü eller kafa derimi ovalarken yüzümü suyun yüzeyine çıkartamıyordum. Nefes almak için yüzeye çıkmaya çalıştığımda sabunlu su boğazıma kaçtı. Görünüşe bakılırsa Komizar benim görüntümü iğrenç bulmuş, o hassas burnunun maruz kaldığı hakarete dayanamayıp çabucak temizlenmemi emretmişti. Sudan dışarı çekildiğimde bir mendilden daha büyük olmayan bir kumaş parçasıyla kendimi kurulamam istendi. Diğerlerinin Calantha diye seslendiği genç bir kadın, aşağılayıcı yıkanma seremonimin denetleyicisi olmuştu. “Giy şunu.”

Ayağımın dibindeki giysi yığınınına baktım. Bir bedenden ziyade samanla doldurulması daha yerinde olan sert, şekilsiz bir çuval duruyordu önümde. “Giymiyorum bunu.”

“Yaşamak istiyorsan giyeceksin.”

Ses tonunda en ufak bir sinir belirtisi yoktu. Tehdidi salt gerçeklikten oluşuyordu. Sinir bozucu bakışları vardı. Tek gözünün üzeri göz bandıyla kapatılmıştı. Onu kafasında tutan siyah kurdele tuhaf, renksiz, soluk beyaz saçlarıyla zıtlık oluşturuyordu. Bandın kendisi bile neredeyse başka yere baktırmayacak kadar korkutucuydu. Doğruca karşıya bakan mavi bir

gözbebeğine benzesin diye ortasına mavi boncuklar dikilmişti. Bandın altından, yüzünün tek tarafını bir sanat eserine çevirmiş olan dekoratif dövme motifleri görünüyordu. Başkalarının zayıflık olarak görebilecekleri bir şeye neden dikkat çekmek istemiş olabileceğini merak etmiştim.

“Hemen,” dedi.

Gözlerimi onun rahatsız edici bakışlarından hızla çekip yerdeki kaba kumaşı daha iyi inceleyebilmek amacıyla bir hışımla havaya kaldırdım. “Bunu giymemi mi istiyormuş?”

“Burası Morrighan değil.”

“Ben de bir çuval patates değilim.”

Tek gözü kısıldı ve gülmeye başladı. “Eğer o dediğin olsaydın şu ettiğinden daha fazla değerde olurdun.”

Eğer Komizar, bunun beni alçaltacağını düşündüyse yanılmıştı. Her türden kibri beslemenin çok daha ilerisinde bir yerdeydim. Kıyafeti başımdan geçirdim. Gevşek kumaş omuzlarımda bile doğru düzgün durmuyordu ve sendelemek için eteklik kısmını ellerimle yukarı kaldırmak zorundaydım. Kaba dokusu cildimi çiziyordu. Calantha bana bir miktar halat fırlattı. “Bu, belli şeyleri yerlerinde tutmana yardımcı olur.”

Sırıltmasına “Ne hoş,” diyerek karşılık verip gevşek kumaşı oradan buradan sıkıştırarak belimin etrafında iple sabitleyebilmek için elimden geleni yaptım.

Çıplak ayaklarım taş zeminin soğukluğunda donuyorlardı, botlarım benden alınmıştı ve onları bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum. İçimi dolduran ürpertiye durdurmaya çalışarak hazır olduğumu belli eden bir baş hareketi yaptım.

“Buna şükret, Prenses,” dedi, parmağını iş görmeyen, boncuklu gözünün üzerinde ürkütücü bir hareketle gezdirerek. “Ona karşı koyanlara çok daha kötü şeyler yaptığını gördüm.”

Bölüm Altı

Pauline

Civica'ya olan yolculuğumuzun son ayağı çok eziyetli geçti. Derryvale'e yakın bir yerlerde bayağı şiddetli bir yağmura yakalandık ve terk edilmiş bir ahır üç günlüğüne bir baykuş ve yabani bir kediyle paylaşmak zorunda kaldık. Ortalıkta kemirgen olmaması hiç yoktan iyiydi. Boşa harcanan her gün kaygılarımı daha da artırdı. Eğer Kaden'in onu götürdüğü yer Venda'ysa, Lia çoktan oraya varmış olmalıydı. Diğer konu üzerinde, yani onun çoktan ölmüş olma ihtimali üzerinde durmamaya çalışıyordum.

Her şey o denli hızlı gelişmişti ki olayları hâlâ tam anlamıyla kavrayamıyordum. Kaden onu kaçırmıştı. Kaden onlardan biriydi. Rafe'den üstün tuttuğum Kaden... Lia'yı ona yönlendirerek yanlış bir hareket yapmıştım. Sakin tavrı gözümü bozuyordu. Ona adamın gözlerinin kibar baktığını, nasıl da aldınıp söylemişim... Kaden'le ilgili her şeyde, her hareketinde nezaket yatıyordu. Nasıl olmuştu da bu kadar yanılabilmişim? Yaşananlar beni derinde bir yerlerde oldukça sarsmıştı. Her zaman iyi bir karakter analizcisi olduğumu zannederdim fakat Kaden çok farklı çıkmıştı. Bir katildi, en azından Gwyneth'in

söylediğine göre öyleydi. Bunu nasıl bildiğini anlayamıyordum ama Gwyneth'in birçok yeteneği vardı ve taverna müşterilerinden illegal yollarla çeşitli bilgiler tedarik etmek de şüphesiz onlardan biriydi.

Şehir duvarlarının hemen dışında kalan ufak köylerden birinin hanında kalmanın daha güvenli olacağına karar vermiştik. Gwyneth'i kimse tanımıyor olsa bile beni biliyorlardı ve Baş Vekil'le bir görüşme ayarlayana kadar varlığımı gizli tutmalıydım. Kraliçenin hizmetlileri arasında göze çarpan bir şahsiyettim ve Lia'nın kaçışına yardım ettiğim için büyük ihtimalle ihanetle suçlanıyordum. Tüm kurulun içinde Baş Vekil, Lia'ya en nazik, hatta en istekli yaklaşıyordu. Lia'nın saraydaki zor durumunu anlardı. Eğer onun mevcut durumunu açıklarsam, haberleri krala, olabilecek en faydalı şekilde verebilirdi. Kızı ona hangi şekilde başkaldırmış olursa olsun, hangi baba kızını kurtarmaya çalışmazdı ki? Gwyneth bize bir oda bulmaya çalışırken kapüşonum başıma çekili hâlde gölgelerin içinde onu bekledim. Ne dediklerini duyamasam da hancıyla konuşmalarını uzaktan izledim. Sohbet gereğinden fazla uzun sürmüştü. Midemin içinde bir kıpırtı hissettim. Bu kıpırtı, her şeyin nasıl değişmiş olduğuyla, aradan ne kadar zamanın geçmiş olduğuyula, Lia'nın “bu işin içinden birlikte çıkacağız,” sözüyle ilgili bir hatırlatmaydı. Zamanın tükeniyordu. Parmaklarımı öpüp tanrılara kaldırdım. *Lütfen onu geri getirin.*

Gwyneth'le hancı arasında elden ele bir kâğıt alışverişi yaşandı. Belki de hanın içine girmiş olmamıza rağmen neden pelerininin kapüşonunun hâlâ başıma çekili hâlde durduğunu merak ettiği için, bana şöyle bir baktı ama sonra, hiçbir şey demeden odanın anahtarlarını tezgâhın üzerinde sürükleyerek Gwyneth'e uzattı.

Koridorun sonunda bulunan oda ufak olsa da kaldığımız ahırdan çok daha konforlu olduğu su götürmez bir gerçektir.

Bu sefer yalnızca hayvanlarla birlikte kaldıkları bir ahırda bulunan Nove ve Dieci, kendilerine ait yeni bir alan ve yiyecek taze arpa buldukları için hâllerinden gayet memnundular. Para sıkıntımız yoktu. Lia'nın bana vermiş olduğu mücevherleri, Luiseveque'de bozukluklarla takas etmişim. Gwyneth bile, üçkâğıtçı tüccarlarla ne kadar kolay uğraştığımı gördüğünde etkilenmişti ama bunların hepsini bana öğreten kişi Lia'ydı.

Odaya girip kapıyı kapattığımızda Gwyneth'e, neden bu kadar uzun sürdüğünü sordum. Berdi'deyken bir oda tutmak yalnızca fiyatta anlaşıp misafire odasını göstermekten ibaret olurdu.

Gwyneth çantasını yatağın üzerine fırlattı. “Şansölye’ye onunla görüşmek istediğimi yazan bir not yolladım.”

Nefesim aniden kesilince bir süre konuşamadım. “Ne yaptın, ne yaptın? Sana söylediğim onca şeye rağmen mi? Lia’dan nefret ettiğini bilmiyor musun?”

Yaşadığım paniğe hiç aldırmadan eşyalarını çantasından çıkarmaya başladı. “Bence ikincil kişilere başvurmak yerine daha sağduyulu kanallara yönelmemiz daha zekice olacaktır. Eğer Baş Vekil’in bir yardımı dokunmazsa çıkmaz sokağa girdik demektir.”

Omuzlarıma gelen ürpertiyle ona baktım. Şansölye konusunu ikinci açışıydı, üstüne bir de benim rızamı almadan kendi kafasına göre hareket ederek işi ileri götürmüştü. Şansölye’yi işin içine sokmakta inat etmişti. “Şansölye’yi tanıyor musun, Gwyneth?”

Omuz silkti. “Hımm, biraz diyelim. Geçmişte yollarımız kesişmişti.”

“Ve şu ana kadar bana söylemeyi bir kere bile aklından geçirmedi, öyle mi?”

“Pek iyi karşılamayacağını düşünmüştüm ki şu tepkine bakılırsa düşüncemde gayet haklıymışım.”

Çantamın içindeki her şeyi yatağın üzerine boşaltıp giysi yığınının içinde fırçamı aramaya başladım. Birbiri içine giren düşüncelerimi açmaya, ne hissedeceğimi bilmezken kontrollü görünmeye çalışarak saçımı sert hareketlerle taramaya koyuldum. Onu biraz tanıyormuş, ha? Şansölye’ye, Lia’nın ona beslediğinden bir gram bile fazla olumlu düşünce beslemiyordum. Adama günahımı vermezdim.

“Karar verdim. Direkt olarak krala gideceğim,” dedim. “Sen olduğun yerde kalıp istediğini yapabilirsin.”

Elimi kavrayarak tarama işlemimi zorla durdurdu. “Nasıl yapacaktıydın onu? Kale içine girip saç fırçanla adamın odasının kapısını mı çalacaksın? Ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyorsun? Not mu yollayacaksın yoksa? Saraya giren her şey, her şekilde ilk olarak Şansölye’nin çalışma odasından geçiyor. Neden tüm bunlar yerine adamın kendisiyle iletişime geçemeyelim ki?”

“Öyle ya da böyle, kralın huzuruna kabul edileceğime eminim.”

“Evet, belki yapabilirsin. Ama unutma ki Lia’nın saraydan kaçışına yardımcılık yapan kişisin sen. Çok büyük bir ihtimalle kendisinin huzuruna bir zindan hücresinde çıkarsın.”

Haklı olduğunu biliyordum. “Bedeli bu olaksa...”

Gwyneth iç çekti. “Soylu bir davranış ama yine de o ihtimalle hemen yanaşmayalım. Önce ortalığı bir kolaçan etmeliyiz.”

“Şansölye’yle konuşarak mı?”

Yatağa oturup kaşlarını çattı. “Lia, sana benden bahsetmedi, değil mi?”

Gwyneth’in geçmişiyile ilgili bilmek istemeyeceğim bir şeyler duymaya kendimi hazırlayarak yutkundum. “Ne manada?”

“Eskiden krallığın hizmetine çalışıyordum. Oradan buradan haber topluyordum.”

“Yani?” diye sordum ihtiyatla.

“Yani kraliyet ajanıydım.”

Gözlerimi kapattım. Bu düşündüğümünden de kötüydü.

“Öyle kendini sıkıp durma. Bebeğe zarar vereceksin. Bir ajan –yani eski bir ajan olmam– dünyanın sonu değil. Hatta işimize bile yarayabilir.”

İşimize yarayabilir mi? Gözlerimi açtığımda bana sırtarak baktığını gördüm.

Bana Krallığın Gözleri’ni, Morrighan’ın kasaba ve köşkerlerine girip çıkarak en güçlü kişiye bilgi tedarik eden Civica ajanlarını anlattı. Paraya ihtiyacı olduğu zamanlarda, Graceport’ta odalarını temizlediği bir handa müşterilerden bilgi toplayarak bu işte iyice ilerlemiş.

“Demek krala ajanlık yapıyordun?”

Omuz silkti. “Gibi. Yalnızca Şansölye’yle muhatap oluyordum. O...” derken yüzü düştü. “O çok ikna edici biriydi, bense genç ve aptaldım.”

Gwyneth hâlâ gençti. Benden sadece birkaç yaş büyüktü. Aptal olduğu konusuna gelince... Asla. Ajanlık yapmıştı, kurnazdı, riayetsizdi, benim olamadığım birçok şeydi... İçimde bir yerlerde, bu yeteneklerinin yararlı birini bulacağımıza yarayacağını bilsem de hâlâ tereddütteydim. Artık o işlerle uğraşmadığını söylese bile, bir çeşit ajan ağının içine çekilmekten korkuyordum. Ayrıca... Ya hâlâ onlardan biriye?

Aklımdan geçenleri okuyor gibiydi.

“Pauline,” dedi, “muhtemelen tanıdığım en aziz, en sadık insansın ki bu özelliklerin hem hayranlık uyandırıcı hem de bazı zamanlar oldukça sinir bozucu olabiliyor. Artık işe ko-

yulma zamanı geldi. İyi kızı oynama zamanı bitti artık. Lia'ya yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Bu sorunun tek bir cevabı vardı, o da evetti.

Ne yapılması gerekiyorsa yapılacaktı.

Bölüm Yedi

Duvarlar kapanıyor, yollar her adımımızla daha da daralıyor gibiydi. Karanlık bir koridordan aşağı sürüklendim, iki kat boyunca ilerleyen karanlık merdivenlerden yukarı çekştirildim. Bir omuz genişliğinden fazla olmayan başka bir koridordan, üç ayrı dönüşten ve yine birkaç basamaktan daha geçirilerek aşağı indirilmemin ardından kale içine varabildik. Kalenin içi, tıpkı dışarıdan görüldüğü denli bir labirente benziyordu; yüz yıllar boyu birbiri üzerine yapılan farklı mimari yapılar, iç içe geçmişlerdi.

Burası Kutsal Bölge Salonu'na açılmıyordu. Kalbimin hızlandığını hissettim. Beni şimdi nereye götürüyorlardı? Saçlarım hâlâ nemliydi, soğuk zemine basan çıplak ayaklarım buz tutmuşlardı. Bir noktada işime yarayabileceğini düşünerek yolu ezberlemiştim. Her ayrıntıyı... Tanıdığım tüm insanların içinde o an sadece, Simone gibi gerçekten önemseydiği kişilerin belirli durumları dışında ne düşündüğünü hiçbir hareketiyle belli etmeyen, tüm sırlarını tek bir tebessümüyle saklayabilen Gwyneth'i özlemiştim. O tür istisnai durumlarda Gwyneth'in yüzünde yalanlar belirmeye başlardı. Şu hâlimde bile ondan bir şeyler öğrenmeye devam ediyordum. Önem verdiğim her şey yüzümde kendini ele vermek zorundaydı sanki.

Döndüğümüz son köşeden sonra, büyük, iki kanatlı bir kapıya açılan cereyanlı bir geçidin içinde yürüdük. Kapının kalın, siyah menteşeleri karmaşık dikenli şekiller oluşturarak dalanıp budaklanıyordu. Muhafızlar kapıyı çaldıklarında içeriden gelen ağır sürgü sesini duydum. Adamlar, tutsakları ellerinden bırakmanın başka yolunu öğrenememiş oldukları için bir kez daha öne doğru fırlatılmış olsam da, bu sefer bu harekete hazırlıklı olduğumdan dolayı sadece biraz tökezledim.

Sessiz bir odaya girdim. Gözümün ilk gördüğü şey Kaden oldu; kaba saba kıyafetimi incelerken boynundaki o gammaz damarı yine dışarıdaydı. Gözlerinde gördüğüm şey utanç mı, yoksa öfke miydi? Yıkanmış ve giysilerini değiştirmiş olduğunu fark ettim. Morrighanlı maskesini yüzünden çıkarmıştı; artık onlardan biri gibi, bir hayvan gibi görünüyordu. Venda stilinde geniş bir gömlek giyinmişti, silah kemerinden sıra sıra kemikler sarkıyordu. En başından beri gerçek Kaden buydu işte.

Sonra Rafe'yi gördüm. Arkası bana dönük duruyordu ve elleri, muhafızlardan biri tarafından arkasında kenetlenmiş hâlde tutuluyordu. Gözlerimi hızla onun üzerinden çekip Komizar'a odakladım.

“Kusursuz zamanlama, Prenses,” dedi. “İrgatınız da daha yeni gelmişti.” Ben Rafe'nin yanma varana kadar, eliyle öne gelmemi işaret etmeye devam etti.

Komizar'ın üzerinde hâlâ Walther'ın kılıç kayışı duruyordu; bu kez ek olarak ağabeyimin kılıcıyla birlikte... Ben durumu sindirmeye çalışırken o sırttı. Bakışlarımı bir çelik kadar sertleştirdim. O andan itibaren ağabeyimin yağmalanmış mallarının varlığını zayıflığı olmaktan çıkartıp bu durumu güç kaynağım hâline getirecektim.

Odanın ortasına kadar gelip ellerini iki yanma açtı. “Venda'da önemli bir an yaşıyoruz, kardeşlerim. Bir yerine iki

tutsak...” Hâlâ Morrighan dilinde konuşmasının dediklerini bizim de anlamamız amacıyla olduğunu düşündüm. Rafe’nin Venda dilini anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Aynı odada kilitli kaldığımız zaman, ona bunu sormayı akıl edememiş olduğum için kendime küfrettim. Bu tür detaylar daha sonraları işe yarayabilirdi. Komizar, dikkatini Rafe’yle bana verdi. “Umarım, tutsak olarak sahip olduğunuz bu iyi durumun değerini biliyorsunuzdur. Bu ayrıcalığı çok nadir tanırız; geçici olsa bile...” Sesi oyuncu, yüz ifadesi neşeliydi. Yanıma doğru yürüdü; nemli saç tutamlarımdan birini eline alıp kaldırdıktan sonra memnuniyetsiz bir ifadeyle geri bıraktı. “Neden burada olduğunu biliyorum. Katilimin, Venda için yararlı olabileceğine inandığı, tanrıların sözde lütfuna sahip olan bir asil ha?” Omuz silktilti. “Nasıl olsa bunu zamanla göreceğiz.”

Rafe’ye doğru döndü. “Ya sen... Söylesene, neden seni şu an, burada, midenden bağırsaklarına kadar kesip bir de üstüne seni gördükleri yerde öldürmemiş olan askerlerimi cezalandırmıyorum?”

“Çünkü sana Venda’nın yararına dokunacak türden haberlerim var.” Rafe’nin cevabı hızlı ve emindi.

Komizar, odayı olduğundan daha da karartan bir kahkaha patlattı. “Öyle duydum.” Odanın ortasında duran masanın yanına kadar yürüyüp tam ucuna oturarak ayaklarını aşağı sallandırdı. Bir hükümdardan daha çok, kasıntı bir kabadayıya benziyordu. “*Chievdar* Stavik bana bu iddiandan bahsetti,” dedi. “Fakat askerlerim tam tersini savunuyorlar. Abayı yakmış bir ırgatmışsın, prenses de buraya kendisi için geldiğini düşünüyormuş. Kulağıma geldiği kadarıyla oldukça şen bir kucaklaşma yaşamışsınız.”

“Yabancı topraklarda tanıdık bir yüzdüm,” diye cevapladı onu Rafe. “Kızın beni benimsemesine yapacak bir şeyim yok.

Ama iş kadınlara geldiğinde asla bir aptal değilimdir. Zevk bir yana, iş bir yana. Hiçbir düşman kapısını basit bir yaz eğlencesi yüzünden çalmam.” Komizar’ın gözleri bana doğru kaydı. Rafe’ye dimdik bakıyordum.

“Eğlence,” diye tekrarladı Komizar, başını öne doğru sallayarak. “Demek çiftçiliğin bir üçkâğıttı ha?”

“Prens, beni kızın gerçekten düğünden mi kaçmış olduğunu, yoksa bunun geçmişte yaşanan sıkıntılara yapılan misilleme bir hareket mi olduğunu anlamam için gönderdi. Eğer bilmiyorsanız diye belirteyim, Dalbreck olarak en yakın komşularımızla uzun, sallantılı bir ilişkimiz var. Morrighan’dan çıkan ehemmiyetsiz hareketlerden bahsetmeme gerek var mı? Her neyse... Kralın tek çabası, geçmişten beri süregelen kındarlığı bitirmek üzerineydi.”

“Bir de ittifak kurmak üzerine.”

“Evet.”

“Bizim karşımızda daha üstün bir güç kurmak.”

“Yapılan her bir siyasi hamlenin amacı da bu değil mi zaten? Elde edilen gücü daha da artırmak?” Rafe’nin soğuk, hükmeden ve pişmanlıktan uzak bir ses tonu vardı.

Komizar’ın duraksamasına sebep olmuş gibi görünüyordu. Gözlerini kısıtı ve dudağının bir köşesi memnun bir sırıtmayla havaya kalktı. “Bir prensin baş temsilcisinden daha çok bir çiftçiye çok daha fazla benziyorsun.” Etrafında dönüp gözleriyle odayı taradı. “Griz!” diye bağırdı. “Nerede o?”

Valilerden bir tanesi, ona Griz’in hâlâ Kutsal Bölge Salonu’nda olduğu, bir muhafızın onu getirmek için oraya yollandığı bilgisini verdi. Komizar, Griz’in geçen yıl gittiği halka açık bir törende, Dalbreck prensiyle kurulunu görmüş olduğunu açıkladı. Rafe’nin doğru mu yalan mı söylüyor olduğunu anlayabilirdi.

“Hikâyenî şimdi değiştirmek ister misin? Doğruları şimdi duymam demek, akşam yemeğimi daha erken yiyeceğim ve ölümünü daha çabuk ve nispeten acısız vereceğim anlamına geliyor çünkü.”

“Hikâyem bu,” dedi Rafe tereddüt etmeden.

Nefes al, Lia. Nefes al. Paniğimi açık etmeden, yardım alma umuduyla Kaden’e baktım. Bunu bana borçluydu. Bakışlarına karşılık verdiğinde, başını hayır anlamında belirsizce oynattı. Unutmuştum. Venda her zaman en önde gelirdi. Göğsümün içinde yükselen korkuyla, her yerde hazır hâlde bekleyen silahlara, valilere, muhafızlara ve Venda’nın kimliği meçhul tarikat üyelerine baktım. İçeride bir düzineden fazla adam vardı. Bir tanesini, bir şekilde silahından edip öldürmeyi başarsam bile, Rafe’yle birlikte geriye kalanlarının karşısında sahip olduğumuz şans ne kadar olabilirdi ki? Özellikle de Rafe’nin elleri arkasına zincirliyken. Öne doğru azıcık hareket ettiğimde Rafe’nin elini bükerek bana işaret verdiğini gördüm. Durdum. Oda sessizliğini koruyor, saniyeler işkence dolu ilerleyişlerini sürdürüyor ve Komizar, olan biten her şeyden zevk almaya devam ediyordu.

Sonra ayak seslerini duyduk; bir devin ağır yürüyüşü koridorun aşağısından kulaklara çalındı.

Kapı açıldı ve Griz içeri girdi.

Komizar, “*Bedage akki*,” dedikten sonra kolunu Griz’in etrafına doladı. Onu Rafe’nin önüne kadar yürütüp, onun iddia ettiği ‘gerçekleri’ anlattı. “Katıldığın törende prensi ve kurulu-nu görmüştün. Bu adamı tanıdın mı?”

Griz, gözlerini kısarak Rafe’yi inceledi. Ağırliğını verdiği ayağını değiştirdi. Herkesin gözü onun üzerindeyken rahatsız ve şüpheli görünüyordu. “Söylemesi zor. Meydanda çok büyük bir kalabalık vardı. Çok arkalardaydım ama...” Başını ka-

şıyarak daha yakından, bir daha baktı. Gözlerindeki onayı fark ettiğimde midem fırlayıp ağzımdan çıkacak gibi oldu.

“Evet?” dedi Komizar.

Griz bana yan gözle baktı. Nefes almadan, donmuş hâlde ona bakıyordum. Tekrar Rafe’ye dönerek dalgın bir şekilde başını öne geriye salladı. “Evet, bunu hatırlıyorum. O fırfırlı ceketlerden birinin içinde, tüm telaşıyla prensin yanında duruyordu. Çok samimilerdi. Prensle birlikte şen şakrak kahkahalar atıyordu.” Belleğinin onu yanıltmayışına memnun olmuşçasına başını sallayıp yarık kaşını havaya kaldırdı ve “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Bu kadar,” dedi Komizar.

Griz, bana tekrar belli belirsiz bakıp odadan ayrıldı. İçimde sıkışan havayı dışarı vermeyi, nefesimi düzenlemeyi denedim. *Az önce Griz benim için yalan mı söylemişti? Yoksa Rafe için miydi bu jest? Casuslar her yerdeler, Lia. Bir el diğerine, uyanık gözlerden çıkacak her türlü bilgi karşılığında yardım eder. Ama Griz olamazdı. Bu imkânsızdı. O kadar katı bir Vandalıydı ki... Yine de akıcı Morrighanca’sını diğerlerinden sakladığını öğrendiğim günü hâlâ hatırlıyordum.*

“Anlat bakalım, fırfırlı temsilci çocuk,” dedi Komizar, “prensinden gelen önemli mesaj neymiş?”

“Daha önce de belirttiğim gibi, bu mesaj yalnızca sizin kulaklarınız için.”

Komizar’ın gözleri alev gibi parladı. “Kardeşlerimi bu şekilde aşağılayamazsın.” Valiler hırıldayarak tehditler savurdular.

Rafe yapması gerekeni kabullendi. “Dalbreck kralı ölüyor. Yalnızca birkaç gün, en fazla birkaç hafta dayanabilecek durumda. O zamana kadar prensin eli kolu bağlı. Şimdilik yapabileceği pek bir şey yok ama yakında güç ona geçecek. Öyle

olduğunda da tüm işler değişecek. Şimdiden hazır olmak istiyor. Prens ve babası, ittifaklar ve güç konusunda birbirlerininkinden çok ayrı fikirlere sahipler.”

“Ne tür ayrı fikirlermiş bunlar?”

“Kendisi daha ileri görüşlü biri... Evlilik sonucu doğan ittifakların eskide kaldığını düşünüyor ve Venda’yla yapılabilir bir ittifakın Dalbreck için, Morrighan ile kurulacak bir dostluktan daha yararlı olacağını tahmin ediyor.”

“Venda’nın çıkarı ne olacak?”

“Morrighan’da istediğimiz bir liman ve birkaç kilometre boyunca ilerleyen tepeler var; geri kalanı sizin olabilir.”

“Prensinizin müthiş hayalleri varmış.”

“Sahip olacağı pozisyon, daha küçük hayalleri kaldırır mı?”

“Ve biz bunun Dalbreck’in başka bir hilesi olmadığını nereden bileceğiz?”

“Babası öldüğü zaman bir iyi niyet göstergesi olarak sizinle konuşmaya bizzat kendisi gelecek; tabii o zaman, kral unvanıyla.”

“Buraya mı?” diyerek lafa girdi Kaden. Şüpheyi yükselen sesi çatlamıştı.

Rafe, sakın yüz ifadesini bozmadan ona baksa da, saniyenin neredeyse onda biri süren bir anlık aralıkta, yüzünde oluşan gerginliği görebildim. Eğer elleri arkasına zincirli olmasaydı kendisini tutabileceğinden emin değildim. Bu ikisinin arkadaş olduklarını nasıl da düşünmüştüm? “Cam Lanteux’da, tarafsız bir bölgede karar kılınacak,” şeklinde Kaden’i cevapladıktan sonra, başını Komizar’ın olduğu tarafa geri çevirdi. “Detaylar için bir ulak gönderecek. Yine de ondan önce hazır olmanızı istiyor. İttifakı, Morrighan olan bitenin kokusunu almadan önce, hızlıca kurmak istiyor.”

Komizar, sessizliği uzatmaya aldırmadan Rafe’yi inceledikten sonra nihayet başını iki yana salladı. “Ne sana güvenmek için ne de prensin o hain babasından veya komplocu soyundan daha farklı çıkacağına inanmak için hiçbir sebebim yok. Tüm Dalbreck domuzları düşmanımızdır.” Ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladığında başını düşünceli bir şekilde tek yana hafifçe eğdi. “Buna rağmen... prensinin –ya da senin– oynadığınız şu oyun ilginç bir oyuna benziyor.” Başkalarının fikirlerini alıyormuş gibi valilere, Kaden’e ve odada bulunan diğer kişilere baktı; belli belirsiz yapılan baş hareketleri dışında kimseden tek bir söz çıkmadı. Komizar dönüp bir kez daha Rafe’ye baktı.

“Kendisinin bu küçük oyununu oynamak adına birkaç hafta yeterli olacaktır. Eğlenceli bile olabilir. Eğer prensin babası hasta değilse ve bir ay içinde ayağıma bir ulak gelmezse, o zaman fevkalade aptal temsilcisi kendisine geri gönderilecektir; parçalar hâlinde. Bu süre zarfında ben de kendi binicilerimi kralın sektedeki sağlığını onaylamaları için Dalbreck’e göndereceğim.”

“Sizden de daha azını beklemezdim,” diye cevapladı onu Rafe. Komizar, tek eli Walther’ın kılıç kabzasının üzerindeyken, Rafe’yle neredeyse göğüs göğüse gelecek kadar ona yaklaştı. “Bu işten senin menfaatin ne, temsilci çocuk?”

“Ne olabilir?” dedi Rafe. “Güç. Prens, bana da vermiş olduğu belirli sözler var elbette.”

Komizar gülümserken gözlerindeki takdir kıvılcımını gördüm.

Rafe’yi dinlerken, yalanları nasıl da birbirleri ardına bu kadar büyük bir incelik ve kolaylıkla sıralayabildiğini görünce, dediklerine neredeyse ben bile inanacaktım; bu kadar çok ayırtıyı nasıl böylesine bir rahatlıkla dilinden döktüğüne hay-

ranlık duyarken, aklıma birden bana Terravin’de söylemiş olduğu aynı ustalıktaki yalanlar geldi. Bu, onun yeni kazandığı bir beceri değildi.

Komizar, odadaki herkese işimizin bittiğini, Kutsal Bölge Salonu’na geri dönmeleri gerektiğini bildirdi. O da kısa süre sonra aralarına katılacaktı. Saatini oradan oraya sallayarak zamanı hatırlatan bir kraliyet Zaman Planlayıcısı’nın yardımına gerek duyulmadan vali ve muhafızlar arasında birkaç ayaküstü laf daha döndü ve bu sohbetler, az önceki konuşmayla alakası olmayan, alelade bir havada yapıldı. Rafe’nin krallığa parçaları dönecekti. Muhafızlar Rafe’yi dışarı çıkarttıktan sonra valiler tek sıra hâlinde mekânı terk ettiler. Kaden uzanıp kolumu tuttu.

Komizar elini havaya kaldırdı. “Prensese ben refakat edeceğim,” dedi, Kaden’i durdurarak. “Birazdan geliriz. Kendisiyle birkaç dakikaya ihtiyacım var. Konuşacağız.”

“Bekleyebilirim,” dedi Kaden.

“Yalnız olacağız.” Katı ve nihai bir kovalama...

Kanım dondu. Komizar’la baş başa.

Kaden, yerinden hiç kıpırdamadan bir Komizar’a, bir bana, sonra tekrar Komizar’a baktı ama öyle ya da böyle ayrılmak zorunda olduğunu biliyordum. Benim istediğim zaman ayrılrsa daha iyi olacaktı. Benim koşullarımla. *Şimdi*. Midem yaşadığım korkuyla düğümlendi. *Şimdi*.

“Sorun yok, Kaden,” dedim, Komizar sanki hiç orada değilmişçesine kelimelerimi net ve sertçe dudaklarımın arasından dökerek. “Gidebilirsin.”

Çiviği tam yerine çakmıştım.

Eğer Kaden şimdi ayrılırsa, Komizar’ın değil, benim emrimle olacaktı bu. Ağır ve umulmadık bir sessizlik doğdu. Kaden, ne yaptığımı anlayarak bana baktı. Sadakat sınırı aşılmış-

tı. Başını iki yana sallayıp ayrılırken ağır kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kısa süren bir zaferdi bu. Artık Komizar'la yalnızdım.

“Demek gerçekten bir dilin varmış.”

Gözlerimi kapıdan ayırmadım. “Kelimelerimi hak edenler için evet, var.”

Yüzüne bakmam için beni sarsarak kendisine çevirdi. “İçinde bulunduğun tehlikeli durumu düşünürsek, onları pek bilgece seçmiyorsunuz.”

“Bu lafları çok duydum ben.”

Beni süzerken kaşlarından biri hafifçe yukarı kalktı. “Temsilci, Dalbreck'in Morrighan'a hazırladığı ihanet planından bahsederken senin kılının kıpırdamaması ilginç. Belki kendi krallığına ne olacağı seni pek fazla ilgilendirmiyordur? Belki de temsilcinin hikâyesinde gerçekçi pek bir şey görememişsindir?”

“Tam aksine, Komizar, ağzından çıkan her kelimeye inandım. Sadece şaşırtıcı bulmadım. Duymamışsındır diye söyleyeyim, babam evlilik ittifakından kaçtığım için kelleme ödül koydu. Kendi babamın ihanetine uğradım, başka bir krallığın ihanetine neden uğramayayım? İnsanların kahpeliklerinden bıktım usandım artık.”

Beni, üzeri Morrighan sanatçılarının en incelikli eserlerinden biriyle süslenmiş kılıç kayışıyla örttüğü göğsüne yaklaştırdı; Greta'nın, düğün günlerinde Walther'a vermiş olduğu bir hediyeydi bu. Duygusuz, siyah gözlerinin etrafını gür, simsiyah kirpikler çevreliyordu. Gözlerinin içinde küstah bir parıltı vardı. Onları yerlerinden oyup çıkartmak isterdim ama tırnaklarım yoktu; hançerimi çekip çıkartmak istedim ama onu da benden almışlardı. Tekrar, yanında taşıdığı kırmızı renkli, donuk Morrighan akikleriyle bezeli olan

Walther'in kılıcına doğru baktım; ulaşabileceğim bir mesafede duruyordu.

"Yorgunluktan aptallaştın herhâlde?" diye sordu. "Bir adamı öldürmek bir atı öldürmekten daha zordur, Prenses." Kolumu tuttuğu parmaklarını daha da sıkılaştırdı. "Komizar'ı öldürdüğünde başına ne gelir, biliyor musun?"

"Herkes kutlamalara mı başlar?"

Yüzünü zayıf bir gülücük aydınlattı. "Unvan sana geçer." Kolumu bırakıp masanın yanına yürüdü, tek elini derin bir oyuğun hemen yanına koydu. "Burası, son Komizar'ı öldürdüğüm yer. O zaman on sekiz yaşıyaydım. On bir yıl önceydi. Kaden daha küçük bir çocuktü. Boyu belime zar zor gelirdi. Kendi yaşıtılarından daha çelimsiz bir tipti. Bana geldiğinde açlıktan ölmek üzereydi ama himayem altında eski sağlığını geri yakaladı. Bir Komizar'ın kendi Rahtan'ını yetiştirmesi gerekir; o da yolun en başından beri benimle. Beraber, uzun bir geçmişimiz var. Bana olan kemikleşmiş sadakatini hiçbir şey sarsamaz." Başparmağını, oyuğu masanın üzerine açtığı zamanları hatırlarcasına kenarında gezdirdi.

Keskin dikkatini yeniden bana verdi. "Diyeceğim o ki aramıza girmeye çalışayım bile deme. Kaden'e seninle oyalanma fırsatını sunan kişi bizzat benim. Benim ona olan sadakatim de, en az onunkinin bana karşı olduğu kadar derindir. Sen bizim için değişik bir oyalanma yolu olabilirsin ama sakın bu konuda başka yanılgılara düşeyim deme; sen ve senin şu sözde lütfunun benim gözümde bir çöp kadar bile değeriniz yok. Prensın temsilcisinin bile bu ayın sonuna kadar yaşama garantisi kazandığını göz önünde bulundurursak, şu durumda senden daha uzun hayatta kalma şansı var. Bu yüzden, sakın kaybedeceğin oyunlara girme."

Yaşadığı rahatsızlık beni beslemişti. İyi nişan aldığım hedefimi gerçekten de tam on ikiden vurmuştum. Beni bir dakikada

oyun müptelası yaptın, demek istedim. Sanki aklımı okuyor gibiydi.

Alev gibi yanan gözleri, içlerinde barındırdıkları tehditle eriyecekti sanki. “O zayıf, asil kulakların ilk dediğimde anlayamamışlardır diye tekrar ediyorum, buradaki pozisyonun sağlam değil.”

Yakında, tüm o kasap ordu üyelerinin bellerini Morrighan kılıçlarının süsleyeceğinin, erkek kardeşimin ve onun ekip arkadaşlarının solan çığlıklarının rüzgârlı bir uçurum başında kulaklarıma çarpışını hayatımın sonuna dek duyacağımın ve bunların hepsinin, Komizar’ın ve onun sınırlarla tarihi anlaşmalara olan saygısızlığı yüzünden yaşandığının farkında olarak, bakışlarına karşılık verdim.

“Aslında yerimin sağlam olmaması gibi bir durum yok,” dedim. “Kendi topraklarımda hain sıfatıyla aranıyorum ve burada özgürlüğüm, hayallerim ve erkek kardeşimin hayatı benden alınmış şekilde tutuluyorum. Önemsediğim her şey yok oldu ve bunun kanıtı olarak da kardeşimin kılıç kayışı senin üzerinde, gözlerimin önünde duruyor. Benden daha fazla ne alabilirsin ki?”

Elini uzatarak boynumun etrafına dolayıp, başparmağıyla boğaz boşluğumu okşadı. Parmağını bastırdığında o baskının altında kanat çırpın nabzımı hissettim.

“Güven bana, Prenses,” diye fısıldadı. “Her zaman alınacak daha çok şey vardır.”

*Sizin için ağlıyorum, kardeşlerim,
Ağlıyorum her birimiz için,
Sayılıyken burada benim günlerim,
Yıllar sürecektir mücadeleniz yeni başladı.*

Venda Ezgisi

Bölüm Sekiz

Rafe

Masada Kaden'in tam karşısına oturdum. Bakışlarımla onu âdeta un ufak ediyordum.

Beni neden buraya getirdikleri konusunda emin değildim. Belki bana bir şeyler yedireceklerdi. Belki de kendi yiyişlerini seyrettireceklerdi. Ellerim hâlâ arkamda bağlı hâldeydiler. Kaden, birasını yudumlarken belirli aralıklarla beni süzüyor, tahminimce en az benim kadar endişeleniyordu. Lia'nın beni öptüğünü görmüştü. Bu gerçek, onu bir mide kurdu misali yiyip bitiriyordu.

Ortalıkta boş boş dolanan birkaç vali, omzuma vurarak beni içkimi bir dikişte bitirmeye cesaretlendirdikten sonra bu basit şakalarına kahkahalarla güldüler. Önümde bir maşrapa dolu su içki duruyordu. İçebilmemin tek yolu, yalaktaki bir domuz gibi önüme eğilip burnumu köpüklere daldırmamdan geçiyordu. Bu şovu uzun süre beklemek zorunda kalacaklardı; henüz o kadar susamamıştım.

“O nerede?” diye sordum tekrar.

Kaden’in, cevabı daha fazla sükûnetle vereceğini umarken, sessizliğe daha fazla dayanamayarak dalgayla karışık bir cevap verdi: “Neden umursuyorsun ki? Nasıl olsa basit bir yaz eğlencesi değil mi?”

“En azından kalpsiz değilim. İncinmesini istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum.” Hemen sağında duran bir valiyle konuşmak için o tarafa döndü.

Basit bir yaz eğlencesi. Maşrapanın ortasında biriken köpüklere bakıp, ben o sözleri söylerken Lia’nın bana attığı o öfke dolu bakışları, dudağını tiksintiyle yukarı kaldırışını düşündüm. Tabii ki o hareketleri, işbirliğinin göstergesi olan sahate hareketlerdi. O korkunç bakışlar ayağımızı kaydırmamak için takılmış bir maskeydi. Bunları neden söylediğimi biliyor olmalıydı. Eğer bu yaptıkları gerçekten de umduğum gibi bir oyunsaydı, işini gayet iyi kotarmıştı.

Gözlerinde, hareketlerinde, çenesini öne çıkarışında, birlikte o hücrede olduğumuz sırada sesinde duyduğum o sertlikte içimi kemiren bir şeyler daha vardı. Bıçaklar ve ölümden bahsedene, benim bilmediğim, tanımadığım başka bir Lia’yı görmüştüm. Bu hayvanlar onu neye dönüştürmüşlerdi böyle?

Kaden’in dik bakışları yine benimle buluştu. Kurtçuklar daha derine indiler. “Prensinin işlerine her zaman böyle içten bir ilgi mi beslersin?”

“İşleri benim çıkarlarıma da uyduğu zamanlarda evet. Ya sen? Her zaman, öldürmeyi düşündüğün kızlarla dans eder misin?”

Çene kasları gerildi. “Senden hiç hoşlanmamıştım.”

“Ah, çok üzıldüm, parçalandım.”

Bir vali masanın üzerine doğru tökezleyip dengesini yeneden yakaladı. Çarptığı kişinin Kaden olduğunu fark edince

kahkaha attı. “Komizar hâlâ asil misafirimizle mi birlikte? Soylu kan onun için bile ilk sırada geliyor olmalı.” Göz kırıp sendeleyerek başka tarafa doğru yürümeye koyuldu.

Öne doğru eğildim. “Onu, o adamla yalnız mı bıraktın?”

“Kapa çeneni, Temsilci. Hiçbir şey bildiğin yok.”

Arkama geri yaslandım. Bileklerimi kesen prangalara inat, kollarımı gerdim. Şakağımdaki yanmayı hissettim. Cam Lan-teux’daki onca haftayı, Lia’nın katlanmak zorunda olduğu onca şeyi merak ettim.

“Yeteri kadar şey biliyorum.”

Bu zincirleri çıkardığım zaman seni öldüreceğimi biliyorum.

Bölüm Dokuz

Calantha, beni Kutsal Bölge'ye götürdü. Çuvaldan elbiseme takıldığım zaman ufak tefek gülüşmeler oldu. Komizar, onun kazanmam gereken bir lüks olduğunu belirterek belime bağlanan halatı çekip çıkarmıştı. Evet, her zaman alınacak daha çok şey vardı ve değer verdiğimden haberimin bile olmadığı şeyleri her seferinde bulup benden parça parça alıp götüreceğine hiç şüphem kalmamıştı. Bana biçtiği rolü şimdilik oynamak zorundaydım: Hak ettiği cezasını çeken acınası, zavallı bir asil...

Komizar'ın amacının başarıya ulaştığını, etrafıma toplanıp bana ahmakça bakan gözlerin içinde gördüm. Beni onların gözünde tamamen sıradan biri hâline getirmişti. Kaden, etrafımda çember oluşturan valileri iteleyerek aralarından geçti. Gözlerimiz buluştuğunda göğsümün içinde bir şeyin burkulduğunu hissettim. Bunu nasıl yapabilişti? Hor görülen bir obje hâline getirileceğimi bilerek mi beni buralara getirmişti? Herhangi bir krallığa olan bağlılığın, sevdiğini iddia ettiğin bir kişinin itibarını ayaklar altına aldırıtmaya değer miydi? Omuzlarımı kapatma ümidiyle çuval bezinden elbisemi çekiştirdim. Beni Calantha'nın elinden ve valilerin oramı buramı süzen gözlerinin önünden çekip sütunlardan birin arkasına doğru götürdü. Yaslanabileceğim somut bir şey bulmanın verdiği minnettar-

lıkla sütuna yaslandım. Gözlerime bakarken söyleyecek bir şeyler arar gibi dudaklarını araladı. Yüzündeki endişenin varlığı barizdi. Bu durum dışında başka her duruma razı olabileceğini görüyordum ama buradaydık işte; hem de onun yüzünden. Durumu onun için kolaylaştırmayacaktım. Bunu asla yapmayacaktım.

“Demek bana vaat ettiğin hayat böyle bir şeydi. Ne kadar da büyüleyiciymiş, Kaden.”

Gözlerinin etrafında derinleşen çizgiler, her zaman orada olan dizginlerini zorluyordu. “Yarın daha iyi bir gün olacak,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum.” Köleler, üzerleri sıcak etlerle kaplı servis tabaklarını taşıyarak aceleyle yanımızdan geçtiler. Valilerle diğer üyelerin açıklıkları hakkında homurdanmalarını, koca sandalyelerini ortadaki masanın etrafına çekerken taş zeminde yankılanan sürtünme seslerini dinledim. Kaden ve ben sütunun arkasındaki yerlerimizi koruduk. Onun gözlerinde hüznün bir çeşidi, benim kalbimdeyse bir diğer çeşidi yatıyordu. O da diğer herkes gibi ödeyecekti bunun bedelini; sadece, şimdilik bunu bilmiyordu.

“Yemek geldi,” diye mırıldandı.

“Bana izin ver, Kaden. Yalnız kalmak istiyorum. Sadece...”

Başını, hayır anlamında salladı. “Hayır, Lia, yapamam.”

“Lütfen.” Sesim çatlamıştı. Biraz olsun sakinliğimi korumaya çalışarak alt dudağımı ısırdım. “İzin ver ki şu elbisemi düzeltebileyim. Bana bir parça haysiyet bırak.” Kumaşı omzumun üzerine çekmeye çalıştım.

Bir avuç dolusu kumaşı göğüs hizamda tutmaya çalışan elime tuhaf bir bakış fırlattı. “Aptalca bir şey yapayım deme, Lia,” dedi. “İşin bittiğinde masaya gel.”

Başımı salladığımda gönülsüzce yanımdan ayrıldı.

Eğilip çuvalın etek kısmını dizlerime kadar yırttım ve onunla, sarkan tarafları düğümledim. Aynı şekilde boyun kısmımdan da keserek, omuzlarımın kapalı kalabilmeleri için göğsümün üzerinde daha sıkı bir düğüm attım. Umarım Komizar düğümleri de lüksten saymıyordu.

Haysiyet. Tenim sert kumaşın altında resmen zımparalanmıştı. Ayak parmaklarım soğuktan sızlıyordu. Açlıktan başım dönüyordu. Haysiyet beni zerre kadar ilgilendirmiyordu; benden uzun zaman önce zaten koparılıp alınmıştı ama o an, dizginlerim olmadan geçirebileceğim bir ana ihtiyacım vardı. En azından bu yalan değildi. Öyle bir an elde edebilmem böyle bir yerde mümkün müydü ki?

Lütuf, bir şeylerden haberdar olabilmenin kırılgan bir yoludur. Eskilerden geriye kalan birkaçı, bu yolla hayatta kalabilmişlerdir. Dingin kalarak olan biteni bilmeyi öğrenerek...

Dihara'nın sözleri zihnime hızla yayıldı. Bir şekilde sessiz bir yer bulmalıyım. Sırtımı sütuna dayayıp çayırılıkta yakalamış olduğum sessizliği aramaya başladım. Gözlerimi kapattım ama huzurun uzağımdan bile geçmesi mümkün değil gibiydi. İstedğin an kullanamayacağın türden bir lütfun sana ne tür bir yararı olabilirdi? Belli belirsiz bir erme hâli değil, keskin ve ölümcül bir şeylerdi ihtiyacım olan.

Öfke dolu, can yakan düşüncelerim, suçlayacak birilerini arıyor, suçlamalarımı haksız olan herkese yönlendirmeye uğraşırken geçmiş ve şimdinin harmanı içinde bir çığ gibi büyüyerek yuvarlanıyorlardı. Şansölye için, Üstat için, hatta yeteneklerimi kasten bastırmaya çalışmış olan annem için, kısacası beni buralara kadar iteleyen herkes için zihnimde birer yudum zehir yarattım. Onlar yüzünden yıllarımı, hiçbir şey için yeterli olmadığını düşünerek geçirmiştım.

Gözlerimi açtığımda titriyor, önümde duran lekeli duvara yerimden kıpırdamadan dimdik bakıyordum. Olmuş olduğumdan ve olmak istediğim kişiden binlerce kilometre uzaktaydım. Hâlihazırda yaslanıyor olduğum sütuna vücudumu iyice bastırıırken, belki de beni ayakta tutan tek şeyin o olduğunu geçir-dim aklımdan; sonra bir şey hissettim. Bir tıkırtı. Bir titreşim. Uzaklardan gelen hassas bir his, taş sütunun içinden akıp ge-çiyordu sanki. Omurgama kadar işleyip içimi ısıtan bu tıngırtı süregelen bir tekrar hâlindeydi; tıpkı bir şarkı gibi... Zayıf tit-reşimleri daha iyi hissedebilmek için elimi taşa dayadığım an göğsüme, kollarıma, oradan ayaklarıma sıcacık bir his yayıldı. Şarkının yavaş yavaş yok olmasına karşın bıraktığı sıcaklık be-nimle, içimde kalmıştı.

Bana dönen yüzlerin, fısıltıların, birinin bağırışının belli be-lirsiz farkında olarak sütunun arkasından öne doğru bir adım attığım sırada koridorun uzak köşesinde, gölgelerin içine giz-lenmiş hâlde bekleyen ince, puslu bir figürün hipnozu altına girdim. Beni bekliyordu.

Yüzünü görebilmek için gözlerimi kısarak baktım ama ol-madı.

Beni olduğum yerde savuran ani sarsıntıyla kendime ge-lerek tekrar o yöne baktığımda figür yok olmuştu. Gözlerimi kırıştırdım. Ulixir beni masanın bulunduğu tarafa doğru çekti. “Komizar, oturmanı emretti!”

Valiler ve birbirlerine benzeyen köleler beni izliyorlardı. Kimisi kaşlarını çatarak bakıyor, kimisi birileriyle fısıldaşıyor, kimisi de boynuna sıra sıra dizili tılsımlarını eliyle ovuştur-u-yordu. Gözlerim Komizar’ın üzerinde durana kadar tüm masa-yı kolaçan ettim. Yüzüne alçı gibi oturmuş o tehditkâr bakışı yine orada görmek beni şaşırtmamıştı. *Beni sakın test etme.* Basit, odaksız bir bakışla mı hepsinin dikkatini böyle çekmiş-

tim? Yoksa gölgelerin arasında saklanan o kişiyi tam anlamıyla görebilmek için gözlerimi kısıtığım mı? Her ne yaptıysam hiçbirisi çok dikkat çekici, çok uzun süren eylemler değildi. Komizar'ın tanrılardan gelen lütfâ sıfır saygısı olduğunu bilsem de, içlerinden bazıları en küçük bir işaret yakalayabilmek için aç gözleriyle her hareketimi inceliyorlardı.

Bu kişilerin inanca saygıları, beni cesaretlendiren şey oldu. Üzerimdeki çuval yığını soylu, gerçek bir kıyafetmiş gibi, iki yanımda Reena ve Natiya benimle birlikte yürüyorlarmış gibi çenemi yukarı kaldırıp acele etmeden, sakın adımlarla yürümeye başladım. Gözlerim, önümde oturan kişilerden olabildiğince çoğunun gözlerinin içine odaklanabilmek adına masanın bir ucundan diğerine kadar ağır ağır kaydılar. Herkesi taradım. Bakışlarını üzerime çekmeye çalıştım. Birilerinden bir şeyler çalan tek kişi Ejderha olacak diye bir kaide yoktu. Bir anlığına da olsa, o çok kıymet verdiği müritlerinin ilgi odağı olmayı başarmıştım ama yerime oturmak için onun yanından geçtiğim sırada içimdeki ürperti geri döndü. Adam, hayallerim gibi içimdeki sıcaklığın da hırsızıydı; sanki her hareketimin amacını önceden tahmin ederek her birine karşı harekât hazırlıyormuş gibiydi. Boynumda bir yanma hissettim. Varlığının sağlam ve eski, çarpık ama kararlı gücü, etrafımızı çevreleyen Kutsal Bölge Salonu duvarlarının var olduğu zamanlardan çok daha eskilere ait gibiydi. Komizar sıfatını taşımasının elbette ki bir nedeni vardı.

Kaden'in hemen yanındaki tek boş yere geçerken oranın oturabileceğim en kötü yer olduğunun farkındaydım. Rafe hemen karşıma düşüyordu. Yapması gereken en önemli şey başka yere bakmakken, o endişe dolu, öfkeli, delici kobalt mavisi gözleriyle, zalimliğe düşman bakışlarıyla beni inceliyordu. Anlayacağını umarak, ona tek bir yalvaran bakış attıktan sonra gözlerimi, Komizar'ın saymadığı tanrıların olduğu tarafa çevirdim.

Calantha, Rafe'nin hemen yanına geçti; incik boncuklu mavi gözü bana bakarken diğer gözü masadaki yemeklerin üzerindeydi. Hemen önüne yerleştirilmiş, içi kemikler, kafatasları ve dişlerle doldurulmuş tabağı havaya kaldırarak Venda dilinde bir şarkı söylemeye başladı. Kelimelerden bazılarını daha önce hiç duymamıştım.

“E cristav unter quiannad.”

Uğultu. Sessizlik. *“Meunter ijotande.”*

Kemikleri başının üzerine kaldırdı. *“Yaveen hal an ziadre.”*

Servis tabağını masaya geri bırakıp daha yumuşak bir tonda ekledi: *“Paviamma.”*

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde kutsal, sakın bir tonlamayla tüm cemaat, son kelimeyi kendi aralarında tekrar ettiler. *“Paviamma.”*

Meunter. Asla. Ziadre. Yaşamak. Az önce ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama hava bir anda kasvete bürünmüştü. Duyduğum şey bir çeşit ilahi gibiydi, ezbere okunmuştu sanki. Karanlık, vahşi bir ritüelin başlangıcı mıydı bu? Çocukken duyduğum barbarlara ait tüm hikâyeler bir anda sel gibi içime doldular. Şimdi ne yapacaklardı? Sırada ne vardı?

Kaden'e doğru eğilerek, “Bu ne şimdi?” diye sordum. Calantha, elindeki tabağı masaya geri koyduktan sonra masadaki herkes bir şeyler almak için elini uzattı.

“Kurban şükranı,” diye fısıldadı Kaden. “Bu kemikler, her bir öğün yemeğin, bir canlının yok oluşu sonucu elde edilen bir lütuf olduğunun hatırlatması için sunuluyor. Şükretmeden hiçbirine el sürülmez.”

Hatırlatması için mi? Korku saçan savaşçıların, elden ele dolaşan tabağın içinden rengi solmuş kemik parçalarını alarak yan taraflarındaki aşınmış iplere ilıştirmelerini seyrettim.

Her bir öğün yemek... Lütuf. Buradaki yaratıklar için kafamda çoktan yaratmış olduğum algıyla hiçbir benzerliği bulunmayan bu açıklamadaki uyumsuzluğu zihnimden kovuşturmayaya çalışarak başımı iki yana salladım. Şehir kapılarından geçerken beni baştan aşağı süzen kasvetli yüzlerin ve giysilerinin yanlarında sallanan, birbirlerine çarpan kemiklerin seslerinin beni ne kadar korkutmuş olduğunu hatırladım. İlk izlenimlerim, acımasızlıklarıyla gururla hava atan, kana susamış barbarların, kurbanlarının kafataslarıyla sergiledikleri bir şov üzerineydi.

Komizar'ın, dudaklarına iliştirdiği ukala gülümsemesiyle bana baktığını görene kadar kaşlarımı çatıyor olduğumu fark etmemiştim. Cahilliğim en azından onun tarafından fark edilmişti ama o sırada Kaden'e çaktırmadan, nasıl baktığını da görmüştüm. Yavaş, kaçamak bir süzüş... Hâlâ içi içini yiyordu. Kaden onun değil, benim emrimi dinlemişti.

Servis tabağı bir validen diğerine geçerken, uzanıp içinden bir kemik de ben aldım. Kaynatılırken üzerinde kalabilecek en küçük parça etten dahi ayrılmış, üzerinde tek bir dişi olan bir çene kemiğiydi. Rafe'nin beni izlediğinin farkında olsam da onun tarafına bakmamaya özen gösteriyordum. Ayağa kalkıp çuvalımın etek kısmından incecik, ip gibi bir şerit kopardım ve çene kemiğini ona bağlayıp boynuma astım.

“Kelimleri siz de ezberden okuyabilir misiniz, Prenses Arabella,” diye seslendi Komizar, “yoksa yalnızca gereksiz şovlarda mı iyisinizdir?” Kendi dillerinde konuşmam için açık bir davetiye ha? Bu sefer güçlü bir yanıma oynamıştı. Her bir kelimenin ayrı ayrı anlamını biliyor olmasam da hepsini tekrar edebilirdim. Birkaçı kâfiydi. “*Meunter ijotande. Enade nay, sher Komizar, te mias wei etor azen urato chokabre.*”

İşin içine yabancı aksan katmadan, kusursuz bir şekilde konuştuğuma emindim. Salon sessizliğe büründü.

Rafe, ağız aralık bir hâlde bana bakıyordu. Anlayıp anlamadığından emin değildim; neden sonra, Calantha ona doğru eğilip özünde ne dediğimi kulağına fısıldayarak açıkladı: Sen, sevgili Komizar, aramızda açlığı gören tek kişi değilsin. Komizar, susması için kadına kınayan gözlerle baktı.

Griz, Eben, Finch ve Malich'in de içinde bulunduğu uzun sıraya şöyle bir baktım. Tıpkı Rafe'ninki gibi onların da ağızları açık kalmıştı. Tekrar Komizar'a baktım. "Ve benimle bu şekilde alaycı bir tavırla konuşacaksan bile," diye ekledim, "senden adımı doğru söylemeni rica edeceğim. Jezelia. Adım Jezelia."

Adıma gelebilecek herhangi bir tepki beklesem de ne Komizar ne de diğerlerinden ses çıkmamaya devam ediyordu. Cesaret gösterim dikey düşüş yaşamıştı. Hiç kimse kastettiğim şeyi fark etmemişti. Gözlerimi masaya indirip yerime oturdum.

"Ah, unutmuşum tabii, siz asillerin, tıpkı kış paltosu çeşitleri gibi birden çok isminiz oluyor. Jezelia! Peki, öyle olsun bakalım," dedi Komizar ve bana yine aynı alaycı tavırla kadeh kaldırdı. Daha saniyeler önce suspus olmuş ağızlardan kahkahalar döküldü. Karşılıklı şakalar yapıldı, kadehler tokuşturuldu. Her şeyi kendi avantajına çevirmekte çok yetenekliydi. Herkesi, gereksiz isimleri gibi gereksiz aşırılıklarıyla dolu asillerin o yönlerini düşünmeye iterek konuyu kapatmıştı.

Yemeğe başlandığında Kaden bir şeyler yemem için ısrar etti. Açlıktan öldüğümü kendime hatırlatarak boğazımdan birkaç lokma yuvarlamaya kendimi zorladım ama midemde o kadar fazla girdap çalkalanıyordu ki onca duygunun içinde açlığı hissetmek biraz zordu. Komizar, yemek yiyebilmesi için Rafe'nin ellerinin açılmasını emretti ve sonra diğer krallıkların Venda'yı, artık kendi kraliyet üyelerini buralara yemeğe gönderecek kadar dikkate aldığından bahsederek edebiyat parça-

ladı. Uçarı, ilgisiz tonlaması aradığı kakhaha tufanını çekmeyi başarmış olsa bile, onu birden fazla kez Rafe'nin kulağına doğru eğilip Dalbreck hanesiyle ilgili sorular sorarken yakaladım. Rafe kelimelerini dikkatle seçiyordu. Kendimi, onun kendisini kaşla göz arasında zincirlenmiş bir tutsaktan ışık saçan bir saray temsilcisine çevirişini hayranlıkla izlerken buldum.

Calantha'nın, o istemese bile sürekli Rafe'nin bardağını doldurduğunu fark ettim. Onu konuşturmaya mı uğraşıyordu? Yoksa nezaketinin altında başka şeyler mi yatıyordu? Farklı türden bir güzelliği vardı. Başka bir dünyadan gelmiş gibiydi. Renksiz saçları, omuzlarına uzun dalgalarla dökülüyordu. Uzun, ince parmakları ve boyalı tırnakları da dâhil hiçbir yeri doğal görünmüyordu. Burada, Kutsal Bölge'de nasıl bir pozisyona sahip olduğunu merak ettim. Askerlerin yanında, çoğunlukla da kölelerin yanında oturan –hatta eğer az önce gördüğüm figür bir kadına aitse gölgelerin içinde amaçsızca duran– başka kadınlar da vardı. Ama Calantha, renkli göz bandından belinin etrafında şingırdayan zarif zincirlere kadar başka türden bir ağırlığa sahipti.

Rafe'nin, yalnızca kendisi için en çıkarıcı yolu arayan, bıkmın saray görevlisi rolünü üstüne çok güzel oturarak etrafa gülücükler saçmasına donup kalmıştım. Komizar bile, arada mesafe bırakmaya çalışmasına karşın tüm yalanı yutmuştu. Rafe, ağzından hangi sözleri çıkaracağını, ne zaman araya belirsiz mesafeler koyacağını, Komizar'ın merakını hangi seviyede tutacağını çok iyi biliyordu. Âşık olduğum bu çiftçinin nasıl bu kadar çok bilmediğim yöne sahip olduğunu anlayamıyordum. Dudaklarının hareketini, gülümsediğinde gözlerinin etrafına yayılan sığ çizgileri, geniş omuzlarını izledim. Bir prens. Nasıl olmuştu da bundan şüphe bile duymamıştım? Ona tavernada servis yaptığım ilk geceki somurtkan yüzünü, bana telaffuz ettiği kelimeleri hatırladım. Bu adamı düğün gecesi bırakıp

gitmiştim. Arkamdan geldiği onca yol düşünülürse, bana kim bilir ne kadar da sinirliydi... Beni bulduğu gerçeği de bu konudaki yeteneğini gözler önüne seriyordu. Hakkında bilmediğim daha o kadar çok şey vardı ki...

Gözlerini bir kez daha bana kilitleyip sessizliğe gömülmüş olan Komizar'a döndüm. Onu öyle gördüğümde yutkundum. Beni ne kadar süredir izliyordu? Rafe'yi izlediğimi görmüş müydü?

Aniden esneyip elini yavaşça göğsüne bağlı hâlde duran kayışın üzerine götürdü. "Misafirlerimizin yorgun olduklarına eminim ama onları nereye yerleştirmeliyim?" Tutsak tutmak adetleri olmadığı için Venda'da doğru düzgün zindanları olmadığını, adaletin kendi vatandaşları için bile yerini hızlı bulduğunu uzunca açıkladı. O, çeşitli opsiyonları sayarken ben, onun aslında kafasında çoktan bir yer bulmuş olduğunu seziyordum. İkimizi de bekleme odasına koyabileceğini fakat oranın çok nemli ve kasvetli olduğunu, ayrıca paylaşabileceğimiz yalnızca bir adet küçük, saman dolgulu yatağın olduğunu söyledi. Yataktan bahsederken Kaden'e baktı. "Fakat benim kaldığım yere çok da uzak olmayan boş ve korunaklı bir oda var." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet," dedi sakince, düşünce-lerini tartıyor gibi görünerek, "Temsilciyi oraya koyalım. Peki ya prensese nasıl, güvende olabileceği bir yer bulacağız?"

Malich, masanın diğer ucundan seslendi. "Benimle kalabilir. Hiçbir yere gidemez, ayrıca daha aramızda konuşacağımız bazı şeyler var." Yanında oturan askerler güldüler.

Kaden, sandalyesini geriye itekleyip ayağa kalktı ve Malich'e sert bir bakış attı. "Benim odamda kalacak," dedi sertçe.

Komizar gülümsedi. Bu oyunun gittiği yön hoşuma gitmemişti. Çenesini ovuşturdu. "Acaba onu temsilcinin yanına kilitlesen en basiti mi olacak? Olabilir tabii. Tutsakları bera-

ber tutmak sizce de mantıklı değil mi? Söyle bakalım Jezelia, hangisini tercih edersin? Seçimi sana bırakıyorum.” Soğuk ve zorlayıcı bakan gözlerini üzerimden çekmedi. Temsilciye olan bakışlarım gerçek miydi, değil miydi? *Her zaman alınacak daha fazla şey vardır...* Belimdeki halattan sonra değer verdiğim daha başka şeylerin arayışındaydı.

Ellerim masanın altında titriyorlardı. Bana itaat edebilmele-ri, ikna edici olabilmeleri için onları birkaç kez yumruk hâline getirip geri açtım. Sandalyemi geriye itip Kaden’in yanında ayağa kalktım. Avuç içimi yanağına götürdüm; yüzünü yüzüme yaklaştırdıktan sonra ona uzun, tutkulu bir öpücük verdim. Ellerini belimin etrafına dolayıp beni kendine doğru çekti. Odanın içi bağırış çağırışlar ve ısıklarla yankılandı. Yavaşça kendimi geri çekerken Kaden’in şok içinde bakan gözleriyle karşı karşıya kaldım.

“Cam Lanteux’da yaptığımız uzun yolculukta Haşhaşi’ye iyi alıştım,” dedim Komizar’a. “Şu hain parazitlerle birlikte kalmaktansa kendisiyle kalmayı tercih ederim.” Rafe’ye son bir kötü bakış daha bıraktım. Bakışlarıma serinkanlı, hırs dolu gözleriyle cevap verdi. En azından hayattaydı. En azından şimdilik, benden alınması düşünülmeyen, değersiz bir parçaydı.

Bölüm On

Kaden'in odası uzun, karanlık koridorun sonunda bulunuyordu. Pasla kaplı uzun menteşeleri, bir yaban domuzu ağzı şeklinde kilidi bulunan küçük bir kapısı vardı odanın. Nemden genleşen tahtalardan dolayı kapıyı eliyle açmaya çalıştığında yerinden kımıldamayınca, omzuyla vurarak bir kez daha denedi. Kapı, duvarda çınlayan yüksek bir çarpma sesiyle ardına kadar açıldı. İçeri ondan önce girmem için elini öne uzattı. Zorlukla görebildiğim odanın içine doğru daha ilk adımımı atarken, ardımızdan kapanan kapının sesi duyuldu. Kaden'in bana doğru yaklaştığını duymamın ardından bedeninin sıcaklığını arkamda hissettim. Ağzının tadı dudaklarımda hâlâ tazeydi.

“İşte odam burası,” dediği an, dikkatinin dağılmasına daha fazla minnettar kalamayacağımı düşündüm. Odayı daha iyi görebilmek için etrafıma bakındım.

“Beklediğimden daha büyükmüş,” dedim.

Sanki bu cümlesi yorumumun sebebini basitçe açıklıyormuş gibi, “Kule odası,” şeklinde yanıtladı beni ama oda gerçek anlamda büyüktü. Dış duvarların eğimli oluşuna bakıldığında, belki de bu yaptığı mantıklı bir açıklamaydı. İçerilere doğru ilerlemeye devam ederken ayaklarım siyah kürkten yapılma bir halıyla buluştu; nihayet soğuk, taş zeminden sonra bir şeylerin

sıcaklığını hissedebilmiştim. Parmaklarımı yumuşacık dokunun içine gömerken gözüm yatağa takıldı. Duvarın dibine itilmiş, çok küçük bir yataktı bu. Sonra odadaki her şeyin, tıpkı her şeye pratik yönünden bakan bir askerin eşyalarını düzenleyeceği şekilde duvar dibine yerleştirilmiş olduğunu fark ettim. Yatağın yanında sırasıyla, üzeri katlanmış battaniyelerle kaplı tahta bir varil, büyük bir sandık, soğuk bir şömine, boş bir gaz bidonu, yine bir sandık, bir leğen ve sonrasında duvara yan yana dayanmış hâlde duran birbirinden alakasız aletler vardı. (Süpürge, tahattan egzersiz kılıçları, üç adet demir sırık, uzun bir şamdan ve Cam Lanteux boyunca giymiş olduğu, etrafı hâlâ çamurla kaplı, oldukça eski bir çift bot.) Tepedeki kaba ahşap avizenin fener kısımlarının içerilerindeki yağ, uzun süre beklemekten kahvemsi sarı bir renk almıştı. Sonra, küçük boyutlarına rağmen odanın genelinden daha çok dikkat çeken, bir askerin odasında bulunması abes kaçan başka türden ayrıntılar da gördüm.

Yatağının altına çeşitli kitaplar tıkılmıştı. Okuma bilmediği hakkında söylediği yalanları su yüzüne çıkartacak daha çok kanıt... Fakat beni şoka sokan başka bir şey vardı ki o da gördüğüm biblolardı. Odanın karşı tarafında, kirişe asılı boncuklu deri şeritlere dizilmiş, yeşil ve mavi renkli camdan yapılmış objeler duruyordu. Köşeye itilmiş bir sandalyenin önünde renkli paçavralar ve koyun yününden örülme tiftikli bir kilim seriliydi. *Dünyanın hediyeleri, birçok renk ve hâlde sana sunulurlar*. Dihara'nın kilimiydi bu. Yerdeki küçük sepetin içinde, üzerlerine güneşler, yıldızlar, hilaller resmedilmiş olan her renkte, sayısız kurdele gördüm. Sepete doğru yürüyüp içinden bir tanesini seçtim ve mor ipeğin avucumdan kaymasına izin verdim. Gözlerimin yaşarmasını engellemek için göz kapaklarımı kırıştırdım.

“Yanlarından her ayrılışımda beni başka bir şeyle yolcu ederler,” diye açıkladı Kaden.

Tabii atımın, dişlerini tepmesi adına Natiya'nın ettiği beddua sayılmazsa, sonuncu seferinde hiç kimseden aldığı birediye olmamıştı. Gezgın kampında bir daha asla hoş karşılanmayacaktı.

İçimi bir ürperti kapladı. Gezgınlerin de görmüş oldukları bir takım şeyler vardı. Bunu Dihara'nın gözlerinden de bana veda ederken yanağıma koyduğu parmaklarının titreyişinden anlamıştım. *Kulağını rüzgâra çevir. Güçlü kal.* Vadide bir fısıltı mı duymuştu? Artık hissedebiliyordum; yerlerden, duvarlardan sürünerek yaklaşan bir şey, sütunların içinden geçerek yoluna devam ediyordu. Bir şeyler sona eriyordu. Belki de kendi ölümümün yaklaştığını hissediyordum.

Kaden'in arkamdan gelen ayak seslerini, belime dolanan eli takip etti. Beni yavaşça kavrayarak kendine doğru çekti.

Aniden nefesim kesildi.

Omzumu öpmeye başladı. "Lia, en sonunda yalnız..."

Gözlerimi kapattım. Bunu yapamayacaktım. Ondan uzaklaşıp yüzümü onunkine çevirdim.

Gülüyordu. Kaşlarını havaya kaldırmıştı. Yüzüne, gördüğü manzaradan zevk alan kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Biliyordu.

Aynı anda hem suçluluk hem öfke duydum. Hızla arkamı dönerek kenardaki büyük sandığa doğru ilerledim ve kapağını hırsıyla yukarı kaldırdım. Bir geceliği en fazla andıran şey, koca gömleklerinden biri olabilirdi ancak. Gömleklerden birini yine aynı hızla kapıp yeniden Kaden'e döndüm. "Yatağını da ben alıyorum!" Katlanmış battaniyelerden birini ona fırlattım.

Battaniyeyi kahkahalar içinde havada kaptı. "Bana sinirlenme, Lia. Senden gelecek gerçek bir öpücükle, Komizar'ı kandırmak için olanın arasındaki farkı elbette ki anlayabilirim."

Gerçek bir öpücük... İlk öpücüğümüzün nasıl olduğunu inkâr edemezdim.

Elindeki battaniyeyi halının üzerine serdi. “Bu uydurma olanı asla unutmayacak olsam da çayırdaki ilk öpüşmemiz çı-tayı yeteri kadar yükseltmişti.” Aklıma düşen anının tadını çı-karıyormuş gibi yaparak, tek elini dudağının kenarına götürdü.

Ona bakarken, gözlerinin hâlâ haylazlıkla dolup taşıyor ol-duğunu gördüğümde içimde bir şeyler sıkıştı. O gözlerde, beni buralara kadar getiren bir Haşhaşı olduğu gerçeğini unutmuş olan birini gördüm.

“Neden benimle işbirliğine girdin?” diye sordum.

Gülümsemesi soldu. “Uzun bir gündü. Zordu da. Sana biraz zaman vermek istedim. Ayrıca belki biraz da, seçeneklerinin arasında yalnızca kötünün iyisi sıfatıyla akla gelen biri olarak bulunmadığımı düşünmek istedim.”

Çabuk algılıyordu ama yine de yeteri kadar çabuk değildi.

Büyük sandığı işaret etti. “Biraz daha karıştırırsan aşağılar-da yün çorap da bulabilirsin.”

Elimle dipleri karıştırdığımda üç çift uzun, gri çorap bul-dum. Rahatça giyinebilmem için arkasını döndüğünde, bin-lerce dikenle dokunmuş gibi hissettiren cehennem çuvalını sonunda üzerimden çıkartabildim. Sıcacık, uzun gömleği diz-lerime kadar geliyordu ve onun bittiği yerden sonrasını gri ço-raplar sarıyordu.

Bana döndüğünde, “Senin üzerinde çok daha iyi durdular,” dedi. Kürkten halıyı yatağın yanma doğru çektiştirdikten sonra varilin üzerinden bir battaniye daha alarak, onu da diğer ki-limin üzerine serdi. Kemerini, botlarını çıkarıp mumları yak-makla meşgul olurken ben de köşedeki leğeni kullandım. Kö-şedeki kapının tuvalete açıldığını söyledi. Lüksten uzak, küçük bir yerdi ama kamptayken, onca askerin arasında geçirdiğim,

mahremiyetten uzak geceleri düşünecek olursam, onun yanında gerçek anlamıyla kusursuzdu. İçeride askılar, halılar, hatta Dihara'nın, ayakları soğuk zeminden sıcacık bir karşılamayla ayıran örgü kilimlerinden bir tanesi daha vardı.

Ben tuvaletten çıkınca avizeyi aşağı indirip içindeki fenerleri üfleyerek söndürdü. Geriye, yanan tek bir mum kaldığında tek kişilik yatağıma geçip gözlerimi tavanda dans eden gölgelere diktim. Dışarıda uluyan rüzgâr tahta kepenkleri yumrukluyordu. Yorganı çenemin üstüne kadar çektim. *Temsilcinin bile bu ayın sonuna kadar yaşayacağını göz önünde bulundurursak senden daha uzun süre hayatta kalma şansı var.*

Yan tarafıma doğru dönüp bir top gibi kıvrıldım. Sırtüstü uzanmış olan Kaden, iki elini ensesinin altına koymuş, tavana bakıyordu. Kolları çıplaktı ve battaniyesi göğsünün hemen altına kadar çekilmişti. Artık bir önemi olmadığını söylemesine karşın hakkında konuşmadığı yara izlerini görebiliyordum.

Yatağın biraz daha ucuna doğru kaydım.

“Bana Kutsal Bölge’den bahsetsene, Kaden. Senin dünyanı daha iyi anlamama yardım et.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi. Valileri, tarikatı, burada yaşayan diğer kişileri...”

Bana doğru dönüp tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Kutsal Bölge’nin şehrin en iç kısmında bulunduğunu, Venda’yı yönetenlerin oluşturduğu Konsey’i dış taraftan ayıran korunaklı bir kale görevi gördüğünü söyledi. Konsey, Venda’nın on dört ayrı bölgesinden gelen Valiler Birliği’nden, Komizar’ın seçkin muhafızlarından oluşan on adet *Rahtandan*, orduya göz kulak olan beş *chievdardan* ve Komizar’ın kendisinden oluşuyordu. Toplamda otuz kişiydiler.

“Sen de mi *Rahtan* üyesisin?”

Başını evet anlamında salladı. “Ben, Griz, Malich ve yedi kişi daha var.”

“Eben ve Finch?”

“Eben yetiştirildikten sonra Rahtan olacak. Finch, *Rahtan*lara yardımcı olan muhafızlardan bir tanesi ama görevde olmadığı zamanlarda eşiyle birlikte Kutsal Bölge’nin dışında yaşıyor.”

“Diğer *Rahtan* üyeleri kimler?”

“İçlerinden dört tanesi bu gece yemektedirler; Jorik, The-ron, Darius ve Gurtan. Geriye kalanlar görevde oldukları için teşrif edemediler. *Rahtan*, ‘hiç hata yapmayan,’ anlamına gelir. Bizim görevimiz de bu, asla başarısız olmayız.”

Benimle ilgili aldığı görevde başarısız olmuştu. Venda’ya bir yararım dokunmadığı takdirde ben onun başarısızlığıydım ve yararlı olup olmayacağıma karar verecek kişi Komizar’dı.

“Konsey’in bir otoritesi var mı?” diye sordum. “Her şeye nihai kararı veren kişi Komizar değil mi?”

Sırtüstü pozisyonuna geri dönüp ellerini tekrar ensesinin arkasında birleştirdi. “Kendi babanın kurulunu düşün. Ona çeşitli öneriler sunsalar da son kararı veren kişi kendisi, değil mi?”

Bu cümle hakkında düşündüm ama emin olamadım. Kurul toplantılarına kulak misafiri olduğum olurdu; kararların çok önceden verildiği sıkıcı konuşmalar, kesin verileri dillerinden kusan kurul üyeleri... Babamın yönelttiği bir soruyla biten konuşmalar çok nadir yaşanırdı, o zaman da zaten Baş Vekil, Şansölye veya başka bir kurul üyesi olaya el koyup bunu araştıracaklarını söylerdi ve toplantı bir şekilde kaldığı yerden devam ederdi.

“Komizar’ın bir eşi var mı? Bir varisi falan?”

Homurdandı. “Karısı yok. Çocukları olursa da onun adını taşımayacaklar. Venda’da güç, dökülen kanla elden ele geçer, nesilden nesle değil.”

Komizar’ın bana anlattığı şey doğrudu. Hem Morrighan’a hem de diğer krallıkların tümüne fazlasıyla uzak adetleri vardı.

“Hiç mantıklı değil,” dedim. “Yani Komizar’ın pozisyonu onu öldürebilecek herkese açık mı? Konsey’dekileri onu öldürüp gücü ellerine geçirmekten ne alıkoymuyor?”

“Elde tutması çok tehlikeli bir mevki. Yaptığın an sırtına bir hedef tahtası çizilmiş oluyor. Diğerleri, senin canlını öldünden daha yararlı görmedikleri takdirde bir sonraki yemeğine kadar hayatta kalma şansın çok düşük. Bu olasılığı göze alan çok az kişi çıkar.”

“Gaddarca bir yönetim şekli gibi görünüyor.”

“Öyle. Ama tabii liderlik yapmayı seçiyorsan, bu Venda için çok çalışman gerektiği anlamına geliyor ve Komizar da bunu yerine getiriyor. Venda’da yıllar boyu süren toplu kıyım yaşanmıştır. O çizgiyi dengede tutarak hayatta kalabilmek, sadece güçlü bir adamın kotarabileceği türden bir iş.”

“O bunu nasıl hallediyor?”

“Önceki Komizar’lardan daha iyi. Önemi olan tek şey de bu.”

Bana, her birinin kendilerine has özellikleri ve halkı olan büyüklü küçüklü illerle ilgili bilgiler vererek konuşmasını sürdürdü. Yöneticilik görevi de valiler işlerinde zayıfladıkları veya tembelleştikleri zaman yine aynı yöntemle, meydan okumalarla kişiden kişiye geçiyordu. Kaden içlerinden birçoğunu seviyor, bazılarından hoşlanmıyor, bazılarının ise zayıflıklarından dolayı bu dünyada çok da fazla kalamayacaklarını düşünüyordu. Valilerin belirli aylarını nöbetler hâlinde kendi bölgelelerinde, kendi şehirlerinde geçirmeleri gerekirken birçoğu Kut-

sal Bölge'yi kendi kalelerine tercih ederek burada kaldıkları zamanı uzatmaya çalışıyordu. Bu sevimsiz şehri kendi evlerine tercih ediyorlarsa, kim bilir oralar ne kadar bunaltıcıdır diye düşündüm. Ona şu ana kadar görmüş olduğum tuhaf mimarinin nedenini sordum. Bana, Venda'nın yok olmuş başka bir şehrin üzerine, kalıntılardan ayıklanan işe yarayan parçalarla kurulduğundan bahsetti. "Bir zamanlar muhteşem bir şehirmiş. Tabii bunları bir tek kulaktan kulağa duyup öğrenebiliyoruz. Bazıları, *Atalar*'ın tüm ilmini içinde barındırdığını düşünür."

Böylesine acınası, sefil bir şehir için fazla kibirli bir iddiaydı. "Sana bunu düşündüren ne?"

Bana, *Atalar*'ın yerin altına özenle yaptıkları, uzun ve muazzam büyüklükteki tapınakları anlattı; hepsinin yer altına inşa edilip edilmediğinden tam olarak emin olmadığını, bazılarının yaşanan yıkımla gömülmüş olabileceklerini düşündüğünü söyledi. Şehrin bazı kısımlarının ara sıra âdeta kendi içlerinde çökerek altta gömülü hâlde saklanan kalıntıların gün yüzüne çıkmasını sağladığını söyledi. Bazı keşifler bu tür olaylar sayesinde yapılmış. Kutsal Bölge'nin sayısız kanadından, onlara bağlı olan geçitlerden bahsetti. Kutsal Bölge Salonu, Kule'nin bölümleri ve diğer toplantı odaları ana binanın birer parçasıyken Konsey Kanadı, çeşitli tüneller ve üst geçitlere bağlıydı.

"Ama Kutsal Bölge ne kadar büyük görünse de," dedi, "şehrin sadece küçük bir bölümünü kapsıyor. Daha burası dışında kilometreler boyu devam ederek büyüyen yerler mevcut."

Şehri ilk gördüğüm anı hatırladım; gözsüz, kapkara bir cavar gibi yerden yükseliyordu. Daha o zaman bile, bir sonraki güne çıkamayacakmış gibi görünen mimarisinde barındırdığı karanlık çaresizliği hissetmiştim.

"İçeri girmenin, bizim geçtiğimiz köprü dışında başka bir yolu var mı?" diye sordum.

Duraksadı, tepesindeki kirişlere baktı. Öğrenmek istediğim şeyi biliyordu: Dışarı başka bir çıkış var mıydı?

“Hayır,” dedi sessizce. “Nehir akıntısının durulduğu yüzlerce kilometre güneye kadar başka bir yol yok. Tabii o durgun sular da, birçok kişinin bir salın üzerinde bile karşılaşmaya cesaret edemeyecekleri türden yaratıklar yaşıyor.” Bana doğru dönüp tek kolunu yukarı kaldırdı. “Bir tek köprü var yani, Lia.”

O köprüyü yerinden kaldırıp indirmek için en az yüz adam gerekiyordu.

Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, açıkça sormadığım o soru havamızda asılı kaldı; *Buradan nasıl çıkarım?* Konuşmayı sürdürerek köprünün yapısı hakkında daha çok soru sordum. Şehrin geriye kalanının talihsiz inşası göz önünde bulundurulduğunda, üzerinde özenle çalışılmış, mucizevî bir yapıydı.

Bana yeni köprünün iki yıl önce bitirildiğini söyledi. O yapılmadan önce orada yalnızca küçük, tehlikeli bir iskele köprüsü varmış. Venda’daki kaynakların kısıtlı oluşuna rağmen, yeterli sayıda kayalar ve onların içinde bollukla bulunan metalleri mevcuttu. Nehrin nemiyle sisini içine almaması ve metali daha güçlü kılması için çeşitli karışımların, formüllerin üzerinde uzun süre çalışarak yeni yollar öğrenmişlerdi.

Metali kayadan ayırtırmak öyle hiç de küçümsenecek bir iş değildi, bunu başarmış olmalarına şaşırmıştım. Calantha’nın solgun renkli bileklerinin üzerlerinde parlayan, mavi siyah renkli metalden yapılma bileziklerdeki tuhaf parıltıyı fark etmiştim; daha önce gördüğüm hiçbir takıya benzemiyorlardı. Kemik tabağını havaya kaldırırken metal halkalar birbirlerine çarptıklarında ortaya çıkan ses, Terravin’deki Tapınak’ın çan seslerini andırıyordu. *Dinle. Tanrılar yaklaşıyor.* Tanrıların nimetlerini küçük gören bir topluluğun, Calantha konuşurken o denli sessizliğe bürünmesi şaşırtıcıydı.

“Kaden,” diye fısıldadım, “hani biz yemekteyken, Calantha’nın duasının kurban şükranı olduğunu söylemiştin ya, neydi o kelimeler? Bazılarını anladım ama ilk kez duyduğum bir sürü yeni sözcük vardı.”

“Anlayacağını düşündüğümünden fazlasını anlamışsın aslında. Bu gece konuştuğunda herkesi hayrete düşürdün.”

“Bu sabahki tiradımdan sonra o kadar şaşırmamaları lazımdı.”

Sırıttı. “Venda dilini argo kelimeleriyle birlikte konuşabilmek, dile hâkim olmakla aynı şey değil.”

“Ama hâlâ bana yabancı gelen kelimeler var. Cam Lan-teux’daki uzun yolculuğumuzda yediğiniz tek yemekte dahi içinizden hiç kimse o duayı etmedi.”

“Birçok farklı hayat yaşamaya alıştık biz. Venda sınırlarından çıktığımız zaman bazı geleneklerimizi arkamızda bırakmak zorundayız.”

“Bana Calantha’nın duasını açıkla.”

Doğrulup yüzünü bana döndü. Mum ışığı yüzünün tek bir kısmını aydınlatıyordu. “*E cristav unter quiannad*,” dedi çok saygılı bir tutumla. “Hep hatırlanmalı bu kurban. *Meunter ijotande*. Asla unutulmamalı. *Yaveen hal an ziadre*. Yaşadığımız diğer günlerde de.”

Kelimeler ve kemiklerle ilgili yanlış anladığımı tüm o adetler beni utandırdı.

“Yemek, Venda’da zor bulunan bir şey,” diye açıkladı bana. “Özellikle kışları... O kemikler, hayatta kalmamızın, karnımızın doymasının tek sebebinin küçüğünden büyüğüne çeşit çeşit hayvanın kurban gitmesi olduğu gerçeğinin bir hatırlatması, bir minnet sembolü.”

Meunter ijotande. Daha önce barbar homurdanması olarak algıladığım her bir hecenin güzelliği karşısında çok utanmış-

tım. Esaretimin acısıyla yan yana konulduğunda tuhaf bir duyguydu.

Terravin'deyken Kaden'in gözlerinin içinde kopan fırtınalara bakıp sebebini merak ettiğim o kadar çok an olmuştu ki... O fırtınaların en azından bir bölümünü artık anlıyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Ne için?”

“Anlamadığım için.”

“Burada yaşayana kadar anlamayı senden kim bekleyebilirdi ki? Venda bambaşka bir dünya.”

“Bir kelime daha vardı. Sonunda herkes tekrarladı hani. *Paviamma*.”

İfadesi değişti; benimkilerin içinde bir şeyler arayan gözlerinde sıcak bir ışık pırıldadı. “Anlamı...” Başını iki yana salladı. “*Paviamma*’nın Morrighanca’ya direkt bir çevirisi yok. İçinde birçok anlam barındıran, kullanımına göre de anlamı değişen hassas bir kelime. Söylenirken kullanılan ton bile anlamını değiştirebilir. *Pavia*, *paviamas*, *paviamad*, *paviamande*. Dostluk, şükran, ilgi, merhamet, affediş, sevgi...”

“Çok güzel bir kelime,” diye fısıldadım.

“Evet,” diyerek onayladı beni. Göğsünün, aldığı derin nefesle yükseldiğini gördüm. Daha fazla şey söylemek istercesine bir an tereddüt etti fakat sonra yerine geri yatıp gözlerini tekrar çatı kirişlerine dikti. “Biraz uyumamız lazım. Komizar bizi sabah erken saatte bekler. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?”

Komizar bekler. Odayı dolduran o sıcaklık tek bir cümleyle uçup gidince yorganıma daha sıkı sarıldım. “Hayır,” diye fısıldadım.

Mumu eliyle söndürdü.

İçimde, hâlâ sormaya korktuğum, beni tüketen bir soru vardı. Komizar, gerçekten de Rafe'yi evine parça parça mı gönderecekti? Derinlerde sorunun cevabını biliyordum; Vandalılar, içlerinde ağabeyimin de bulunduğu koca bir askerî birliği parçalarına ayırarak katletmişti ve Komizar, onları bu eylemleri için övmüştü. İyi iş, *Chievdar*. Tek bir Temsilcinin onun için ne önemi olabilirdi ki? Benim tek yapabileceğim, Rafe'nin benim için olan önemini anlamayacağından emin olmaktı.

Yüzümü duvara döndüm ve gözüme uyku girmeden Ka-den'in nefes alışverişleriyle rahatsız dönüşlerini dinledim. Yaptığı seçimlerle ve kesmekten kendini alıkoymadığı onca boğazla ilgili herhangi bir pişmanlık besleyip beslemediğini merak ettim. Eğer aldığı emre uyarak benimkini de kesmiş olsaydı, hayatı şu an ne kadar kolay olurdu? Hızlanan rüzgâr aralıklardan dolarken, ben battaniyemin içine daha fazla girerek ileride yaşayacağım pişmanlıkları, yapacağım şeyleri düşündüm.

Bildiğim her şeyden çok uzakta bulunan karanlık oda git-tikçe daha da daralıyordu sanki. Fırtınalı gecelerde annemin kollarının arasına kıvrılıp korkularımı, kulağıma fısıldayacağı sözlerle benden uzaklaştırmasını dileyen o küçük çocuk gibi hissettim. Rüzgâr, merhametsiz kuvvetiyle kepenkleri dövüp kırbaçlamaya devam ederken yanağımdan aşağı süzülen tuzlu yaşı parmaklarımla sildim.

Ne kadar garip.

Gerçekten... Ne kadar tuhaf.

Bazı şeylerin sonsuza dek süreceğine inanmak gibi...

Tek bir gözyaşı.

Bir şeyleri değiştirmeye gücü yetecek sanki.

Bölüm On Bir

KaŞen

Şimdilik evcil hayvanınla oynayabilirsin.

Bu kelimelere neresinden baksam canımı acıtıyordu.

Oynayabilirsin.

Lia'nın korkusuna şahit olmak, en ufak şeylerden zevk almamı imkânsız kılıyordu. Onu, üzerine çuval giydirilmiş hâlde koridorlardan sürüklenirken görmek, çocukluğumdan bu yana hissetmediğim şeyleri hissettiriyordu bana. Neden mantıklı düşünememiştim? Ben de Malich kadar kalın kafalı mıydım? Elbette ki Komizar, Lia'ya bir onur konuğuna davrandığı gibi davranmayacaktı. O kadarını beklemiyordum ama onu omuzlarını kapatabilmek için o kaba kumaşa sımsıkı tutunurken görmek...

Aşçının beni inceleyen gözlerine aldırmadan dolaplardan birini çarparak kapattıktan sonra kilerde bulunan başka bir dolabın içini karıştırmaya başladım. Mutfağını talan etmemi onaylamayan bakışları vardı.

"Tamam!" diye gürledi, bir tekerlek peynire doğru uzattığım elime vurarak. "Ben yaparım!" Bana kalın bir parça peynir kesmek için eline bıçağı aldı. Yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağın içinde dolanırken onu seyrettim.

Evcil hayvanın.

Komizar'ın, asilleri nasıl gördüğünü bilirdim. Onu bunun için suçlayamazdım. Eskiden onlara ben de aynı gözle bakardım ama Lia kafasında tacıyla dolanan, kibirli bir bencil değildi. Hepimize karşı direnip Eben'in atını öldürmesinde kibir taşıyan hiçbir hareket yoktu.

Şimdilik oynayabilirsin.

Geçici. Fani. Uçucu. Fakat Lia'yı Venda'ya getirmek benim için ebedi bir hareketti. Bir bitiş ve bir başlangıç. Belki de içimde bir yerlerde, öldürmek istemediğim bir yanıma geri dönüştü. *Yapma*. Bu kelime beni Terravin'e, onu ormanda yalnız yürürken gördüğüm zamana götürdü. Aynı kelimeyi tavan arasında, bıçağımı bilerken kafatasımın içinde, yine aynı şiddetle duymuştum.

Daha önce hiçbir emre karşı geldiğim olmamıştı ama onun buyruğunu eylemsiz bırakışımın tek sebebi bir kızın büyüüne kapılıp gitmem değildi. Lia, etkileyici sıfatını tam anlamıyla üzerinde taşıyan bir kız değildi; en azından klasik bir cazibesini var denilemezdi. Beni ona çeken başka bir şey vardı. Onu buraya getirmemin yeterli olacağını, o bu topraklara adımını atar atmaz kendisini öldürmek için bir sebep kalmayacağını düşünmüştüm. Güvende olacaktı. Lia unutulacak, Komizar da diğer planlarına devam edecekti. Onu nasıl en iyi şekilde kullanacağımıza karar verecektim. Resmen, onun planlarının bir parçası hâline dönüşecekti.

Lia'nın, savaş alanında sarf ettiği sözler o günden beri kafamın içine yankılanıp duruyordu –*ebediyen*– ve ilk kez, ebediyetin ne kadar uzun olduğunu anlamaya başlıyordum. Henüz on dokuz yaşındaydım ve daha şimdiden, sanki iki ayrı hayat yaşamışım gibi hissediyordum. Şimdiyse üçüncüsüne başlıyordum. Yeni kurallar öğrenmem gereken yeni bir haya-

ta. Venda’da yaşıyıp, Lia’yı hayatta tutmaya çalışmak... Her zaman yaptığım gibi görevimi yerine getirmiş olsaydım eğer, bunların hiçbiri için endişeleniyor olmayacaktım. Lia, keme-rime kazınmış bir diğer unutulmuş çentik olarak kalacaktı. Şimdi ise bambaşka bir şeydi. Venda’nın hiçbir yasasına uyum sağlamayan bir şey...

*Bir başka hikâye daha istiyorum, zamanı ve içindeki boşluğu
doldurmak için.*

*Gerçeği arıyorum; yok olalı uzun zaman olmuş bir dünyanın,
var olduklarından artık emin dahi olamadığım detaylarını...*

*Bir zamanlar; bundan çok, çok zaman önce,
Canavarlarla şeytanların dünyada dolandıkları zamanlardan
da eskide,*

*Çocukların çayırlarda özgürce koşturdukları,
Ağır meyvenin dallardan aşağı sarktığı,
Büyük ve çok güzel şehirler varmış, göğe dokunan parıltılı
kuleleriyle.*

*Büyüyle mi yapılmışlar?
Ben bile daha cocuktum. Koca dünyayı içlerine alacaklarını
zannederdim. Bana göre, yapıldıkları şey...*

Evet, dokunmuşlar büyüyle, ışıkla, tanrıların hayalleriyle.

Bir prenses de var mıymış?

Gülümsüyorum.

*Evet, çocuğum, kıymetli bir prensesmiş tıpkı senin gibi. Bir
erkeğin yumruğu kadarmış, bahçesini dolduran meyveleri.*

Çocuk, bana şüpheyle bakıyor.

*Daha önce hiç, bir elma gördüğü olmamış ama bir adamın
yumruğunun ne kadar ettiğinden haberdar.*

Gerçekten öyle bahçeler var mı ama?

Artık yok.

*Evet, çocuğum, bir yerlerde var elbette. Ve bir gün, onlardan
bulacaksın sen de.*

Gaudrel'ın Son Ahitleri

Bölüm On İki

Korkuyla, nefes nefese uyandım; etrafıma bakıp taş duvarları, ahşap zemini, hâlâ üzerimde olan ağır yorganı ve bir gecelik gibi üzerime geçirdiğim erkek gömleğini yeniden mantığıma yedirmeyi denedim. Gerçekten de buradaydım. Hemen yanımda, yerde duran halıya baktığımda boş olduğunu gördüm; dün gece üstünde duran battaniyeler özenle katlanıp varilin tepesindeki yerlerini tekrar almışlardı.

Kaden gitmişti.

Dün gece, hayatımda hiç duymadığım rüzgârları barındıran bir fırtına kopmuş, şehrin dayanıksız parçalarını esip vurarak uçurmuştu. Hiç uyuyamayacağımı düşünmüş olsam da içlerinde, boyumu aşan uzun çimenlerin, benim için dizleri üzerine çökmüş bir hâlde dua eden Pauline'e takılıp tökezlediğim türden anların olduğu rüyaları barındıran, derin bir uykuya dalmıştım. Sonra rüyanın seyri değişmiş ve ben Terravin'e geri dönmüştüm; Berdi bana et suyuna çorba yapıp getirmiş, alnımı ovalarken, "Burnunu soktuğun şu derde bak," diyordu. Sonra Berdi'nin yüzü anneminkine dönüştü ve bana daha fazla yaklaşıp yanağıma vuran yakıcı nefesiyle, "Artık bir askersin Lia, babanın ordusundaki askerlerden birisin," diyordu. Uyandığımı düşündüğüm bir anda, başının tepesinde tıpkı altın bir taç gibi

burduğu örgülü saçıyla, tatlı Greta geldi yanıma. Gözleri boş bakıyor, burnundan kan damlıyordu. “Walther,” demeye uğraşıyordu ama boğazını delip geçmiş olan ok buna izin vermiyordu.

Beni gerçekten uyandıran son rüya ise, rüya bile denilemeyecek kadar silik renkli, hareketsiz, kavrayamadığım duygular barındıran tuhaf bir görüydü. Soğuk, geniş bir gökyüzü, bir at ve Rafe vardı. Yalnızca elmacık kemiğini ve rüzgârda uçuşan saçlarını yandan görüyordum; buradan ayrılıyor olduğunun farkındaydım. Rafe eve gidiyordu. İçimin rahatladığını hissetmem gerekirdi ama bu benim için çok büyük bir kayıptı. Ben onunla değildim. Beni almadan gidiyordu. Uyandığımda, bir süre yerimden kalkamadan, bana bunu gördüren tek şeyin Komizar’ın sözleri olup olmadığını düşündüm. *Temsilcinin bile bu ayın sonuna kadar yaşayacağını göz önünde bulundurursak senden daha uzun süre hayatta kalma şansı var.*

Yataktan atlayıp, göğsümdeki ağırlıktan kurtulmak için derin nefesler almaya çalıştım. Odanın içine baktım. Gittiğini duymamıştım ama beni öldürmek için kulübeye geldiği gece de yine aynı şekilde, geldiğini duymadığımı düşününce, bu kafamı pek kurcalamadı. Sessizlik, benim zayıflığımdan onun güçlü yanıydı. Kapının yanına gidip açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu anladım. Pencereye doğru ilerleyip kepenkleri açmayı denedim. Tenime patlarcasına vuran soğuk hava dalgasıyla tüylerim diken diken oldu. Çiğ, puslu bir pembeliğin ufukta görünmeye başladığı pırıltılı, sırsıklam bir şehir, önümde boylu boyunca uzanıyordu.

Venda buydu.

Canavar ağır kımıldılarla uykusundan uyanıyor, hafif sesler eşliğinde yeni bir güne hazırlanıyordu. Bir at, yük arabasına bağlandıktan sonra cüppeli bir figürün önderliğinde, yavaş adımlarla hemen aşağıdaki dar sokaktan geçti. Az uzakta bir

kadın, yerdeki suları ayaklarıyla süpürerek yürüyordu. Gölge-lerin arasından karanlık, kalabalık gruplar geçiyordu. Loş ışık, binaların korkuluk duvarlarına vuruyor, mazgallı siperlerden içeri giriyor, pullanmış duvarlarla üzerlerinde tekerlek izleri bırakan çamur birikintilerinin üzerlerine dökülerek gönül-süzce batıya doğru ilerliyordu.

Hafif bir tıkırtı duyunca arkamı döndüm. O kadar zayıf çıkmıştı ki ses, nereden geldiğinden emin olamamıştım. Bir tıkırtı daha geldi. Sonra anahtar deliğinden gelen metal sesini dinledim. Kapı, paslı menteşelerin inmesiyle birlikte yerinden birkaç santim oynadı. Bir tıkırtı daha... Duvara dayalı hâlde bekleyen tahta egzersiz kılıçlarından birini elime alıp kullanmam gerektiği takdirde çok beklememek için havaya kaldırdım. “Gir,” diye seslendim.

Kapı ardına kadar açıldı. Kutsal Bölge Salonu’na el arabalarını çekerken gördüğüm çocuklardan biriydi bu. Sarı saçları, özensiz kırpıklarla kısacık kesilmişti; elimdeki tahta kılıcı görünce kocaman kahverengi gözleri daha da büyüdüler. “Hanımefendi? Sadece botlarınızı getirmiştım.” Beni tedirgin etmekten korkuyormuşçasına, botları temkinli bir hareketle havaya kaldırdı.

Kılıcı aşağı indirdim. “Üzgünüm. Seni korkutmak...”

“Açıklamak zorunda değilsiniz, Hanımefendi. Hazırlıklı olmak iyidir. Kapıdan giren kişi o canavar adamlardan bir tanesi de olabilirdi.” Kıkırdadı. “Ama o minik kılıç buradakilerin kılıçlarını bir santimetre kadar bile delemmez.”

Gülümsedim. “Haklısın, kesinlikle yapamaz. Sen geçen akşamki oğlanlardan birisin, öyle değil mi? Şu arabaları çekenlerden?”

Bakışlarını aşağı indirdiğinde yanakları kıpkırmızı oldu. “Ben bir erkek değilim, Hanımefendi. Ben...”

Hatamı anladığımda bir anda nefesim kesildi. “Bir kız... Tabii ya,” diyerek dediğimi düzeltirken, minik kızın utangaçlığını üzerinden silip süpürmeyi denedim. “Daha yeni uyandım. Gözlerimi bile açamıyorum.”

Elini yukarı kaldırıp parmaklarını kısa, dağınık saçlarına sürttü. “Yok canım, böcekli saçımdan dolaydır. Eğer bitlerin varsa Kutsal Bölge’de çalışamazsın, ben de bıçak kullanmakta o kadar iyi olmayınca...” Bir sopa gibi incecikti; en fazla on iki yaşında olabilirdi, henüz kadınlığa dair hiçbir fiziksel belirtisi yoktu. Gömleğiyle pantolonu, diğer çocukların giydiği aynı donuk kahverengidendi. “Ama bir gün, bunları tıpkı senin saçların gibi bir güzelce uzatıp istediğim her şekilde örebileceğim.” Ağırlığını verdiği ayağını sürekli değiştiriyor, çelimsiz kollarını elleriyle ovuşturuyordu.

“Adın ne senin?” diye sordum.

“Aster.”

“Aster,” diye tekrarladım. Güçlü yıkım meleğinin ismi... Tabii kendisi daha çok, kötü kırılmış kanatlarıyla, perişan bir meleği andırıyordu.

Morrighan Kutsal Kitabı’ndan öğrenmediği bariz bir şekilde belli olan, melek Aster’le ilgili karmaşık fikirlerini dinledim ondan. “Babam, annemin son nefesini vermeden hemen önce bana bir meleğin ismini koyduğunu söylüyor. Son enerjisiyle gülümseyip, bana Aster adıyla seslendiğini anlatır. Bu melek, Venda’ya şehre giren kapılara giden yolu gösteren melekmiş. Kurtarıcı melek denilirmiş kendisine. Bu...” Aniden durduğu yerde gerilerek, dudaklarını incecik bir çizgi hâline getirdi. “Çene çalmamam için uyarılmıştım. Üzgünüm, Hanımefendi. İşte botlarınız.” Resmi bir havayla bir adım öne attı ve botlarını önüme bıraktıktan sonra hızla eski yerine geri döndü.

“Benim geldiğim yerde, Aster, iki kişinin kendi aralarında laflamaları çene çalmak olarak görülmez. Laflamak, nazik ve arkadaşça bir eylemdir. Umarım her gün yanıma gelip benimle çene çalarsın.” Kocaman sırtıp ne yaptığından emin olarak başını hızla salladı. Temizlenip özenle bağlanmış botlarıma baktım. “Bunları nereden buldun?” diye sordum.

Sessizliğin, Aster’in de güçlü yanı olmadığını öğrendiğime sevinmiştim. Ortak bir yanımız vardı. Bana, botları Eben’dan aldığını söyledi. Eben, pazar yerine yollanmalarından hemen önce onları aşırmış. Belki de şimdi çoktan başkalarının üzerlerinde olan kıyafetlerimin arasından en azından botlarımı kurtarıp güzelce temizlemiş. Bunu yaptığı öğrenildiği takdirde kırbaçlanacağını bilse de Eben açıkgozlü birisiydi; Aster de bana, o konuda endişelenmemem hususunda garanti verdi. “Bu botlara kalsa tek başlarına buralardan yürüyüp giderlerdi.”

“Bunları bana getirdiğin için sen kırbaçlanacak mısın peki?” diye sordum.

Gözleri yine yere kaydı. Yanakları bir kez daha kızardı. “Ben o kadar cesur biri değilim, Hanımefendi. Üzgünüm. Bunları Haşhaşi’nin emri üzerine getirdim.”

Onunla göz göze gelebilmek için dizlerimin üzerine eğildim. “Eğer sana Aster dememi istiyorsan, bana Lia demen konusunda ısrarcı olacağım. Jezelia’nın kısaltılmışı. Bunu benim için yapar mısın, Aster?”

Başıyla onayladı. O an, başparmağında duran, ona bol geldiği için yumruğunu kapalı hâlde tutmasını gerektiren yüzüğü gördüm. Bir geçit alayı muhafızının yüzüğüydü. Arabaların içinden alması olmalıydı.

Beni yüzüğe bakarken görünce ağzı açık kaldı. “Ben seçtim,” diye açıkladı. “Takmayı değil de pazarda satmayı düşünüyorum ama bir geceliğine de olsa altının pürüzsüzlüğünü

tenimde hissetmek istedim. Kırmızı taşını tüm gece boyunca ovalayıp bir sürü dilek diledim.”

“Senin seçimin derken, ne demek istiyorsun, Aster?”

“Komizar, el arabası çekenlere her zaman ganimetin ilk seçimini sunar.”

“Valiler sizden sonra mı bakıyorlar mallara?”

Başını evet anlamında salladı. “Tüm Konsey bizden sonra bakar. Komizar bu konuda katıdır. Babam seçtiğim parçayı görünce çok mutlu olacak. Bölge lordları yüzüklere bayılırlar. Bu parça bize koca bir çuval dolusu tahıl aldırabilir, böylece babam da bir aylığına ekonomi yapmış olur.”

Komizar’dan bahsediş şekline dikkat ettim; bir zorbadan daha çok, bir yardımsevermiş gibi bahsediyordu ondan. “Her zaman, dediğini duydum. Kutsal Bölge’ye böyle çok araba geliyor mu?”

“Hayır,” dedi. “Genelde birkaç ayda bir ticari kervanlarla gelen mallar olurdu ama bu sefer ortada bir savaş ganimeti var. Bu ay altı ayrı yükümüz oldu ama bu içlerinden en büyüğü. Diğerleri en fazla üç ya dört araba dolduruyorlardı.”

Savaş ganimeti. Askerî devriyeler katlediliyor, küçük asker grupları, oyunun kurallarının değişmiş olduğundan habersiz kendi ölümlerine doğru at sürüyorlardı. Sınırın ötesine kovalamaya çalıştıkları, artık birkaç barbardan ibaret değildi. Orga-nize birlikler tarafından, yakından takip ediliyorlardı. Ne için peki? Kölelere yüzük vermek için mi? Hayır, daha önemli bir şeyler olmalıydı. Beni öldürmeye bir katil yollamalarına yetecek kadar önemli şeyler...

“Yanlış bir şey mi söyledim, Hanımefendi?”

Sersemliğimi tam olarak atlatamadan Aster’a baktım. Benden bir cevap almaya kararlı bir şekilde dudağını ısıırıyordu.

Ani gelen ses ikimizi de ürküttü. “Kapı ardına kadar açık. Bir çift botu yerine bırakmak ne kadar zaman alıyor?”

İkimiz de Kaden’in yaklaştığını duymamıştık. Kapı eşiğinde dikilmiş, Aster’e sert gözlerle bakıyordu.

“Çok değil,” derken yutkundu kız. “Daha yeni geldim. Gerçekten. Çene çalmıyordum.” O, Kaden’in yanındaki boşluktan kuyruğunu kediye kaptırmış bir fare misali kaçınarak geçtikten sonra koridorda yankılanan hızlı ayak seslerini duyduk. Kaden gülümsedi.

“Kızı korkuttun. Bu kadar sert davranmak zorunda mıydın?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırıp elime doğru baktı. “Elinde kılıç tutan kişi ben değilim.”

Kapıyı kapattı; karşı duvara kadar yürüdüktan sonra, elindeki matarayla sepeti sandıklardan birinin üzerine bıraktı. “Büyük salonda yemek zorunda kalmayasın diye sana yiyecek bir şeyler getirdim. Yedikten sonra hazırlan, çıkacağız. Komizar bizi bekliyor.”

“Hazırlanayım mı? Ne giymemi istersin?”

Yerde karmakarışık hâlde duran çuvala kaydırdı bakışlarını.

“Hayır,” dedim. “Üzerimdeki gömlekle ve senin pantolonlarından biriyle gideceğim.”

“Onunla konuşacağım, Lia. Söz veriyorum ama şimdilik sadece dediğimi...”

“Lükslerimi kazanmam gerektiğini söyledi ama bunu nasıl yapacağımı söylemedi. Ben de onları kazanmak için seninle savaşıacağım.” Onunla alay edercesine elimdeki kılıcı dairesel hareketlerle yere doğru salladım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, Lia. O elinde tuttuğun şey oyuncak değil. Kendini inciteceksin. Koy şunu yerine.” Be-

nimle, tıpkı Aster’le konuşur gibi, yapacağı eylemlerin sonuçlarını öngöremeyen bir çocukmuşum gibi konuşuyordu. Hayır, aslında daha da kötüsü; hiçbir şeyi tam olarak kavrayamayan, şımarık bir asılmışım gibi... Ses tonu üstün, kibirli ve hiç olmadığı kadar Vendalı çıkmıştı. Şakaklarımın yandığını hissettim.

“Daha önce sopa salladığım olmadı değil,” dedim. “Öğrenecek daha neler varmış bakalım?” Dudaklarımı sımsıkı kapayıp kocaman, meraklı gözlerle kılıca baktım. “Şurası kabzaydı, değil mi?” diye sordum, artı şeklindeki tahta bölgeye dokunarak. “Daha, küçük bir çocukken, bu şeyleri erkek kardeşlerimle oynardım.” Çene kaslarımı sıkarak ona baktım. “Korktun mu?”

Sırıttı. “Seni uyardım.” O, duvar dibinde duran diğer kılıcı eline alır almaz, öne doğru atılarak kılıcımı Kaden’in kaval kemiğine sertçe vurdum.

Suratını ekşitip, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Acıyan bacağını eliyle tutarken diğerinin üzerinde zıplıyordu. “Daha başlamamıştık!”

“Evet, başlamıştık! Bunu aylar önce başlatan kişi sendin!” Kılıcımı bir kez daha savurarak aynı bacağının bu sefer yan tarafına vurdum. Kendini savunabilmek adına kılıcını sıkıca kavrayıp havaya kaldırırken acıyla topalladı. “Öyle durup dururken...”

“Sana şunu açıklamama izin ver, Kaden!” dedim, etrafında dönerek. Bana arkasını dönmemek için o da topallayarak kendi etrafında dönüyordu. “Eğer bu elimdeki gerçek bir kılıç olsaydı şu an bacağına çok önemli bir yara açılmıştı. İlkinde ayakta kalmayı başarabilmiş olsaydın bile, baldırındaki kaslarınla tendonlarını kesen, hayati damarlarını ortadan ikiye yaran ikinci darbemle birlikte şimdiye çoktan başın dönmeye başlamıştı. Benim tek yapmam gereken şey, seni hareket ettirmeye

devam edip gerisini kanını dışarıya pompalayan kalbine bırakmak olacaktı ki yere yığılman, tam da içinde bulunduğumuz şu anda gerçekleşmiş olacaktı.”

İrkildi; bir eliyle bacağına, diğeriyle başka bir saldırıyı önleyebilmek adına kılıcını tutuyordu. “Kahretsin, Lia!”

“Gördün mü, Kaden? Belki de sana yalan söyledim; belki bunlardan birini en son kullandığımda çocuk değildim. Hatta belki o zamanlar oyun da oynamıyordum. Belki de erkek kardeşlerim bana savaşın ahlaksız kurallarını, rakip tarafa karşı nasıl avantaj kazanabileceğimi öğretiyorlardı. Belki de kendi zayıflıklarımla güçlü yanlarımı gösteriyorlardı bana. Senin gibi biri kadar güçlü olamayacağımın farkında olsam dahi seni yenmenin başka yolları da olduğunun bilincindeyim yani. Manzaraya bakılacak olursa, o yollardan birini çok da güzel kullanmışım gibi görünüyor.”

“Henüz değil.” Birden ileri atıldı ve sırtım duvara değene kadar, yaptığı hamlelerin her birine güzel savunmalarla karşılık verdim. Kolumu kavrayıp âdeta duvara çiviledikten sonra nefes nefese bir hâlde üzerime eğildi. “İşte şimdi avantaj bana geçti.” Bana bakarken nefes alış veriş i gittikçe daha da yavaşladı.

“Hayır,” dedim. “Çok kan kaybettin. Artık ölüsün.”

Gözleriyle yüzümü, dudaklarımı taradı; sıcak nefesi yanağıma vuruyordu. “Pek sayılmaz,” diye fısıldadı.

“Gömleğinle pantolonunu giyiyor muyum, giymiyor muyum?”

Dişlerinin arasından ıslıklı bir nefes kaçtı. Kolumu bırakıp köşedeki sandalyenin olduğu tarafa doğru topallayarak yürümeye başladı.

“Sana o kadar da sert vurmadım,” dedim.

“Öyle mi?” Sandalyeye oturduktan sonra pantolonunu yukarı sıyırdı. Botlarının hemen üzerinde, yumurta büyüklüğünde bir boğum çoktan şişmeye başlamıştı. Dizlerimin üstüne çöküp yaraya daha yakından baktım. Kötüydü. Düşündüğümden hızlı vurmuş olmalıydım.

“Kaden, ben...” Başımı iki yana sallayarak düzgün kelimeler bulmaya çalışırken yukarı, ona baktım.

İç çekti. “Anlatmak istediğini anlattın.”

Hâlâ, neden o kadar sinirlendiğimi veya neden ona saldırdığımı anlayıp anlamadığından emin olamıyordum. Konu sadece kıyafet konusu değildi. “Kaden, sadece olduğum kişi için benden nefret eden binlerce insanın yaşadığı bir şehrin içinde sıkışıp kaldım. Komizar dün gece, tüm Konsey’in önünde beni aşağıladı. Katlanamayacağım bir şey varsa, senden de aynı küçümseyici muameleyi görmek. Hâlâ hakkımda bir şey öğrenemedin mi? Evet, asiller on ikiyi katlarına çarpma dışında başka türden şeyler de bilebiliyorlar. Sen burada sahip olduğum tek kişisin. Tek arkadaşısın.”

Gözleri, arkadaş kelimesini duyduğunda kısıldı. “Ya Rafe?”

“Ne olmuş ona? Benim ölümümü herkesinkinden daha çok görmek isteyen bir prensin işbirlikçi yardakçısından başka biri değil. Prens beyler sizin krallığınıza çeşitli anlaşmalar sunarken benim krallığıma ihanet ediyor, Rafe de bu işten kendi kârını alıyor. Aramızda geçmiş olduğunu düşündüğüm şey bundan ibaretmiş. Geçmiş. Benim için bir müttefikten daha çok, şanssız bir dikkat kaymasıymış sadece. Sağduyuma bulaşmış iğrenç bir siğilden daha ötesi olamaz o.”

Yüzümü inceledikten sonra nihayet gülümsedi. “Sağduyun da sağduyuymuş hani.”

Şişmeye devam eden yarasına baktım. “Kutsal Bölge’de buz deponuz var mı?”

Hafifçe gülerek burnundan soludu. “Burası Berdi’nin taver-nası değil, Lia.” Neredeyse sürünerek sandığın yanına gidip içinden bir adet pantolon, bir de kalınca, deri bir kemer çıkart-tı. “Bunlar şimdilik seni idare eder,” dedikten sonra elindekile-ri yatağın üzerine fırlattı.

Önlem olarak, yerde büzüşmüş hâlde duran çuvaldan elbi-seyi alıp açtığım pencereden aşağı fırlatıverdim. Arkasından “*Jabavé,*” diye homurdandım. Ellerimi güzelce birbirlerine sürterek temizledikten sonra tekrar Kaden’e döndüm. En azın-dan bir konu halledilmişti; o dikenden elbiseyi bir daha giyme-yecektim.

Bana getirdiği sepetin içine ucundan göz gezdirdim. “Ko-mizar hangi çok önemli konu için bizi bu kadar erken saat-te görmek istiyormuş?” diye sordum, bir yandan ekmeğimle peynirimi yemeye başlamışken. Morrighan’da yapılan halka açık idamlar geldi aklıma bir anda. Her zaman şafak söktükten hemen sonra başlatılırlardı. Ya Komizar, Rafe’nin hikâyesine aslında hiç inanmadıysa?

“Kuzeyde bulunan Balwood ilini kontrol etmek için yola çı-kacak. Oranın valisi buraya uğramadı ki bu da büyük ihtimalle ölmüş olabileceğine işaret,” diye cevapladı Kaden beni. “Ama ayrılmadan önce halletmesi gereken bazı durumlar var.”

Ayrılıyor. Kelime, kulağıma hoş bir melodi gibi geldi; ay-lardır duyduğum en iyi haberdirdi bu. Çözülmesi gereken o du-rumların ne olduğu konusunda endişelenmemiş değildim tabii. Yemeğimi bitirdikten sonra, giyinebilmem için Kaden kapının dışına çıktı. Kapı açılırken kulak tırmalayan menteşe gıcırtila-rını bir kez daha duyunca, sabah nasıl oldu da Kaden’in çıkışı-nı duymadım diye bir kez daha düşünmeden edemedim.

Botlarımı yeniden ayaklarıma geçirmek çok güzel bir histi; hem de temiz bir şekilde. Giyecek temiz çoraplarım da vardı

hem. Bu geceki duamda Eben'i de hatırlayacaktım. Bu duaları, sanki Pauline'in yerine okuyormuşum gibi, sonunda kendimi burada yapayalnız bulduğum son maceram yerine sanki hâlâ onunla Terravin'e doğru yepyeni bir maceraya çıkıyormuşuz, hâlâ berabermişiz gibi her gece ediyordum.

Konsej Kanadı Meydanı'na doğru yürüdük. Fener ışığının yolu bir sonraki ayrıma kadar zar zor aydınlatılabildiği, dar, penceresiz sokaklardan, açık avlulardan, labirente benzer koridorlardan geçtik tekrar. Kaden, bana Kutsal Bölge'nin yüz-yıllar boyu maruz kaldığı restorasyonlar yüzünden; bazıları-nın çıkmaz sokaklardan ve beklenmeyen yerlerde ortaya çıkan uçurumlardan oluştuğu, terk edilmiş, unutulmuş patikalarla dolup taşıdığını, bu nedenle onun yanından fazla ayrılmamam gerektiğini söyledi. Birçok duvar, kalıntıların hikâyelerini anlatıyordu. İstiflenmiş molozların içinden kopuk heykel kolları, müebbet hapse tutulmuş bir tutsak gibi boş gözlerle dışarı bakan taş kafalar veya üzerlerine oyulmuş harfleri birer gözyaşı gibi döken mermer plakalar çıkıyor, geniş açıdan bakıldığında ortaya korkunç bir görüntü yaratıyorlardı. Fakat bunlar yalnızca taşıtı; Kaden'in dediği şekilde düşünecek olursak, şehrin restorasyonunda kullanılacak mevcut kaynaklardı. Başka bir loş geçide girdiğimiz an hissettiğim tuhaf bir şey, durup botumun bağcıklarını bağliıyormuş gibi yapmaya zorladı beni. Sırtımı duvara yasladım. Bir nabız. Bir uyarı. Bir fısıltı.

Beni böylesine panikleten şey bu tiksiniç geçit miydi?

Jezelia, buradasın.

Öyle hızlı ayağa kalktım ki dengemi kaybediyordum.

“Geliyor musun?” diye sordu Kaden.

Duyduğum tıngırtı geçmişti ama beraberinde getirdiği soğuk hava dalgası hâlâ etrafımdaydı. Çevreme baktım. Sadece ayak seslerimizin yankıları dolduruyordu geçidi. Evet, sadece biraz ürkmüştüm, durum bundan ibaretti. Kaden kaldığımız yerden ilerlemeye devam edince ben de adımlarımla onu takip ettim. Burada kendini rahat hissettiği kesindi; ben ne kadar yolunu kaybetmiş hissediyorsam, o da bu tuhaf şehrin yollarında bir o kadar rahat yürüyordu. Kim bilir, Terravin ona ne denli yabancı gelmişti. Değil gibiydi oysa...

Oraya da kolayca uyum sağlamıştı. Akıcı Morrighancası ile barda oturup birasını söylerken, orası onun ikinci eviymiş gibi görünüyordu. Sanki bambaşka bir hayattan buraya düşmemişim gibi bu yeni hayata çabucak uyum sağlamamı bekleyişi bu yüzden olabilir miydi? Sınırı her geçişinde yeni bir insana dönüşebilen Kaden gibi bir bukalemun değildim ben.

Bol cereyanlı merdiven basamaklarından yukarı çıktığımızda yolumuz, dün vardığımız meydana çok benzeyen başka bir meydana açıldı; elbette ki burası da gerçek bir meydanla kıyaslandığında Venda'daki diğer her şey gibi, beklentileri karşılamaktan gayet uzak bir yerdi. İleride, askerlerin içeri sokup çıkardığı atların bulunduğu bir ahır vardı. Hareketli tavuklar bir yandan toprağı eşeliyor, bir yandan atlardan kaçınmak için oradan oraya sıçırıyorlardı. Benekli iki domuz, hemen yanıımızdaki ağılda pinekliyor, Morrighan'daki en büyük türdeşlerinin en az iki katı büyüklüğünde olan kuzgunlar, tünedikleri yüksek kulelerden ciyaklıyorlardı. Uzakta, kapılardan geçmekte olan vagonlara bir nöbetçi er gibi yol gösteren Komizar'ı gördüm. Bir krallığın en tepesinde bulunan kişi olarak, gereğinden fazla şeyle ilgileniyordu.

Rafe'yi görememiş olmam, içime kaygılı bir rahatlık hissi bırakmıştı. En azından burada, boynunun etrafına geçirilmiş gevşek bir halatla beraber durmuyordu; bu onun güvende ol-

duğunu tasdiklemese bile kötü bir ihtimali geride bırakıyordu. Onu nereye koymuş olabilirlerdi? Tek bildiğim şey, Komizar'ın kaldığı yerin yakınlarında, gözlenen bir odada kaldığıydı. Kaba bir hücreden daha iyi bir yer olacağını ummuyordum. Biz o tarafa doğru yaklaşırken muhafızlar, valiler ve *Rahtan*, Komizar'ın mevcut işini bırakıp bize doğru döndüğünü fark ettikten sonra, aynı şekilde geldiğimiz tarafa baktılar. Komizar'ın beni inceleyişinin üzerimde oluşturduğu baskıyı hissettim. Gözleri yeni giysilerimin üzerinde gezindi. Kalabalığın tam yanında durduğumuz zaman, bana daha eleştirel bir şekilde bakmak için etrafımda dolandı. “Belki de dün gece kendimi tam anlamıyla anlatamadım. Giysi ve ayakkabı gibi lükse kaçan belirli eşyaları giyebilmen için, önce kazanman gerekiyor.”

“Kazandı,” dedi Kaden, Komizar'm sözleri bitir bitmez lafa girerek.

Bir anlık sessizliğin ardından, Komizar başını geriye atıp kahkaha attı. Diğerleri de onun kuklası misali aynı gürültülü kahkahalardan atarlarken, valilerden biri Kaden'i omzundan yumrukladı. Yanaklarım kızardı. Kaden'in diğer bacağına da tekmelememek için kendimi zor tutuyordum ama az önceki açıklaması botlarımın ayağımda kalmalarını sağlamıştı. Valiler, tavernadaki o kaba askerler gibi, bayağı eğlencelerinden büyük zevk alıyorlardı.

Komizar alçak sesle “Şaşırtıcı,” diyerek bana, sorgulayan bir bakış fırlattı. “Soyluların da işe yaradıkları alanlar var demek ki.”

Calantha, arkasında atlarının üzerinde ilerleyen dört askerle birlikte yaklaştı. Adamların üzerlerine bindikleri Morrighan Ravianlarını tanımıştım; katliamdan yürütülen tek ganimet savaş takımları değildi demek. “Bunlar mıymış?” diye sordu Komizar.

“Grubun en kötöleri,” şeklinde cevapladı onu Calantha. “Yaralılar. Yaraları da bayağı bir iltihaplanmış.”

“Kesilmeleri için Velte bölge lordluğuna gönder,” diye emretti. “Etin eşit üleştirildiğinden ve herkesin, bunların Kutsal Bölge’nin bir hediyesi olduğunu öğrendiğinden emin ol.”

Atların en iyi durumlarında olmadıklarını ben de apaçık bir şekilde görebiliyordum ama bir cerrahın temizleyip üzerlerini kapatabileceği türden yaralara sahiplerdi; yaraları ölümcül değildi. Kadını yanından kovuşturduktan sonra vagonlara doğru ilerleyerek tek bir el hareketiyle Konsey’i de arkasından çağırdı. Calantha’nın tereddüt içinde arkasını dönmekten önce Komizar’a soluk renkli tek gözüyle nasıl baktığını gördüm. Özlem mi çekiyordu? O adam için mi? Komizar’a baktım. Gwyneth’in de söyleyebileceği gibi göze hoş gelen bir tipti ve varlığında yadsınamaz bir çekicilik mevcuttu. Bedeninden, etrafına güç yayıyordu. İşini bilen, korkuları besleyen türden bir tutumu vardı. Fakat özleme dair bir şey? Hayır. Belki de Calantha’nın bakışında gördüğüm şey başka bir şeydi.

Vagon sürücüleri muşambaları açarlarken Komizar, ellerinin arasında büyük bir defter taşıyan bir adamla konuştu. Zayıf, düzensiz bir tipti. Ayrıca tuhaf bir şekilde gözüme hiç de yabancı gelmiyordu. Fısıltılarını valilerin kulaklarından uzakta tutmaya özen göstererek yumuşak bir tonda konuşuyordu. Ben diğerlerinin arkasına geçip Kutsal Bölge üyelerinin arkalarından gördüğüm kadarıyla, adamı inceledim.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Kaden.

“Yok bir şey,” dedim fakat muhtemelen vardı. Sürücüler muşambaları geriye doğru atarlarken göğüs kafesimin içinde şiddetli çarpışlar hissettim. Kasalar. Daha Komizar bir tane-sini hafifçe aralayıp içine bakmadan önce, içlerinde ne olduğunu anlamıştım. Samanları avucuyla şişelerin üzerinden

temizledikten sonra, her birini valilere dağıtmaya başladı. Sonra Kaden'in yanına yürüdü. "Haşhaşı'yi nasıl unutturum, değil mi? Tadını çıkar, kardeşim." Dönüp bana baktı. "Neden rengin attı, Prenses? Üzüm bağlarınızdan toplanan şarap hoşuna gitmedi mi? Seni temin ederim ki valilerimiz bunlara bayılacak."

Morrighan bağlarından çıkan kaliteli *Canjovese*'ydi bu.

Ticari kervanları yağmalamanın, Komizar'ın birçok yeteneğinden biri olduğu açıktı. Kendi mevkisini bu şekilde koruyordu. Yalnızca kendinin elde edebileceği türden lüks malları kendi Konsey'ine tedarik ediyordu: Küçük Krallıkların, almak için büyük meblağlar ödedikleri şişeler dolusu kaliteli şarap valilere, savaş ganimetleri kölelere, taze et açlara...

Aç ayı oynamazdı elbette. Bu gerçeği nasıl tartışabilirdim? Babam da onları elde etmek için kervan yağmalıyor olmasa bile, kendi kuruluna çeşitli hediyeler verirdi. Komizar kendi valilerini şımartabilsin diye kim bilir kaç Morrighanlı hayatını kaybetmişti? Daha başka neler çalmışlardı ve onları elde edebilmek adına kimleri öldürmüşlerdi? Ölüm listesi büyüyor da büyüyordu.

Konsey'e, diğer kasalara bizzat bakıp malları kendi aralarında bölüşmeleri için izin verişinin ardından bizim yanımıza geldi. Kaden'in avuç içine şingirdayan, ufak bir kese bıraktı.

"Şunu, *jehendraya* götürüp üzerine uygun bir şeyler al."

Şüpheli gözlerle Komizar'a baktım.

Kaşları masumca havaya kalktı; uzun, siyah saç tutamlarını parmaklarıyla tarayarak başının gerisine attı. Neredeyse otuz yaşına gelmiş bir adam yerine, on yedi yaşındaki bir çocuk gibi göründü o an gözüme. *Çok yüzlü Ejderha...* Maskelerinin hepsini de ne kadar profesyonelce takıyordu. "Endişelenme, Prenses," dedi. "Benden sana küçük bir hediye."

O zaman neden bu hediye mide boşluğumda nefes kesen bir boşluk yaratmıştı? Çuvaldan bir elbiseden yeni elbiselere ne ara, hangi amaçla geçmiştik? Ayarımı kaçırmanın yolunu, her zaman benden bir adım ileride olduğu için biliyordu. Ödüller her zaman bedelleriyle gelirlerdi.

Kapıda kendisini bekleyen kalabalık asker mangası Komizar'ı izlerken, askerlerden biri ona atına kadar eşlik etti. Dizginleri eline aldı, vedasını etti ve son sözlerini ekledi: “Kaden, yokluğumda kontrol sende. Benimle kapılara kadar yürü. Söyleyecek birkaç şeyim var.”

Birlikte yanımdan uzaklaşmalarını izledim; Komizar, kolunu Kaden'in omzuna atmış, ikisi birlikte kafalarını sallayarak kendi aralarında bir şeyler kuruyorlardı. İçimden, sanki hayalet görmüşüm gibi korkutucu bir ürperti geçti. Bu ikisi, Civica'nın koridorlarında yan yana yürürken birbirleriyle sırlarını paylaşan kardeşlerim, Regan ve Bryn da olabilirdi. Yerine çaktığım küçük çivi çoktan gevşemeye başlamıştı. Birlikte bir geçmişleri vardı. Sadakat. Komizar, ona gerçek kardeşi gibi davranıyor, kardeşim, diye sesleniyordu. Yarım saat önce Kaden'i arkadaşım diye çağırırken, şimdi öyle olmadığını biliyordum; Venda ilk sırada geldiği sürece de öyle olmayacaktı.

Bölüm On Üç

Kaşen

“Dili çok iyi konuşuyor. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Dün gece Lia konuşurken, şaşkınlığını belli etmemişti. Edemezdi. Tüm Konsey’in önünde şaşırmak onun âdeti değildi. Aslında, bir şeylere şaşırdığını ben bile çok nadir görürdüm ama şimdi, afalladığı sesinden gayet belliydi. Kendimi gururlanmak zorunda hissetmem gerçekten tuhaftı. Tıpkı Lia’yı ilk takibe aldığım zamanlarda onu küçümsemiş olduğum gibi, Komizar da benimle aynı hataya düşmüştü. Birçok soylu, Venda dilini konuşmak şöyle dursun, Venda’nın nerede olduğunu bile bilmezdi.

“Dillere yeteneği var,” diye açıkladım, “ve Cam Lanteux’da geçirdiğimiz uzun süre, pratik yapması açısından ona fazlaca zaman kazandırdı.”

Derin, abartılı bir nefes aldı. “Başka bir lütuf daha ha? Prenses lütuflarla dolup taşıyor demek; bana iddia ettiğinin varlığına dair bir ize henüz rastlamadım gerçi. Dün gece sergilediği o fenalaşma performansı düpedüz roldü ama işimize yarayabilir.”

Son düşüncesi havada asılı kalmıştı. Rol olduğunu saymayı tercih etmesinin sebebi o şekilde, olayı daha kolay kontrol edebileceğini bildiğindendi.

“Birkaç haftalığına buralarda olmayacağım. Daha uzun kalmam. Döndüğüm zaman Tierny hâlâ ortalarda olmazsa bu onun pek hayrına olmayacak. Öyle bir durumda da gidip gövde gösterisi yapma görevi senin olacak; görelim bakalım, defterinin dürülmesi gereken yeni bir meydan okuyanımız mı varmış. Bu kadar çok tehlikeli durumumuz varken hain bir valiyle uğraşamayız. Bir de Arleston’dan gelecek ciddi tedariklerimiz var...”

“Tierny her zaman geç kalır.”

“Geç ya da değil, eğer geldiğimde burada değilse gidiyosun. Hem de yanına o kızı almadan. Dediğimi unutma. Piliç tutan horozlar değiliz biz. *Rahtan*’ız.”

Rahtan. Bu sözleri onun ardından ilk tekrarladığımda on bir yaşındaydım. Eben’den bile küçüktüm. O zamanlar, henüz bir yıldır Komizar’ın koruması altındaydım. Yemeklerimi çift porسیونlarla almama özen gösterirdi. Bir süre sonra gözlerimin feri yerine gelmiş, göçük yanaklarım dolmuş, aldığım kilolar yara bere içindeki kaburgalarımın üzerini kapatmıştı. O tekrarladığım kelimeleri, şu an sesinde duyuyor olduğum gururla dökmüşüm dudaklarımdan. *Rahtan*’ız biz, ayrılmaz kardeşlerimiz, gözü pek ve payidar. O andan kısa süre sonra, beni bir Haşhaşi olarak yetiştirmeye koyulmuştu. Bana duyduğu saygıya karşılık, içimde büyük korkular ve minnetler büyümüşüm.

Ona olan sadakatim muhtemelen diğer herkesinkinin üzerindeydi. Cılız kemiklerimi kurtarmak için kaç kişiyi katletmişti kim bilir. Her şeyimi ona borçluydum. O zamanlar o da bir Haşhaşi’ydi. Gelip geçen üç Haşhaşi’nin içinden, birkaç yıldan daha uzun süre hayatta kalabileni hiç olmamıştı. On beş

yaşımda, o pozisyonda o güne kadar hak iddia edenler arasında en genci olmuştum. Bu dört yıl önceydi.

Ellerinde ne kadar kan taşıyorsun Kaden? Bugüne kadar kaç kişi öldürdün? Lia'ya cevap verememiştim çünkü kurbanlarımın sayısını bilmiyordum. Tek bildiğim şey hayata tutunmaya çalışan nefeslerin nasıl sesler çıkardıklarıydı. Gereğinden geç gelen yarım soluklar. Yan kısımlarında bulunan silahları çekmek için yeteri kadar hızlı davranamayan eller. Kapanmadan önce içimden bir parça alıp götüren, korkuyla bakan gözleri bilirdim ben. Sonunda dönuştükleri şey, kimliği belirsiz bir çift leke olurdu, solmuş suretlerin üzerlerinde. Adaletten kaçarken diğer krallıklara sığınan hainleri, Eben'in Cam Lanteux'a yerleşmeye çalışan ailesi gibi aileleri acımasızca, vahşice katleden kraliyet subaylarını bilirdim. Ama bir Haşhaşı'nin yapabileceği en fazla şey, düşmanın içine korku aşılama veya saldırıları yavaşlatmak olabiliyordu. Olan biten her şeyi temelli olarak durdurmaya ancak sağlam bir ordunun gücü yeterdi.

Komizar kapıya birkaç adım kala durdu. “Zayıflığın bize tutunmasına izin veremeyiz; bu gerçek de beni bir sonraki meseleme itiyor,” dedi. “Üç asker kaçmış. Onları bir gezgin kampında saklanırken bulduk. Onlara sahip çıkmanın cezası olarak gezginlerin icaplarına bakılmış, askerler de buraya geri getirilmiş.”

“Gezginler mi? Hangileri?”

“Reux Lau'nun kuzeyindeki ormanlarda yaşayanlar.”

Rahat bir nefes aldım. Herhangi bir gezgin kampının ortadan kaldırılmasına heyecanlanmam doğru olmasa da Dihara ve onun klanına daha fazla düşkünlüğüm vardı. Dihara'nın, hainleri beslemeyecek kadar zeki bir kadın olduğunu biliyordum. Birçok gezginin de yine aynı şekilde... Haberler, gezgin kamplarını rüzgâr misali dolanan birkaç kişi aracılığıyla ulaşmıştı.

Bana, idamın askerlerin önünde, üçüncü çanda yapılacağını, sayımı gerçekleştirecek kişinin ben olacağımı bildirdi.

İdam ve kazığa bağlama işlemleri *chievdar*ın işi olmasına rağmen, son sorguyu yapmak, evet veya hayır kararına yardımcı olmaları amacıyla askerleri şahit olarak huzura çağırmak ve suçlulara, başlarını taşa koyma emrini vermek her zaman Komizar'ın, veya onun yokluğunda yerine geçen Gözcü'nün göreviydi. Son baş hareketinin sorumluluğu, yalnızca bu iki kişiye aitti. Adaletin son adımlarını içeren bu eylemlere sayım adı verilirdi.

“Ama unutma, sakın onları çabucak öldüreyim deme. Benzer eylemlerin önlerini kapatmak uzun bir yol ister. Acı çektiklerinden emin ol. Sen dediklerimin bir çaresine bakarsın, tamam mı kardeşim?”

Ona baktım. Başım la onayladım. Vazifemi hep ciddiyetle karşılardım.

Bana içten bir sarılma y la veda ettikten sonra kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki tekrar durup arkasını döndü. “Ha, Temsilcinin beslenmesini unutayım deme. Ulrix'in o görevi memnuniyetle unutacağına eminim; geri döndüğümde orada bir cesetle karşılaşmak istemiyorum. Soylu elçimizle işlerim bitmedi. Henüz.”

Bölüm On Dört

Griz'i, ahırdan bir at çıkardığı sırada durdurdum. Hazır Komizar'la Kaden'in sırtları bana dönükken, yolunu kesebilmek adına sahip olduğum kısıtlı zamanı kullanmalıydım. Kendisine doğru yaklaştığımı görünce durdu; yüzüne âdeta kazınmış olan çatık kaşları yavaşça yukarı kalktı.

“Konusabilir miyiz?” diye sordum. “Özel.”

İki tarafını birden kontrol etti. “Bundan daha fazla yalnız olamayız.”

Diplomasiyle kaybedecek zamanım yoktu. “Sen ajan mısın?” diye açıkça sordum.

Öne doğru adım atarken çenesini göğsüne kadar indirdi. “O lafı bir daha duymayayım,” diye hırladı. Gözleri, üç dört kişilik gruplar hâlinde konuşmakta olan valilerden tarafa kaydı. “Sana bir iyilik yaptım, kızım. Sen, benim ve arkadaşlarımdan hayatını kurtardın. Bense borcumu ödedim. Artık ödeşтик.”

“Her şeyin bu kadarıyla bittiğine inanmıyorum, Griz. Yüzünü gördüm. Gayet de önemsiyordun.”

“Olayları, oldukları yönden saptırma.”

“Ama hâlâ yardımına ihtiyacım var.”

“Ödeşтик diyorum, Prenses. Bunun nesini anlamıyorsun?”

Fakat ödeşmiş olamazdık. Daha fazla yardıma ihtiyacım vardı. “Hepsine, gayet de akıcı bir şekilde Morrighan dili konuştüğünü ispiyonlarım,” diye tehdit ettim. Yardımı ona şantaj yaparak almak zorunda kalacak olsam bile, buna ihtiyacım vardı.

“Eğer o dediğini yaparsan, benimle birlikte tüm ailemi ölümüne mahkûm etmiş olursun. Otuz yedimizi birden. Kardeşlerim, kuzenlerim, onların çocukları... Zaten koca bir birliğin ölümüne kendi gözleriyle şahit oldun. Daha fazlasını mı istiyorsun?”

Otuz yedi. Yaralı yüzünü incelediğim zaman orada yuvаланan gerçek korkuyu gördüm. Başımı iki yana salladım. “Hayır,” diye fısıldadım. “İstediğim bu değil.” Tüm umutlarımın, yeni bir kapının daha kapanışıyla tamamen suya düştüklerini biliyordum. “Sırrın benimle güvende.”

“Seninki de benimle.”

En azından, Rafe’nin gerçek kimliğini biliyor olduğunun onayını almıştım. Griz’in onu bir şekilde korumuş olduğuna minnettar olsam da bundan çok daha fazla yardım gerekiyordu.

Tam ona son bir soru sormak için ağzımı açmıştım ki kaba bir hareketle arkasını dönerken dirseğini kasten kaburgalarımın çarptı. Resmen, olduğum yerde ikiye katlanıp tek dizimin üzerine yığıldım. Yüzündeki karmaşık ifadeyle bana doğru eğildi; sesi alçak ve yeterince sakın geliyordu. “İzleniyoruz,” diye fısıldadı. “Karşılık ver.”

“Seni beceriksiz hödük!” diye bağırdım. “Sana tek bir koda öğüt verebilirim. Aster’le arkadaş olsan iyi edersin. O bacaksız, Kutsal Bölge’de olan biten her ayrıntıyı, çatlakların arasında dolanan fareler kadar iyi biliyor.” Eğildiği yerden doğrulup bana çok sert bir bakış fırlattı. “Çekil ayağımın altından!” diye böğürüp, bir rüzgâr gibi yanımdan uzaklaştı. Az ileride duran valiler, yine o meşhur kahkahalarından attılar.

Avlunun karşı tarafına baktığımda, Kaden'in bizi izlediğini fark ettim.

Yanıma gelerek, Griz'in ne istediğini sordu. "Hiçbir şey," diyerek cevapladım onu. "Diğer herkes gibi, gelen mallara do-
muz gibi homurdanıp ağzının suyunu akıtarak bakıyordu."

"Bunun için iyi bir gerekçesi var," dedi Kaden. "Bunlar, uzun bir süre için buraya gelen son mallar olabilir. Kış yaklaşıyor."

Dediği şeyi, büyük bir önem taşıyormuş gibi söylemişti. Civica'da yazlarıyla kışları arasında pek bir fark olmazdı; değişen tek şey birkaç derece, daha ağır rüzârlar, daha kalın bir pe-
lerin ve yağmurlar olurdu fakat ne ticaret ne de trafik sekteye uğrardı. Ayrıca hesaplamalarıma göre kışın gelmesine daha en az iki ay vardı. Daha sonbahara bile yeni geçiş yapıyorduk. Kış Venda'ya, Civica'ya geldiğinden daha erken varacak değildi ya. Yine de havadaki esintiyi, güneşin yorgun pırıltısını, düne oranla derecedeki düşüşü hissedebiliyordum. Kış yaklaşıyor. Yüzüme yeterli sayıda kapı kapanmıştı; bunun da aynı şekilde kapanmasına izin veremezdim.

Kaden'le birlikte meydanı geçerek, Kutsal Bölge'nin dışına açılan bir kapıya kadar yürüdük. Komizar'ın emrine uyararak, beni üzerime bir şeyler almaya, *jehendraya* götürüyordu. Kapının içindekilerden korktuğum kadar dışındakiler de beni ürküttüğü için, Kaden'e yakın yürümeye özen gösteriyordum. Komizar'ın buradan ayrılmış olması içimde karmaşık duygular yaratıyordu. Bu sayede biraz soluklanma fırsatı yakalamıştım –dikkatinden çok az şey kaçabiliyordu– ama bir yandan da artık belirli hareketlerini tahmin edeceğim kadar yakınımda

değildi. Kaden'e Rafe'yi sormak istiyordum; şimdi nerede olduğunu, geceyi nasıl geçirdiğini öğrenmek istiyordum ama bu yalnızca, Temsilcinin beni ilgilendirmedigiyle ilgili anlattıklarımın şüphe duymasına yol açardı ve onun şüphelenmesi, Komizar'ın şüphelenmesi demekti. Muhafızların, Dalbreck domuzlarına olan tiksintilerini Rafe'ye fazla yansıtmıyor olmaları için dua ettim. Belki de geçen geceki yemekte Komizar'ın ona gösterdiği yoğun ilgi, kendilerini biraz olsun dizginlemelerini sağlamıştı.

Kaden'le yan yana yürürken, ara sıra bacağının topalladığını fark ettim. "Bacağın için özür dilerim," dedim.

"Senin de söylediğin gibi, hayatta kalmanın kuralı yoktur. Kardeşlerin seni iyi yetiştirmişler."

Boğazımda oluşan düğümden yutkunarak kurtulmayı denedim. "Evet, iyi yetiştirdiler."

"Sana bıçak fırlatmayı da mı öğrettiler?"

Finch'in göğsünü on ikiden vurmama bir parmak kaldığı o anı neredeyse tamamen unutmuştum. Kaden'in unutmadığı barizdi. "Onlardan birçok şey öğrendim. Yanlarında olup onları izlemek, yaptıklarını zihnimde saklamama yetiyordu."

"Daha neler var o zihninde sakladığın?"

"Sanırım onları kendin bulmalısın."

"Kaval kemiklerimin öğrenmeye pek niyetli olduklarını sanmıyorum."

Sırıttım. "Kaval kemiklerinin şimdilik güvende olduklarını söyleyebilirim."

Boğazını temizledi. "Bu sabah sana gösterdiğim tutum konusunda özür dilerim. O zaman biraz..."

"Küstah? Hor gören? Saygısız? Hangisini diyeceksin acaba?"

Başını öne doğru salladı. “Ama sana o şekilde bakmadığımı biliyorsun. Bu yaklaşım, yıllar boyu kullanmaya alıştığım bir dilin üzerime oturması sonucu farkında olmadan gösterdiğim bir şey. Bir de şimdi buralara geri dönünce, tekrar...”

“Neden? Bana, kraliyet üyelerinden neden bu kadar nefret ettiğini bir gün söyleyecek misin? Hem de benim dışımda başka hiçbirini tanımıyorken?”

“Kraliyet üyelerini olmasa da soyluları tanıyorum. Arada pek de bir fark yok.”

“Tabii, tanıyorsundur,” diye dalga geçtim. Zaten kurullar da lordlarla, leydilerle her gün bir araya gelen katillerle dolup taşıyordu. “İsim ver o zaman. Tanıştığın yalnızca bir soylunun adını söyle bana.”

“Buradan,” dedi ve beni yeni bir sokak arasına doğru döndürmek için kolumdan tutarak sorduğum soruyu geçiştirdi. Bu hareketini gerçekten de bir tane bile soylu tanımıyor oluşuna bağlıyordum ama o bunu kabul etmek istemiyordu. Kraliyet ailesinden nefret edişinin tek sebebi, Vandalılar’ın da aynı şekilde nefret besliyor oluşuydu. Ama onlardan beklenirdi. Bilhassa güç sahibi Vandalılar’dan.

“Bilesin diye söylüyorum, Kaden, senin şu saygıdeğer lide-rin beni öldürmeyi planlıyor. Bana öyle söyledi.”

Kaden, başını hayır anlamında salladı ve Komizar’ın onun avucuna bırakmış olduğu para dolu keseyi, söylediklerimin ak-sini kanıtlıyormuşçasına havada salladı. “Seni öldürmeyecek.”

“Belki de ipin ucunda sallanırken göze hoş görüneyim diye iyi bir şeyler giymemi arzuluyordur.”

“Komizar insanları asmaz. Boyunlarını vurur.”

“Ah, çok güzel. Çok rahatladım. Beni aydınlattığın için teşekkür ederim.”

“Seni öldürmeyecek, Lia,” diye tekrarladı. “Aptalca bir şey yapmadığın sürece tabii...” Durup kolumdan tuttu. “Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?” Yanımızdan geçen birisi durup bizi izlemeye başladı. Haşhaşı’yi herkesin tanıyor olduğunu fark ettim. Onun taşıdığı sıfatın farkındaydılar ve onunla aralarına saygı dolu bir mesafe koymaya özen gösteriyorlardı.

.. Kaden’i inceledim. Aptallık, tamamen algıya göre değişebilen bir sıfattı. “Sadece bana yapmamı söylediğin şeyleri yapıyorum. Açtığın yolu takip ederek diğerlerini, İlk Kız Çocuk lütfuna sahip olduğuma inandırmaya uğraşıyorum.”

Yanıma biraz daha yanaşarak sesini daha da alçalttı. “Gösterilerini tutumlu bir şekilde kullan Lia ve öyle Griz’le Finch’e yaptığın gibi sürekli Komizar’ın gözüne sokmaya da çalışma. Çünkü öyle yaparsan, çabalarının geri teptiğini sen de hissedersin. Yeteneklerini uygun gördüğü gibi kullanmasına izin ver.”

“İnsanların gözlerini boyamasına yardım et diyorsun yani?”

“Sana kendi kelimelerinle cevap vereyim: Hayatta kalmanın kuralı yoktur.”

“Ya rol yapmıyorsam?”

Yüzü gölgelendi. Cam Lanteux’da geçirdiğimiz onca zaman boyunca, onu bizon izdihamı konusunda uyardığım zaman bile, bana bahşedilen lütfun varlığına bir kere dahi inanmamış olduğunu anladım. Hakkında en ufak bir şeyi kabul etmediği lütfumu, iş beni hayatta tutmaya gelince çok da iyi kullanıyor oluşu ne kadar da tuhaftı.

“Sadece dediklerini yap,” dedi Kaden.

Benim gönülsüz onayımın ardından yürümeye kaldığımız yerden devam ettik. Neredeyse, lütfuma Griz ve Finch’ten daha derin bir saygı beslediğine inanacaktım. Acaba bu konudaki nihai reddi, ne onun ne de Komizar’ın kontrol edemeye-

ceği potansiyel bir güç barındırıyor oluşundan mıydı? Dihara, lütfumu Komizar'ın uygun gördüğünce kullanmam gerektiğini duysa, buna bir yerleriyle gülerdi herhâlde. *Lütuf istendiği zaman çağrılmaz, bu böyledir, bir şeyleri bilmenin en hassas şeklidir. Evrenin kendisi kadar eski bir yoldur.* Dudaklarımdan hafif bir iç çekiş kaçtı. Hassas. Onun yerine, istediğim gibi yönlendirebileceğim, ağır, dikenli bir topuzum olmasını dilerdim.

Kaden, Komizar'ın tehditlerinin tek amacının, aramızdaki sınır ve güç dengesini kurmak olduğunu anlatarak sözlerini sürdürdü. Benden göreceği ufacak bir saygı kırıntısı, uzun süre yararına olabilirdi.

“Ya para dolu bu kese? Rüşvet mi şimdi bu? Tıpkı valilere verdiği çalıntı içkiler gibi. Saygımı mı satın almayı deniyor şimdi?”

Kaden bana yan gözle baktı. “Komizar'ın bir şeyleri satın almaya ihtiyacı yok. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi.”

“Üzerimdeki kıyafetler yeteri kadar iyi. Senin pantolonunla gömleğini giymeyi, yenilerine tercih ederim.”

“Ben de kendi giysilerimi tercih ederim, gardırobun pek geniş değilken hem de. Ayrıca şu hâline bak; kıyafetlerim, üzerinde yüzüyorlar resmen. Eğer Komizar yeni giysiler almanı istiyorsa, yeni giysiler alacaksın. Bu cömertliğine hakaret etmeyi sen de istemezsin. Dünyamı anlamak istediğini söylemiştin; *jehendra*, gözlerini dünyama dair birçok şeye açacak.”

Cömertlik mi? Gülmemek için kendimi zor tuttum. Kaden, konu Komizar'a geldiğinde büsbütün kördü. Belki de tıpkı Rafe'nin dört kişilik ordusuna duyduğu türden, gerçek dışı bir umudu vardı; Komizar'la ikisi, tüm engelleri aşıp kendi dünyalarındaki her yanlış, kendi doğrularıya düzeltereklerdi.

Komizar'ın cömertliğine karşı duyduğum kuşkuculuğu yutmaya çalışarak, yanında sürdürdüğüm yorucu yürüyüşe devam ettim çünkü Kaden'in, *jehendrayı* da kapsayan dünyasını anlamam, bu vicdansız yerden kurtulmama yardımcı olabilirdi. Başka konular açmayı denedim. "Yokluğunda senin Gözcü olacağından bahsetti. O ne anlama geliyor?"

"Pek bir anlamı yok. Onun yokluğunda bir karar verilecekse, bana düşüyor."

"Kulağa önemli bir görev gibi geliyor."

"Genelde değildir. Komizar, Venda'yı ilgilendiren işlerde dizginleri sıkı tutar. Sadece ara sıra bir bölge lordu bir anlaşmazlığı çözemez ya da bir devriyenin dışarı yollanması gerekirse, Gözcü o tür konulara bakar."

"Köprüyü kaldıracak emirler verebiliyorsun yani?"

"Yalnızca gerekliyse. Ki bu sefer gerekli olmayacak." Venda sadakati, sesine bir hayli yansiyordu.

Sessizce yürümeyi sürdürürken, Kaden'in şehrinin tüm uğultusunu dinledim. Birbirlerinin yanından ite kaka geçen insanların, aceleyle halledilen gürültülü işlerin uğultusuydu bu. Kapı aralıklarından, yıkık dökük, harabe evlerin içlerinden dışarı bakan gözler bizi izliyordu. Bir şekilde, dışarıdan gelen bir yabancı olduğumu bildiklerinden emindim. Yolların daraldığı yerde, bizimle ters yöne giden Vendalılar'la çarpışarak karşı tarafa geçmek zorunda kalıyorduk; bellerine asılı kemikler sürtündükleri duvarlarda tıngırdıyordu. İnsanlar, bu bitmek bilmeyen şehrin her bir santimetrekaresini dolduruyor gibiydi. Tavşan misali ürediklerine dair ülkenin dışına kadar yayılan hikâyeler pek de uydurma gibi görünüyordu.

Dar ara sokak, nihayet daha fazla insanla vızıldayan, daha geniş bir sokağa açıldı. Etraftaki uzun binalar güneş ışınlarını engelliyor, eski barakalar, daha büyüklerinin uçlarında tehli-

keli bir denge sağlıyorlardı. Tüm Şehir, fizik mantığına karşı koyan bir Şekilde, tiftikli bir yn gibi birbiri içine örülmüŐtü. Bazen, bir yaşam alanını dışarıdan ayıran tek Şey, rüzgârla bile titreyen, brandadan bir duvar olarak çıkıyordu karşıma. İnsanlar karanlık, dumanlı bir sokak arasından tut, kendilerine yonttukları minicik boŐluklara kadar her yerde yaŐamlarını srdrebiliyorlardı.

Çocuklar sürekli bizi takip ediyor; at etinden köfteler, deri Şeritlere tutturulmuŐ muskalar, ceplerinde kımıldayan fareler satmaya uğraşıyorlardı. Evcil hayvan olarak fare mi besliyordu bu insanlar? Böyle bir Şeye para verenler gerçekten oluyor muydu? Küçük bir ocuk, kendi faresinin iyi beslenmiŐ, bol etli olduğundan bahsettiğinde, beslemek için satılmadıklarını kavradım.

Büyük bir açık pazara varana kadar yaklaşık bir buçuk kilometre kadar yürüdük. *Jehendra* burasıydı. En az üç turnuva alanı kadar yer kaplayan bu açık mekân, Şehirde o ana kadar görmüş olduğum en geniş alandı. Yalnızca birkaç kalıcı yapı mevcuttu. Diğer her Şey, rengrenk bir yorgan gibi brandalarla birbirlerine dikilmişti. Bazı tezghlar, küçük incik boncuklar satılan tek bir sandıktan oluşuyordu. Ziller, davul ve sitar sesleri, Şehrin uğultusuna uyum sağlayarak gürültüyle tıngırdıyorlardı.

Derileri yüzülmüŐ kuzuların kancalardan aşağı sallandıkları, ilk ziyafeti sineklerin çektikleri bir tezgâhın önünden geçtik. Biraz aşağıdaki tezghta, bir battaniyenin üzerine minik kil çanaklar diziliydi; ilerinde satıŐa sunulan baharatlardan ilk tadımın bedava olduğunu bağıran kadınlar, kendi taraflarına müşteri çekmeye didiniyorlardı. Yolun karşısında,  köŐeli çadırların içinden kimisi eski, kimisi yırtık pırtık giysiler dışarılara taşıyordu. Diğer tezgâhlarda, Previzi kervanlarıyla getirilen kıyafetlere taş çıkartacak türden kaliteli kumaşlar,

giysiler vardı. Kafesler dolusu cılız, kel güvercin, tekerlek izleriyle dolu çamurlu sokağın karşı tarafındaki ağılda duran pembe domuzlara kuğuruyordu. Yiyecekten çanak çömleğe, taş binaların içlerinde, çekili perdelerin ardında sunulan görülmemiş zevklerle dolu karanlık dükkânlara kadar sıralar dolusu, birbirinden farklı şey gördüm.

İslere ve bezginliğe boyalı bu koca şehrin aksine, *jehendra*, renk ve hayat doluydu. Ağzından bir şey çıkmamasına karşın, ben tezgâhlarda durup malları incelerken Kaden'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Barbar kelimesini, Cam Lanteux'u geçtiğimiz zamandaki aynı tiksintiyle kullanacağım mı çekiniyordu? Paçavralardan yapılan bebekler veya kuyruk yağıyla donatılmış hayvan sakatları gibi bazı şeyler, en alçakgönüllü gayretlerle hazırlanmışlardı.

Komizar'ın parasını, kıyafet dışında başka her türlü şeye harcamak istiyordum ve kendi mallarını alacağıma umutlanan, istekli yüzlerin tezgâhlarının yanından geçip gitmek çok zoruma gidiyordu. Bir muska tezgâhını incelemeye koyuldum. Bazılarının ortalarına kakılan kırmızı taşlarla daha da zenginleştirildiği, beyaz yıldızlarla bezeli, düz, mavi taşlarda bolca el işçiliği görülüyordu; bunların Aster isimli meleğin hikâyesine gönderme yapılarak mı bu şekilde işlendiklerini merak ettim.

Venda'nın, kaya ve metal açısından hiç de fakir bir yer olmadığını belirten Kaden'in bu dediğini hatırladım. En azından bazı Vandalılar büsbütün hafıza yoksunu değillerdi. Tarihe ilişkin hikâyeleri gerçeği tam olarak yansıtmasa da görüldüğü kadarıyla bir tarihleri vardı ve hatta içlerinden bazı sanatçılar bu hikâyelere, mücevherlerini onlarla süsleyecek kadar saygı gösteriyorlardı.

Morrighan'da sabahın erken saatlerini dolduran dua seslerinin Venda'da duyulmadığını fark etmiştim. O sesleri özleyece-

ğim hiç aklıma gelmezdi; belki de asıl özlediğim şey, o duaları okuyan kişilerdi: Pauline, Berdi, kardeşlerim... Babam bile duaları, Morrighan kahramanlık ilahilerini, seçilmiş Soy'un birliğini ve değişmezliğini hiç unutmazdı. Başparmağımı tılsımın üzerine sürttüm; önem verilen bir müzik notası gibi büyük bir dikkatle işlenmiş yıldızlara baktım.

“Al bakalım,” dedi Kaden ve satıcıya bir bozukluk fırlattı. “Bunu alıyoruz.”

Satıcı, tılsımı boynuma astı. “Bunu seçeceğini biliyordum,” diye fısıldadı kulağıma. Sonra bir adım geri çekilip gözlerini üzerime dikti. Bu tavrı beni biraz rahatsız etmişti ama belki de Vendalı tüccarlar böyleydiler.

“İyi günlerde, sağlıkla kullan,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Yolumuza devam ederken, direklerinden giysi ve kumaşların sarktığı birkaç sıra çadırın yanına varana kadar Kaden'i takip ettim. “Bunların bir tanesinde istediğin bir şeyler bulursun artık,” dedi. “Ben burada beklerim.” Boş bir el arabasının üzerine oturup kollarını bağladıktan sonra başıyla çadırların olduğu tarafı işaret etti.

Hangisine gireceğimi bilemediğimden, özellikle de üzerime giyecek “uygun” bir şeyler bulmaya pek hevesli olmadığım-
dan, birkaçının yanından ilgisizce geçtim. İçeri adımımı atmadan, uzaktan kıyafetleri inceliyordum ki ince bir ses duydum. “Hanımefendi! Hanımefendi!” Karanlık bir çadırın içinden bir el uzandı ve beni kolumdan tutup içeri doğru çekti.

Bir anlık korkunun ardından, beni içeri çeken kişinin Aster olduğunu gördüm. Ona burada ne yaptığını sorduğumda, buranın, babasının dükkânı olduğunu söyledi. “Buranın sahibi değil ama ara sıra burada çalışır. Effiera'ya ağır gelen şeyleri kaldırır. Bugün gelmedi gerçi; hasta olduğu için beni gönderdi ama

Effiera benim kilomda birinin...” Aster, eliyle ağzına vurdu. “Özür dilerim, Hanımefendi. Yine başladım işte. Benim burada oluşumun bir önemi yok. Siz niye buradasınız?”

Senin çadırının içine doğru çekildiğim için, diye alay etmek istedim ama Aster’ın içine kapanık bir çocuk olduğunun farkındaydım ve güvensizliğine katkıda bulunmak istemedim. “Komizar, kendime uygun giyecek bir şeyler almamı söyledi.”

Kızın gözleri sanki Komizar’ın kendisi orada, bizimle birlikte duruyormuşçasına büyüdü ve tam da o anda kısa boylu bir kadın, çadırın arka tarafına çekilmiş bir perdenin ardından fırlayarak, çadırın ortasına kadar aceleci adımlarla geldi.

“O zaman doğru yerdesin. Onun ne tür şeyler sevdiğini bilirim. Bir bakalım...”

Hiç beklemeden kadını uyardım. Ben, Komizar’ın “özel misafirlerinden” biri değildim. Aster, hevesle kim olduğumla ilgili detaylar vermeye başladı. “Buraya daha yeni geldi! Kendisi bir prenses. Buraya çok uzaklardaki diyarlardan gelmiş ve adı Jezelia, ama...”

“Sus kız!” Kadın, ağzının içinde bir şeyler çiğnerken bir yandan da beni süzüyordu; artık diğer taraftan geldiğimi öğrendiğine göre o çiğnediği şeyi suratıma tükürecek mi diye merak etmeye başlamıştım. Beni baya uzun bir süre inceledi.

“Sanırım ihtiyacın olan şey bende var.” Ölçülerime göz kararı, uzaktan baktıktan sonra hemen döneceğini belirtti. Aster’e benimle birlikte kalmasını buyurdu.

Effiera’nın yanıımızdan uzaklaşmasıyla birlikte, Aster başını çadırın yan tarafında bulunan ufacık aralıktan dışarı uzatarak kulak tırmalayan bir ısıklık çaldı. Ondan saniyeler sonra, bir deri bir kemik iki ufak çocuk, uçarcasına içeri girdiler. Saçları, tıpkı Aster’inki gibi kafataslarına kadar kırpılmış olduğu için kız mı, yoksa erkek mi olduklarını anlayamamıştım ama göz-

lerinin büyük bir açıklıkla baktığı ortadaydı. Aster, küçük olanının isminin Yvet olduğunu söyledi; diğeri de Zekiah adında bir oğlandı. Sol işaret parmağının ucunun kopuk olduğunu fark ettim. Parmağın ucu, henüz yakınlarda kopmuş gibi kızarmış ve şişmişti; yarasını diğer eliyle utanarak sıvazlıyordu. İlk başta ikisi de konuşmaya utanmıştı fakat sonra Yvet, gerçekten de Aster'in iddia ettiği gibi başka diyarlardan gelip gelmediğimi sordu. Aster, kendi nâmı vereceğim cevaba bağlıymışçasına beklenti içindeki gözlerle bana baktı.

“Evet, Aster doğru söylemiş,” dedim. “Oralar hakkında bir şeyler duymak ister misiniz?”

Üçü birden büyük bir istekle başlarını sallayınca, çadırın tam ortasına serilmiş bir kilimin üzerine oturduk. Onlara yokluğun ortasına kurulmuş, tanrıların unuttuğu şehirlerden, denizler kadar uzayan geniş çayırlardan, kilometreler boyu parıldayan, şaşalı harabelerden, otlaklarının yıldızların diplerine kadar uzandığı, elini uzatsan yıldızların kuyruklarına dokunabileceğin yüksek dağlardan, muhteşem çıkırığıyla yıldız tozlarını iplere işleyen yaşlı bir kadından bahsettim. Onlara, sayıları nehirlerdeki çakıl taşlarını aşan sürüler hâlinde gezen, örs kafalı, sakallı hayvanları; kaynak sularının nektarlar kadar tatlı aktığı, sokaklarındaki altınların ışık saçtığı, hâlâ Atalar'ın büyülerini üzerlerinde taşıyan gizemli, yıkık dökük şehri anlattım.

“Sen oralardan mı geliyorsun?” diye sordu Yvet.

Nasıl cevap vereceğimden emin olamadan ona baktım. Nereden geliyordum ben? Aklıma gelen şeyin direkt Civica olmayışı tuhaftı.

“Hayır,” diye fısıldadım. Ve onlara Terravin'den bahsettim. “Bir zamanlar,” diye başladım, tıpkı Terravin'i düşündüğümde hissettiğim kadar uzak gelen bir masala başlayarak, “Arabella

adında bir prenses varmış. Kendisini kahvaltısı yapmak isteyen korkunç bir ejderhadan kaçmak zorundaymış. Ona koruma sağlayan bir köye sığınmış.” Onlara, safirler kadar parlak mavi bir koydan, ağların arasında zıplayan gümüş balıklarından, kazanlar dolusu yahni pişiren kadından, gökkuşağı ve çiçeklerle bezenmiş kulübelerden, bir prensesin bile ancak hayallerinde görebileceği türden bir diyardan bahsettim. Fakat sonra ejderha onu bulup oradan götürüyordu.

“Prensese oraya bir daha geri dönecek mi?” diye sordu yeni bir ses.

İrkilerek sol yanıma baktım. Çadırın giriş kısmında, bağdaş kurup oturmuş dört başka çocuk daha vardı.

“Sanırım deneyerek göreceksin,” diye cevapladım onu.

Effiera hızla içeri dalıp, hepsini birden çadırın içinden kovladı.

“Şimdi bir bakalım,” dedi ve o tarafa döndüğümde, çadırın arka tarafında kollarına serdikleri kumaşlarla dikilen üç kadın daha gördüm. İçlerinde her renkten yumuşak deri vardı; koyu kahverengi, açık kahverengi, mor, yeşil, kırmızı boyalı... Başka bir kadın kemerler, eşarplar ve kılıç kınlarından oluşan aksesuarlar taşıyordu.

Önce, nedenini anlamadığım bir şekilde kalbim hızla çarpmaya başladı fakat onlar daha ellerindekileri önüme sermeden, neden olduğunu birdenbire anlayıverdim.

Barbar giysileri. Bunlar, Previzi kervanlarıyla gelen, Calantha'nın giydiği cinsten o incecik, hassas kumaşlardan yapılmamışlardı. Kararsızlıkla Effiera'ya baktım. Yüzünde şüpheyi yer yoktu. Komizar'ın aklında olan şeyin bunlar olmadığına emindim ama yine de bu kumaşlar gözüme daha doğru görünmüşlerdi. Terravin'e çıkan o son köşeyi dönüp tüm kasabayı gözlerimin önünde ilk gördüğüm an hissettiğim o garip duygu-

yu yeniden hissetmiştim. Hakkaniyet duygusu. Kendime, tabii ki üç beş parça giysinin bir evle bir tutulamayacağını hatırlattım. “Tek ihtiyacım olan şey gömlek, pantolon gibi basit, sade şeyler. İçlerinde rahatlıkla at binebileceğim türden şeyler,” dedim.

Effiera beni, “Tam da istediğin şeyi alacaksın; şimdi giysilerini değiştirelim,” şeklinde yanıtladıktan sonra ellerini çabucak çırttı ve kadınlar etrafımda bir hortum gibi dönmeye başlayıp, günlük binici kıyafetlerim için ölçülerimi almaya koyuldular.

Kutsal Bölge’ye yine Kaden’le birlikte döndük. Effiera, giysiler üzerlerinde yapılacak belirli değişikliklerden sonra sipariş verdiğim iki kıyafeti de bugün Aster’le yollayacağına söz verdi. Venda’ya açılan köprüyü geçerken içimde taşıdığım korku, bir anlığına da olsa hafiflemişti. Önce çocuklarla, sonra ellerinde kumaşlar, yelekler, gömlekler ve pantolonlarla beliren kadınlarla çadırdaki geçirdiğim vakit, yatıştırıcı bir merhem etkisi yaratmıştı üzerimde. Artık daha az, bir yabancı gibi hissediyor ve bu duyguyu daha uzun süre tadabilmeyi umuyordum.

“İhtiyaç duyulan onca şey varken giysilere bu kadar para harcamam çok aptalca,” dedim, hâlâ Komizar’m belirsiz amacını sorguladığımı belirterek.

“Sence Vendahlılar günlük hayatlarını nasıl sürdürüyorlar? İşleri, uğraşları, besleyecek ağızları var. Effiera’ya, diğer herkesten alabileceği en yüksek miktarın iki katını bıraktım. Geçimini giysi yaparak sağlıyor.”

“Effiera ha? Venda’daki her dükkân sahibinin adını biliyor musun böyle?”

“Hayır. Yalnızca onunkini.”

“Demek buraya başka genç hanımlar da getirdin?”

“Doğrusunu söyleyecek olursam, evet, getirdim.”

Ayrıntıya girmediği için getirdiği kızların kimler olduğunu merak etmiştim. Komizar’ın başka misafirleri mi, yoksa hoşuna giden genç kızlar mıydı bunlar?

“Neden hemen geri dönüyoruz?” diye sordum. “Saat daha erken... Bana şehrini göstermek istediğini zannediyordum. Daha çok az bir kısmını gördüm.”

“Komizar, Tomack bölgesinde belli meselelerle ilgilenmemi istiyor.”

“Bölge lordları bunun için yoklar mı zaten?”

“Bu mesele öyle değil. Askerlerle ilgili bir konu.”

“Seninle gelebilirim.”

“Hayır.”

Cevabı kesin ve sert olmuştu; hiç Kaden’in tarzı değildi. Ona uzun, irdeleyici bir bakış attım.

“Seni başka bir yoldan götüreyim,” şeklinde bir öneri sundu. “Daha ilgi çekici harabelerin bulunduğu bir yoldan.”

Uzlaşmaya çalışıyordu çünkü bu Tomack bölgesinde her ne varsa görmemi istemiyordu. Tekrardan dar ara sokaklardan, patikalardan, bir tavşan yolundan daha geniş görünmeyen geçitlerden geçtik; suyla dolu olukların üzerlerinden atlayıp ezilmiş çimenlere ayak bastık. Sonunda geniş, ferah ve işlek bir caddeye çıkabildik ve Kaden beni alevlerin üzerinde fokurdayan bir kazanın olduğu tarafa doğru götürdü. Kazanın etrafına bol pürüzlü, yıpranmış tahtadan banklar dizilmişti; yaşlı bir adam, bize hiç paraya o kaynayan şeyden iki kupa sattı.

“Bu *thannis*,” dedi Kaden. “Bir tür bitki çayı.” İki kupa çayı aldıktan sonra banklardan birine oturduk. “*Thannis*, Venda’da

bollukla bulunan bir diğey şey,” diye açıkladı. “Adım başı, ne-redeyse her yerde yetişir. Kaya tabakalarında, yarıklarda, en verimsiz tarlalarda... Bazen çiftçilerin kâbusu olurlar. Bir tu-tundu mu, yayılmasını öyle kolay kolay önleyemezsin. *Thannis*, tıpkı bir Vendalı gibi sağ kalmayı bilir.” Yapraklarının mor renkte olduğunu, kışın yağın karın içinden filizlenerek çıktığı-nı, ama sonbaharın sonlarına doğru, tohumlanmadan birkaç gün önce parlak bir altın rengi aldığını söyledi. Altın rengini aldığı zaman tadı daha bir tatlı oluyor ama aynı zamanda bir zehre dönüşüyordu. “Altın *thannisten* içtiğin takdirde sonun geldi demektir.”

Bizimkinin, altın rengi yerine değişik, morumsu bir tonda oluşuna sevinmişim. İlk yudumumu tükürmek zorunda kal-dım. Tadı toprak gibiydi. Ekşi, tiksine, sası...

Kaden güldü. “Tadına zamanla alışılıyor, evet; bu da tıpkı belimizdeki kemikler gibi Venda’nın bir âdetidir. Söylenene göre, Leydi Venda’yla kabilesini ilk birkaç kış boyunca hayat-ta tutan tek şeymiş *thannis*. Aslında beni bile bir birkaç kış boyunca hayatta tutan şey oldu. Diğey tedarikler tükendiğinde geriye son kalan şey her zaman *thannistir*.”

Bir yudum daha alıp boğazımdan mideme akıtacak cesareti kendimde buldum ama hemen ardından, dilimdeki tadı alıp gö-türsün diye ağzımın içini salyayla doldurdum. En şiddetli kışlar da dâhil, bu tada hiçbir koşulda alışamayacağımdan emindim. Kazanını karıştırırken gelen geçene ilahi okuyan yaşlı adama baktım: Kalbe *thannis*, zihne *thannis*, ruha *thannis*, *thannis*, ey Venda’nın çocukları, çok yaşayın siz. Bu sözleri hiç durmadan, baştan sona tekrarlayıp duruyordu.

Kazandan yükselen buharın ardında, ilerideki yüksek pen-cere çıkıntılarından birinde durmuş, beni izleyen birini fark ettim. Bir kadın. Puslu figürü, havaya yayılan buharla birlikte

hafifçe dalgalanıyor gibiydi; bir süre sonra gözden kayboldu. Durup dururken, öylece yok olmuştu. Gözlerimi kırıştıtırıp, üzerinde hâlâ buharı tüten çayıma baktım.

“Cidden, ne var bunun içinde?”

Kaden gülümsedi. “Zararsız otlar var, inan bana.” Yaşlı adama seslenip, çayımı tatlandırarak kreması olup olmadığını sordu. Adam bu duyduğunu büyük bir sevinçle kabul etti çünkü çayımızı neredeyse bedavaya vermiş olmasına rağmen, onu tatlandırmak için sattığı krema, bal veya alkol çok daha iyi fiyatlara gidiyordu. İçine katılan zengin miktarda krema bile çayı azıcık daha içilebilir hâle getirmekten daha ileri gidememişti. Alkolün daha çok yardımı dokunabilirdi.

Yoldan gelen geçen insanların peşlerinde dolanan, onlara ne isterlerse yapabileceklerini söyleyerek üç kuruş para, bir parça yemek için dilenen çocukları izleyerek içeceklerimizi yudumlamaya devam ettik.

“Çok küçükler. Aileleri nerede?” diye sordum.

“Birçoğunun ailesi yok, olanlarınkiler de büyük ihtimalle başka bir sokak köşesinde aynı şeyi yapmakla meşguldürler.”

“Onlar için bir şeyler yapamaz mısın?”

“Deniyorum, Lia. Komizar da aynı şekilde. Ama karınları doyurmak için bol sayıda at kestirmenin dışında başka ne yapabilir ki?”

“Ve bol sayıda kervan yağmalamanın dışında... Bir krallığı yönetmenin başka yolları da var.”

Dudağındaki alaycı kıvrımla bana baktı. “Öyle mi?” Bakışlarını sokağa geri kaydırды. “Antik anlaşmalar yapıp sınırlar çizildiğinde, Venda’nın o uzlaşmalar arasında bir yeri yoktu. Venda’daki verimli topraklar her daim azdı ve her yıl daha da fazlası nadasa bırakıldı. Venda’nın kırsal kesimleri, senin bu-

rada şahit olduğundan da fakir; o yüzden şehrin bu kısmı bu kadar kalabalık. Her gün daha iyi bir hayata erişebilmek için kaç kişi şehre göçüyor haberin var mı?”

“Sen de mi bu şekilde yetiştin? Venda sokaklarında mı?”

*Thannis*inden son yudumunu da midesine indirdikten sonra bardağını yaşlı adama götürmek için ayağa kalktı. “Hayır, öyle olsaydı kendimi şanslı sayardım.”

“Şanslı mı? Ebeveynlerin o kadar mı kötüydü?”

Adımlarını durdurdu. “Annem bir azizeydi.”

Azize İDİ.

Ona baktığımda şakağında kabaran damarını gördüm. Buydu işte. Zayıflığı buydu. Paylaşmayı reddettiği, içine gömdüğü yanı buydu. Ailesi.

“Gitmemiz gerekiyor.” Elini uzatıp boş bardağımı istedi. Daha fazla cevap istiyordum ama bir anneyle, bir babanın anılarıyla yüreği sızlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Annem, lütfuma gölge düşürmeye çalışarak bana ihanet etmişti, babamsa...

Midem kötü oldu.

Köy meydanına asılan, ufak bir ilandan ibaretti. Walther, bunu sanki beni rahatlatmış gibi söylemişti ama o tek bir ilan, tutuklanıp ihanetten yargılanabilmem için kendi babam tarafından astırılmıştı. Babama göre bazı çizgiler asla aşılmamalıydı ki o bunu kendi yeğenini asarak kanıtlamıştı. Hâlâ ödül avcılarının hayatıma son verme teşebbüslerinde babamın oynadığı rolü bilmiyordum. Belki de bu yolu, herkesin katılacağı, bol tartışmalı bir mahkeme celsesinden daha uygun bulmuştu. Beni idam ettiği takdirde erkek kardeşlerimin onu asla affetmeyeceklerini o da biliyordu çünkü.

“Lia, bardağın?”

Düşüncelerimi zihnimden kovuşturdum, ona bardağı uzattım ve yolumuza devam ettik. Burada, tıpkı büyük ovada olduğu gibi harabelerle yeni evler yan yanaydılar, hatta bazen birini diğerinden ayırmak imkânsızlaşıyordu. Bir zamanlar devasa bir tapmağa çatı olmuş koca bir kubbe, enkazın içine gömülmüştü; onu ufak bir tümsek olmaktan ayıran tek kanıt, toprağın altından göz kırpan oymalı taşlarıydı. Onun hemen yanında, taş taş üstüne yığılarak bir keçi ağılı oluşturulmuştu. Kaden'in söylediğine göre, hayvanlara burada dikkatle bakılıyordu. Aksi takdirde her an kaybolabiliyorlardı.

Kaden nihayet adımlarını durdurdu, elini eski bir duvarı içine çekmiş olan bir ağacın boğumlu parmakları andıran gövdesinin üzerine koyana dek baya uzun bir yol yürümüştük. “Bu, Venda’daki her kuleden daha yükseğe uzanmış.”

“İnsanlar bunu nereden biliyor?” Devasa bir meydanı çevreleyen, kırık dökük duvarlara baktım. Kalıntıların üzerlerinde büyüyen ağaçlar, yere eğilmiş muhafızlara benziyorlardı. Kalıntıların hiçbirisi dört metreden daha yüksek görünmüyordu; duvarlardan bir sıra tamamen çökmüştü. Bunların eskiden, muazzam bir şehre tepeden baktıklarına inanmak, tamamen bir hayal ürünü olabilirdi ancak. “En fazla bir malikâneyi koruyabilir gibi görünüyorlar,” dedim.

“Ama eskiden öyle değilmiş,” dedi Kaden sertçe. “Yüz seksen metre kadar uzanırlarmış.”

Yüz seksen metre mi? Duyduğuma inanamayarak kendi kendime homurdandım.

“Bunu kanıtlayan belgeler bulundu. Şifreleri çözülen yazıların anlattığına göre bu, liderlerden birinin heykeliymiş.”

Eskilerin, yıkımdan önce yaşanan hikâyeleriyle ilgili pek bir bilgiye sahip değildim. *Morrighan Kutsal Kitabı*’nda da yine aynı şekilde çok az şey kayıtlıydı; çoğunluğu yıkım son-

rasına dayanıyordu. Bir tek vefatlarına dair bilgimiz vardı. Üstatların bugüne kadar toplayabildikleri, yüzyıllardan sağ çıkabilmiş çok az sayıda kutsal emanet mevcuttu. Kâğıt dokümanlar nadirdi. Kâğıt, çok çabuk yok olabilen bir eşyaydı ve *Kutsal Kitap*'ta yazdığına göre, Eskilerin ısınmak için gaz yerine kullandıkları ilk şey oydu. Düzmece hikâyeler...

Yorumlanması bir şekilde başarılmış eski hikâyeler, bulunan emanetlerden çok daha az sayıdaydı. Morrighanlı üstatlar, bu tür şeyler için yılların eğitimini alırlardı. Vandalılar daha kendi halklarını zar zor besleyebiliyordu; insanlarına diğer dilleri öğretmiş olmaları ne kadar inandırıcı olabilirdi? Böylesine zahmetli bir görevin altından nasıl kalkmış olabiliyorlardı?

Bir zamanlar göklere kadar uzanan, şimdi ise insan yapımı diğer her şey gibi tanınmaz hâlde olan anıta bir kez daha baktım. Yerden biten otlar her tarafı kaplamışlardı. Bir lidenin heykeli ha? Kimlerdi Eskilere ölümsüzleşmeyi istettiren? Melek Aster mi? Tanrıların emri mi? Bu her kimse, bu isteği tarihten silinip atılmıştı. Kraliyet Üstadı'ndan çalmış olduğum ve muhtemelen hâlâ eyer çantamın içinde olan antik metinleri düşündüm; herhâlde şimdi *jehendraya* satılık olarak konmuşlardır. Muhtemelen o değerli metinleri bir daha asla göremeyecektim; üstüne üstlük, Gaudrel'in Son Ahitleri'nin yalnızca bir paragrafını çevirmeye zamanım olmuştu. Şimdi onun sözlerinin geri kalanını kayıp mı etmiştim? Belki de artık bir önemi yoktu. Fakat yıkık anıta bakarken, sözlerin çevirdiğim kısmından bir satır, sanki onları Gaudrel'in bizzat kendisi kulağıma fısıldıyormuş gibi zihnimde çınladı: *Süre gelen şeyler. Geriye kalan şeyler*. Bu koca anıt, o şeylerden biri değildi.

“Şurdan aşağıya doğru bir tane daha var, ona da bakıp gide-
riz,” dedi Kaden.

Eliyle gösterdiği yere baktım. Uzakta, kocaman, beyaz levhalar parlıyordu. Yanlarına vardığımızda, bana şehrin altında bulunan tünellere bakılırsa, kalıntıların çoğunun toprağın altına kaydıklarını söyledi. Yerin üstünde yalnızca üst kısımları kalmıştı. Bunlar bir kuleye değil, değişik türden bir tapınağa aittiler. Tam ortasında, taştan oyulmuş koca bir erkek kafasıyla onun yer yer kırılıp dökülmüş omuzları vardı. Yüzü ne bir tanrının kusursuz yüzüne ne de bir askerin idealleştirilmiş suretine benziyordu. Hatlara alışılmadık bir ölçeklendirme verilmişti; fazla geniş bir alın, fazla büyük bir burun, adamı açlıktan ölüyormuş gibi gösteren abartılı çıkıklıkta elmacık kemikleri... Belki de bu yüzden heykelden gözlerimi alamamıştım; başka dönemden birinin, bugün, burada yaşayan insanlarla aynı açlığa, aynı isteklere sahip bambaşka birinin tıraşlayarak yaratmış olduğu, o kişinin bugünün insanlarına bir miras olarak bıraktığı bir eser gibiydi. Onun kim olduğunu ve Eskilerin onun hatırlanmasını neden istediklerini merak ederek parmaklarımı çatlak elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim.

Çevresini saran tapınağın kırık dökük levhaları hemen yanında, yerde duruyorlardı. Tek bir büyük parçanın üzerinde oymalar vardı fakat diğerlerinin yazıları, zamanın etkileriyle eriyip gitmişti. Birkaç harfin silik çentikleriydi aşınarak yok olmaktan kurtulabilenler. Ne yazdığını okuyamıyordum ama parmaklarımla olukları takip ederek, geçmişin unutulmuş satırlarının üzerinden geçtim.

S N U Z A D A R

Terk edilmiş, sahipsiz figüre ve kelimelere bakarken içimi şiddetli bir hüznü kaplamıştı. Hayatımda ilk kez, gerçeklerle tarihin yitip gitmemeleri adına *Morrighan Kutsal Kitabı*'na

çalışarak geçirdiğim sayısız saate, ufacık da olsa minnet duymuştum.

“Gitmeliyiz,” dedi Kaden. “Başka bir yoldan döneceğiz; gelişimizden daha hızlı olacak.”

Anıttan bir adım uzaklaşıp, onun yürümeye başlamasını beklerken çevreme bakındım. O kadar çok köşe dönerek buraya gelmiştik ki hangi yöne gitmemiz gerektiğini bile bilmiyordum; sonra gerçek, omuzlarımdan tutup beni sarsarak uyandıran eller gibi buldu beni.

Ne yaptığının farkında olarak Kaden’e dik dik baktım.

Bana Venda’nın diğer kısımlarını göstermesinin sebebi benim sıkılmamı engellemek değildi. Bu karmaşık gezi, en başından bu yana planının bir parçasıydı. Kasten aklımı karıştırmaya çalışıyordu ve bunda da yeteri kadar başarılı olmuştu. Buradan bakıldığında, Kutsal Bölge’nin hangi yönde olduğunu kestiremiyordum. Buranın karmakarışık sokaklarına alışmamı istemiyordu; aynı yere dönüyor olsak da attığımız her adım yeni ve başka bir yoldan geçiyordu. Sağa sola dönüşler, izlediğimiz sokak araları kestirme bir yol değil, bu şehir labirentinde kendi yolumu bulabilmemi engelleyen tuzaklardı.

Kendimi toparlamaya çalışarak kendi etrafımda döndüm. I, ih, imkânı yoktu. “Bana hâlâ güvenmiyorsun,” dedim.

Çene kasları kasıldı, gözleri karardı. “Problem şu ki Lia, seni yeterince iyi tanıyorum. Bizden kaçabilmek için bizon izdihamını kendi yararına kullandığını bildiğim gibi. Her daim yeni bir fırsat peşindesin. O gün kendini zar zor kurtarabilmiş-tin. Burada öyle bir şeye kalkıştığın takdirde bir kurtuluşun yok. Güven bana.”

“Bahsettiğin nehirde mi yüzerek geçeceğim? O kadar aptal değilim. O yoldan başka ne deneyebilirim ki?”

Gerçek anlamda kafası karışmış gibi baktı bana. “Bilmiyorum.”

Hayatta kalmanın kuralı yoktur, diye hatırlattım kendime ve ona doğru yürümeye başladım. Attığım her bir adım, içimi keskin uçlu, çelik bir kılıç gibi parçalıyordu ama yine de elini kendiminkinin arasına alıp nazikçe sıktım. Onun sıcaklığını ve gücünü hissettim. Esrarlı varlığını hissettim. “Hiç, hemen önümde duran seçenekleri gözden geçiriyor olabileceğime ihtimal verdin mi?” dedim yumuşak bir sesle. “Gözümün başka bir şeyde olmadığını hiç düşündün mü?”

Bana, gözlerini benden bir daha hiç çekmeyecekmişçesine uzun bir süre boyunca baktıktan sonra, parmaklarını benimkilerle dolayarak beni kendine doğru çekti. Diğer eliyle belimi kavradığında, aramızda kalan tek şey nefes, zaman ve sırlarımızdı artık.

“Umarım öyledir,” diye fısıldadı ve yüzlerimizin arasında santimler kalmışken, beni ani bir hareketle bırakıp gitme zamanının geldiğini söyledi.

Bölüm On Beş

Rafe

Leğendeki su artık kırmızı bir renk almıştı. Paçavrayı içinden çıkartıp sıktıktan sonra, tekrar ağzıma götürdüm.

Benden en çok nefret eden kişi Ulrix'ti sanırım. Dudağımın, onun yardığı kısmına paçavrayla dokunurken acıyla irkil-dim, sonra kanamayı durdurabilmek için bezi sertçe bastırdım.

Yüzümün her yeri acıyla yandı.

Bu sabah Komizar bana veda ettikten sonra, o dev anası canavarını bana yemek vermesi için yanıma göndermişti ama Ulrix'le yandaşları, bana kendi spesyallerini de yedirmeden rahat edememişlerdi. Gelen her yemeğı yanındaki ikramıyla alacaksam, başım biraz ağrıyacak gibiydi. Kaburgalarımı yeniden hedef almamış olmaları hiç yoktan iyiydi çünkü yediğim bir önceki dayakta en azından bir tanesinin kırıldığına emindim. Daha fazlasına dayanamazdım.

Önceleri tek istediğim şeyin kendimi bir asker olarak kanıtlamak olması, şimdiyse yabancı sersemelerin karşısında deneyimsiz ve hünersiz bir Temsilciyi oynamak zorunda kalmam

oldukça ironikti. Karşılıklı dövüş en iyi yeteneğim sayılmazdı ama onları, arkalarından yaklaştığım takdirde birkaç hareketle alaşağı edebilirdim. Dudağımı korumaya çalışmak, planı riske atmaya değmezdi tabii. İki yıl önce, Tavish'le birlikte emirlere karşı gelip onun kardeşini bir düşman kampından kurtardığımızda sarhoş, silahsız, işe yaramaz adamlarmışız gibi davranmıştık. O zaman bu aldatmaca, gerçek kimliklerimizi göstermeden önce birkaç dakikalığına işimize yaramıştı. Şimdi ise, birkaç dakikadan çok daha uzun süre dayanmam gerekiyordu. Şimdiki ne dışarıda beni bekleyen bir atım ne de hızlı bir kaçış planım vardı. Hikâyem, bize sadece biraz zaman kazandırmıştı ve onları buna inandırmaya devam etmek zorundaydım.

Komizar, anlattıklarımı şimdilik yutmuştu. Yaptığım teklif egosunu okşamıştı. Güçlü krallığın nihayet onların değerini anladığına, Venda'yı artık resmi olarak tanıdığına, prensin gerçekten de onunla bir ittifak kurmaya yanına geleceğine inanmak istemişti. En sonunda, hak ettiği o büyük saygıyı göreceğine inanıyordu ki o saygıyı görmek için Dalbrek'in gelecekteki kralından daha iyi birini nerede bulacaktı? Dediklerimden şüphe duyuyormuş numarası yapsa da ben konuyu açar açmaz gözlerinde parlayan açlığı görmüştüm. Büyük güç sahibi birinin isteyebileceği yalnızca tek bir şey olabilirdi: Daha fazla güç.

Bunu ilk elden biliyordum.

Morrighan'la gerçekleştirilmiş olması gereken evlilik ittifakı, bir tek korunma ve güçle ilgili değildi. Bu saydıklarım elde edilecek şeylerin en küçükleriydi. Babam ve generalleri Morrighan ordusunu hep küçümserlerdi. Orduyu, birkaç stratejik pozisyon ve kaynak dışında başka hiçbir şeyden yararlanamayan, zayıf bir topluluk olarak görürlerdi. Yapılacak olan ittifak, aynı zamanda bir egemenlik girişimiydi.

Babam ve kurulunun planına göre, Morrighan'ın pek sevdiği İlk Kız Çocuğu'nu kendi sınırlarımızın içine soktuğumuz an, topraklarımız genişleyecekti. Prenses Arabella'ya sahip olduktan sonra kurulun çeyiz olarak adlandırdığı, Morrighan'da bulunan Piadro güney limanı gözlerinin önünde olacaktı. Babamlara göre orası, yalnızca küçük bir liman ve birkaç tepeden oluşuyordu. Fakat Dalbreck için, derin sulara kıyı olan batı limanını almak, güçlerini on katma çıkarmak demekti.

Bu aynı zamanda bir gurur meselesiydi. Eskiden, sözü geçen liman ve çevre araziler, o zamanlar hüküm süren erkek kardeşine meydan okuduğu için Morrighan'dan sürülen, Breck adında bir prense aitmiş. Aradan geçen sayısız yüz yıla rağmen, Dalbreck, orayı tekrar kendi topraklarına katmak istiyordu; bazı yaralar asla iyileşmiyordu. Lia'yı, açık bir saldırıyla almak istemedikleri şeye, diplomatik bir ilk adım olarak görüyorlardı.

Komizar'a liman konusunu açtığım zaman kulağına gayet mantıklı gelmesinin sebebi yalnızca o limanın önemini bilmesi değildi, aynı zamanda, her daim daha fazla güce sahip olma isteği, ona gayet tanıdık gelen bir açıklıktı. Geçen gece, prensle görüşmeye çoktan hazırmış gibi Dalbreck'in kuruluşuyla ilgili detayları ağzımdan almaya çalışıp durmuştu. Yine de onu aptal yerine koymuyordum. Onu sonsuza kadar kandırabilme şansım yoktu. Vendalı atlıların süratli ilerleyişleriyle, sınırlardan seksek oynarcasına kolay bir şekilde geçebildikleriyle ilgili hikâyeleri biliyordum. Babamın gayet yerinde olan sağlığıyla ilgili haberlerle geri dönmeleri uzun sürmeyecekti. İşte o zamandan önce, Lia'yla beraber buralardan gitmemiz gerekiyordu. Benim temsilciliğimi onaylayan şu koca canavar da ayrı bir konuydu tabii... Komizar, onu Griz diye çağırmişti. Yalanı benim iyiliğim için mi söylemişti, yoksa gerçekten bir şeyleri yanlış mı hatırlıyordu? Belki de beni o platformda görmüş ve diğer üst rütbelilerden biriyle karıştırmıştı. Onun da halledil-

mesi gereken problemler arasında oluşu beni geriyordu ve gayet de küçümsenemeyecek bir problemdi.

Elimdeki paçavrayı leğenin yanına bırakıp yeni, kuru bir tanesini aldım. Bu sefer kumaşı dudaklarıma bastırduğımda, beyaz dokunun üzerinde yalnızca ufak bir kan lekesi belirdi. Kanama durmuştu ama nabzımın hâlâ dudaklarımda attığını hissediyordum. Benim içinden sıkışarak geçebilmem için, yalnızca biraz daha geniş olması gereken pencere boşluğunun yanına yürüyüp kepengi açtım. Islak pervazın üzerinden birkaç güvercin kanatlandı.

Venda, ağır adımlarla yoluna ilerleyen bir dev gibi, ufka kadar sürünerek ilerliyordu. Duvarlarla kuleler beni birkaç bina çatısından ileriye görmekten alıkoyuyor olsa da şehir, kilometrelerce uzağa uzanıyordu. Umduğumdan çok daha büyük bir yerdi. Dar pencerenin izin verdiğiince dışarı eğildim. Acaba Sven ve diğerleri, şu dar sokak aralarından birine çoktan sızmışlar mıydı?

Rafe'nin planları hepimizi öldürecek.

Orrin, herkesin aklındakileri dile getirmiş olabilirdi fakat içlerinden hiçbiri, onlara söylediğim şeyi yapma konusunda tereddüt etmemişlerdi. Hatta yola çıkmadan önce Tavin kulağıma şunları fısıldamıştı: “Daha önce yaptık. Şimdi de yapabiliriz.” Tabii o zaman binlerce değil, bir düzine kişiyle yüzleşmiştik ve içlerinden hiçbiri de Komizar değildi.

Lia dışında başka her şeyi düşünmeye kendimi zorlayarak arkamı döndüm ve odanın içinde volta atmaya koyuldum. Parmak boğumlarımdaki kesiklere, kendi aptallığıma baktım. Geçen gece odama getirildiğimde kapı üzerime kapanır kapanmaz, hiç düşünmeden duvarı yumruklamıştım.

Bu tür gözü kara eylemler planın bir parçası değildi. Muhtemelen yanımda Sven olsa, kafam yerine kalbimle hareket

etmiş olduğum için ve elim gibi potansiyel bir silahı riske attığım için beni iyi bir fırçalardı ama Lia, Kaden'i öperken orada hareketsizce oturmak zorunda kalmak da ölüm gibi bir şeydi. O manzaraya karşı tepkimi ertelemiş olmamın tek sebebi, Lia'dan almış olduğum sesli ve net mesajdı; Komizar her şeyi izliyordu. Nasıl tepki vereceğimizi görmek için bizimle oynuyordu. Lia'nın performansı gereğinden fazla inandırıcı olmuştu. Komizar, gördüklerini başıyla onaylamıştı. Fakat Lia'nın, Kaden'i de bu oyuna inandırmak için ne kadar ileri gitmesi gerekiyordu? Bu sabah muhafızlardan biri bana, Lia'nın artık o çuvaldan elbiseyi giymediğini, Kaden'in, onun tüm gardırobu kazandığını Komizar'a bildirmiş olduğunu büyük bir zevkle anlattı. "Küçük Morrighan orospusu fırfırlı Temsilcisini çoktan unuttu; artık dudaklarında bir Vendalı'nın tadı var."

O, yanımdan ayrıldıktan sonra duvarı yumruklamadım. Bedenimi muhafızın beni serdiği zeminden kaldırıp dudağımda küçük bir gölcük oluşturan kan tadıyla, kendime Lia'nın bunların hiçbirini istemediğini hatırlattım. Kendime, biz köprüden geçmeden hemen önce beni gördüğü o ilk an, önemli olan tek şeyin biz olduğumuzu anlatan, beni göğsümden ruhuma kadar parçalayan bakışlarını hatırlattım ve ağızımdaki kanı yere tükürürken, bir gün o bakışları o gözlerde tekrar göreceğime dair söz verdim.

Bölüm On Altı

Evdeki kilitler bununla karşılaştırıldıklarında çocuk oynayacağı sayılırdı. Bununla bir saatten uzun uğraşmam gerekmişti. Üstat'ın, Şansölye'nin, ya da –işte bu en zevklisiydi– Zaman Planlayıcısı'nın kapılarından kim bilir kaç kez içeri sızıp adamın saatlerinin ayarını bozmuştum? Bu ayar bozma olayı özellikle de babamı küplere bindirirdi ama tek amacım, onun benimle geçirdiği günü bir saat daha uzatmak olurdu. Bu hareketim için becerikliliğimi öveceğini bile düşünürdüm. Tabii ki öyle bir şey yaptığı hiç olmadı ama kardeşlerim, onun beni azarladığı her ayrı an, yaptığım şeye yüzlerinde kocaman bir sırırtıyla tepki verirlerdi. Yüzlerine yansıyan gurur bile yaptığım her yaramazlığa değirdi.

Ama bu kapı paslı ve inatçıydı; bulabildiğim tek alet olan şu incecik çubuk şöyle dursun, iyi bir saç tokası bile muhtemelen kilidi yerinden kımıldatamazdı. Şevkle uğraşarak çubuğu deliğin içine son sokuşumda kırıldı.

“Lanet olsun!” Kırılan çubuğu yere fırlattım. Pekâla, demek ki kapı, seçeneklerim arasında değildi. Biraz daha riskli de olsa imkânsız olmayan başka kaçış şekilleri de mevcuttu. Bir kez daha pencereye yürüdüm. Dışardaki pervaz, yirmi beş santim kadar vardı ve gayet de üzerinde yürünebilirdi. Düşüş mesafesi biraz

rahatsız ediciydi ama yalnızca birkaç adım sonra, akla gelebilecek her türlü yere çıkması muhtemel iki ayrı yola ayrılan, geniş bir duvara bağlanıyordu. Maalesef ki pencerelerimin üçü de avludaki askerlerin görüş mesafeleri içindeydi ve nasıl oluyorsa her birinin de başlarını sürekli yukarılara kaldırmak gibi alışılmamış huylandı vardı. Onlara, daha bu planı kurarken iki kez el sallamıştım. Kaden, ayrılmadan önce bana, “Burada kalman senin için daha güvenli olacaktır,” demişti. Söyleme tarzı daha çok, diğerlerini yanıma yaklaştırmak istemediğine işaret ediyordu ama işin aslı, bu cümleyi kurmasının nedeninin benim hiçbir şey yapmadan duracağıma hâlâ inanmaması olduğunun farkındaydım.

Yatağın üzerine oturdum. Kaden, hava kararınca geri döneceğine söz verip yanımdan ayrılmadan önce bana su ve yiyecek bir şeyler bırakmıştı. Tabii, bu saatler önceydi ve hâlâ Rafe’den hiçbir haber alamamıştım. Neredeydi? Muhafızların onu nasıl dövdüklerini görmüştüm ama artık Komizar’la bir anlamaya vardığına göre, buna devam edeceklerini zannetmiyordum; en azından öyle umuyordum. Bunu Kaden’e sormam risk almam anlamına geliyordu. Belki konuyu öyle günlük bir şeymiş gibi, ilgisiz bir tavırla açabilirdim.

Kendi kendime “Hayır,” diyerek sıcak yatağın içine yuvarlandım. Bahsini açarken yüzümle ve ses tonumla hiçbir şey ele vermeyeceğim o kadar çok konu vardı... Fakat Rafe onlardan biri değildi. Hakkında hiç konuşmamam daha hayırlı olacaktı. Bunu yaparak tek başaracağım şey, Kaden’in şüphesini uandırmak olurdu.

Ne tür bir meselenin bunca saat süreceğini merak ederek odayı inceliyordum ki sandıklardan birinin hemen yanına sıkıştırılmış olan bir şey gözüme çarptı. Daha önce orada değildi. Meraklanıp doğruldum. Tozlu bir sırt yatağı mıydı? Ayağa kalkıp yanına yürüdüm. Benimdi bu. Benim sırt yatağım! Hemen altında da eyer çantam duruyordu!

Buraya nasıl gelmişlerdi? Eben bunları da mı markette satılmadan yürütmüştü? Eyer çantamı elime alıp içinde ne varsa yatağımın üzerine boşalttım. Reena'nın bana verdiği boncuklu şal, tırağım, çakmak kutum, ufalanmış *chiga* otu taneleri, deri ciltlerine tıklı hâlde bulduğum metinler de dâhil her şey yerli yerinde duruyordu. Bir anda, hüsrarla dolu hâlimden abartılı bir sevinç hâline yükseldim. En başından beri benim olan, Komizar'ın parasıyla alınmamış olan, saçımı toplamak için kullandığım deri şerit bile bana o kadar büyük bir neşe vermişti ki... Ya o kitaplar? Birilerinin onları yeniden benden almaya çalışma ihtimaline karşılık yatağımın altına tıktırırverdim.

Sırt yatağımı silkeledim ve gezgin kadınların, havalar dönerse diye vermiş oldukları, hâlâ ipe bağı hâlde katlı duran pelerinimi ipi çözüp elime aldım. Geniş çayırlarda, sabah akşam hava o denli güzeldi ki ara sıra yastık olarak kullanmaktan başka onunla bir işim olmamıştı. Sıcacık pelerini omuzlarıma attığımda bunu bana verenlerin hayır dualarını, özellikle de küçük Natiya'nın, Kaden'in dişleriyle ilgili öfke dolu bedduasını sevgiyle hatırladım. Gülümsedim. Pelerin, bana sarılan kollarını yeniden üzerimde hissetmemi sağlamıştı. Gece ormanı ve isli taş renginde olan yumuşacık kumaşı avucuma doldurup yanağıma değdirdim.

Tuvalet tarafında bir pencere daha vardı. Oraya koştum. Belki de üzerimdeki pelerin sayesinde muhafızların dikkatini pek fazla çekmeden oradan sıvışabilirdim. Aceleyle koşarken, küçük odadaki örgü kilimin üzerinde kayıp hızımı alamayarak sert duvara tosladım. Kaden'in gömleğine açılan yırtığa lanet okuyarak moraran omzumu ovaladım. Pencereye varıp dışarıyı gözetledim. Bir muhafız, sürekli tekrar hâlinde olan ortaya çıkışlarımdan bir tanesini hali hazırda bekliyormuş gibi kafasını bana doğru kaldırıp başıyla selam verdi. Kaden, onları odasındaki her pencereye karşı tetikte olmaları konusunda

uyarmış olmalıydı. Muhafıza gülümseyerek el sallarken, içimden okkalı bir küfür savurdum. Eğrilen kilimi düzeltmek için eğildiğimde, diğerlerine oranla birazcık daha fazla aralık duran döşeme tahtasını fark ettim. Aralıktan içeri soğuk hava sızıyordu. Kilimi üzerinden çektiğinde, aralığın mükemmel bir daire çizdiğini gördüm. Bir tarafında gömülü, demir bir halka vardı. *Kutsal Bölge sayısız, terk edilmiş geçitlerle doludur.*

İşte böyle yapmıştı.

Uykumdan uyanmamamın nedeni, menteşelerin attığı çığlıkları duymayışım değildi. Buradan, sessizce çıkıyordu. Elimle demir halkaya uzanırken kalbim çekiç gibi attı. Halkayı çektiğimde zemin yükseldi. Demir manivelalar döşemelerin altında katlanırlarken, aşağıdan önüme karanlık bir merdivenin başlangıcını gösteren kara bir delik açıldı. Eski, tozlu, yoğun hava yukarı dolarak ufacık odayı buz gibi soğutmuştu.

Bir kaçış yoluydu ama nereye? Aşağı eğilip merdivenlerin daha alt basamaklarını görmeye çalıştım; birkaç basamak sonra merdivenler bitiyordu. Ölümcül düşüşlere açılıyorlardı.

Başımı iki yana sallayıp döşeme kapağını kapatıyordum ki duraksadım.

Eğer Kaden buradan aşağı inerek başka bir taraftan çıkabiliyorsa ben de yapabilirdim. Kollarımla kenarlara tutunup ayaklarımı ilk basamağın üzerine sarkıttım. Ağır kilimi, döşeme kapağını kapattığımda düzgün bir şekilde yere serilebilsin diye kapağın üzerine özenle yaydım ama iş kapağı arkamdan kapatmaya geldiğinde, cesaretimi hemen toparlayamadım. Biraz bekledikten sonra derin bir nefes alıp kapağı havada tutmayı bıraktım.

Merdivenler dik ve dardı. Kayıp düşmeyeyim diye iki yanımdaki duvarlardan destek alarak aşağı inerken, ellerim bazen, devasa örümcek ağları olduklarını farz ettiğim tuhaf

şeylere çarpıyordu. Kendimi irkilmemeye zorlayarak, handa süpürerek temizlediğim örümcek ağlarını hatırladım. *Zararsızlar, Lia. Komizar 'ın yanında masum, küçük yaratıklar bunlar. Yoluna devam et.*

Adımlarım ilerledikçe gördüğüm şey derin, boğucu karanlığın ötesine geçemiyordu. Gözlerimin açık olduklarından bile emin olmadan göz kırıp duruyordum. Sol ayağımın, basamaklara sağ ayağımdan daha dengeli oturduğunu hissedince, merdivenlerin hafifçe kıvrılıyor olduğunu fark ettim; birkaç düzine adım daha sonra, nihayet ışık kendini gösterebildi. Loşluk her adımda daha da parlaklaştı. Gördüğüm ışık, bir parmaktan daha kalın olmayan bir boşluktan içeri girmekteydi fakat bu kör karanlıkta aydınlık bir fener gibi parlıyordu. Önümdeki yol aydınlanınca adımlarımı hızlandırabildim. Bazı basamaklar ufalanarak daraldıkları için, ara sıra üç, hatta dört basamak birden atlamak zorunda kalıyordum. Zemine ulaştığımda, karşıma karanlık bir geçit daha çıkınca, adımlarımı gönülsüzce yeni bir karanlığın içine doğru attım. Daha birkaç adım atmıştım ki taş bir duvara çarpıverdim. Çıkmaz yol. Önce, burası bir yere açılmak zorunda, diye düşündüm ama sonra aklıma tüm şehrin dengesiz, gelişigüzel inşası geldi aklıma. Merdivenlere yeniden vardığımda, aşağı inen diğer basamakların da ayrı bir zemine, oradan ayrı bir koridora ve yine aynı şekilde çıkmaz yola açıldıklarını gördüm. Boğazım düğümlendi. Küflü hava beni yavaş yavaş boğmaya başlamıştı; parmaklarım ise buz kesmişti. Ya Kaden buradan hiç çıkmadıysa? Ya burası, dönüş yolunu asla bulamayacağım o unutulmuş, terk edilmiş geçitlerden biriyse?

Sanki bu kör karanlıkta çok fark ediyormuş gibi gözlerimi kapattım. *Nefes al, Lia. Bunca şeye bir hiç uğruna katlanmadın.* Parmaklarım, yumruk şeklini aldılar. Dışarı bir çıkış yolu vardı ve ben orayı bulacaktım.

Bir ses duyunca kendi etrafımda topaç gibi d6nd6m.

Geedin diğerk ucunda bir kadın duruyordu.

O kadar b6y6k bir Şok yaşamıştım ki ilk başta korkmak bile aklıma gelmemişti. Y6z6, g6lgelerin arasında puslanmıŐ g6r6n6yordu ve saçları b6k6ml6 tutamlarla yerlere kadar iniyordu.

Sonra anladım. Zihnimin, bunun imk6nsız olduğu y6n6ndeki t6m dayatmalarına karşın, içimde bir yerlerde bunun, Kutsal B6lge'nin g6lgelerinde g6rd6ė6m o kadın olduğunu biliyordum. Pervazda dikilip beni seyreden kadın da buydu. Binlerce yıl 6nce, çıktığı duvardan benim ismimin Őarkısını s6yleyen o kadındı bu. Benim krallığımı yok etmeye ant imiŐ bir krallıkla aynı ismi paylaşan, 6l6m6ne aşağı itilen kadındı.

Venda'ydı.

Venda 'yı uyardım, kabileden çok uzaklaşmaması hususunda.

Uyardım yüzyıllar boyunca.

Bir kız kardeşten çok, bir anneydim ona.

Fırtınadan yıllar, yıllar sonra geldi.

Hissetmedi hiç yerle göğün titrediğini,

Görmedi rengi kırmızıya dönen güneşi.

Gökyüzü hiç kararmamıştı onun için.

Asla görmedi ufukta patlayan alevleri; hiç kesilmedi nefesi.

Görmedi annemizi bile. Bu duvardı bugüne kadar tek bildiği.

Onu bekleyen leş yiyiciler dizilmişti önüne,

Harik geldi sonra ve bindirdi Venda 'yı atına.

Bağırdım ismini, hiç bakmadı ardına.

İnanma yalanlarına, diye haykırsam çok geçti. Artık gitmişti.

Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm On Yedi

Başını yana eğmiş hâlde bana bakıyordu; yüz ifadesini çıkarmıyordum -hüzün, öfke, rahatlama? Emin olamıyordum. Sonra başını öne doğru salladı. İçim buz kesti. Beni tanımıştı. Dudaklarını sessizce hareket ettirerek adımları sayıklarken aniden arkasını döndü ve gölgeler onu içine yuttu.

“Bekle!” diye bağırıp peşinden koşmaya başladım. Her bir köşeye bakarak onu arasam da merdivenler, zemin, her yer yeniden bomboştu. Gitmişti.

Rüzgâr, zaman döner durur, tekrarlar; bazı tırpanlar diğerlerinden daha derin izler bırakır.

Sırtımı duvara yasladım; başım zonkluyor, avuç içlerim terliyordu. Mantık kuralları çerçevesinde az önce gördüğüme bir açıklama getirmeye çalışıyordum ama zihnimin algıladıkları, ağabeyimi toprağın altına gömdüğüm gün kulağıma gökyüzünden çalınan ağıt korusu kadar gerçektir. Yüzyıllar ve gözyaşları, ölümle bile asla silinemeyecek seslerin girdabıyla akıp gidiyorlardı ve Venda’nın şarkısı da bir duvardan itilerek yitip gitmekle unutulamazdı. Her şey, boynumu kavrıyarak benden her şeyimi alacağına söz veren Komizar kadar gerçek ve doğrudur.

“Mantık kuralları,” diye fısıldadım, anlamsız bir ilahi dudaklarımdan dökülmeyi sürdürürken. Artık ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum.

Öne doğru titrek bir adım attığımda, tam da onun kaybolduğu yerde ayağım bir şeye çarptı. Etrafa tuhaf, boş bir yankı yayıldı. Parmaklarımla kontrol ettiğimde, taş yerine alçak, ahşap bir panel hissettim. Paneli hafifçe ittiğim zaman kendimi Kutsal Bölge'nin tam ortasında, karanlık merdiven basamaklarının altında buldum. Parlak ışığın önümdeki hole döküldüğünü gördüğümde, sert kenarlara, ağır ayak seslerine ve sıcaklığa şükrettim. Burada her şey sapasağlamdı. Saklı merdiven boşluğundan aşağı yaptığım kısa inişi ve gerçekte ne görmüş olabileceğimi merak ederek arkamda duran ahşap panele baktım. Her şey gerçek miydi yoksa kapana kısılmanın yaşattığı korkuyla kafamda bir şeyler mi yaratmıştım? Ağzından çıkan *Jezelia* sesi hâlâ içimi titretiyordu. Geçen muhafızları görünce gölgelere, ahşap panelin içine geri sıvıştım. Bir tuzağın içinden kaçıp kendimi bir diğerrinin içine itmişim.

Burası, Komizar'ın Rafe'ye ayırdığını söylediği odayı içinde barındıran kuleye çıkan, kalabalık bir koridordur. Tam ilerleyecekken, üç valinin yaklaşmasıyla yeniden, çıkmak üzere olduğum gölgelerin içine döndüm. Şurada kendime bir boşluk yakalayıp merdivenlere doğru fırlasam, Rafe'nin odasını bulacağıma emindim ama içine çıktığım koridor herkesin kullandığı bir yerdi. Önümden birkaç vali daha geçti, sonra birkaç köle ellerinde sepetler taşıyarak önümden geçtiler ve nihayet, sessizlikle buluşabildim. Başlığımı kafama geçirip tam da iki muhafızın köşeyi döndüğü anda adımımı dışarı attım.

Beni gördüklerinde afalladılar.

“İşte buradasınız!” diye bağırdım. “Haşhaşi'nin odasının dışına yakacak odun bırakmak için emir alanlar sizler misiniz?” İkisine de suçlayan gözlerle baktım.

Uzun olanı bana dik dik baktı. “El arabacılarına benzer bir hâlimiz mi var?”

“Biz o pis şakşakçılardan değiliz,” diyerek hırladı diğeri.

“Öyle mi?” diye sordum. “Haşhaşı’ye de mi böyle davranılıyor?” Yüzlerini ezberliyormuşum gibi yaparak elimi çeneme götürdüm.

Birisi, bir arkadaşına, bir bana baktı. “Şimdi bir çocuk göndeririz.”

“Bakın, yapabiliyormuşsunuz demek. Hava soğuyor; Haşhaşı, döndüğünde şöyle iyi odunlanmış, güçlü bir ateşle karşılaşmak istediğini söyledi.” Asık suratımla arkamı dönüp merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Bir şeyler hissederek arkamdan gelmelerini beklerken nabzım şakaklarımda deli gibi atıyordu ama aşağıdan duyduğum tek ses zavallı, talihsiz bir köleye bağırان sesleriydi.

Bir çıkmaz yola girmenin, iki adet yanlış odanın içinden kıl payı kurtulmanın ve bir koridor penceresinden dışarı çıkmanın ardından, aşağıdakilerin göremeyecekleri bir açıyla duran bir pencere pervazında yürürken buldum kendimi. Pencerelelerden içeri göz atmak, kapıları şak diye açmaktan daha güvenli görünüyordu; birkaç pencere sonrasında onu buldum.

Beni ilk vuran şey, durgunluğu oldu. Yüzünün profili... Sandalyenin üzerinde kamburunu çıkarmış hâlde oturmuş, diğer pencereden dışarıyı seyrediyordu. Onu ilk gördüğüm an huzursuz hissetmemeneden olan o yakıcı, hesaplayıcı bakışlar, beni yeniden endişeyle doldurdular. Bakışı, gerilmiş hâlde hedefine ulaşmayı bekleyen bir ok gibi tehdit üflüyor, korkutucu bir ihtiyat taşıyordu. Tavernada önüne koyacağım servis tabaklarını taşıyan ellerimi, oldukları yerde titreten bakıştı bu. Onu yandan görüyor oluşum hiçbir fark yaratmıyordu; mavi gözlerinin delici, buz gibi bakışları değdikleri yeri bir kılıç gibi kesiyorlardı. Ne bir çiftçiye ne bir prenze aittiler. Bir savaşçının gözleriydi bunlar. Güç doğuran gözler. Calantha ona doğru

eğilip bir şeyler fısıldarken sıcacık bakan, Komizar'dan gelen soruları beklerken entrikayla parıldayan aynı gözler... Ben Kadem'i öperken baygın bir ilgisizlikle kullandığı aynı gözler...

Onunla Şeytan Vadisi'nde böğürtlen topladığımız sırada bir gülüşünün yüzünün şeklini nasıl değiştirebildiğini, içimdeki korkuyu benden nasıl söküp alabildiğini görmüştüm. O gülüş beni de kendi yüzü gibi değiştirmişti. Şimdi de onu, o zamanki gibi güldürmek istesem de içinde bulunduğumuz durumda ona verebileceğim sevindirici veya eğlenceli hiçbir haber yoktu.

Kendimi ona hemen göstermem gerekiyordu ama önünde duran suyuyla, yiyeceğiyle sağ salım hayatta olduğunu görür görmez içimi başka bir ihtiyaç sardı -onu birkaç saniye, ona görünmeden, artık daha da açılan yeni gözlerimle inceleme fırsatı yakalamıştım. Bu pek zeki prensimizin daha başka ne tür yanları vardı acaba?

Gergin parmakları, oturduğu sandalyenin kolunda tıklayarak ağır hareketlerle gezinirken kafasında bir şeyler sayıyor gibiydi; saatler, günler ya da kim bilir, belki de intikam alacağı insanlar... Hatta belki de beni düşünüyordu. Evet! Hepsi birden! Görev, merak! Terravin'de birbirimizi öptüğümüz her bir anı düşündüm. Her seferinde, iki krallığın yapacağı anlaşmayı bozan kişinin ben olduğumu biliyordu. Her öpüşmemizden önce, ona beni öpmesi için yalvaran koca gözlerle bakardım. Acaba beni, ağzından çıkacak her kelimeyi havada kapmaya çalışırken, elimde tuttuğum süpürgelerin saplarına yaslanmış hâlde her görüşünde, adaletin yerini bulduğunu, kendini beğenmiş bir tavırla düşünmüş müydü? Kavunlar. Bana kavun yetiştirdiğini söylemişti. Geçen gece Komizar'a sattığı gibi uydurduğu her hikâye ağzından o denli büyük bir kolaylıkla çıkıyordu ki...

Bana olan hislerinin değişmiş olabileceğini biliyorum.

Hislerimin değiştiğine şüphe yoktu ama nasıl olduğundan emin değildim. Onu artık nasıl çağıracağımdan bile emin olmıyordum. Rafe ismi, çiftçi olduğunu sandığım o genç adamlar çok özdeşleşmişti. Ona yine Rafe mi diyecektim? Rafferty mi? Jaxon? Ekselansları?

Bir anda, başını durduğum pencereye doğru çevirdi. Bu kadardı işte. Tekrar kalbimi yerinden hoplatan Rafe olmuştu. Kanayan dudağını görür görmez çıkaracağım sese aldırmadan dar açıklıktan içeri girdim. Sesimi duyduğunda korkulu ve savışmaya hazır bir hâle ayağa fırladı; odasına herhangi birinin pencereden girme ihtimali beklenmiyorken, beni görduğüne diğer ihtimalden daha fazla şaşırdığı belliydi.

“Ne yaptılar sana?” diye sordum.

Elimi ve sorularımı geçiştirip pencereye doğru koştu. Beni gören birileri var mı, yok mu diye kontrol ettikten sonra tekrar bana doğru döndü ve beni kucaklamasının hâlâ eskisi gibi hoşuma gidip gitmediğine emin olamayıp bir adım geri atana kadar, bir daha gitmeme asla izin vermeyecekmişçesine sımsıkı sarıldı.

Açıkgözlü veya değil, hâlâ tek bir dokunuşuyla yanıp tutuşuyorken bunlar umurumda değildi.

“Eğer birbirimize en baştan, yeniden âşık olacaksak, sanırım öpüşmek de buna dâhil olacak.” Yarık dudağına değmeye çalışarak yüzünü nazikçe kendiminkine yaklaştırdım ve elmacık kemiklerini, çenesini, dudağının köşesini öpen dudaklarım teninin üzerinde kanat çırpmaya başladılar. Ağzıma doğan her tat, yeni bir tattı. Belimden tutup beni kendine doğru çektiğinde göğüs kafesimden aşağı sıcacık nehirler aktı.

“Sen çıldırdın mı?” diye sordu aldığı derin nefeslerin arasında. “Buraya nasıl geldin?”

Bunun geleceğini biliyordum. Planımıza uymamıştım. Yanından uzaklaşıp masanın üzerinde duran mataradan üzerime

bir miktar su döktüm. “Çok zor olmadı,” diyerek yalan söyledim. “Hemencecik yürüyerek geldim.”

“Pencereden mi?” Gözlerini iyice kısıp başını iki yana salladı. “Lia, öyle pervazdan pervaza dans edip...”

“Ne dans etmesi? İçeriye sızdım ve bu işte de yeteri kadar antrenmanlıyım. Bazıları usta olduğumu bile söyleyebilir.”

Çenesi seğirdi. “Yeteneklerine önem veriyorum ama bir şey yapmadan beklemeni tercih ederdim,” diyerek çıkıştı. “Seni parke taşlarının üzerlerinden kazımaya niyetim yok. Adamlarım gelecek diyorum. Şansın yanımızda olmadığı bu gibi durumlarda askeri stratejiler gerekir; onlar gelir gelmez buradan hep birlikte çıkacağız zaten.”

“Stratejiler mi? Askerlerin neredeler, Rafe?” Etrafıma bakındım. “Burada değiller gibi görünüyor. Ama biz buradayız. Gelememeleri ihtimalinin varlığını da kabul etmek zorundasın. Buralar tehlikeli topraklar ve hepsi de...”

“Hayır,” dedi. “En güvendiğim arkadaşlarımı, içinden kurtulamayacakları bir şeyin içine sokmam. Sana birkaç gün sürebileceğini söylemiştim.” Gözlerine düşen şüpheyi gördüm. Gerçekler, yavaş yavaş oturuyordu. Yabancı topraklarda dört adam... Binlerce düşmanın karşısında dört adam... Walther’la bölüğünün başına geldiği gibi, yanlışlıkla bir alay askere denk gelip katledilmiş olma ihtimalleri çok yüksekti. Kaden’in beni uyardığı tehlikeli nehir akıntılarıyla içinde yaşayan yaratıklardan bahsetmiyorum bile. Venda’nın her daim yalnız oluşunun haklı bir nedeni vardı.

“Muhafızlar mı?” diye sordum, konuyu yeniden patlak duğaına getirerek.

Başını salladı ama kafası hâlâ başka yerdeydi. Bakışları yeni giysimin üzerinde gezindi.

“Birileri bana pelerinimi geri getirmiş. Sırt yatağıma sarılı hâlde buldum,” şeklinde açıkladım.

Eliyle boynuma bağladığım ipleri çözüp pelerini omuzlarımdan aşağı kaydırıldı. “Ya bunlar?”

“Bunlar Kaden’in.”

Göğsü derin, ölçülü bir nefesle kabardı ve parmaklarıyla saçlarını karıştırarak odanın içinde yürümeye başladı. “O çuvaldan daha iyidir, öyle değil mi?”

Muhafızların fesat hikâyelerini etrafa yaymak için çok beklemedikleri çıktı.

“Evet, Rafe,” diyerek iç çektim. “Bunları kazandım. Kılıç savaşında. Kanıt olarak Kaden’in kaval kemiğinin üstünde, kaz yumurtası büyüklüğünde bir morluk var.”

Yeniden bana döndüğünde yüzündeki rahatlamış ifade görünüyordu. “Peki, ya geçen geceki o öpücük?”

O kısacık sürede sinirden köpürdüm. Neden şunu bir türlü kafasından atamıyordu? Yüzeyde temizlenmesi gereken çok fazla pürüz olduğunu fark ettim. Konusunu açmadığımız yaralar, aldatmacalar, hepsi de hâlâ yerli yerlerinde duruyordu.”

“Buraya sorguya çekilmeye gelmedim ben,” diye patladım. “Senin Calantha’ya olan o ilgin neydi?”

Omuzlarını geri attı. “Sanıyorum, ikimiz de hayatlarımızın performansını sahneliyoruz.”

Suçlayıcı ses tonu, öfke kıvılcımımı koca bir ateşe çevirdi. “Performans ha? Bunu böyle mi adlandırıyorsun? Bana yalan söyledin. Hayatının karmaşık olduğunu söyledin. Karmaşık?”

“Neyi eşeliyorsun? Geçen geceyi mi, yoksa Terravin’i mi?”

“Her şey on yıl önce yaşanıp bitmiş gibi davranıyorsun! Kelimeleri kullanım şeklin de oldukça ilginç. Hayatın karmaşık falan değil senin. Sen, Dalbreck krallığının parıldayan prensi-

sin! Karmaşık dediğin şey bu mu? Ama bir yandan şu söylediğin yalanlara bir bak; kavun yetiştiriyorsun, atlara bakıyorsun, ailen ölmüş. Bana utanmadan bir çiftçi olduğunu söyledin Rafe!”

“Sen de bir taverna hizmetçisiydin!”

“Öyleydim! Masalara bakıyor, bulaşıkları yıkıyordum! Hayatında hiç servis edilmemiş, kabuğuyla bütün bir kavun gördün mü acaba? Yalanları birbiri ardına dizerken bir kere olsun bana gerçeği söylemeyi düşündün mü?”

“Başka bir çarem mi vardı? Bana arkamdan, babasının tatlı prensi dediğini duydum! Şu zerre saygı duymadığın prens hani!”

Ağzım açık kalmıştı. “Sen beni mi dinledin?” Duyduklarıma inanamaz bir hâlde tüm odayı adımlayıp durduktan sonra bir kamçı hızıyla yeniden tam karşısında bittim. “Gizlice beni dinledin, öyle mi? Oyunlarının bir sonu yok, değil mi?”

Bana doğru korkutucu bir adım attı. “Belki de taverna hizmetlisi doğruları söyleyen ilk kişi olmaya zahmet etseydi, olduğum kişiyi saklamak zorunda hissetmezdim kendimi!”

Attığı adıma aynı şiddette yeni bir adımla karşılık verdim. “Belki de kendini beğenmiş prensimiz, kendisinden rica ettiğim gibi düğünden önce beni görme zahmetinde bulunsaydı, şu an burada olmayabilirdik!”

“Öyle mi? Pekâlâ, belki de birileri şımarık, soylu bir kaltak gibi emirler yağdırdığı yazısına iki gram diplomasi katabilme-yi başarmış olsaydı gelebilirdim!”

Sinirden titriyordum. “Belki de o birilerinin, Egosu Kıçından Büyük Ekselansları karşısında iki kelime yazmaya korkudan ödü patlıyordu!”

İkimiz de orada durmuş, öfkeyle kalkıp inen göğüs kafeslerimizle, ikimizin de daha önce karşılaşmadığı yanlarımızı bir-

birimize gösteriyorduk. Birbirine çok az güvenilebilmiş olan, iki ayrı krallığın soylu kızıyla soylu oğluyduk.

Aniden ettiğim kelimelerden midemin bulandığını hissettim. Her birinden nefret etmiştim ve hepsini de geri almak istiyordum. Kanımın ayaklarıma kadar çekilmiş olduğunu hissettim. “Korkuyordum, Rafe,” diye fısıldadım. “Senden gelmeni istedim çünkü hayatımda daha önce hiç bu denli korktuğum olmamıştı.”

Onun da öfkesinin benimki gibi akıp gittiğini gördüm. Beni kollarının arasına aldı ve alnıma yumuşacık bir buse kondurdu. “Özür dilerim, Lia,” diye fısıldadı. “Özür dilerim.”

Söylediği öfke dolu sözlerden dolayı mı, yoksa aylar önce notumu aldığı zaman yanıma gelmemiş olduğundan dolayı mı özür dilediğini anlayamamıştım. Belki ikisi birden içindi. Parmaklarını sırtımda hafifçe tıkırdattı. Tek istediğim şey, vücudunun vücuduma yaptığı baskıyı hafızama atıp az önce söylediği her bir kelimeyi kafamdan silmekti.

Elimi kendininkinin içine alıp tıpkı Terravin’de yaptığı gibi, her bir yumruk boğumumu teker teker öpmeye başladı fakat bu sefer elimi öpen kişi, Jaxon Tyrus Rafferty’di ve bu gerçeğin benim için zerre kadar önemi olmadığını farkına vardım. Veliht prens ya da bir çiftçi, karşımda duran kişi, benim âşık olduğum insandı. O Rafe’ydi, ben Lia’ydim ve diğer insanların bizi kim olarak tanıdığı bizi ilgilendirmiyordu. Ona yeniden âşık olmam gerekmiyordu ki aşkım hiç bitmemişti...

Elimi yeleşinin altına doğru kaydırıp kaslarını hissettim. “Gelecekler,” diye fısıldadım göğsüne doğru. “Askerlerin gelecek ve bizi bu durumdan çıkartacaklar. Tıpkı dediğin gibi, hep birlikte kurtulacağız.” İçlerinden iki tanesinin dili iyi konuştuklarını söylediğini hatırladım.

Yüzünü görebilmek için hafifçe arkaya doğru eğildim. “Sen de Vendaca biliyor musun?” diye sordum. “O gece sormayı unutmuşum.”

“Yalnızca birkaç kelime ama belli sözcükleri hemen yakalayabiliyorum. *Fikatande idaro, tabanyeh, dakachan wrukash.*”

Başımı, evet anlamında salladım. “Argo kelimeler her daim en önde gelir.”

Kıkırdadığında yüzüne yayılan gülücük tekrar tüm suretini değiştirdi. Gözlerim doldu. O gülümsemenin o yüzde sonsuza dek kalmasını istiyordum fakat daha büyük bir aciliyeti olan, daha kasvetli detayları onunla paylaşmak zorundaydım. Onun ve adamlarının bilmeleri gereken bazı şeyler öğrendiğimi söyledim.

Leğenin durduğu masada karşılıklı oturduk ve ona, odadan herkes ayrıldıktan sonra Komizar’ın bana yağdırdığı tehditlerden Konsey Kanadı Meydanı’ndaki çalıntı kargoya, Aster’le yaptığım konuşmadan Venda ordusunun kraliyet devriyelerini sistematik olarak katlettiğine dair var olan şüphelerime kadar her şeyi anlattım. Bir şeyler saklıyorlardı. Önemli bir şeyler.

Rafe başını iki yana salladı. “Her zaman Vendalı gruplarla çatıştığımız olmuştur ama bu dediğin farklı görünüyor. Bizim karşılaşmış olduğumuz gibi organize birliklere daha öncesinde hiç rastlamamıştım ama altı yüz adet silahlı askeri dahi, hazırlıklı oldukları sürece hem senin hem de benim krallığım rahatça bozguna uğratabilir.”

“Ya sayıları altı yüzden daha fazlaysa?”

Arkasına yaslanıp çenesindeki sakalları kaşıdı. “Bu dediğine dair henüz bir kanıt görmedik, ayrıca büyük bir orduyu iyi yetiştirebilmek için belli bir refah düzeyi gerekir.”

Dediği doğrudu. Morrighan ordusuna destek vermek için hazineyi musluk gibi akıtıyorlardı. Karşılaştığımız ordunun

bozguna uğratılabileceğine dair düşüncelerle içim biraz olsun rahatlamış olsa bile, şüphe tohumları hâlâ tamamen yok olmamışlardı.

Başka konulara geçerek ona *jehendradan*, boynuma tılsım takan adamla ölçülerimi alan kadınlardan bahsettim.

“Hiç umulmadık şekilde özenliydim, Rafe. Kibardılar hat-
ta. Buradaki diğer hiç kimseyle karşılaştırılamazlardı. Belki de
bana...”

“Sempati mi beslediler?”

“Hayır. Daha fazlası,” diyerek başımı salladım. “Belki de
bana yardım etmek istediler. Ya da bize?” Dudağımın kenarını
ısırdım. “Rafe, sana söylemediğim bir şey var.”

Kafası karışık bakışlarıyla bana doğru eğildi. Bu bakışlar
bana, Terravin’de verandaları süpürdüğüm zamanlarda, ağzım-
dan küçük ya da büyük ne çıkacak olursa olsun büyük bir dik-
katle dinlediği o günleri hatırlattı. “Ne?” diye sordu.

“Civica’dan kaçarken bir şey çaldım. Çok sinirliydim ve bu
yolla, beni evliliğe sürükleyen bazı kurul üyelerinden öç almak
istemiştim.”

“Mücevher mi? Altın mı? Venda’daki hiç kimsenin seni
ezeli düşmanlarından bir şey çaldığın için tutuklayacağını zan-
netmiyorum.”

“Çaldığım şeyin değerinin parasal olduğunu düşünmüyö-
rum. Sanırım daha çok, kendilerinden başka kimsenin görme-
sini istemeyecekleri türden bir şey; özellikle de benim. Krali-
yet Üstadı’nın kitaplığından bazı belgeler çaldım. İçlerinden
biri, *Venda Ezgisi* adında oldukça eski bir metin.”

Başını iki yana salladı. “Daha önce hiç duymadım.”

“Ben de öyle.” Ona Venda’nın, ilk hükümdarın karısı ol-
duğunu, kraliyetin onun adını aldığını söyledim. Kutsal Böl-

ge'nin duvarlarının tepelerinden aşağıdaki insanlara hikâyeler anlatıp şarkılar söylediğine ama deli ilan edildiğine dair söylentileri açıkladım. Ağzından çıkan kelimeler iyice saçmalasmaya başladığında, hükümdarın onu bir duvarın tepesinden ölüme ittiğinden bahsettim.

“Kendi eşini mi öldürmüş? Demek o zamanlar da en az şimdiki kadar barbarlarmış; peki bunun bizimle ilgisi ne?”

Duraksadım, o sözleri dışımdan söylemeye neredeyse korkuyordum. “Cam Lanteux’tan buraya geliş yolumuzda o metni çevirdim. Annelerin gözyaşlarıyla beslenen bir ejderhanın yükselişini anlatıyordu. Birinin ona meydan okumak için geleceğini anlatıyordu. Adı, *Jezelia*’ydı.”

Başını hafifçe yana yatırdı. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Belki de burada oluşum bir tesadüf değildir.”

“Uzun süredir ölü olan bir kadının ağzından dökülen eski bir şarkıya dayanarak mı söylüyorsun bunu?”

“Daha da fazlası var, Rafe. Kadını gördüm ben,” diye söyleyiverdim.

Benim de delirmeye başladığımı düşünüyormuş gibi, yüz ifadesi bir anda meraklıdan temkinliye döndü. “Sen, ölü bir kadını gördüğünü mü...”

Sözünü yarıda keserek ona koridorda, pervazda ve en son olarak geçitte gördüğüm kadını anlattım. Bana doğru uzanıp parmaklarıyla yakaladığı saç tutamımı nazikçe kulağımın arkasına attı.

“Lia,” dedi, “korkunç bir yolculuk atlattın ve içinde hapsoldüğümüz şu yer...” Başını iki yana salladı. “Kim olsa burada bu tür şeyler görürdü. Hayatlarımız her dakika tehlike altında. Ne zaman birinin içeri girip bizi...” Elimi sıktı. “Jezelia adı burada havayla su kadar bol bulunuyor olabilir. Ejderhaya ne

demeli? O bahsi geçen yaratık herkes olabilir. Kadın belki de gerçek anlamda, kanlı canlı bir ejderhadan bahsediyordu. Bu ihtimali hiç düşündün mü? Bir hikâyeden bahsediyoruz. Her krallık böyle hikâyelere, efsanelere sahiptir. Hem karanlık bir geçitte belli şeyler görmüş olman gayet anlaşılır bir şey. O kişi oradan geçen bir köle bile olabilir. Tanrılara şükür ki seni muhafızlara gammazlamamış. Sen bu vicdansız yerde tutsak olmayı hak etmiyorsun Lia; ben bundan eminim.”

“Ama burada bir şeyler oluyor, Rafe. Hissedebiliyorum. Git-tikçe daha da yaklaşan bir şey var. Cam Lanteux’da karşılaştığım yaşlı kadının gözlerinde gördüğüm bir şey. Duyduğum...”

“Kendi lütfunun seninle konuştuğunu mu iddia ediyorsun?” Ses tonunda tuhaf bir oynama, kuşkucu bir yaklaşım vardı; belki lütfu sahip olduğuma hiç mi hiç inanmıyordu. Daha önce bunun hakkında hiç konuşmamıştık. Belki de Morrighan’da dönüp dolaşan, yetersizliklerime dair dedikodular Dalbreck’e kadar ulaşmışlardı. Şüphesi onu dürtüyordu ama onu bunun için suçlayamazdım. Bana bile, düşüncelerimi dışımdan ifade ettiğim zaman gülünç geliyorlardı.

“Emin değilim.” Kendi lütfumu, Rafe’ye daha fazla bilgi verecek kadar bile anlayamıyor oluşuma sinirlenip gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ayağa kalkıp beni tekrar kollarının arasına aldı. “Sana inanıyorum,” diye fısıldadı.

“Yaklaşan bir şey var ve işte tam da bu yüzden artık buradan ayrılmamız gerekiyor.”

Başımı göğsüne yasladım. Ona sonsuza dek sarılmak...

Sence buradan tam olarak ne zaman ayrılacağımızı sana söyler mi?

Düşüncelerim, Finch’in bu iğnelemesiyle donup kaldılar. Kaden, aynı zihniyetle bana Venda’ya tam dönüş saatini de

doğru söylemezdi. *Sana güvenmiyorum, Lia*. Bunu belirtirken haklıydı da. Bu, Kaden’le oynamaya isteksiz olduğum bir oyundu.

“Gitmem gerekiyor,” diyerek onu iteledim. “Geri döndüğünde odada olmadığımı anlamaması lâzım.” Pelerinimi kapıp pencereye yöneldim.

Rafe beni durdurmayı denedi. “Tüm gün boyunca dışarıda olacağını söylemiştin.”

Şansımı zorlayamazdım ve açıklama yapmak için yeterli zamanım yoktu. Ayağımı tam pencere pervazına doğru atarken, anahtar deliğindeki tıkırtıyı duydum ve Rafe’nin oda kapısı ardına kadar açıldı. Sırtımı dış duvara dayadım ve oradan hızla uzaklaşmak yerine, kimin geldiğini duyabilmek için bir süre oyalandım. Calantha’nın sesiydi bu ve benimle konuştuğu tondan çok daha uysal, uzlaşmacı bir tonla konuşuyordu. Sonra, Rafe’nin bir prensten, arzularla dolu bir Temsilciye dönüşerek kadının elbisesine yaptığı iltifatları duydum.

Bölüm On Sekiz

KaSen

Öğle vakti, görevlerini bitirmiş olmanın verdiği rahatlıkla CeseT Çağrısı tepeciğinin eteklerinde gülüşen askerlerin aralarından geçtim. Asker grupları, eve hoş geldiğimi belirten nidalar atıyorlardı. Burada kaldığım süreden daha uzun süre buranın dışında olduğum için içlerinden birçoğu beni tanımasa da her biri namımı biliyordu. Hepsinin de tanıdıkları ya da başkalarından şanını duydukları Haşhaşı'yle ilgili söyleyecek bir şeyleri ardı.

“Eve ödülle döndüğünü duyduk,” dedi bir tanesi.

Savaş ödeneği. Eben, Lia'nın boğazını kesmek üzereyken ona Lia'nın, Komizar'ın ödülü olduğunu bizzat söylediğimi hatırladım. Bunu ona hiç düşünmeden söylememin nedeni, gerçeğin bu olmasıydı. Tüm savaş ikramiyesi, etrafına dağıtması ya da Venda'nın yararına kullanması için Komizar'a giderdi. Onu nasıl kullanabileceğimize karar vereceğim, dediğinde onu sorgulamak benim haddime değildi. Şüphesiz ki ona borçlu olan tek kişi ben değildim; tüm Venda ona minnettardı. Bize, daha önce hiç sahip olmadığımız bir şey bağışlamıştı. Umut.

Başımla insanlara selam vermeye devam ederek yürümeyi sürdürdüm; bunlar benim yurttaşlarımdı en nihayetinde. Dava arkadaşıydık, kardeşlik. Sadakat, her şeyin önünde gelirdi. Karşılaştığım hiçbir adam, bir diğerinden daha az işkence çekmemişti, hatta göğsümdeki ve sırtımdaki kanıtlara rağmen, içlerinden bazıları benden de fazla acı görmüşlerdi. Askerlerden çıkacak birkaç bayağı yorumu kaldırabilirdim.

Şuraya bak.

Kalabalığın içinden bir yorum daha yükseldi.

Haşhaşi.

Cam Lanteux boyunca güreşip durduğu minik güvercinini düşünürsek, oldukça zayıflamış olması normal.

Aniden durup gülümsemeleri hâlâ yüzlerinde olan üç adet askere baktım. Duruşlarını toparlayıp yüz ifadelerini değiştirene kadar bakmayı sürdürdüm. “Üç yoldaşınız ölmek üzere. Şimdi tutsaklarla alay edip gülüşmenin sırası değil.”

Bembeyaz kesilen yüzlerle birbirlerine baktıktan sonra yanımdan uzaklaşarak kalabalığın arasına karıştılar. Botlarımla nemli toprağı öğütterek yürümeye kaldığım yerden devam ettim.

Ceset Çağrısı, Tomack bölgesinin en ucunda bulunan bir tepeciğin adıydı. Onun hemen ardında, sık ağaç örtüsünün altına gizlenen vadide eğitim kampları yapıldı. Bundan on bir yıl önce, daha Komizar gücü eline almamışken; ne eğitilmiş askerler, ne eğitim kampları, ne tahıl hangarları, ne silah dövmek için kurulmuş bir cephane ne de tek bir ahırımız vardı. Tek sahip olduğumuz şey, eğer babalarından bir zanaat kaptılsa elleri zar zor ekmek tutan savaşılar ve hiçbir şeyden anlamayan kaba saba adamlardan ibaretti. Yalnızca yerli bölge nalbantları ham kılıçlar ve baltalar döverlerdi, onları da yalnızca güçleri yeten birkaç aileye satarlardı. Komizar, kendinden

önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yaparak valilerden büyük miktarlarda aşar vergisi almaya başladı. Valiler de buna karşılık olarak, kendi illerindeki bölge lordlarını aşar vergisine bağladılar. Venda toprak ve hayvancılık konusunda yetersizken, açlık konusunda en öndeydi. Komizar, Venda düşmandan daha güçlü olana kadar, her bir vatandaşın midesi dolana kadar günleri, ayları, yılları hesaplarken, güçlü mesajını tıpkı bir savaş davulu gibi en uzaktaki kulaklara çalarken hiçbir şey –özellikle de yeminlerine ihanet edip görevlerini asmaya meyleden üç adet korkak asker– Vendalıların kendilerinden ödün vererek attıkları temeli yıkamazdı.

Tepenin yukarısına giden kısacık yolu geçerek, beni bekleyen *chiev*darların yanlarına ulaştım. Nöbetçi bir ere işaret verildiğinde, nemli havanın içinde adeta asılı kalan üç uzun koçboynuzu sesi duyuldu. Aşağıdaki askerler aniden sessizleştiler. Tutsaklardan bir tanesinin hıçkırıkları geldi kulağıma. Üç tutsak da dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlanmış, başları önlerindeki tahta bloklara yerleştirilmiş ve sanki yüzlerine uzun süre bakmak, izleyenlerin midelerini bulandırabilirmiş gibi yüzleri siyah kukulelarla örtülmüş hâlde bekliyordu.

Herkesin onları görebilmeleri için, tepeciğin zirvesine yan yana dizilmişlerdi. Her birinin yanında, elinde güneşten parlayan, yeni cilalanmış baltalardan tutan ayrı bir cellat durmaktaydı.

“Başlıklarını çıkartın,” diye emrettim. Hıçkıran tutsak, başlığı çıkartılırken çığlık attı. Diğer ikisi, neden burada olduklarını anlamayan bakışlarla gözlerini kırıştırdılar. Kafaları karışmış gibiydi.

Acı çektiklerinden emin ol.

Yüzlerine baktım. Burunları yüzlerine pek uymuyordu ve cılız, titreyen göğüsleri henüz yapılanmamıştı.

Bana en yakın duran *chievdar*, “Gözcü?” dedi. Gözcü olarak, idamı yönetmek benim görevimdi.

Yanlarına doğru yürüdüm. Çenelerini yukarı kaldırdılar; korkmaları akıllıca, merhamet dilenmemeleri daha da akıllı-caydı.

“Görevinizden, nöbet yerinizden kaçmakla ve yoldaşlarınızı korumaya dair etmiş olduğunuz yemine ihanetle suçlanıyorsunuz. Arkanızda beş ölü bırakmışsınız. Her birinize soruyorum, bu suçları işlediniz mi?”

Hıçkırın kişi, bir anda ıstırap dolu feryatlara boğuldu. Diğer ikisi, yarı açık ağızlarıyla dediklerimi onayladılar. Bir tanesi on beşinden bile büyük değildi.

Sorumu, içinde bulundukları korku hâline rağmen itaatkâr bir şekilde, “Evet,” diyerek cevapladılar.

Aşağıdaki askerlere doğru döndüm. “Ne diyorsunuz, yoldaşlar? Evet mi, hayır mı?”

Hemfikir bağırtılar, gök gürültüsü gibi yankılandı.

Tek bir kelimenin ağırlığı, kesin ve karşı konulamaz bir güçle omuzlarıma binmişti. Bu üçünden hiçbirinin yüzü daha jilet bile görmemişti.

Evet.

Aşağıdaki her bir asker, yoldaşlarının her daim onun yanında olacağına, ne korkunun ne de ani bir isteğin hiç kimseyi görevinden caydırmayacağına inanmak istiyordu. Ölen o beş kişiden bir tanesi onların kardeşi, babası ya da arkadaşı olabildi.

Tam bu sırada, Komizar’ın veya onun Gözcü’sünün, tutsaklardan birinin boğazına çok derin olmayan bir çizik atma tercihi bulunuyordu. Kurbanı hemen öldürmeden kendi kanında boğulmasını sağlayarak sefaletini uzatacak kadar, diğer tutsak-

ların korkudan kusmalarını sağlarken izleyen herkesin zihnine mühürlenecek kadar derin olmalıydı yalnızca.

Hainler, merhameti hak etmez.

Chievdar bıçağını çekip bana sundu.

Bir bıçağa, bir aŗađıda bekleyen askerlere baktım. Eğer Şimdiye kadar yeterince sefalet grmedilerse, bunu gidip baŗka bir yerde izlemek zorundaydılar.

Hükümlü askerlere doğru döndüm. “Tanrılar size merhamet göstersin.”

Ve daha *chievdar* bu çabuk sona itiraz edemeden, hızlı bir baŗ iŗaretiyle hıçkırıklarına son verdirttim.

Bölüm On Dokuz

Kancalardan birinden kaptığım bir fener, karanlık geçitte önümü çok az aydınlatıyordu. Geldiğim onca yolu geri dönemedim. Her bir dönüşün sonrasında karşıma valilerle nöbetçi askerler çıkıyordu ve onlara yakalanmamak için hızlı dönüşler yapmalı, dar merdiven boşluklarına sinmeli ya da tünellerden bile dar olan sokak aralarına doğru deparlar atmalıyım. Şimdi de yolum, hiçbir yere çıkmayacak gibi görünen bu bodur geçide düşmüştü. Boştu, kasvetliydi ve hiç kullanılmıyor gibiydi.

Duvarlar ileride daralıyor, hava tadını alabileceğim yoğunlukta küf kokuyordu. Tam geri dönmeyi düşünürken aşağı doğru devam eden merdiven basamaklarına açılan bir kapı gördüm. Ölü bir yaratığın midesindeymişim gibi hissediyordum. Bağırsaklardan aşağı inmek isteyebileceğim en son şeyken, yine de adımımı attım. Kaden'in geceden önce odaya varacağından, benim bu gezintilerimden haberdar olmasından endişeleniyordum. Öyle bir ihtimalde odadaki döşeme kapağını kesin mühürlerdi.

Sürekli kıvrılan merdivenler, beni artık bu kasvetli şehirde alışmaya başladığım karanlığın içine çekerken, aşağı taraftan ani bir gürültü yükseldi ve basamaklar çökmeye başladı. Karanlığın içine yuvarlanmaya başladım; fenerim elimden düş-

müş, pelerinim vücuduma iyice dolanmıştı. Durabilmek için sürekli parmaklarımla duvarlara, basamaklara tutunmaya uğraşıyordum. Sonunda, oldukça sert bir darbeyle zemine çarptım. Düştüğüm yerde bir süre, bir yerlerimi kırmış olabileceğim ihtimalini düşünerek hareket etmeden yattım.

Duman ve yağ kokularını aşağıdan yukarı taşıyan soğuk hava burun deliklerime doldu. Loş ışık, yan duvardan aşağı süzülerek inen bir yarattığı andıran ağaç köklerini hafifçe aydınlatıyordu. Tepemde, yılan gibi birbirine dolanmış hâlde aşağı sarkan daha fazla kök vardı. Işık ve fener yağı kokusu olmasa, bir iblisin cehennem bahçesine düştüğüme emin olabilirdim. Hâlâ omuzlarımla göğsüme dolanmış hâlde duran pelerinime sarılı bir şekilde doğrulup pek yumuşak bir düşüş yaşamamış olan dizlerimi ovaladım. Pantolon yırtılmış, kan lekesi içinde kalmıştı. Kaden'in giysilerini yavaş yavaş parçalıyordum. Bunu ona nasıl açıklayacaktım? Ayağa kalkıp pelerinimi aşağı silkelediğimde bacağıma sert bir şey çarptı. Eğilip kumaşı avuçladım. Etek kısmına dikili sert bir şey vardı. O kısmı yırtarak açtığımda elime ince bir kâğıt tomarı düştü. Arasına küçük bir bıçak sıkıştırılmıştı.

Natiya! O olmalıydı. Dihara bu tür bir riski asla almazdı. Reena da aynı şekilde. Ama Natiya bana pelerini getirdiğinde çenesiyle yaptığı o cüretkâr hareketi hatırlıyordum. Pelerin katlanıp iple sımsıkı bağlanmıştı.

Kaden, dosdoğru sırt yatağımın içine konmak zorunda olacağından bahsederek pelerini Natiya'nın elinden çekip almıştı.

Bıçağı parmaklarımin arasında çevirdim. En fazla yedi santim boyunda, benim hançerimden daha ufak, daha ince bir aletti. Hem Natiya'nın minik elleri için hem de saklamak için mükemmeldi. Fırlatıldığında fazla zarar verebilecek özellikte olmasa da yakından kullanıldığında ölümcül olması muhte-

meldi. Kim bilir kimseye yakalanmadan bunu oraya dikmek için ne kadar hızlı hareket etmesi gerekmişti; bu kurnazlığına minnettar kalarak başımı salladım. Bıçağı botumun içine sokup rüzgârlı merdiven boşluğunda ilerlemeye devam ettim. Sonra, birkaç adımın ardından basamaklar bitti ve yumuşak, altın rengi bir ışık huzmesi, tıpkı bir hediye gibi beni karşıladı.

Odanın içine girerken nefesim kesildi.

Sıcacık, yağ gibi fener ışıklarıyla parlayan, beyaz taştan yapılma geniş bir mağaraydı burası. Yerden yükselerek uzayan, geniş bir alana yayılan düzinelerce kolon, tepede kemerler oluştuyordu. Merdiven boşluğunda gördüğüm türden ağaç kökleri, tavandan aşağı sütunlara ve duvarlara sarılarak iniyordu. Aralarından ufak üzüm asmaları sarkıyordu; tüm mekân, sarı renkli kaygan yılanlarla ürkütücü bir canlılık sergiliyordu. Bazı yerlerde cilalı mermerden, bazı yerlerde taştan oluşan zemin, belli köşelerde moloz yığınlarıyla doluydu. Kemerlerin arasında gölgelerin titreştiğini gördüğümde, uzakta yürüyen cüppeli figürleri fark ettim. Arkalarından bakmaya çalıştığım da karanlığın içinde kayboldular.

Kimdi bunlar ve burada ne işleri vardı? Pelerinime sımsıkı sarılıp hızla koşarak bir sütunun arkasına saklandım. Mağaranın içini daha geniş bir açıdan taradım. Neresiydi burası? Yerin altına yapılı muazzam büyüklükte tapınakları vardı.

Bir harabe. Eskiler'in yerin altına kazılmış harabelerinden birinin içindeydim.

Yaslandığım sütunun hemen arkasından üç adet cüppeli figür daha geçince, nefesimi tutarak sütuna daha güçlü yaslandım. Cilalı zeminin üzerinde sürünen ayaklarının alışılmadık bir şekilde yumuşak gelen seslerini dinledim. Hürmetin ve basının sesi bu. Temkinli olmayı aklımdan tamamen çıkarta-

rak ışığa doğru adım atıp kahverengi cüppelerinin eteklerinin zemini süpürüşünü seyrettim.

“Durun!” diye bağırdım, mağaranın içinde yankılanan sesimle.

Üçü birden aynı anda durup bana döndüler. Silahlarını çekmemişlerdi; elleri kolları kitapla dolu olduğu için çeke-
mezlerdi de zaten. Yüzleri, başlarına geçirdikleri kapüşonla-
rın gölgelerinde saklıydı; konuşmadılar. Öylece bana bakarak
bekliyorlardı. Adımlarımı istikrar ve güvenle atarak yanlarına
yaklaştım.

“Kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum,” dedim.

“Olduğumuz kişiyle,” diye cevapladı beni ortadaki.

Göğsüm sıkıştı. Venda dilini kusursuz konuşuyor olsa da o
söylediği bir çift kelimeye bile yansıyan bilgin hava, kelime-
leri sıralayışındaki farklılık bir şeyleri açığa veriyordu. Yaban-
cıydı. Venda’dan değildi. Yüzümü başlığımın gölgesinde tu-
tabilmek adına çenemi iyice aşağı indirdim. “Ben Komizar’ın
yolunu kaybeden bir ziyaretçisiyim.”

Bir tanesi dudak büktü. “Öyledir tabi.”

“Yüzünü saklamana bakılırsa o dediğine şüphe yok,” dedi
bir diğeri, kapüşonunu başından çıkartarak. Başının tepesinde
topuz yapılmış çetrefilli örgüleri, iki kaşının ortasında derin bir
kesiği vardı.

“Burası bir tür zindan mı?” diye sordum. “Burada tutsak
mısınız?”

Cahilliğime gülseler de istediğim bilgiyi verdiler. “Biz, bol
keseden ödüllendirilen bilgi tedarikçileriyiz. Bu canavarın mi-
desiyle ilgilenmek bizi yeteri kadar meşgul ediyor o yüzden
şimdi yoluna baksan iyi edersin.” Yukarı çıkan ikinci merdi-
veni izlememi söyleyerek, parmağıyla arka tarafımda kalan bir
yeri işaret etti.

Venda’da kendilerini geliştirmiş adamlar mı vardı? Düşüncelerim hâlâ kim ve neden soruları üzerinde yarışırken, gözlerimi onların üzerinden alamadım.

Tek kulaklı bir kediye kovalıyormuşçasına “Defol!” diye bağırdı biri.

Kendi etrafımda fırlıdak gibi dönüp beni görmediklerinden emin olduğum bir sütunun yanına kadar koştıktan sonra durup gölgesine saklandım. Kafam zihnimde dolup taşan sorularla zonkliyordu. Hangi bilginin tedarikçisiydi bunlar?

Ayak seslerini duyunca donakaldım. Bu sefer, öğle yemekleriyle ilgili bir şeyler mırıldanarak beş tanesi geçti yanımdan.

Bu canavarın midesiyle ilgilenmek bizi yeteri kadar meşgul ediyor.

Bu mağaraların içlerinde bunlardan oluşan koca bir ordu dolaşıyor olmalıydı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bu adamlarla ilgili hiçbir şey yerine oturmuyordu. Neyle bol keseden ödüllendiriliyorlardı? Aceleyle merdivenlere doğru fırlayıp basamakları ikiye üçer çıkarken mağaranın şekerli, dumanlı, pis kokusu aniden midemi bulandırdı.

Bölüm Yirmi

Duvarın üzerine oturup bu şehirdeki diğer her şey gibi bana tuhaf gelen ince, gri bulutlara baktım. Tüm gökyüzünü, eti yırtıp geçen dev pençeler gibi çizmişlerdi; aralarında pembe renkli şafak kanıyordu.

Aşağıdaki muhafızlar, artık buraya tünemiş hâlde etrafı izlememi kanıksamışlardı. Tuvaletteki döşeme kapağına geri dönüş yolunu bulamadığım ve oda kapım kilitli olduğu için, içeri tek giriş yolum pencereydi. Tam pencere pervazına varacakken muhafızlar beni durdurmuşlardı. Sanki asıl amacım odadan çıkıp durduğum yere ulaşmakmış, tek yapmak istediğim şey oraya oturmakmış ve ben içeriden henüz yeni çıkmışım gibi olduğum yere oturuvermiştim. Bağırış çağırışları beni olduğum yerden kıpırdatamayınca, kaçışın planlarım arasında olmadığına ikna olup daracak yeni mekânımda oturmama izin vermişlerdi.

Aslında gerçekten de içeri girmek istemiyordum. Kendime, burun deliklerimdeki dumanla sülfür kokusundan kurtulmaya ihtiyacım olduğunu telkin ettim. Her bir gözeneğime nüfuz etmişti sanki. Hastalıklı ve zayıf hissetmeme neden olan mağaralardaki o garip adamlarda bir şeyler vardı.

Walther'ın, aramızdaki en güçlü kişinin ben olduğumu söylediği zamanı hatırladım.

Güçlü hissetmiyordum; eğer öyleysem bile artık güçlü olmayı istemiyordum. Bu sorumluluktan kurtulmak istiyordum. Yeteri kadar şey yaşamıştım. Terravin'i istiyordum. Pauline'i, Berdi'yi, balık yahnisini istiyordum. Burası dışında başka her şeyi istiyordum. Hayallerimi geri istiyordum. Rafe'nin bir çiftçi olmasını, Walther'ın da...

Göğsüm, kalbim ağzımdan fırlayacakmışçasına hopladı. Bana bunu hissettiren her neyse kendimi zapt etmeye çalıştım.

Bir şeyler yaklaşıyor.

Mağarada karşılaştığım o değişik, bilge adamlardan sonra bu his kesinleşmişti.

Mantık sınırlarımdan uzakta, başıboş dolaşan parçaların varlığını ayrı ayrı hissedebiliyordum -*Venda Ezgisi*, kitaplar saklayıp bana bir duruşma şansı bile vermeden arkamdan kelle avcısı yollayan Şansölye'yle Baş Üstat... Bir de omzumdan silinmemeye inat eden kınam vardı. Dügün günü kaçışımdan da önce, çoktan hareketlenmeye başlamış olan bir şeylerin etkisi altındaydım.

Dügüne hazırlandığım gün artan şiddetli rüzgârı hatırladım. Kale içinde önüne çıkan her şeyi yıkarcasına esiyordu. Cereyanlı koridorlarda uyarıcı fısıltılar kol geziyordu. O zaman bile bu şey, kendisini bir şekilde hissettiriyordu aslında. *Dünyanın, bilinmeyi dileyen gerçekleri*. Ama bu, olacağına inandığımdan çok daha fazlasıydı. O gün, hayatımın öncesiyle sonrası hayal bile edemeyeceğim iki ayrı parçaya bölünmüştü. Başım, kaldıramadığı sorularla ağırmaya başladı.

Gözlerimi kapatıp, Cam Lanteux'u geçerken ilk işaretlerini hissetmeye başladığım lütfumla iletişim kurmayı denedim. Dihara, bana beslenmeyen lütfun zayıflayıp yok olacağından bahsetmişti ama böyle bir yerde, bir şeyleri besleyebilmek çok zordu. Yine de gözlerimi kapalı tutmaya devam ederek, o meş-

hur erme hâline ulaşmayı denedim. Ellerimi iki yanımda serbest bıraktım, kendimi omuzlarımdaki gerginliği yok etmeye zorladım, göz kapaklarımın ardındaki ışığa odaklandım ve Dihara'nın sesini yeniden kulaklarımda duydum... *Bu bilmenin dilidir, çocuk. İçindeki güce güven.*

Tanıdık bir şeyin içine doğru çekildiğimi hissettim, çayır-lardaki çimenlerin hisırtısını, nehrin şırıltısını duydum, yonca-ların kokusunu aldım, rüzgârın saçlarımı uçurduğunu hissettim ve sonra, tıpkı gece yarısı meltemi kadar hassas olan sessiz, uzaktan gelen bir melodi geldi kulağıma. Çaresizce duymak istediğim bir ses... Pauline. Pauline'in ettiği duaları duydum. O ıssız arazilerden geçerken sesimi onunkiyle birlikte yükselte-rek *Morrighan Kutsal Kitabı*'ndan bildiğim ilahileri okudum.

Bir adım daha kız kardeşlerim

Erkek kardeşlerim,

Sevgilim.

Yol uzun ama birlikteyiz biz.

Bir kilometre daha

Bir yarın kaldı şafağa,

Zalim olsa da bu yol, güçlüyüz biz.

İki parmağımı dudaklarıma götürüp yaşadığım anı evren kadar uzatabilmek dileğiyle bir süre öyle kaldıktan sonra elimi göklere kaldırdım. “Ve sonsuza kadar sürmeli,” dedim sessizce, “ebediyen.”

Gözlerimi açtığımda, aşağıda beni dinlemek için toplanmış küçük bir grup gördüm. İki tanesi benden çok az küçüktü; dualarımı yolladığım göklere samimi ifadelerle bakıyorlardı. Ben de gözlerimi onlar gibi yukarı çevirip, dualarımın yıldızların arasında çoktan kaybolup kaybolmamış olduklarını merak ettim.

Bölüm Yirmi Bir

Pauline

Aradan geçen üç günün ve iki notun ardından, Gwyneth hâlâ Şansölye’den herhangi bir cevap alamamıştı. Ben, Şansölye’yle Baş Üstat’ın Lia’ya olan davranışlarının sonucu onları sevmeyip onlara güvenmiyorken Gwyneth, bu durumda onların aranıp bulunacak en yerinde insanlar olduklarına beni ikna etmişti. Onlar, çok büyük ihtimalle Lia hakkında çeşitli sırlara sahip-tiler ve en önemlisi, onunla ilgili bilgi almakla en çok ilgilenecek kişilerdi. Asıl endişelenmemiz gerekenler kimliksiz oyuncular- dı ki içinde bulunduğumuz durumda, bu sıfat herkesi kapsamaktaydı.

“Kral hariç, güvenip güvenemeyeceğimiz kişilerin ne farkları var ki?”

“Terravin’deyken birileri Lia’nın boğazını kesme girişiminde bulundu, Pauline.”

Gwyneth’in bana dediği şeye inanmayan gözlerle bakarken, oturduğum yerde kalakalmıştım. Lia, boynundaki izin nedenini, bir kucak dolusu yakacak odunla merdivenlerden inmeye çalışırken düşmesi olarak açıklamıştı bana. Lia’nın, Mikael’in

ölümünden bu yana beni korumaya ne denli uğraşmış olduğu beni hüzünlendirdi. Kendi kederime o kadar boğulmuştum ki hiç onun yanında olamamıştım. Bu gerçekler, her şeye farklı bir açıyla bakmamı sağlamıştı. Hainler bile ilk olarak duruşmaya çıkartılıyorken, elbette ki kralın kızı da bu adaleti hak ediyordu. Birisi, ona mahkeme celsesi fırsatını tanımadan kızın canına kast etmişti. Tüm saraya, tüm kurula artık daha farklı gözlerle bakıyordum.

Gwyneth'in Şansölye'ye bu sabah erken saatlerde yollamış olduğu üçüncü not, ikinci saati buluşma kabulünü içeren bir anlaşmayla çabucak cevaplanmıştı. Gwyneth, bu notta Prenses Arabella'yla ilgili haberleri olduğunu belirtmişti.

Bu saatte içeride, en uzak köşeye sinmiş iki adet müşteri olmasına rağmen barda kimsenin göremeyeceği karanlık bir köşeye oturdum. Başlığımı yüzüme geçirip sarı saçlarımın her bir telini içeride tutmaya özen göstermiştim. Yüzümü kapıya döndüm ve çorbamdan bir yudum aldım. Gwyneth, odanın tam ortasında, iyi aydınlatılmış bir masaya oturmayı tercih etmişti. Ancak ve ancak ikinci plana geçeceğimize dair bana işaret verirse kimliğimi açığa vurarak şansölyeyle yüz yüze gelecektim. Buna gerek kalmayacağına emindim. Ona eşlik etmeme bile canı sıkılmıştı ama başka türlüünü kabul edemezdim. Beni ona güvenmemekle suçlamıştı; belki bana ajan olduğundan bahsettiği zaman bir anlığına duraksamış olabilirdim ama asıl korkum, Lia'ya yardım etme fırsatım doğduğunda bunu kaçırmakla ilgiliydi.

Şansölye geldiğinde yanında ne bir muhafız ne de başka biri vardı. Bar penceresinin önünden geçerken Gwyneth'e başıyla selam verdi. Gwyneth'de en ufak bir gerginlik belirtisi görünmüyordu; artık onun birçok yönden Lia'ya benzediğini anlamaya başlamıştım. Kendi korkularını çelikten bir kabın içinde tutuyormuşçasına gereğinden fazla iyi saklıyordu ama

yine de korkuları oradaydılar, hem de tıpkı benim, dizlerimin üstünde titreyen ellerim kadar gerçek ve güçsüzdüler.

Mekânın içinde ağır adımlarla ilerledikten sonra Gwyneth'in tam karşısına oturdu. Pelerini sadeydi ve parmaklarına taktığı her zamanki incik boncukları bugün ona eşlik etmiyordu. Bu sefer dikkat çekmek istemiyordu. Sandalyesine oturup hiçbir şey söylemeden Gwyneth'e baktı. Gwyneth de aynı şeyi yaptı. İkisini de oturduğum yerden çok net görebiliyordum. Ortalarına çöken tuhaf sessizlikte, nefesimi tutup ikisinden birinin konuşmaya başlamasını bekledim ama ikisi de durumdan rahatsız değil gibiydiler. Nihayet Şansölye, tenimin karıncalanmasına neden olan o tanıdık ses tonuyla konuşmaya başladı.

“İyi görünüyorsun,” dedi.

“Öyleyim.”

“Çocuk?”

Gwyneth'in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. “Ölü doğdu,” diye cevapladı adamı.

Adam duyduğunu başıyla onaylayıp söylenen şey kendisini rahatlatmış gibi derin bir iç çekişle sandalyesine yaslandı. “Çok şükür.”

Gwyneth'in sakın tavrı daha da duygusuzlaştı ve tek kaşı yay gibi havaya kalktı. “Aynen. En iyisi oldu.”

“Aradan yıllar geçti,” dedi adam. “Birden bire yeniden mi bilgi toplamaya başladın?”

“Paraya ihtiyacım var.”

“Görelim bakalım, bana vereceklerinin bir değeri var mıymış?”

“Prenses Arabella kaçırılmış.”

Adam güldü. “Bundan daha iyisini yapmalısın. Benim kaynaklarım, öldüğünü söylediler. Şanssız bir kazaya kurban gitmiş.”

Maşrapa elimden kayınca tüm çorbam masaya döküldü. Gwyneth, beni görmezden gelmek için gözlerini kıstı. “O zaman kaynakların yanılıyor,” dedi. “Vendalı bir Katil tarafından tutsak alınmış. Adam, kızı kendi krallığına götüreceğini söylemiş olsa da amacını bilmiyorum.”

“Herkes Venda’nın tutsak almadığını bilir. Formdan düşmüşsün. Sanırım konuşmamız burada bitti.” Sandalyesini arkaya doğru itip ayrılmak üzere ayağa kalktı.

“Bu bilgileri ilk elden, onun hizmetlisi Pauline’den aldım,” diye çabucak ekledi Gwyneth. “Kaçırılmaya o şahit olmuş.”

Şansölye adımlarını durdurdu. “Pauline mi?” Yerine geri oturdu. “Nerede o?”

Başımı iyice aşağı indirerek yutkundum.

“Saklanıyor,” dedi Gwyneth. “Ülkenin kuzeyinde bir yerde. Tam bir korkak fare ama son parasını buraya gelip Prenses Arabella’ya yardım dilenmem için bana verdi. Bana Vekil’le konuşmamı söylese de sonuçta bir geçmişimiz olduğundan dolayı sana geldim. Senden daha dişe değer bir şeyler koparabilirim diye düşündüm. Pauline, hizmetimin karşılığını bollukla mükâfatlandırılarak alacağıma söz verdi. Eminim ki kral da, kraliçe de prensesin bu düşüncesizliğine rağmen, onun geri dönmesini çaresizce bekliyorlardır.”

Adam, Gwyneth’e benim kale içinde dolanırken gözlerinde her daim gördüğüm o bakıştan atıyordu ama bu sefer, sanki Gwyneth’in ağzından çıkan her bir kelimenin doğruluk payını kafasında tartıyormuş gibi, daha da keskinleşmişti o tanıdık bakışlar. Nihayet pelerininin içine elini uzatarak, masanın üzerine küçük bir kese fırlattı. “Kral ve kraliçeyle ben konuşurum. Bundan, başka kimseye bahsetme.”

Gwyneth, keseyi masadan kaldırıp eliyle ağırlığını tartarken gülümsedi. “Oldu bil.”

“Seninle tekrardan çalışmak güzel, Gwyneth. Nerede kalıyorm demıştin?”

“Ona dair bir şey söylememiştim.”

Adam eğildi. “Soruyorum, çünkü daha önceleri yaptığım gibi sana daha konforlu konaklama yerleri sunabilirim.”

“ok cömertsin. nce kral ve kraliçenin ne dediklerini öğreneyim, sonra kalacak yeri aramızda konuşuruz.”

Sayırsız taverna müşterisiyle konuşurken yaptığını gördüğüm gibi başını yana eğip kırpiklerini kırptıştırarak gülümsedi. Adam bardan ayrıldığındaysa, yüzünün her yerini bir tabaka gibi saran ter damlacıklarıyla sandalyesine yaslanışını izledim. Elini alnına götürüp nemli saçlarını sildi.

Ona doğru yürüdüm.” İy misin?”

Başını evet anlamında salladı ama gözle görülür şekilde titriyordu. Çocuğun konusu aıldığı andan itibaren, Gwyneth’in her bir hareketinin daha gergin olduğuna şahit olmuştum. “şansölye’den bir çocuğun mu vardı?”

Gözlerini fke kapladı. “l doğdu,” dedi sertçe.

“Ama Gwyneth...”

“l doğdu dedim sana! Kes şu konuyu, Pauline.”

İstedğini söyleyip istediği gibi davranabilirdi ama ben gerçeği biliyordum. şansölye’ye o kadar güvenmiyordu ki adama kendi çocuğunun varlığından bile bahsetmemişti.

Ertesi gün, hana bir paket geldi. Hanın kurye servisi yerine direkt Gwyneth’in eline ulaştırılmıştı. Bir nceki günden daha büyük, parayla dolu yeni bir keseyle bir not vardı içinde.

Bahsettiğin hususları ilgili taraflara bildirdiğimde, bana konuyla ilgili bir meraklarının bulunmadığını belirttiler. Tüm şehir Prenses Greta'nın yasını tutarken, bu konunun olduğu gibi kalmasının en iyisi olacağını; şu an, Prens Walther ve onunla birlikte kaybolan askerlerle ilgilendiklerini söylediler. Zahmetlerinin ve sağduyunun karşılığını kesede bulabilirsin.

Kral ve kraliçe, kendi kızlarına sırt mı dönmüşlerdi? Konunun olduğu gibi kalması? Kızın barbarların elinde işkence görüp öldürülmesinden mi bahsediyorlardı gerçekten, bunu söylerken? Okuduklarıma inanmayarak başımı salladım. Kendi kızlarını terk edeceklerine inanmıyordum ama sonra, yas kelimesi beni vuran şey oldu.

Çekilen direncimle yatağın üstüne oturup suçluluk duygusuna boğuldum. Tabii ki yasın önemini anlıyordum. Lia'ya beslediğim endişe, Greta'nın yaşadığı trajediyi ve Lia'nın en başta bu olay yüzünden Civica'ya geri dönme girişiminde bulunmuş olduğu gerçeğini bana tamamen unutturmuştu. Buz deposunun arka tarafındaki çamurların içinde tepinirken Walther'ın gözlerine oturan o bakışlar gözlerimin önüne geldi tekrar. Bakışlarındaki o korku... Lia'nın tanıdığımız, bildiğimiz erkek kardeşinden çok, ruhsuz bir bedene benziyordu. En azından ben Mikael'in ölümüne şahit olmamıştım. Cesurca savaşırken öldüğünü Lia'dan duymuştum. Şimdi ise onun da Kaden gibi ruhsuz bir barbarın boğazına hedeflediği okla ölüp ölmemiş olduğunu merak ediyordum. İçime dolan kederi hissederek kollarımı karnıma doladım.

“Buradan ayrılmamız lazım,” dedi Gwyneth. “Hemen.”

“Hayır,” diye karşı çıktım. “Buradan sırf kralla...”

“Civica'dan bahsetmiyorum. Bu handan. Bu köyden. Şansölye kaldığım yeri bulmuş. Ulağa rüşvet vermiş olmalı. Şu an

ya beni bekliyordur ya da başka isteklerle kapımıza dayanmak üzeredir. Seni bulması uzun sürmez.”

Daha fazla tartışmadım. *Nerede o?* diye sorarken sesinin tonunu duymuştum. Pek de iyiliğim için kaygılanıyor gibi bir ton barındırmıyordu.

*Saldırıldığında Ejderha,
Olmayacak merhameti,
Aç bir eğlenceyle,
Geçirecek dişlerini.*

Venda Ezgisi

Bölüm Yirmi İki

Aster, Yvet ve Zekiah, arkamda kıyafetleri düzenliyorlardı. Hazır olana kadar bakmamamı söylemişlerdi. Aklım hâlâ başka bir yerde olduğu için dediklerini yapmam zor olmamıştı. Göğsüme binen ağırlıktan kurtulamıyordum. Rafe'yle Kaden'den, Şansölye'yle Kraliyet Üstadı'na, hatta anneme kadar karşılaştığım herkes aldatmacaya boğulmuş gibiydi; Kutsal Bölge'de bile yerin altındaki mağaralar, buraya ait olmadıkları belli olan tuhaf adamlarla dolup taşıyordu. Görüldüğü gibi olan tek bir şey var mıydı acaba bu hayatta? Geceyi geçirmek için yuvalarına dönen kuşların uçuşlarını izledim pencereden. Canavarın pullu, taştan zırhı dinlenmeye hazırlanıyor, çentikli sırtının silueti, gittikçe daha da kararan ufkun gölgelerine çekiliyordu. Gecenin tatsızlığı, ondan da tatsız olan bir şehrin üzerine çöküyordu.

Pantolonumu birisinin çekiştirdiğini hissedince, bana arkamı dönebileceğimi söyleyen Yvet'le göz göze geldim. Yvet, Aster'le Zekiah'ın tam ortalarına doğru koşturup aralarındaki yerini alınca üçü birden, gururlu askerler gibi aynı anda hazır ola geçtiler. Aster'in gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Ne oldu, Hanımefendi? Yanaklarınız al al olmuş."

Yüzleri düşüncelerimi durduran şey oldu; masumiyet, bekleyiş, is lekeleri, ekmek kırıntıları, açlık, umut... Bu şehirde az da olsa gerçek ve doğru olan bir şeyler vardı.

“Hanımefendi?”

Yanaklarımı ellerimin arasına alıp gülümsedim. “İyiyim, Aster.”

Kaşlarını havaya kaldırıp yatağın üstünü işaret etti. Gözlerim yataktan, sırasıyla varile, büyük sandığa, sandalyeye doğru kaydı.

Başımı iki yana salladım. “Bugün aldıklarım bunlar değil.”

“Bunlar tabi! Bakın, işte orada, sandalyede. Binicilik için gömlekle pantolon, tıpkı istediğiniz gibi.”

“Ya diğerleri? Bunlar çok fazla. Verdiğim o kadarcık para...”

Aster’le Zekiah ellerimden tutup beni yatağın bulunduğu tarafa çekistirdiler. “Effiera, Maizel, Ursula ve daha başka bir yığın insan, bunları size yetiştirebilmek için tüm günlerini harcadılar.”

Kalbim kanatlanacak gibi oldu; giysilerden bir tanesine dokunmak için elimi uzattım. Öyle süslü püslü ya da iyi kumaştan yapılma bir şey değildiler, hatta bunların tam tersi özelliklere sahiptiler. Dokunduğum elbise, üzerine dikili yamalardan, ormanın boğuk yeşiline, kırmızısına, kahverengisine boyalı yumuşak derilerden, kürk şeritlerden, bazı bölgelerden yerlere kadar gelişigüzel sarkan yırtık pırtık kumaşlardan oluşuyordu. Yutkundum. Şüphesiz ki Venda’ya özgü şeylerdi bunlar ama içlerinde başka türden bir şey daha barındırıyorlardı.

Aster kıkırdadı. “Beğendi,” dedi diğerlerine.

Kafa karışıklığıyla, başımı evet anlamında salladım. “Evet, Aster,” diye fısıldadım. “Çok beğendim.” Yvet ve Zekiah’ın

tam karşılarından onlara bakabilmek için dizlerimin üzerine çöktüm. “Ama neden?”

Yvet’in sönük gözleri açılıp sulandılar. “Effiera senin ismini çok sevdi. Böyle güzel bir isme sahip herkesin güzel kıyafetleri hak ettiğini söyledi.”

Aster’le Zekiah, Yvet’e endişeli birer bakış fırlattılar.

Gözlerimi kısıp teker teker hepsine baktım. “Ve?”

“Yaşlı Elder Haragu, şurasında hâlâ tek bir dişinin olduğu zamanlarda, yani çok uzun zaman önce bir rüya görmüş,” dedi Aster, parmağıyla ön dişine tıklatarak, “ve o zamandan beri de onun hakkında konuşmayı hiç bırakmamış. Yaşadığı onca yıldan sonra kafasının pek de yerinde olduğu söylenemez ama Effiera, onun senin gibi uzaklardan gelen birini anlattığını söyledi. Bu kıyafetleri...”

Zekiah, Yvet’in arkasından uzanarak Aster’i çimdikledi. Aster konuşmaktan vazgeçip bir anda sustu. “Yalnızca bir hikâye,” dedi. “Ama Elder Haragu bıkip usanmadan, her seferinde en başından anlatmaya bayılır. Bilirsin işte.” Aster, eliyle başına vurup gözlerini yuvalarında çevirdi.

Ayağa kalkıp alt dudağımı ısırdım. “Effiera’ya tüm bu giysilerin parasını ödememin hiçbir yolu yok. Bunları sizinle beraber geri...”

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunlar geri gidemez,” dedi Aster yavaştan endişesini göstermeye başlayarak. “Effiera bunların hediye olduklarını söyledi. Bu kadar. Ona, rüzgâra yollayacağınız bir öpücükten daha fazlasını borçlu değilsiniz. Ayrıca bunlardan hoşlanmazsanız çok incinir. Gerçekten çok fazla emek...”

“Aster, yeter. Konu elbiseler değil. Gerçekten çok güzeller. Fakat...” Sevinçli hâllerinden çıkıp hayal kırıklıklarıyla dolu çizgilere bürünen yüzlerine bakıp bu kıyafetleri reddettiğim

takdirde Effiera'yla diğ er terzi kadınların da aynı şekli alacak olan yüzlerini hayal ettim. Teslim olur gibi yaparak ellerimi havaya kalırdım. “Pekâlâ, endişelenmeyin. Kıyafetler bende kalacak.” Yüzleri yeniden pırlıladı.

Odadaki her bir boş alanı dolduruyor olan kumaş sergisine baktım. Elbiseleri birer birer kaldırıp parmaklarımı kumaşın, k  rk  n, zincirlerin, kemerlerin, dikişlerin, eteklerin üzerlerinde gezdirdim. Sadece güzel değıllerdi, aynı zamanda nedenini anlayamadığım bir hakkaniyet hissi açılıyorlardı bana. İlk elim aldığım, deri yamalarla dikili olanına tekrar döndüm. Bir kolu uzun, diğ er kolu omza kadar açıktı. “Bu gece bunu giyeceğim.”

Aster'le Yvet giyinmeme yardım ettiler. Zekiah, çekinerek arkasını dönüp Kaden'in tahta kılıçlarıyla haşır neşir oldu. Ben üzerimde taşıdığım tek kemiği boynuma asarken, Yvet minik elleriyle k  rk şeritleri b  zd  . Odanın kilidi tıngırdadığında Aster elbişemin arkasını bağlıyordu. Hepimiz birden irkilip kimin gireceğini beklemeye başladık. Kapı ardına kadar açıldı ve içeri Calantha girdi. Zekiah, elindeki kılıcı yere düşürüp Aster'in yanına koştu.

Calantha, tek gözüyle beni baştan aşağı s  zd  .

Sonra   ocuklara baktı. “  ıkın dışarı,” dedi sessizce. Kadının yanından dışarı doğru fırlayıp ağır kapıyı arkalarından kapattılar.

Bana, Kaden'den beni Kutsal Bölge'ye götürmek için emir aldığını söyledi. Ellerini beline atıp yanıma daha da yaklaşarak, giysime bir de yakından göz gezdirdi. Effiera'nın benim için yaptığı elbiseyi gururla giydiğimi sergilemek için   neni

havaya kaldırdım. Giysi üstüme kusursuz bir şekilde oturmuş olsa da Calantha beni kibirli, küçümseyen bir tavırla inceliyordu.

“Bu Komizar’m pek hoşuna gitmeyecek.” Yüzü belli belirsiz bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Bu da seni mutlu mu ediyor? Bana olan nefretinin daha da alevlenmesini mi arzuluyorsun?”

Elbisenin bir kenarından tutup yumuşak deriyi parmaklarının arasında geçirdi. “Şu an ne giyiyor olduğundan haberin var mı, Prenses?”

Kalbimdeki pırpırlanma kendini bir kez daha hissettirdi. “Bir elbise,” dedim emin olamadan. “Yamalardan yapılmış oluşuna karşın el yapımı, çok güzel bir elbise giyiyorum.”

“Bu, Venda’nın en eski klanının elbisesi.” Açıkta kalan omzuma baktı. “Bir iki küçük değişiklikle. Birçok elden, birçok haneden geçen bu elbiseye layık görülmek bir onurdur.” Odadaki diğer kıyafetlere bakmak için kendi etrafında döndü. “Meurasi klanı tarafından hoş karşılanmışsın. Bu olayın, Konsey’deki sayısız insanın öfkesini harmanlayacağı kesin.”

İç çekti; benim çekeceklerimden hoşnut olduğunu gösterdiği o klasik bakışıyla bana son bir kez daha baktı. “Hem de bayağı fazla insanın,” diyerek dalgasını geçip kapıya doğru yöneldi. “Hazır mısın?”

Bölüm Yirmi Üç

Rafe

“Botlarını giy, Temsilci. Komizar seni beslemem gerektiğini söyledi.”

Nihayet, ikimiz odamda yalnızdık ve ellerim artık bağlı değildi.

Bu, Cam Lanteux'ta geçirdiğim her gece hayalini kurduğum bir fırsattı. Hareket etmeden ona baktım. O, yan tarafında taşıdığı silahını çekmeden üzerine çullanabilirdim.

Kaden sırtıttı. “Hadi benim silahımı aldın diyelim, sence değer mi? Dikkatli düşün. Malich ve onun gibi yüzlercesiyse Lia'nın arasında bariyer görevi gören tek şey benim. Yerini unutma.”

“Kendi hemşerilerini küçümsüyor gibi bir hâlin var.” Omuz silktim. “Ne yalan söyleyeyim, ben de onlara aynı gözle bakıyorum.”

Sallanarak yanıma yürüdü. “Malich iyi bir askerdir ama birine mağlup olursa gazez beslemek âdetidir. Özellikle de ye-

nildiği bu kişi yarı boyutunda biriyse. Bu yüzden eğer kendini biraz olsun...”

Botlarımı elime alıp oturdum. “O kıza şu kadarcık bir ilgim yok.”

Ciğerlerine derin bir nefes çekti. “Eminim öyledir.” Masaya doğru yürüyüp Lia’nın birkaç saat önce yudumladığı kadehi kaldırdı. Başparmağını kadehin ağzında gezdirip bana şöyle bir baktıktan sonra bardağı geri yerine koydu. “Madem kıza ilgin yok, o zaman aramızda bir dava da yok öyle değil mi? Burada olmanın tek sebebi sevgili prensinin işlerini yürütmek.”

Botumun deri bağcıklarını hızla çektim. Neredeyse bir yaz mevsimi boyunca aynı ahırda bu adamla birlikte kalabilmiş olduğumuza inanması zordu. Su pompasının yanındaki ilk el sıkışmamızdan itibaren aramızdan hiç yok olmayan gerginliğe rağmen, nasıl olmuştu da onca zamanı birbirimizi öldürmeden geçirebilmiştik? Sven, her zaman içgüdülerini dinle, derdi. Bunu yapmış olabilmeyi ne çok isterdim. Dansta aralarına girmek yerine şunun boğazını...

“*Chimentra*. Kullanışlı bulabileceğin bir kelime,” dedi. “Ne Morrighan ne de Dalbreck dilinde bunun yerini doldurabilecek türden bir kelime yok. Dilleriniz o kadar benziyor ki; bir krallıktan doğan başka bir krallık... Bizim krallığımız, kelimelerimiz de dâhil her şey için mücadele verdi. Bu kelime, Leydi Venda’dan ve onun kulaksız, iki ağızlı bir yaratıkla ilgili anlatmış olduğu bir hikâyeden gelir. Bir ağız, diğerinin söylediği hiçbir şeyi duyamaz ve bir süre sonra kendi yalanlarıyla boğulup ölür.”

“Yalancılık için başka bir kelime demek... Neden böyle bir kelimeye bu kadar ihtiyacınız olduğunu anlayabiliyorum. Her krallığın olmaz.”

Bana arkasını dönmeye korkmadan pencereye doğru yürüyüp dışarı baksa da tek eli her daim hançerine yakın duruyordu. Dar pencereyi, genişliğine değer biçiyormuş gibi bir süre gözlemledikten sonra tekrar bana döndü. “Prens Venda’ya yolladığı acil mesajın tam da Lia’nın ayaklarının buraya bastığı zamanın hemen sonrasına denk gelmiş olmasını hâlâ ilginç buluyorum. Sanki bizi takip etmişsin gibi. Yanında bir kortej olmadan, tek başına gelmiş olman da çok ilgi uyandırıcı. Siz naif saraylılar genelde sürü hâlinde yolculuk yapmaz mıydınız?”

“Önemli haberi tüm kurulun duymasını istemediğimiz zamanlarda öyle yapmayız. Prens, babasının kurulunun yerine geçireceği yeni kurulu toplama çalışmalarına çoktan başladı ama planlarla ilgili onlara bile en ufak bir ipucu kaçırsak, elbette ki bozmak için her şeyi yapacaklardır. Prenslerin bile hükmettikleri güçte bir sınır vardır. En azından kral unvanını alacakları zamana dek.”

Prensler ve krallarla ilgili bu konuşmadan pek etkilenmemişçesine omuz silkti. Diğer botumu da ayağıma geçirip ayağa kalktım. Abartılı bir el hareketiyle benim önden çıkmamı işaret etti. Birlikte koridorda yürürken, “Konakladığın yeri sevdin mi?” diye sordu. İçindeki büyük boy yatağıyla, kuş tüyü şiltesiyle, cibinliğiyle, halılarıyla, duvar kilimleriyle ve içi kalın, yumuşacık kumaşlı cüppelerle dolu gardırobuyla gerçekten lüks bir odaydı. Parfümlü yağlar, dökülmüş şarap gibi, düşünmek istemediğim birçok değişik kokuyla doluydu.

Kaden, sessizliğime homurdandı. “Komizar’ın favori konaklama yerlerinden biridir; kadın konuklarını kendi odasında ağırlamaktan pek hoşlanmaz. Sanıyorum ki fırfırlı Temsilci çocuğun burada rahat edeceğini düşündü. Öyle de görünüyor.” Yürümeyi bırakıp bana döndü. “Benim odam bundan çok daha sade de olsa Lia, içinde gayet mutlu gibi. Anlatabiliyor muyum?”

Göğüs göğüse geldik. Oynadığı oyunu biliyordum. “Gerçekten de beni kışkırtarak üzerine saldırtmana, boğazımı kesmen için sana fırsat vereceğime inanıyor musun?”

“Boğazını kesmem için bir gerekçeye ihtiyacım yok. Ama sana şunu söyleyeyim. Eğer Lia’nın yaşamasını istiyorsan ondan uzak dur.”

“Şimdi de beni onun ölümüyle mi tehdit ediyorsun?”

“Tabii ki ben öldürmeyeceğim. Ama eğer Komizar ya da Konsey’den herhangi biri, ikinizin birlikte planlar yaptığınıza dair en ufak bir ipucu bile yakalayacak olurlarsa Lia’nın başını ben bile kurtaramam. Unutma, yalanlarınızın hâlâ ortaya çıkma ihtimali var. Onu da kendinle beraber aynı çukurun içine çekme. Ve unutma, dün gece beni sana tercih etti.”

Öne doğru atılıp onu taş duvara çarptığımda bıçağını çoktan boğazıma dayamıştı. Gülümsedi. “Bu da merak ettiğim başka bir konuydu,” dedi. “Kütük güreşi oyununda bana yenilmiş olsan da hamlelerin janjanlı, tombalak bir kurul şekerlemesinden çok, iyi eğitilmiş bir askerinki kadar iyi.”

“Belki de yeterli sayıda kurul şekerlemesiyle karşılaşmamışsındır.”

Bıçağını indirdi. “Belki de.”

Kutsal Bölge’ye giden koridorun geriye kalanını hiçbir şey konuşmadan adımlasak da sözcükleri kafama takılmamış değildi. *Onu da kendinle beraber aynı çukurun içine çekme... Birlikte planlar yaptığınıza dair en ufak bir ipucu...*

Kaden o ipin ucunu çoktan yakalamıştı. Nasıl yaptığını anlayamasam da bu herifle birlikte, tüm o yabanileri aramızda bir şey olmadığına ikna edebilmek için bundan daha iyisini yapmam gerekiyordu. Kelimelerinin mantıklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordum; eğer gerçek kimliğim ortaya çıkarsa Lia’yı kendimle birlikte harcayamazdım.

Bölüm Yirmi Dört

Meurasi klanı tarafından hoş karşılanmak.

Korkmam gerektiğinin farkındaydım. Bu hoş karşılanma büyük bir öfkeyi ateşleyecekti ve Konsey'in nefretini daha fazla alevlendirmek, kaldıramayacağım bir ihtimaldi.

Ama hoş karşılanmıştım. Bunu hissediyordum da. Bu gerçeğe sırtımı dönemezdim. Bedenimi saran her santim dikişte, her parça deride bunu hissediyordum. Tuhaf bir eksiksizlik hissiydi. Küçük Yvet, Effiera'nın adımı çok sevdiğini söylemişti. Kutsal Bölge duvarlarının dışında da Jezelia isminin duyulmuş olması mümkün müydü? Başka bir kıza verilen alelaide bir isimden ziyade, nesilden nesile geçen unutulmuş bir şarkıdan bu isme aşına olan Vandalılar var olabilir miydi?

Calantha'nın, Konsey'dekilerin öfkelerinden bahsederken, konuyu kendi çıkarı için abartmış olma ihtimalini düşündüm. Geçen gece, Rafe'ye en az Komizar kadar ilgiyle yaklaştığına bizzat şahit olmuştum; bu ilgisinin sebebinin çok daha farklı olduğu şüphe götürmez bir gerçektir tabii.

"Devam et." Calantha beni arkamdan dürtükleyerek öne doğru itti.

Kutsal Bölge'deki geniş salonun içine doğru yürüdüm. Gürültülü ve kalabalık olduğu için aradan fark edilmeden geçebileceğimi düşündüm ama tam o sırada valilerden biri beni görüp ağzındaki birasını her yere püskürttü. Neredeyse boğuluyordu. Bir *chievdarın*, kısık sesle küfrettiğini duydum.

Mekâna vardığım haberi, oradan oraya ciyaklayarak koştu-ran bir domuzla aynı hızda yayılmıştı. İnsanlar, beni gördükçe diğerleri de görebilsin diye yolumu açıyorlardı. Bir grup asker kenara çekildiklerinde Kaden ve Rafe beni gördüler. Salonun diğer ucundaki bir masada oturmaktaydılar; ben yanlarına yaklaşıırken yavaşça ayağa kalktılar. Sanki tasma-sını koparan vahşi bir yaratık onlara doğru koşuyormuş gibi, ikisi de şaşkın ve temkinli görünüyorlardı. Rafe giydiğim yamalı giysinin anlamını bilmediğinden dolayı ondaki ifadenin nedenini anlayamamıştım.

Tenime sımsıkı oturan, rahat, yumuşak deriyi hissederek ilerlemeye devam ettim. Omzumdaki kınayla ilgili fısıltılar ve birkaç edepsiz beğeni sözcüğü geldi kulağıma. Dün gece gördükleri o pis, asil canavar değildim artık. Neredeyse onlardan biri gibi görünen, fark edilir birine dönüşmüştüm. Venda'nın en eski klanına kadar uzanan tarihlerinin bir parçasıydım.

Malich ve diğer iki *Rahtan*, “*Jabavé*,” sözüyle yolumu kestiler. “Morrighan kahpesi ne giyiyor böyle?” Bıçaklarını, üzerimdeki kumaşı kesip benden almaya niyetlenmişler gibi havada tutuyorlardı. Belki de kesmek istedikleri şey bendim.

Bakışlarımı donuklaştırdım. “Çok cesurmuşsunuz,” dedim. “Şimdi de çektiğiniz bıçaklarınızla mı yaklaşıyorsunuz yanıma?” Bakışlarımı yavaşça Malich'in yaralı yüzüne doğru kaydurdım; tırnak izlerimin yerleri hâlâ belliydi. “Ama sanıyorum ki bu korkunuzun sebebi anlaşılır.”

Malich bana doğru daha ilk adımını atarken Kaden birden yanımızda bitip onu yana doğru itti. “Komizar ondan ne giy-

mesini istediye onu, yani buraya münasip giysileri giyiyor. Komizar'ın emirlerini mi sorguluyorsun?"

Malich'in bıçağın etrafında sıkıdığı parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Emirler olsa da olmasa da gözlerindeki intikam duygusu, atılmaya hazır bir ok gibi alev alev yanıyordu. Yüzünde tırnak izlerimi taşıdığı gerçeği hatırlandığı sürece de yanmaya devam edecekti. Diğer iki *Rahtan*, Kaden'le kısa süre bakıştıktan sonra bıçaklarını kınlarına soktular. Aynı şeyi ne kadar gönülsüzce de olsa Malich de yapınca, Kaden kolumdan tutup beni masasına çekti.

Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Asla öğrenmeyeceksin, değil mi?" dedi.

"Umarım," diye cevapladım.

"Ne giydiğinin farkında mısın?"

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Bugün aldığımız şeyler bunlar değil."

"Ama Effiera'nın gönderdiği şeyler bunlar."

"Tanrıların aşkına, otur ve konuşma."

Görünüşe bakılırsa o da bir şeyleri asla öğrenmeyecekti.

Kaden'in sol tarafına oturdum. Rafe ise onun sağında oturuyordu; Kaden'in onu gözetleyeceği kadar yakında ama ikimizin Kaden duymadan tek bir laf bile edemeyeceğimiz kadar uzaktaydı. Bunun pek bir önemi yok gibiydi. Kısa bir süre Vendalı elbisemi inceledikten sonra bakışlarını başka yana çevirip bir daha da benim olduğum tarafa dönmedi. Onun bu soğuk tavrına memnun olmam gerekiyordu. Eğer Griz, sadece benim gözlerime bakarak aramızdaki bağı algılayabiliyorsa bunu diğerleri de yapabilirdi. Birbirimizle hiç göz göze gelmememiz bizim için en iyisiydi ama aradaki çekimin varlığı yadsınamazdı ve ona bakmaktan kaçındıkça içimdeki ateş daha

da büyüyordu. Yapmak istediğim tek şey, başımı ona çevirip onu izlemektir.

Onun yerine masanın uzunluğuna baktım. Altmışa yakın sandalyeyle çevriliydi, bu da demek oluyordu ki bu gördüklerimin arasında yalnızca yarısı Kutsal Bölge Konseyi üyeleriydi. Tahminimce geri kalanı, ayrıcalıklı askerler ve diğer misafirlerden oluşmaktaydı.

Kaden, benim hemen yanımda oturan Dorava valisi Faiwell’le ve onun yanındaki kişiyle, ağabeyimin bölüğünü katletmiş olan *Chievdar* Stavik’le konuşmaktaydı. O ikisinin hemen yanında da Griz ve Eben vardı. Her ne kadar botlarım için Eben’e teşekkür etmek istiyor olsam da çatık kaşlarıyla oturan *chievdar* yüzünden cesaret edemedim. Köleler, tabaklar dolusu dövülmüş eti, tuzlanmış domuz burunlarıyla dolu tepsileri, içlerinde geyik eti olduğunu tahmin ettiğim servis tabaklarını, yulaf lapası taslarını ve içki sürahilerini içeri taşımaya başladılar. Salondaki enerji bu gece farklıydı. Nedeni belki Komizar’ın burada olmayışı, belki de bendeki farklılıktı. Köleler kendi aralarında daha fazla fısıldaşıyorlardı. Uzun ve ince bir kız yanıma yaklaştı. Kısa bir tereddüdün ardından tuhaf, oturaksız bir reverans yapıp “Prenses, eğer bira hoşunuza gitmediyse...” diyerek söze girdi.

Stavik’in kükremesiyle, zavallı kız birkaç adım geriye sendeledi. “Dediklerine dikkat et, hizmetçi!” diye bağırdı. “Venda’da kraliyet diye bir şey yok ve geri kalanımız ne içiyorsa o da aynısından zıkkımlanacak.”

Masada, *chievdar*’ın bu aşağılayıcı hareketiyle zıt düşen, düşünce ayrılıkları içeren kelimelerin birbirlerine karıştığı bir uğultu yükseldi. Beklenmeyen bu hoş karşılama bir kırbaç hı-zıyla etrafa yayılmıştı. Kaden’in elini bacağımda hissettim. Bu bir uyardı. Taşıdığı Haşhaşı unvanına rağmen, kontrolün elinden kaymaya başladığını hissettiğini fark ettim.

Chievdarın öfkeli bakışlarına karşılık verdikten sonra hâlâ birkaç adım ötede titremekte olan kıza doğru dönerek, “*Chievdar* Stavik’in de gayet makul bir şekilde belirttiği gibi, önüme ne koyarsanız onu memnuniyetle içeceğim.”

Kaden elini bacağımdan çekti. Uğultunun yerini tedirgin sohbetler aldı. Masaya sepetler dolusu ekmek taşındı. Sefil ve bayağı âdetlerine rağmen kimse yemeğe zamanından önce el sürmüyordu. Herkes, *Calantha*’nın yapacağı kurban şükranını bekliyordu.

Az önce *chievdarın* hiddetiyle olduğu yere sinen kız, titreyen elleriyle taşıdığı kemik tabağını *Calantha*’nın önüne bıraktı.

Herkes sessizce beklemeye koyuldu.

Calantha, tek gözünü kısıp bana baktıktan sonra başını öne doğru salladı. Salondaki hava birden değişti. Ne yapacağını anlamıştım. Nabzım şakaklarımda atmaya başladı. *Şimdi olmaz*. Bu hareket benim sonum olabilirdi. Zamanlama çok yanlış. *Şimdi olmaz*. Ama oluyordu işte. *Calantha* ayağa kalkıp önündeki tabağı bana doğru itekledi. “Bu gece şükran duamızı tutsağımız edecek.”

Muhelif bir konuşmayı veya çekilecek ilk kılıcı beklemeden ayağa kalktım. Stavik ağzını açamadan, Kaden beni sandalyeme geri çekmeden, *Venda*’nın kurban şükranını söylemeye koyuldum. *E cristav unter quiannad*.

Sözcükler, kalbimi daha fazla içinde tutamayacakmışçasına sarsılan göğüs kafesim gibi heyecanla ve hızla döküldüler ağızımdan. *Meunter ijotande*. Sonra, tıpkı duaların yalnızca tanrı-lara edildiği vadideki o gün gibi, daha sakin, daha yavaş, sözcüksüz bir dile dönüştü söylediklerim. Kemik tabağını başımın üzerine kaldırdım, *Yaveen hal an ziadre*.

Kemikleri masanın üzerine koyduktan sonra son kelimemi sarf ettim, *paviamma*.

Koca salon sessizliğe gömüldü. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Yüzyıllar gibi ilerleyen saniyelerin ardından, nihayet silik bir *paviamma*, Eben'in dudaklarından döküldü. Masanın ilerlerine doğru yayılan *paviamma* sesleriyle birlikte, açılan ufak yırtık büyümeye başladığında tüm cemaat üyeleri başlarını öne eğmişlerdi. Yemek başladı, tabaklar elden ele geçti, sohbet kaldığı yerden devam etti. Kaden, fark edilir bir şekilde iç çektikten sonra arkasına yaslandı. Rafe uzun süreden sonra tekrar bana baktığında gözlerinde gördüğüm şey, görmek istediğim şeye denk değildi. Bana bir yabancıymışım gibi bakmıştı.

Tabağı ona doğru uzattım. “Bir kemik alın lütfen, Sayın Temsilci,” diye atıldım. “Yoksa siz şükran duymuyor musunuz?”

Üst dudağını iğretiyle havaya kaldırıp bana dik dik baktı. Tabaktan uzun bir uyluk kemiği seçtikten hemen sonra, gözlerini bana ikinci bir kez kaydırmaya zahmet etmeden Calant-ha'ya döndü.

Vali Faiwell, Stavik'e bakarak, “Sanırım Komizar bunları öldürmezse bunlar birbirlerini öldürecekler,” şeklinde kendince bir espri yaptı.

“En kötü düşmanın, birlikte düşüp kalktığın düşmanıdır,” diye cevapladı Stavik onu.

İkisi birden, bu sözü daha önce tecrübe ederek öğrenmişler gibi kahkaha attılar.

Kendime, planımızın bu olduğunu hatırlattım.

Performans sergilemek. Bu kadar.

Her seferinde kalbimden bir parça daha koparıp götürebilecek türden bir performans...

Rafe, gecenin sonuna kadar bana bir daha hiç bakmadı.

Bölüm Yirmi Beş

Kaden, yatmaya hazırlanırken diğer her türlü sesi normalde olduklarından daha rahatsız edici bir hâle getiren bir sessizliğe bürünmüştü; nefes alışverişleri, ayak sesleri, sürahidenden maşrapaya doldurduğu su sesi, her şey kulak tırmalıyordu. Her hareketinde gerginliğinin imzası vardı. Yüzünü yıkadıktan sonra ıslak parmaklarıyla saçlarını taradı. Hareketleri aceleciydi. Kemerini belinden hızla çekip çıkardı. “Askerler, bugün bana pencerenin dışındaki duvarda oturduğundan bahsettiler,” dedi bana bakmadan.

“O da mı yasak?”

“Pek düşünceli bir davranış değil. Burası oldukça yüksek.”

“Temiz havaya ihtiyacım vardı.

“Şarkılar söylediğini de anlattılar.”

“İlahiler. Morrighan’da akşamları adettir. Hatırlıyoursundur herhâlde, değil mi?”

“İnsanlar dinlemek için aşağıda toplanmışlar.”

“Evet, öyle çok fazla değildiler. Sonuçta ben bir merak unsuruyum.”

Sandığın kilidini açıp kemeriyle kılıç kınını içeri fırlattı. Bıçağını, tam da uyuyacağı yere, kürk halının altına yerleş-

tirdi; kendi kilitli odasında bile ondan bir türlü ayrılamıyordu. Bu bir alışkanlık mı, yoksa her daim tetikte olmaları gereken *Rahtan*ların bir gereksinimi miydi? Bu bana Natiya'nın bıçağının hâlâ botumun içinde olduğunu ve akıllıca bir zamanda onu oradan çıkarmam gerektiğini hatırlattı.

Sırtımdaki elbise bağcıklarıyla uğraşırken, “Ters giden bir şey mi var? Şükranı okuyuş şeklimden mi rahatsız oldun?” diye sordum.

Tek botunu ayağından çıkardı. “Güzel okudun.”

“Ama?”

“Aması yok.” Bağcıklarla uğraştığımı gördü. “Yardım edeyim.”

Arkamı döndüm. “Aster düğüm atmış sanırım,” dedim.

Önce sırtımda düğümleri açmak için debelenen parmaklarını, sonra elbisemin nihayet gevşediğini hissettim. “İşte oldu,” dedi. Yüzümü ona döndüm. Yumuşayan bakışlarıyla bana baktı. “Konu başka. Seni o elbisenin içinde gördüğümde...” Başını iki yana salladı. “Korktum. Sandım ki... Neyse.”

Onun kelimelerle bu denli güreştiğini hiç görmemiştim. Ya da korktuğunu kabul ettiğini... Yanımdan uzaklaşıp yatağa oturdu. “Ne kadar zorladığına dikkat et, Lia.” Diğer botunu da ayağından çıkardı.

“Benim için mi endişeleniyorsun?”

“Tabii ki senin için endişeleniyorum!” dedi sesini yükselterek.

Ani öfkesine şaşırp kaskatı kesildim. “Beni hoş karşıladılar, Kaden. Bu kadar. İstedğin şey de bu değil miydi zaten?”

“Bu tür bir hoş karşılama, beraberinde idam kararını da getirebilir.”

“Konsey’den çıkacak idam kararını kastediyorsun sanırım.”

“Çok az şeye sahip olsak bile, Lia, gururumuz her şeyin...”

“Bir tutsağın onurlandırılması mı? Bu mu problem?”

Başıyla dediğimi onayladı. “Daha buraya yeni geldin ve...”

“Ama Kaden, beni aralarına kabul eden insanlar Vendalılar.”

Gözleri beni delip geçti. “Ama ölümcül silahları taşıyanlar onlar değil.”

Effiera’nın kullandığı terzilik aletlerinin, Malich’in ve onun destekçilerinin aletleriyle uzaktan yakından ilgisi olmadığı bir gerçektir. Kaden’in yanına oturdum. “Ne bu Meurasi klanı? Neden bu denli önemliler?”

Bana, şehrin her ilden gelen çeşit çeşit insanla dolu olduğunu söyledi. Genelde bu insanlar kendi klanlarının oturduğu mahallelerde kalmayı tercih ediyorlardı ve her ayrı klan apayrı bir karaktere sahipti. Bir bölge bir diğerinden bu kadar farklıyken, Meurasi klanı Venda’ya dair her şeyin temsilcisiydi. Candan, devamlı ve sabitti. Eskilerin, diğer birçoğunun unuttuğu birçok âdetine sahip çıkıyorlardı ve sadakat yeminleri, herkesinkinden önde geliyordu.

“Bunu yapmak için paçavraları birleştirmeleri gerekse bile kendilerinininkinden başka hiçbir şey giymezler. Herkes kendinden bir katkıda bulunur. Kanları, Leydi Venda’nın tek çocuğuna kadar uzanır. İlk Komizar, Leydi Venda öldükten sonra başka birçok kadınla evlenip sayısız çocuk yapmış ama Leydi Venda’dan tek bir çocuğu var, Meuras. Yani evet, o klan tarafından kabul edilmek herkes için bir onurdur ama bu kişi bir tutsak...” Olanları kafasında anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladıktan sonra bana baktı. “Yakışık alan bir şey değil. Çadırda Effiera’ya bir şey mi söyledin?”

Aster, ona adımı takdim ettiğinde yüz ifadesinin nasıl değiştiğini ve giysilerimi çıkarttığımda, omzumdaki kınayı gördükleri an çadırın içinde yükselen fısıltıları hatırladım. Eskilerin âdetleri. Acaba Meurasi klanı hâlâ deli kadının hikâyesini nesilden

nesile anlatıyor muydu? Güzel isim, demişti Yvet. Belki de güzel bir isimden daha fazlasıydı ama Konsey'in kabul edilmeme verdiği tepkiyi ve Kaden'in onaylamayan bakış açısını düşün­düğümde, elimi şimdilik kimseye göstermemeye karar verdim.

“Hayır,” dedim. “Yalnızca giysilerle ilgili konuştuk.”

Dikkatle bana baktı. “Dikkat et. Fazla zorlama, Lia.”

“İlk dediğinde anladık.”

“Anladığını sanmıyorum.”

Ayağa fırladım. “Neden her şey benim hatam?” diye bağırdım. “Giysiye ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen beni kolumdan tutup *jehendraya* götüren kişi sensin! Ben tek bir şey istedim, onlardan daha fazlasını gördüm. Eğer aldığım hediyeleri geri çevirerek onları aşağılamış olsaydım eminim ki bunun için de ayrı bir fırça yerdim! Ya bu akşam? Kurban şükranını sunmayı ben mi istedim? Hayır! Calantha, kemik ta­bağını gözüme soktu. Ne yapsaydım? Yapmamı onaylayacağın bir davranış şekli benim için mevcut mu acaba?”

İç çekti ve ayağa kalkabilmek için dizlerinden destek aldı. “Haklısın. Özür dilerim. Bunların hiçbirini sen istemedin. Sa­dece biraz yorgunum. Uzun bir gündü.”

Sinirim aniden dindi. Belki de yorulduğunu ele vermemek aldığı eğitimin bir parçasıydı ama Kaden'i hiç yorgun görme­miştim. Her daim tetikte ve hazır olurdu; şimdiyse yorgunluğu gözlerinden okunuyordu.

Botlarımın bağcıklarını açmak için ayağımı yatağın başlığı­na kaldırdım. “Neredeydin tüm gün?”

“Görevde. Gözcülük görevlerimle ilgileniyordum.”

Ne tür bir görev onu böylesine yıpratmış olabilirdi ki? Bel­ki de hastalanıyordu. Sandığın tepesinden battaniyelerini alıp halının üzerine fırlattı.

“Bu gece orada ben yatayım,” diye önerdim.

“Yok. Böyle iyiyim.”

Gömleğini çıkarttı. Yaraları, onları kaç kez görmüş olma-
ma rağmen her seferinde beni duraksatıyordu. Kendi dünyası-
nın ne kadar vahşi olduğuna dair sert bir hatırlatma gibiydiler.
Önce fenerleri, ben üzerimi değiştirdikten sonra da geriye ka-
lan son mumu söndürdü. Bu gece beni uykuya daldıracak dans
eden gölgeler de yoktu.

Uzun bir süre sessizlik olunca uyuduğunu sandım ama son-
ra, “Bugün yaptığın başka bir şey oldu mu?” diye sordu.

Sorularla çalkalanan zihni o kadar da yorgun düşmemiştii
anlaşılan. “Başka derken, neyi kastediyorsun?”

“Sadece bütün gün ne yaptığını merak ediyorum. Pencere-
nin dışına çıkmak dışında.”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım. “Benim için de uzun bir
gündü.”

Ertesi gün, Kaden dışarı çıkmadan önce bana arkadaşlık et-
sin diye yanıma Eben’i yolladı ama bunun, beni düşünmekten
ziyade bana göz kulak olmakla ilgili bir plan olduğunu bili-
yordum. Eben, tıpkı gezgin çayırında yaptığı gibi benim ba-
şımda nöbet tutuyordu; aramızdaki ilişki o zaman olduğundan
daha farklıydı tabii... O hâlâ eğitilmiş bir katildi ama artık za-
yılı bir noktası vardı ve gözleri, Cam Lanteux’ta baktığından
daha yumuşak bakıyordu. Belki onu kendi atını öldürmekten
kurtardığım içindi bu tavrı. Belki Ruh’un adını fısıldayarak
söyleyişim, içinde o zamana kadar sakladığı bir şeyleri tomur-
cuklandırmıştı. Belki de, sevdiğimiz bir canlının gözlerimizin
önünde katledilişine şahit olduğumuzdan mütevellit ortak bir
kederi paylaşıyor oluşumuzdu nedeni.

Kaden, Eben’e beni dışarı çıkartabileceği ama Kutsal Böl-
ge sınırlarının dışına çıkmadan, yalnızca sınırlı bir alanda

dolaştırabileceği talimatını vermişti. Ona sorgulayan, öfkeli bakışlarımdan attığım zaman, “Senin iyiliğin için,” şeklinde açıklamıştı. Aslında beni, Malich ve diğer Konsey üyeleriyle karşılaşmaktan koruduğunu biliyordum. Dün akşamki yemeğin sonunda düşmanlığın hâlâ kol gezdiği, hatta klana kabulüm yüzünden daha da gergin bir hâl aldığı kesindi ama artık Konsey, beni merak edenler ve benden nefret edenler olarak iki ayrı safa bölünmüştü.

Eben, beni dolambaçlı bir rotadan, Konsey Kanadı’nın arkasındaki küçük otlaklara götürdü. O buradan uzaktayken yeni bir tay doğmuştu. Tahta gibi incecik bacaklı minik tayı, yeni bacaklarını denemenin verdiği katıksız sevinçle ufak ağılının içinde hoplayıp zıplarken izledik. Eben, otlak çitlerine çıkmış, yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya uğraşarak taya bakıyordu.

“Ona ne isim vereceksin?”

“Benim değil ki. İstemiyorum da zaten. Eğitmesi çok zahmetli.” Gözleri, hâlâ taşıyor olduğu acıyla parladı; yaşadığı hassas yıllar, bu yalanı ruhsuzca söyletmişti ona.

İç çektim. “Seni suçlamıyorum. O olaydan sonra bir şeylere bağlanmak...” Bu düşüncemin zihnimde kalması için kendimi zorladım. “Yine de baksana, çok güzel ve birileri onu eğitmek zorunda. Muhtemelen o konuda senden daha iyi eğitmenler vardır.”

“Ben de en az o yaşlı sığır çobanları kadar iyiyim. Ruh, dizimin en ufak bir seğirişiyle ne yapması gerektiğini anlardı. O...” Çenesini öne çıkardı ve sessiz bir tonla, “Onu bana babam vermişti,” dedi.

İşte artık Eben’in kederinin altında yatan şeyi biliyordum. Eğer Kaden, bana ailesinin öldürülüşüne kendi gözleriyle şahit olmuş olduğundan bahsetmeseydi, Eben’in şeytani bir canavar tarafından üzerindeki kıyafetlerle dünyaya getirildiğini, gözlerini küçük, Vendalı bir asker olarak açtığını düşünürdüm.

Eben'in hissettiği boşluğun acımasız derinliğini anlıyor, orada olmadığına kendini ne kadar inanmaya çalıştırsa çalıştırsın, gerçeğin karanlık ağzının onu her seferinde tekrar tekrar yutmak için açık hâlde bekliyor olacağını biliyordum.

Babasının bahsini alışıktı olduğu gibi kapatıp gözlerinin önüne düşen saçlarını bir baş hareketiyle arkasını attı ve üzerinde durduğu çitlerden aşağı atladı. “Geri dönmeliyiz,” dedi.

Onun acısını biraz olsun azaltabilmek için rahatlatıcı, bilgece bir şeyler söylemek istedim ama hissettiği boşluktan daha ben de kurtulamamıştım. Ağzımdan çıkabilen tek sözler, “Botlarım için teşekkür ederim, Eben. Tahmin edebileceğinden çok daha değerliler benim için,” oldu.

Başını salladı. “Temizledim de.”

Bu hareketinin tıpkı Griz’inki gibi ödeşme amaçlı olup olmadığını merak ettim.

“Bana bir şey borçlu değilsin, Eben. Atınla senin için olduğu kadar kendim için de ilgilendim.”

“Bunu biliyorum zaten,” dedikten sonra önüme geçmek için birkaç hızlı adım attı.

Dönüşü başka bir tünelin içinden yaptık ama artık bu yolları ezberlemekte o kadar da zorluk çekmiyor, mimarinin karmaşık düzenini kafamda oturtmaya yavaş yavaş alışıyordum. Dar yollar, tüneller ve binalar, daha büyük olanların içlerinden çıkıyorlardı. Bu antik şehrin içindeki büyük yapılar, sürekli ekstra kollar, bacaklar ve gözler çıkartan çirkin bir yaratığın uzuvları gibi estetik kaygısı olmadan, ihtiyaç zamanlarında birbirleri içine örülerek genişletilmiş gibiydiler. Kutsal Bölge canavarın kalbiyken, yer altındaki saklı mağaralar bağırsaklarıydı. Hiç kimse Kutsal Bölge’nin altında neler döndüğünden bahsetmiyor, bense hiçbir akşam yemeğinde o cüppeli adamları görmüyordum. Onlar kendi dünyalarında yaşamlarına devam ediyorlardı.

Kaden'in odasına giden son koridoru geçerken, "Eben, aşığdaki o mağaralar neymiş öyle? Aster bahsedince merak ettim," dedim.

"Yer altı mezarlıklarından mı bahsediyorsun? Finch onlara hortlak mağaraları diyor. Sakın inme oralara. Bulabileceğın tek şey rutubetli hava, eski kitaplar ve karanlık ruhlar olur."

Gölümsememi bastırdım. Tasviri neredeyse benim Civica'daki arşivlerle ilgili yaptığım tasvirle aynıydı; tek fark, oradaki karanlık ruhların Civica âlimleri olduğı gerçeğiydi.

Sonraki birkaç gün her seferinde bir önceki gibi geçse de en azından günler kısalıyor gibiydi. Zamandan daha fazlasını istediğinde, seninle oyunlar oynadığını öğrendim. Rafe'nin askerlerinden haber çıkmayan her bir günü, Dalbreck kralının gayet din ve canlı olduğı haberiyle geri dönecek atlıların Venda'ya daha da yaklaştıkları gereğıyle yüzleşerek geçiriyordum -bu, Rafe'nin idamı demekti. En azından, Komizar iki hafta daha buralarda olmayacaktı. Bu, Rafe'nin askerlerine biraz daha zaman kazandırıyor. Rafe'nin hatırına bu umuda bağılı kalmaya uğraşsam dahi her geçen gün geriye kalan tek çaremizin kaçmak olduğı daha da kesinleşiyordu.

Havalar daha da soğudu ve buz gibi bir yağmur şehri bir kez daha ıslattı. Artan soğuklara rağmen, her gün pencerenin dışına oturup ilahilerimi söylemeye; aralarında gereğın kırıntısını taşıdığına inandıklarıma ulaşmak için, duadan duaya kitap sayfaları çevirircesine geçmeye, kendime cevaplar aramaya devam ettim. Beni dinleyen grup her geçen gün genişlemeyi sürdürüyordu. Birçoğı çocuktı. Bir gün Aster, onlara hikâye anlatmam için aşağıdan seslendi. Tanrıların bereket toprakları-

na indirdiği Morrighan isimli kızın hikâyesiyle başlayıp Gastineux ve Cortenai isimli iki küçük krallığın doğuşunu anlatan hikâyeyle devam ettim. Yıllarca üzerlerinde çalıştığım onca tarihi metin, şimdi onları büyüleyen hikâyelere dönüşmüştü. Tıpkı kamp ateşinin etrafında beni dinlemekten zevk alan Eben ve Natiya kadar seviyorlardı anlattıklarımı; başka insanların, başka diyarların, başka zamanların hikâyeleri...

En azından bu anlar, bana dört gözle bekleyeceğim yeni bir şey kazandırmıştı çünkü Rafe'yle özel olarak görüşebilmem için hiç fırsatım olmuyordu. Kaden'in beni odasına kilitlediği bir gün gizlice kaçtığım zaman, Rafe'nin o cüssesiyle kendi odasının pencerelerinden çıkamayacağını biliyor olmaları-na karşın, daha küçük birinin içeri girebileceğini akıl eden askerlerin, artık onun odasının aşağısında da nöbet tutmaya başladıklarını görmüştüm. O günün akşam yemeği de özel bir görüşme için bana fırsat sağlamayınca hissettiğim rahatsızlık iyice arttı. İkimiz de Kutsal Bölge'nin sınırları içinde olsak da aramızda koca bir kıta varmış gibi yaşıyorduk. Gördüğüm kâbuslar durumumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Rafe'nin buradan ayrılmasıyla ilgili yeni bir kâbus daha görmüştüm ve bu seferki daha detaylıydı. Daha önce üzerinde hiç görmediğim türden giysilerle, boylu boslu, göz korkutan bir savaşıya benziyordu. Öfkeli bir yüz ifadesi, iki yanına kuşandığı iki kılıcı vardı.

Kutsal Bölge'de geçirilen akşamlar her daim uzun ve yorucu oluyordu; bu konuda Morrighan'daki saraydan pek bir farkı olduğu söylenemezdi ama burası nispeten daha gürültülüydü, daha inceliksizdi ve buradaki her an kaosun eşliğinde geçiyor-

du. Kurban şükranları, kaba aktiviteleriyle zıt düşecek şekilde, her akşam belirli bir anı saygılı bir sessizliğe boğuyordu. Konsey'dekilerin isimlerini artık öğrenmiştim; çoğu kulağa neredeyse aynıymış gibi gelse de valilerin, *chievdar*ların ve *Rahtan*'ın isimlerini ayrı ayrı biliyordum. Gorthan, Gurtan, Guntur, Mekel, Malich, Alick... Kaden'in ismi bunlardan hiçbirini andırmıyordu. Vadide tanışmış olduğum *Chievdar* Stavik, ölçüsüz derecede huysuz oluşuna karşın beş ordu komutanının içinde en uygar olanı çıkmıştı.

Karşılıklı konuşması en kolay olanları valilerdi. Büyük bir çoğunluğu, kendi çorak toprakları yerine görev yüklerini hafifleten Kutsal Bölge'de yaşıyor olduklarına şükrediyorlardı. *Rahtan*'ın üç üyesi hâlâ uzaktayken Kaden, Griz ve Malich'in dışında geriye kalan dört diğer üye, Konsey'in en düşmanca davrananlarıydı. Joric ve Darius, klan elbisemi gördüklerinde bana Malich'in yanında bıçak çekenlerdi; Theron ve Gurtan ise yüzlerinden hiç silinmeyen alaycı ifadelerini daimi bir savaş boyası gibi giyiyorlardı. Kaden'in başaramadığı beni öldürme görevine, bu adamlar gönderilmiş olsalardı hiç şüphesiz ki işlerini tamamlamadan buralara geri dönmezlerdi. *Rahtan*'ın sözlük anlamıydılar: *Asla hata yapmayan*. Kaden'in beni buraya getirerek açıklanamaz, çetrefilli bir yolla hayatımı kurtarmış olduğu gerçeğini kabul etmek, benim için çok zordu.

Konsey, her akşam yemeği sonrasında, tüm geceyi taş veya kâğıt oyunları oynayarak ya da sadece içerek geçiriyordu. Kaliteli Morrighan şarapları, ucuz biralar gibi midelere indiriliyordu. Taş oyunlarına yabancı olsam da kâğıtla oynananlara aşinaydım. Bir gece onları izlerken aklıma Walther'in bana verdiği ilk nasihat geldi: Kazanmak için her zaman tek kaide kuralları iyi bilmen değil; bazen, rakibine onları senden daha iyi bildiğini düşündürerek de oyunu alabilirsin. Konsey'de oynanan kâğıt oyunlarını, ağabeyim ve arkadaşlarıyla birlikte

oynadıklarımıla aralarındaki küçük fark ve benzerliklere dikkat ederek izliyordum. Bu gece Malich'in önüne yığılan büyük meblağ ile o masadaki bahisler bir hayli yükselmişti. Tıpkı bir dövüş horozu gibi oturduğu yerde kasılışını, bana Greta'yı çok rahat öldürdüğünü söylediği o gün dudaklarına konan ukala sırtışın yine aynı şekilde yüzüne yayılışını izledim.

Ayağa kalkıp oyuncuların yanına doğru yürüdüm. Benim de biraz eğlenmeye hakkım vardı.

Bölüm Yirmi Altı

KaŞep

Onu, aylak adımlarla masaya yaklaşırken izledim.

Adımlarını bir tuhaf atıyordu. Kollarını önünde bağlamıştı. Zamanlaması... Hareketlerindeki bilinçli kayıtsızlık...

Boyun kaslarımın gerildiğini hissettim. İçimde kötü bir his vardı.

O gülümseyişi gördüğümde, niyetini anladım.

Yapma bunu, Lia.

Yine de tam olarak ne yapmaya çalıştığını kestiremiyordum. Tek bildiğim, yapacağı eylemden pek kârlı çıkamayacağıydı. Lia'nın dilini artık öğrenmiştim. Dikkatimi, kendi iline kargoyla gelen her çuval limonla turpu Venda'yla paylaşmaya niyetli olan Vali Carzwil'den Lia'ya çevirdim. "Lia," diye seslendiğimde beni kale almadı. Vali, kendisini dinlemem için daha yüksek sesle konuşmaya başlamış olsa da gözlerimi Lia'nın üzerinden çekemiyordum. "Bir şeyi yok," dedi vali. "Şunun tasmaını biraz gevşek tut oğlum! Baksana, gülümsüyor."

Problem de buydu zaten. Gülümsemesi, valinin zannettiği türden bir anlam barındırmıyordu. Bela çıkaracağını biliyor-

dum. Carzwil'den izin isteyip oyun masasına vardığımda, Lia çoktan masadaki iki valiyle konuşmaya girmişti. Bu iki adamın, diğerlerinin arasında Lia'nın varlığına en çok ısınan kişiler olmalarına rağmen olay çıkarsa diye yakınlarında oyalanmaya devam ettim.

“Demek asıl amaç, numaraları uyuşan altı kâğıdı aynı elde toplamak, öyle mi? Kulağa yeterince kolay geliyor,” dedi Lia, meraklı ve yumuşak bir ses tonuyla.

Malich, şöyle bir yere tükürüp, “Tabii, çok kolay,” dedi.

“Daha fazlası da var,” dedi Vali Faiwell. “Renkli semboller de kendi aralarında eşleşmeli; ancak o zaman eli kazanabilirsin. Tabii, belirli kombinasyonlar diğerlerinden daha çok puan topluyor.”

“İlginçmiş. Sanırım anlayabilirim,” diye mırıldandı Lia. Kuralları kendi kendine tekrar etti.

Başını yana yatırışını, sesindeki nağmeyi, dudaklarındaki o kıvrımı tanıyordum. Ne yaptığından, bacağımdaki mor şişliğin varlığından emin olduğum kadar emindim. “Gel buraya, Lia. Bırak oyunlarını oynasınlar.”

“Asıl sen bırak, izlesin! İsterse dizime de oturabilir.” Vali Umbrose bir kahkaha patlattı.

Lia, omzunun üzerinden bana baktı. “Evet, Kaden, kendimi bir denemek istiyorum,” dedikten sonra masaya döndü. “Size katılabilir miyim?”

“Hiç kozun yok,” diye hırladı Malich, “burada kimse beleşe bir şey oynamaz.”

Lia gözlerini kısıp masanın etrafından onun oturduğu tarafa doğru yürüdü. “Haklısın, param olmayabilir ama senin gözünde değeri olan bir şeye sahibim. Benimle bir saat yalnız kal-

mak, kazanmaya değmez mi?” Masaya yaslandı. “Eminim, bu çok hoşuna giderdi, öyle değil mi Malich?”

Diğer oyuncular kozunun onlar için yeterli olduğunu ısıklarla kabul ederken Malich gülümsedi. “Oyundasın, Prenses.”

“Hayır,” dedim. “Oyunda falan değilsin. Yeter artık. Hadi...”

Lia hızla bana döndü; dudağıyla gülümserken gözlerinden ateş saçıyordu. “Bu kadar basit seçimleri bile kendi başıma yapma özgürlüğüm yok mu? Beni bu kadar aşağılık bir tutsak olarak mı görüyorsun, Haşhaşı?”

Bana ilk kez bu şekilde sesleniyordu. Bakışlarımız birbirlerine kilitlendi. Herkes bekliyordu. Başımı iki yana salladım; artık ona emretmiyorum, yalvarıyordum. *Yapma bunu.*

Son kez masaya döndü. “Oyundayım,” diyerek kendisine ayrılan sandalyeye oturdu.

Kendisine ayrılan tahta oyun pullarını önüne çektikten sonra oyun başladı. Malich, Lia, diğer oyuncular; benim dışımda herkes gülümsüyordu.

Rafe de dâhil.

Rafe, oyunu izlemek için çevrede toplananların arasına karıştı. Ona göz kulak olması gereken Calantha ve Ulixir'i görebilmek için etrafıma bakındığımda, onların da seyircilerin arasında yerlerini almış olduklarını gördüm. Rafe, sanki Lia'yı kurtlarla dolu bir mağaraya atmışım gibi sert bir bakış attı bana.

Lia ilk elde aptalca hatalar yaptı. Sonrakinde de aynı şekilde. Pullarının şimdiden üçte birini kaybetmişti. Kaşları tüm dikkatini toplamış gibi çatılmıştı. Bir sonraki el, öncekilere oranla daha az pul kaybetse de hâlâ çok gerideydi. Elini iki üç kez art arda düzelterip yanında oturan validen sesli bir şekilde, kırmızı pençe ya da siyah kanat istedi. Herkes gülümseyip

Lia'yla bir saati kazanabilmek için bahislerini arttırdılar. Lia pul kaybettikçe yüzü daha da düştü. Dudak kenarlarını ısırma-ya başladı. Malich, kızın yüz ifadelerini kendi kâğıtlarından daha fazla izliyordu.

Rafe'ye baktım. Alnı ter içinde parlıyordu. Bir el daha... Lia kâğıtlarını kendine yaklaştırdı ve elinde olmayan bir sıralamayı zihninde oluşturmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Valiler bahislerini oynadılar. Lia da oynadı. Malich pulları bir araya toplayıp kartlarından ikisini gösterdi. Lia kendi kartlarına bakıp başını iki yana salladı. Kendi pullarından biraz daha fazla masaya koyduktan sonra, oyunun başından beri kaybettiği aynı iki kartı öne sürdü. Valiler bahislerini son kez yükselttiler. Lia da son pullarını masanın ortasına doğru iteleyerek aynı şeyi yaptı. Malich gülümsedi, gördü ve tüm pullarını aynı şekilde öne sürerek bahsi arttırdı. Elini açtı. Lordlar kalesi.

Valiler, bu kozu geçemeyeceklerini anlayarak pes ettiler.

Herkes nefesini tutmuş, Lia'nın elini açmasını bekliyordu. Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Sonra bana baktı. Göz kırptı. Bin kilometrelik bir koşu kadar yavaş bir göz kırptışı bu.

Sonra Malich'e baktı.

Pişmanlıkla dolu, uzun bir iç çekti.

Elini açtı.

Altılı siyah kanat.

Kusursuzdu.

“Sanırım bu seninkini alıyor, yanılıyor muyum Malich?”

Malich'in agzı açık kaldı. Tüm salon kahkahalarla gür-lüyordu. Lia öne doğru eğilip tüm pulları kendi önüne çek-ti. Diğer üç vali gördüklerinden etkilenmişlerdi. Malich hâlâ, Lia'nın yaptığına inanmayan gözlerle ona bakıyordu. En so-nunda Lia'dan gözlerini ayırıp çevresindeki neşeli kalabalığa

doğru dönebildi. Sandalyesini arkasına devirerek ayağa kalktıktan sonra hançerini kınından çekti.

Onun bu hareketine karşılık olarak tüm salonu metal sesleriyle dolduran, benimki de dâhil bir düzine hançer daha çekildi.

“Git de üzerine soğuk bir şeyler iç, Malich. Kız seni temiz bir şekilde yendi,” dedi Vali Faiwell.

Malich derin bir nefes aldı. Bir bana, bir elimdeki bıçağa öfkeden deliye dönmüş gözlerle baktı. Bir hışımla arkasını döndü ve düşen sandalyesine takılıp sendeledikten sonra bir rüzgâr gibi salondan ayrıldı. Dört *Rahtan* üyesi onun arkasından gittiler.

Hançerler kınlarına geri koyuldu, gülmece kaldığı yerden devam etti.

Rafe, üst dudağının tepesinde biriken ter damlacıklarını bileğiyle sildi. Malich bıçak çektiğinde, onu engellemek için neredeyse kendini öne atacaktı. Hem de silahsızken. İlgisiz bir saray şekerlemesinin yapacağı türden bir davranışa pek benzermiyordu. Tam o anda Ulrix, kendi görevini hatırlayıp Rafe’yi son saniyede durdurmuştu.

Lia’ya baktım. Başını hafifçe öne eğmiş, gözlerini hâlâ Malich’in fırlayıp çıktığı koridordan alamadan tüm soğukkanlılığıyla yerinde oturuyordu. Hâlimden gayet memnun olduğu çok açıktı.

“Kazancını toparla,” diye emrettim.

Ona odama kadar eşlik ettim. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde ona doğru döndüm.

Küstah bakışlarını üzerime yönlendirmiş, beni bekliyordu.

“Aklını mı kaybettin sen?” diye bağırdım. “Arkadaşlarının yanında onu bu şekilde aşağılamak zorunda mıydın? Senden bin güneşin alevi kadar nefret ediyor oluşu sana yetmiyor muydu?”

Bana zalimce bakıyordu. Hissizdi. Cevaplamak için acele etmeden bir süre bekledi; konuşmaya başladığında ses tonunda en ufak bir duygu belirtisi yoktu. “Malich, Greta’yı öldürdüğünü bana anlattığı gece gülüyordu. Kızın ölümü ona zevk vermişti. O, ağabeyimin karısının kolay ölümünü bana zevkle anlatırken ona dokunan hiçbir şey yoktu. Ama artık olacak. Nefes aldığım her gün, bir parçasını kaybetmesini sağlayacağım. O tiksiniç, ukala sırtışı yüzünde gördüğüm her gün bunu ona ödeteceğim.”

Kazandığı pulları yatağın üzerine bırakıp tekrar bana baktı. “Yani soruna kısa bir cevap verecek olursam, Kaden, hayır. Yetmiyordu. Asla da yetmeyecek.”

Bölüm Yirmi Yedi

Rafe

Artık, Sven'in neden askerliği aşka tercih ettiğini anlıyordum. Anlaşılması ve yaşaması daha kolay bir yaşam biçimiydi.

Onu barbarların kâğıt oynadıkları masaya doğru yürürken gördüğümde ambale olmuştum. Malich'in de masada oturduğunu fark ettiğimde, her şey kafamda yerine oturmuştu. *Kâğıt oyununu her daim, iğne işine tercih ederim. İş kurnazlığa gelince ağabeylerimin eline hırsızlar bile su dökemez -sahip olduğum en iyi öğretmenlerim onlar.*

Dün gece yapabileceğim en iyi şey, gidip kendi ellerimle Lia'nın boynuna yapışmadan, onun oyununu izlemektir ama artık onu Malich'ten koruyacak bir kılıcımın olmaması daha büyük bir dertti.

Evet, Lia, her zaman olduğu gibi benim için hâlâ bir görevsin. Ensemden aşağı ter damlaları akarken ve içimden küfrederken bile ona beslediğim hayranlığın haddi hesabı yoktu. Sabırlı olmak dedikleri şey bu değildi. Acaba bir kere olsun birilerinin sözünü dinlediği olmuş muydu?

Kemerimi sandığın üzerine fırlattım. Bu oda sinirlerime dokunuyordu. Bu koku, bu mobilyalar, bu çiçekli halı... Tam da fiyakacı bir saray aptalına göre bir yerdi. Gecenin ferah havasından bir nebze soluyabilmek için pencereyi açtım.

Buradaki yedinci günümüzdü ve hâlâ ne Sven'den, ne Tavin'den, ne Orrin'den ne de Jeb'den bir haber vardı. Çok beklemiştik. Artık en kötüsünden korkmaya başlamıştım. Ya arkadaşlarımı, kendi ellerimle ölüme sürüklediysem? Bizi bu durumun içinden çıkartacağıma Lia'ya söz vermiştim. Ya yapamazsam?

Onu da kendinle beraber aynı çukurun içine çekme... Eğer Komizar ya da Konsey'den biri ikinizin birlikte planlar yaptığınıza dair en ufak bir ipucu yakalayacak olurlarsa...

Ona bakmamak için tüm gücümü kullanıyordum. Günlerdir, kesik üç beş kelimeyle konuşabildiğimiz tek yer, bizi sayısız kulağın dinlediği Kutsal Bölge Salonu'ydu ki orada da bunu yapmanın amacımıza uzaktan veya yakından herhangi bir yardımı olamazdı. Benim inatçı vurdumduymazlığımın artık onu sabırsızlandırmaya başladığının farkında olsam da bizi izleyen, sadece Kaden'in gözleri değildi. *Rahtan*'ın da işi gücü biz olmuştuk. İkimizden birinin bir yalanını yakalamak için tetikte beklediklerini hissedebiliyordum. İçlerinde en ufak bir güven kırıntısı dahi yoktu. Bir de Calantha vardı tabii. Onu çoğunlukla, herkes masaya oturmadan önce bir köşede gölgelerin içine sinmiş, bir Lia'yı, bir beni izlerken yakalıyordum. Kutsal Bölge'de oldukça az kadın vardı ve Calantha dışında hiçbirinin güçlü bir pozisyonda olduklarına şahit olmamıştım. Sorularıma her seferinde ihtiyatlı cevaplar verdiğinden ve ben merakımı ne kadar normal seviyede tutarsam tutayım hiç kimseden onun hakkında herhangi bir bilgi alamadığımdan dolayı, elinde ne tür veya ne kadar büyük bir güç tuttuğunu bilemiyordum.

Calantha, benimle olan sohbetlerine gündelik bir hava vermeye çalışsa da benden bilgi koparmaya çalışmaktan bir türlü yılmıyordu. Bana, önce prensin yaşını, sonra da kendi yaşımı sormuştu. Belki de gerçek yaşını biliyordur diye düşündüğüm için hiç risk almadan, prens on dokuz yaşında, şeklinde yanıtlamıştım onu. Aynı yaşta oluşumuzun onu derin düşüncelere daldırmaması için de kendi yaşımı yirmi beş olarak söylemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse benim hiçbir zaman kişisel bir Temsilcim olmamıştı. Ben bir askerdim ve görüşmelerimi benim yerime yapacak ne bir ajana ne de bir elçiye ihtiyacım vardı. Calantha'nın onunla olan konuşmalarımızı Komizar'a nakletme ihtimalini göz önünde tutarak, onun karşısında her daim açgözlü Temsilci rolünü oynuyordum ki bu, Komizar'ın empati kurabileceği bir özellikti.

Lia'nın, Kaden'in odasına gidişini aklımdan çıkartmayı denirken ter içinde kalan yüzümü yıkadım.

Üç gün daha... Sven hep böyle derdi. Artık kendi ipinin ucuna geldiğini hissettiğin zamanlarda, kendine üç fazladan gün daha ver. Sonra bir üç gün daha... Böyle zamanlarda, ipinin aslında sandığından daha uzun olduğunu göreceksin.

Sven'in bana sabır aşılamaaya çalıştığı zamanlardı. Askeri eğitimde daha ilk yılımdı ve alan egzersizlerinde hep müsamaha görüyordum. Kralın tek oğlunu incitme riskini hiçbir yüzbaşı almak istemiyordu. O üç gün, o eğitim süresince önce altıya, sonra dokuza çıkmıştı. En sonunda sabrını kaybeden kendisi olmuştu; beni kolumdan tuttuğu gibi askeri bir kampa götürüp yüzbaşılardan birinin çadırının önüne fırlatmış, yüzümde en az bir iki yer morarmadan beni bir daha görmek istemediğini belirtmişti.

Böyle zamanlarda, ipinin sandığından daha kısa olduğunu da görebiliyordun.

*Burası, diyorum, yumruğumu kaburgalarına bastırarak.
Ve işte burası, tek elim göğüs kemiğinin tepesine kayıyor.
Ona, annemin bana öğrettiği aynı şeyleri aktarıyorum.*

*Bilmenin dilidir bu, çocuk,
Bir dil ki evrenin kendisi kadar eski.*

*Gözlerin olmadan görmektir,
Kulakların olmadan dinlemek her bir sesi.
İlk yıllar, annem bu şekilde hayatta kalmıştı.*

*Biz bu şekilde hayatta kalıyorduk.
Güven, içindeki güce.
Bir gün, kızına da aynı şeyleri öğretebilesin diye.*

Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Yirmi Sekiz

Gelmiyorlardı. En başından itibaren, şanslarının çok düşük olduğunu biliyordum ama Rafe'nin yüzüne her bakışımda, onun hatırına, yeni bir umuda daha bağlanıyordum. Bu adamlar, yalnızca şımarık bir prensle prensesi kurtarmaya gelen askerler değillerdi. Bu adamlar onun arkadaşlarıydı.

Cloris Teyzem, çocukça ve gerçekleştirilmesi imkânsız olarak görülen şeylerde ısrar ettiğim zamanlarda şöyle derdi: Umut kaygan bir balık gibidir; çok uzun süre elinde tutamazsın. Bernette Teyzem ise her seferinde, beni sinirle odadan kovalamadan hemen önce, elinden kayacağını hissettiğinde daha sıkı tutunursun, diyerek ablasına karşı çıkardı. Ama bazı şeyler, onlara ne kadar sıkı tutunursan tutun, her şekilde parmaklarının arasından kayıp gidiyorlardı.

Rafe'yle tek başımıza kalmıştık. Arkadaşları ölmüştü. Bana bunu söyleyen şey, ensemde hissettiğim bir karıncalanma veya kulağıma çalan bir fısıltı değildi. Bu, her şeye galip gelen, anlayıp görebildiğim her yerde hüküm süren mantık kurallarının bir öğretisiydi. Her şey açıktı. Buralar, düşmanlarına bir gram bile acımayan gaddar topraklardı.

Rafe, her gece kimsenin bakmadığından emin olduğu zamanlarda, göz ucuyla beni kontrol eder olmuştu. Benim Kutsal

Bölge’de attığım her adım yakından takip edilirken, Calantha ve Ulixir’in azalan dikkatleri sayesinde, Rafe daha rahat hareket eder olmuştu. Rafe, iki gözetleyicisinin de içine ilk günden bu yana sabırla, güven ekiyordu. Tam bir insan azmanı olan Ulixir, görünüşe bakılırsa, Rafe’yi yumrukları için hedef olarak kullanmayı bırakmıştı; düşman domuzu olduğunu söylemeye devam etmesine rağmen, neredeyse onun makul bir adam olduğunu kabul etmiş gibi davranıyordu. Ulixir gibi bir canavarı kendine alıştırmak gerçekten de büyük maharet gerektiren bir şeydi.

Rafe, artık resmen *chievdar*larla içip valilerle güler, kölelerle fısıldaşır olmuştu. Genç kızlar, onun Vendaca konuşmaya çalışmasını çekici buluyor, içki kadehini büyük bir istekle yeniliyor ve gülümseyerek onunla flört ediyorlardı. Fakat yalan söyleme konusunda ne kadar iyi olursa olsun, Komizar gerçek kimliğini öğrendiğinde, bu yeni kimliğinin ona hiçbir yararı dokunmayacaktı.

Sanki Komizar’ın gidişiyle herkes, Rafe’nin askıda bekleyen idam cezasının varlığını unutmuştu; belki de artık öldürülmeyeceğine inanır olmuşlardı. Rafe gerçekten ikna edici bir adamdı. Dalbreck ordusu hakkında derinlemesine bilgi edinmek isteyen *chievdar*lar olsun, uzaktaki güçlü krallıkla ilgili konulara merakla yaklaşan valiler olsun; sürekli birileri tarafından kolundan tutulup kenara çekiliyordu. Valiler burada kendi küçük derebeyliklerine sahip olsalar da büyük nehrin ötesinde bilmedikleri, koca bir dünya uzanıyordu. Diğer tarafla ilgili aldıkları ufak tefek bilgileri, ya sınırlardan illegal yollarla geçen *Rahtan*’dan ya da oraların mallarını kendi ayaklarına getiren Previzi kervanlarının sürücülerinden öğreniyorlardı. Mallar, hazineler, bolluk, bereket; ilgilerini en çok çeken şeyler bunlardı. Açlıklarını ne Previzi kervanlarının taşıdığı nadir parçalar ne de katledilen devriyelerden çaldıkları ganimetler bastırabiliyordu anlaşılan. Her zaman daha fazlası için açlardı.

Bu gece için deri kayışlı elbisemi seçtim. Salona girdiğimde Calantha'nın hizmetçi bir kızla konuştuğunu, ardından kızın koşturarak yanıma geldiğini gördüm. "Calantha, saçınızı örebilerseniz memnun olacağını bildirdi." Elinde saçımı tutturmam için ufak, deri bir şerit tutuyordu.

Calantha'nın bizi izlediğini gördüm. Artık her akşam, şükranı benim yapmamda ısrarcı oluyordu. Bu zorunlu hareketim bazılarını memnun etse de özellikle *Rahtan*'ın içinde bulunduğu belli bir grubun içine hâlâ dert olmaktaydı; Calantha'nın beni öldürtmeye çalışıp çalışmadığını sorgulamaya başlamıştım. Tavırlarının nedenini sorduğumda, "Sözleri o tuhaf, ağır konuşmanla telaffuz etmen beni eğlendiriyor, başka bir sebep aramana gerek yok. Unutma Prenses, sen hâlâ bir tutsaksın," şeklinde karşılık vermişti. Bunun bana hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

"Calantha'ya, sırf onu memnun etmek için saçlarımı örmeye niyetim olmadığını söyleyebilirsin." Hizmetçi kıza bunu söylerken, Calantha'ya doğru dönerek yüzüme çetin bir gülümseme kondurdum. Kıza geri döndüğümde, gözlerinin kordudan büyümüş olduklarını fark ettim. Ulaştırmaya pek hevesli olmadığı türden bir mesajdı bu. Elindeki deri şeridi çekip aldım. "Ya da tamam, senin için yapacağım." Saçlarımı ellerimin arasında toparlayıp örmeye koyuldum. İşimi bitirdiğimde kız gülümsedi. "Artık, o güzel resminiz görünüyor," dedi. "Tam da Calantha'nın istediği gibi."

Calantha'nın amacı bana kınamı sergiletmek miydi? Kız koşturmaya başladığı sırada onu durdurdum. "Söylesene bana, Calantha, Meurasi klanından mı?"

Hizmetçi kız başını iki yana salladı. "Ah, bunu söylemeye iznim yok efendim." Koşusuna kaldığı yerden devam ederek yanımdan hızla uzaklaştı.

İznim yok. Bence söylemişti bile.

Yemek, öncekilerden daha farklı geçmedi. Şükür duamı önümde eğilen birkaç mütevazı kafaya ve sayısını sayamadığım çatık kaşlara karşı ettim. Klasikleşen bu manzaranın, herkesten çok Malich'in içine dokunduğunu bilmek her şeye değerdi; her akşam, sözlere başlamadan hemen önce mutlaka, onun gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyordum. Sonra kelimeleri dışımdan okumaya başlıyordum; kemikler, gerçekler, etrafımı çevreleyen duvarlarda atan nabız, taş ve mermerlerin ardında konaklayan başka bir yaşam, Kutsal Bölge'nin içimde gittikçe daha da büyümekte olan bir kısmı derken, son *paviamma* salonda yankılanırken, hiçbir çatık kaşın benim için zerre kadar önemi kalmıyordu.

Bu gece de yemekler ortalama olarak, yine diğer günlerin yemeğiyle benzerlik gösteriyordu; nane yapraklarıyla tatlandırılmış koyu yulaf çorbası, sodalı ekmek, turp, soğan ve genel olarak yaban domuzuyla yabani tavşandan oluşan közlenmiş av eti. Bunlar dışında, genelde az çeşit şey olurdu. O gün yakalanan hayvanlara göre, masaya kunduz, ördek ve bazı zamanlar vahşi at eti servis edilirdi; Cam Lanteux'ta mideme indirmek zorunda kaldığım kum, sincap ve sinekleri düşündüğümde burada yediklerim tam anlamıyla birer ziyafetti ve ısırdığım her lokmaya minnettardım.

Tam sodalı ekmeğimi yulaf çorbama bandığım sırada, Kutsal Bölge Salonu'na açılan koridorlardan birinden ani bir gürültü koptu. Sofradaki her erkek refleks sonucu ayağa fırlayarak bellerindeki kılıçları, bıçakları hiç beklemeden çektiler. Kargaşa daha da büyüyünce Rafe'yle aramızda kaçamak bakışlar attık. Bunlar onun adamları olabilir miydi? Belki de takviyeyle gelmişlerdi?

Bir süre sonra içeri, Komizar'ın önderliğinde iki düzine adam girdi. Baştan aşağı çamura batmış hâlde, oldukça kirlenmiş görünüyordu ama yüzüne yapıştırdığı bol çamurlu gülümsemesine bakılırsa bu pisliğinden gayet memnun gibiydi.

“Bakın yolda kime rastladık!” diye kükredi, kılıcını başının tepesinde sallayarak. “Balwood’un yeni valisi! Sandalye getirin! Yemek getirin! Açız!”

Adamlar, üzerlerindeki çamurlara aldırmadan, arkalarında çamurlu ayak izleri bırakarak masanın başına üşüştüler. İçlerinde yeni vali olarak ilan edilen adamı gördüm; hem pişkin hem korkmuş görünen genç bir adamdı. Yeni tehditlere karşı gözü açık olmak adına gözlerini salonun çevresinde hızla gezdiriyordu. Hareketleri keskin, kahkahaları gergindi. Bu pozisyona sahip olabilmek için eski valiyi öldürmüş olabilirdi ama Kutsal Bölge ona yabancı bir yerdi. Yeni kuralları öğrenip onlara ayak uydurması lazımdı ve bunları yaparken hayatta kalma konusunda başarısızlığa uğramaması gerekiyordu. Şüpheli şeref konuğu pozisyonuna getirilmek için hiçbir şey yapmamış olduğum gerçeği dışında, bu yeni adamla hemen hemen denk pozisyonlardaydık.

Ben bunları düşünürken, Komizar beni fark etti. Kılıcını yere fırlatıp benden bir adım ötede durana kadar yürüdü. Kara gözleri, elbisemi incelerken tıpkı güneşten yanmış olan teni gibi parıldıyorlardı. Elini uzatıp omzuma düşen örgümü tuttu. “Bu örgülü saçınla yalnızca yarı yabani bir görünüm kazanabilmişsin.” Odanın içi ona sadık insanların kahkahalarıyla doldu ama üzerimde süzülen bakışları eğlenceli ya da gülünç olmayan, tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu. “Demek Komizar uzaktayken, tutsaklar böyle evcilik oyunları oynuyorlar, ha?” Kaden’e baktı. “Paramla bunlar mı alındı?”

Suçun bizim üzerimizde kalması için Kaden'in evet cevabını vermesini diledim. Diğer takdirde, Effiera'nın cömert hediyelerinin karşılığı intikam olacaktı.

"Evet," dedi Kaden.

Komizar, onu incelerken başını öne doğru salladı. "Bir vali buldum. Şimdi, bir diğerini bulmak da senin görevin. Sabah buradan ayrılıyorsun."

"Neden sen?" diye sordum, belime bağlı deri kemerin düğümünü açarken. Düğüm açılınca kemer yere düştü.

Kaden, sandığın içini karıştırmaya devam etti. İçinden uzun, kürk kenarlı bir pelerinle yün çoraplar çıkarttı. "Neden ben olmayayım? Ben bir askerim, Lia. Ben..."

Kolundan tutup onu gözlerimin içine bakmaya zorladım.

Gözleri endişe doluydu. Buradan ayrılmayı istemiyordu.

"Neden ona bu denli sadıksın, Kaden?"

Sandığın olduğu tarafa dönmeye çalıştığı anda kolunu daha sıkı kavradım. "Hayır!" dedim. "Beni bu sefer geçiştiremeyeceksin! Bu sefer öyle bir şey olmayacak!"

Göğüs kafesi kontrollü nefeslerle yükselip inerken gözlerini benden ayırmadı. "Ben açlıktan ölmek üzereyken bana hayat vermiş olması nedenlerimden birisi."

"Böyle hayırsever bir hareketin karşısında ruhunu satmak zorunda değilsin."

"Her şey senin için çok basit, değil mi?" Yüzündeki çizgiler öfkeyle derinleştiler. "Öyle küçümsediğin kadar basit bir 'hareket' değil bu. Konu çok daha karmaşık."

“Ne? Sana güzel bir pelerin verdi diye mi? Bu odayı...”

Elini şimşek hızında havaya kaldırdı. “Beni de ticari bir malmışım gibi satmaya kalktılar, Lia! Tıpkı sana yaptıkları gibi.” Kontrolünü sağlamaya çalışırken gözlerini üzerimden çekti. Tekrar bana baktığında gözlerindeki hiddet yerini koruyor olsa da ses tonu yumuşayıp sakinleşmişti. “Tabii benim davamda seninkinde olduğu gibi kontratlar yoktu. Annem öldüğünde, basit bir çöpmüşüm gibi tek bir bakır bozukluğa, bir daha beni geri getirmemeleri şartıyla bir dilenci takımına sattıldım.”

“Seni satan kişi baban mıydı?” diye sordum, ne tür bir insanın böyle bir şey yapabileceğini idrak etmekte zorlanarak.

Yüzünü ter bastı. İşte onun için çok önemli olan, asla paylaşmaya yanaşmadığı hatırası buydu. “Sekiz yaşındaydım,” dedi. “Babama beni yanında tutması için yalvardım. Ayaklarına kapanıp kollarımla bacaklarına sarıldım. Bugün bile, pantolon paçalarına sinen o mide bulandırıcı yasemin sabunu kokusunu hatırlarım.”

Sandık kapağını kapatıp üzerine oturdu; gözleri, o günü yeniden yaşıyormuşçasına donuk bakıyordu.

“Beni paçasından resmen silkeledi. Bu şekilde her şeyin daha iyi olacağını söyledi. Daha iyi dediği şey, daha fazla para getireyim diye beni, dileneceğim köşe başlarına aç bitap gönderen usta dilencilerle geçirdiğim o iki yıldı. Yeterli para getirmediğim her gün, görünmeyen yerlerimden hırpalarlardı. O konuda çok dikkatliydiler. Her seferinde bir daha az para getirmeyeyim diye, beni su dolu ufacık bir kovada bir sokak kedisi gibi boğup öldüreceğini söyledikleri babama geri götürmekle tehdit ederlerdi.”

Keskinleşen bakışları içimi delip geçti. “Beni çamurlu bir sokak köşesinde bulan kişi Komizar’dı. Yediğim iyi bir dayak

sonrası, beni kan sızdıran gömleğimle görmüştü. Beni kaldırıp atının tepesine almış, kampına götürmüş, beslemiş ve bana bunu kimin yaptığını, beni kimlerin kırbaçladığını sormuştu. Ona olanları anlattığımda bunun bir daha asla yaşanmayacağını söyleyerek birkaç saatliğine dışarı çıkmıştı. Geri döndüğünde her yeri kan içindeydi. O kanın o dilencilere ait olduğunu biliyordum. O sözüne sadık kalmış, bense ona minnettar kalmıştım.”

Ayağa kalkıp, yerdeki pelerinini kaldırdı.

Dehşete kapılmıştım. “Kaden, bir çocuğu kırbaçlamak, onu satmak; bunlar mide bulandıran şeyler. Ama sence Venda’dan temelli olarak ayrılmak için bundan daha iyi bir sebep var mı? Morrighan’a gelip...”

“Bên Morrighanlı’yım, Lia. Soylu bir lordtan doğma, piç bir çocuğum ben. İşte, artık neden soylulardan bu denli nefret ettiğimi biliyorsun. Komizar’ın beni kurtardığı kişileri biliyorsun.”

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım.

Hayır.

Doğru değildi. Doğru olamazdı.

Pelerinini omzuna attı. “Artık, gerçek barbarların kimler olduklarını biliyorsun.”

Arkasını döndü ve kapıyı tüm gücüyle çarpıp odadan çıktı. Olduğum yerde kalakalmıştım.

Kutsal şarkılar konusundaki bilgisi.

Okuması.

Kusursuz Morrighanca’sı.

Doğru.

Göğsüyle sırtındaki yara izleri.

Doğru.

Ama ona bunları yapan kişi, benim hep inanmış olduğum üzere bir Vendalı değildi. Morrighanlı, soylu bir lorddu.

İmkânsız.

Mum, bitip kendiliğinden söndü; fenerler de aynı şekilde. Yatağın üzerine kıvrılıp gözlerimi karanlığa diktim ve Kaden'in tavernaya attığı ilk adımdan Cam Lanteux'taki uzun yolculuğumuza kadar, her anı yeniden yaşadım. Olduğu kişiyle, bir Haşhaşi'yle göz kamaştıran bir kontrast oluşturan nazik tavırlarına hayret ettiğim anları düşündüm. Her anı. Morrighan dünyasının içindeki beklenmeyen rahatlığı... Artık, her taş yerine oturmuştu. Evet, oyun levhalarını okuyordu. Okumayı bilmediği dil Morrighan dili değil, Venda diliydi. Pauline'le ben, Rafe'nin tek bir kelime hakkında dahi hiçbir fikri yokken Kaden'in, kutsal şarkıları ne kadar düzgün söylediğine şahit olmuştuk. Sekiz yaşına kadar Morrighanlı bir lordun oğlu olarak yetiştirilmişti.

Kaden'in kendi çevresiydi, benim çevremdi ona ihanet edenler. Annesi dışında tabi... O bir azizeydi, öyle demişti bana. Ne yaşanmıştı? Başına ne gelmişti o kadının? Nezaketini ondan almış olmalıydı. Komizar'la tanışana kadar, tüm hayatı boyunca ona sevgi ve şefkatle yaklaşmış olan tek kişi annesi olmalıydı.

Geri döndüğünde gecenin bir yarısı olmuştu. Odanın içi kör karanlık olmasına rağmen, karanlığın içinde bile yönünü rahatça görebiliyormuşçasına sessiz hareket ediyordu. Bir şeyi gürültüyle yere koyduğunu duydum; sonra, kıyafetlerini üzerinden çıkarttığı sırada hafif hisırtılar geldi kulağıma ve en

sonunda halının üzerine uzanıp derin nefesler almaya başladı. Odanın içi yeniden sessizleşmişti. Uzun dakikalar geçti aradan. Uyumadığını biliyordum. Karanlığın içinde süzülen düşüncelerini, gözlerini tavana diktiğini hissedebiliyordum.

“Kaden,” diye fısıldadım. “Bana annenden bahsetsene.”

Adı Cataryn’di. Bir lord ve eşi tarafından dadı olarak işe alındığı sıralar çok gençti. Sonraları, onun da tanrıların lütfuna sahip olduğu ortaya çıkmıştı. Evin hanımı Kaden’in annesini kendi oğullarının gelecekleri hakkında sıkıştırırken, lord da onu başka konular hakkında sıkıştırmaya başlamıştı. Kaden, doğduğu günden itibaren, o hayat dışında başka bir hayat tanımamıştı. Kaden’e göre o, babasına ait bir kulübede, her çocuk gibi normal bir hayat sürüyordu. Annesi hastalandığında ve hayatı ellerinin arasından hızla çekilmeye başladığında, kadıncağız, lorda o öldüğünde oğlunu malikâneye alması için yalvarmıştı. Leydi bunu kabul etmemişti. Bir piç, kendi soylu evlatlarıyla aynı çatı altında barınamazdı; lordun, Kaden’i kendi himayesine alacağına dair Cataryn’e vermiş olduğu söze rağmen, görünüşe bakılırsa o da en başından itibaren eşiyle aynı fikirdeydi. Kaden’i yoldan geçen dilencilere verdiğinde daha annesinin cesedi soğumamıştı.

Annesi masmavi gözleri, simsiyah, yumuşacık, upuzun saçlarıyla çok güzel bir kadındı. Nazik, sabırlı, çabuk sinirlenmeyen, harika bir öğretmendi. Kaden’e lordun diğer oğullarına verdiği dersleri verirdi. Cataryn, geceleri kulübelerinden dışarıdaki yıldızlara bakıp Kaden’e eski hikâyeler anlatır, sonra ondan, duyduklarını tekrarlamasını isterdi. Kaden, neden lordun diğer çocuklarıyla aynı muameleyi görmediğini anlayamayacak kadar küçük olsa bile, bu gerçeğe sinirlendiği zamanlarda, annesi onu kollarının arasına alır ve onun bazı konularda çok daha şanslı olduğunu, kendisini tüm dünyadan daha çok seven bir anneye sahip olduğunu bir şarkı gibi kulağına mırıldanırdı.

Kaden, kendisini çok erken annesiz bulmuştı. O gittikten sonra geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Sahip olduğu en büyük pişmanlıklardan bir tanesi, babasının açık sarı saçlarıyla kah-verengi gözlerini almış olmasıydı. En azından aynaya baktığı zamanlarda, annesinden ona bir şeylerin kalmış olduğunu görmeyi istiyordu.

“Ben anneni sende görüyorum, Kaden,” dedim. “Her gün görüyorum hem de. Seninle tanıştığım ilk an bile sakinliğine, nazik hareketlerinle dikkatimi çekmiştin. Pauline, bana gözlerinin çok yumuşak baktığından bahsetmişti. Bu, onların renklerinden çok daha önemli bir şey.”

Sessiz, titrek bir nefesin ardından hiçbir şey söylemedi.

Sonra ikimiz de uykuya daldık.

Bölüm Yirmi Dokuz

Güneşten, günün ilk kıpırtılarından, nal seslerinden, kişneme-lerden, ilk kuş cıvıltılarından daha önce uyanmıştı. Daha uykuya dalalı birkaç dakika olmuş gibi hissediyordum. Bir mum yakıp eyer çantasını doldurmaya koyuldu.

Yatağımın içinde şöyle bir gerildim ve yorgani omuzlarıma atıp ayağa kalktım.

“Kapının yanındaki çantaya senin için bir şeyler koydum,” dedi. “Mutfağı bulabileceğim her türlü yiyecek için talan ettim ki odandan çok fazla dışarı çıkmak zorunda kalmayasın. Aster’i, Eben’i ve Griz’i, seni her gün kontrol etmeleri için ayarladım. Şansımız varsa valiyle yol üstünde karşılaşır ve gece yarısı geri döneriz.”

“Peki ya şansınız yoksa?”

“Adamın bulunduğu il, Venda’nın en güney kısmında. Yani birkaç hafta sürebilir.”

Birkaç haftada çok şey değişebilirdi. Hatta birkaç günde... Ama bu düşüncemi ona açmadım. Gözlerinden bu düşüncüyü okuyabiliyordum. Son dediğini yalnızca başımla onayladım ve yanımdan ayrılmak için arkasını döndü.

Kapıya elini uzattığı an, dünden beri içime dert olan o soruyu pat diye soruverdim. “Hangi lorddu o, Kaden? Bunu sana yapan hangisiydi?”

Eli havada asılı kalmış bir hâlde omzunun üzerinden bana baktı. “Hangisi olduğunun gerçekten bir önemi var mı? Her lordun en az bir tane piç çocuğu olduğunu bilmiyor musun zaten?”

“Evet, bir önemi var. Her lord, senin baban gibi ahlaksız bir canavar olmak zorunda değil. İçlerinden iyi olanlarına inancını yitirmek zorunda değilsin.”

“Ama yitirdim,” dedi. Sesi duygusuz çıkmıştı. Bu vazgeçmişliği içimi parçalıyordu. Ayrılmaya niyetlenmiş gibi tekrar kapıya doğru dönmesine rağmen yerinden kıpırdamadı.

“Kaden?” diye fısıldadım.

Eyer çantasını yere bırakıp yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına alarak, yumuşak başlayıp gittikçe daha da hevesli bir hâl alan uzun bir öpücükle beni dudaklarımdan öptü. Sonra yavaşça geri çekilip gözlerimin içine baktı.

“Gerçek bir öpücük,” dedi. “İşte bir kez daha ihtiyacım olan şey buydu.”

Arkasını döndü, eyer çantasını yerden kaldırıp kapıdan çıktı.

Ve birkaç saat sonra ikinci kez, nefesim kesilmiş bir vaziyette odada yalnız bırakılmışım.

Gözlerimi kapatınca kendime olan nefretimi hissettim. Aldatmaca oyununda en az Kaden kadar başarılı birine dönüşmüş olduğum gerçeği bana ufacık bir haz vermiyordu. Dudaklarımdaki tek tat, özenle hazırlanmış bir yalanın tadıydı.

Bölüm Otuz

Deli gibi çalan kapı âdeta olduğu yerde sallanıyordu. Diğer taraftaki kişinin Aster veya Eben olmadığını biliyordum. Malich de değildi. Kaden, bana Malich'in tüm gün görevleriyle meşgul olacağını söylemişti. Dikkatli olmam gerektiği zaman gece vaktiydi. Kapıya sabırsız bir yumruk daha atıldı. Henüz, ne üzerime düzgün bir şeyler giymiş ne de saçlarımı taramıştım. Hangi aptal benim buraya kilitlendiğimi ve kapının açılması için bir anahtar gerektiğini düşünemiyordu acaba? Griz mi?

Nihayet anahtar deliğindeki tıngırtıyı duydum ve kapı açıldı.

Gelen Komizar'dı.

“Kutsal Bölge’de bulunan neredeyse hiçbir kapı kilitlenmez. Birilerini anahtar istemek için çağırmaya alışkın değilim.” Yanımdan yürüyerek geçti. “Üzerini giyin,” diye emretti. “At binmek için düzgün bir şeylerin var mı? Yoksa Meurası’nın sana verdiği her şey paçavralardan mı ibaret?”

Yerimden kıpırdamayınca bana bakmak için arkasını döndü. “Ağzın açık kalmış, Prenses.”

“Evet,” dedim. Zihnim hâlâ çalkalanıyordu. “Var. Şurada.” Giysilerin, üzerinde katlanmış hâlde durdukları sandığın yanı-

na gidip yığının en üstünden binicilik takımlarımı aldım. “At binmek için bir şeylerim var.”

“O zaman giyin.”

Boş gözlerle ona baktım. Gözlerinin önünde mi giyinmemi istiyordu?

Sırıttı. “Ah. İffetiniz tabi. Siz soylu tipler...” Başını iki yana sallayarak arkasını döndü. “Acele et.”

Bana arkası dönüktü ve Natiya’nın bıçağı uzanabileceğim bir yerde, yatağımın hemen altında duruyordu.

Henüz değil, dedi, kendimi orada olmadığına ikna etmeye çalıştığım o derinlere gömülü, tanıdık ses. Ama bunun için kumsursuz bir zamandı. Muhafızı aşağıdaydı. Silahım olduğunu bilmiyordu.

Henüz değil.

Bu lütfun sesi miydi, yoksa sırtıma bir hedef tahtası koymaktan mı korkuyordum? Kesinlikle bir hedef hâline gelirdim. Yedi santimlik bir bıçak, boynundan rahatça görünen şah damarının icabına kolaylıkla bakabilirdi ama sonrasında koca bir orduyla baş edemezdim; ayrıca öldüğüm takdirde Rafe’ye ne gibi bir yararım dokunacaktı ki? Fakat sonra, Walther ve Greta’nın hayali, mantığı bir kenara itti. *Hadi yap şunu*. Parmaklarım titriyordu. *Bu sefer hata yapma, Lia*. İntikam ve kaçış dürtüleri, içimde birbirleriyle savaşıyorlardı.

“Eee?” diye sordu sabırsızca.

Henüz değil. Demir bir kapı kadar güçlü bir ses içimde yankılandı.

“Acele ediyorum.” Geceliğimi bir kenara fırlatıp arkasını dönmeyeceğini umarak içime temiz iç çamaşırları giydim. Şu an, çıplak görülmenin diğer endişelerimin yanında pek de bir önemi yoktu ve iffetim olmadan asla diyen insanlardan da

değildim ama yine de bir yandan mahremiyetime gösterdiği saygıya şaşırarak, bir yandan da sabrı tükenecek ve arkasını dönecek diye korkarak kıyafetlerimi bir ceylan hızıyla giyindim.

“Giyindim,” dedim, gömleğimi pantolonumun içine sokarken. Uzun iplerin ucunda sallanan kemiklerle süslenen kemerimi ve Meurası’nın saygıdeğer bir sembolü olan kürk parçalarından yapılma uzun yeleğimi üzerime geçirirken beni izledi.

Dün gece banyo yapmış olmalıydı. Üzerindeki çamurlar gitmiş, şeklini özenle koruduğu kısa sakalları yine aynı özenle kesilmişlerdi. Yanıma yaklaştı. “Saçların,” dedi. “Tara. Düzelt, bir şeyler yap. Giydiğin yeleği aşağılayacak bir tiple dışarı çıkma.”

Saçlarımın görünüşüne dikkat ettiğine göre, beni kellemi vurmak için dışarı çıkartmadığını umuyordum; aslında saçlarıma dikkat ediyor oluşu bile yeterince garipti. Hayır, garip değil, şüpheliydi. Yeleği aşağılamakla ilgili değildi. Kaden’in sandalyesine oturdu ve saçlarımı tarayıp örerken yaptığım her hareketi seyretti.

Beni inceliyordu. Bakışları, Malich’de sayısız kez gördüğüm o arzu dolu, sapkın bakışların aksine, beni kendi hareketlerimi bile kontrol etmeye zorlayan türden, serinkanlı ve hesaplıydı. Bir şeyler istiyor ve onları bana nasıl söyleyeceğini kafasında kuruyordu.

Ben örgümün ucunu bağlarken ayağa kalkıp askıda duran pelerinimi aldı. “Buna ihtiyacın olacak,” diyerek pelerini omuzlarıma geçirdikten sonra ipleri acele etmeyen hareketlerle boynuma bağladı. Parmak boğumları boynuma değdiğinde ürperdim.

“Bu nazik ilgiyi hak etmek için ne yaptım acaba?” diye sordum.

“Jezelia,” dedi başını sallayarak. “Her daim şüphecin.” Gözlerine bakabileyim diye çenemi eliyle yukarı kaldırdı. “Gel bakalım. Sana biraz Venda’yı gezdirelim.”

Bir atın üzerinde olmak, onca zaman sonra kendimi yeniden iyi hissettirince afallamıştım. Rüzgârlı sokaklardan ağır ağır geçiyor olmamıza rağmen, en ufak bir hareket bile bana açık alanların, çayırıların, özgürlüğün ümidini vaat ediyordu -yanımda at binen kişinin varlığını göz ardı ettiğim sürece elbette. Atını benimkinin oldukça yakınında sürerken, gözleriyle beni olduğu kadar, yanlarından geçtiğimiz insanları da aynı dikkatle süzdüğünü hissedebiliyordum. Hepsinin de meraklı bakışları yüzlerinden okunuyordu. Morrighan’ın tutsak prensesinin namını hepsi de duymuştu. “Pelerinini biraz arkana doğru at. Bırak da yeleşini görsünler.” Dediklerinin amacını anlamadan ona bakarak söyleneni yaptım. Dün akşam, parasının nasıl harcandığı konusunda Kaden’e sinirli görünse bile olanları sindirmiş gibi görünüyordu.

Nedenini anlayamadığım bir şeyden dolayı insanlara teşhir ediliyordum. Daha bir haftadan biraz daha fazla bir süre önce, beni elbise olarak bile adlandıramayacak bir çuval bezinin içine tıktırıp ayakkabısız, yarı çıplak bir hâlde tüm Konsey’in önüne atmıştı. Anladığım kadarıyla benimle, “asili aşağıla, gücünü elinden al” oyununu oynamıştı. Sanki şu an, bana gücümü geri veriyor gibiydi ama içimde bir yerlerde Komizar’ın, dizginleri elinden bir saniyeliğine bile bırakacak biri olmadığını biliyordum.

Meurasi klanı tarafından hoş karşılanmışsın. Bu tür bir karşılanma, Komizar’ın bile nasıl yönlendireceğini bilemediği

türden bir kabul müydü? Belki de şu an, tek maksadı bu gelişmeyi kontrol altına almaktı.

Şehrin en kuzeyinde bulunan Brightmist bölgesini at üstünde dolandık. Dükkân sahiplerine, askerlere, hatta Venda’da kışları odun bile zor bulunuyor olduğu için yerden kurutulup yakılacak at tezeği kazımakta olan bir yakıtçıya bile seslenerek selam vermişti; iyi gününde gibiydi.

Bana, bir saat uzaklıktaki küçük bir köye gidiyor olduğumu söylemiş ama bunu ne amaçla yaptığımızdan bahsetmemişti. Meltemde dalgalanan siyah saçlarıyla, puslu havanın altında parıldayan deri binici takımlarıyla, atının üzerinde görkemli bir görüntüye sahipti. Kaden’i kurtaran adamdı bu. Küçük bir çocuğu atının tepesine bindirip gördüğü işkencelerden kaçırmış olan bu adamın, o yaşlardaki hâlini hayal etmeyi denedim. Daha kendisi bile neredeyse çocuk olmalıydı. O yaşta, Kaden’e işkence eden zalimleri katletmişti.

“Senin bir ismin var mı?” diye sordum.

“İsmim mi?”

“Hani doğduğunda sana verilen isim? Ebeveynlerin tarafından konulan... Komizar dışında...” Soruyu yeterince açık sormuş olduğuma inanmama rağmen daha ayrıntılı bir şekilde, bir daha sormuştum.

Bir anlığına düşündükten sonra sertçe cevap verdi. “Hayır. Yalnızca Komizar’ım.”

Yolun sonuna geldiğimizde muhafızı olmayan bir kapıdan geçtik. Önümüzde boylu boyunca uzanan seyrek çayırlıklara dalıp şehrin kalabalık, isli, bol çamurlu sokak aralarını arkamızda bıraktık.

“Artık daha hızlı sürmemiz gerekiyor,” dedi. “İyi at bindiğini duydum. Tabii, bizonlar tarafından ezilmek üzere olduğun için can korkusuyla hızlı sürdüysen o başka.”

Griz’le Finch, hepimizin kıl payı kurtulduğu bu hikâyeyi ona anlatmasalardı şaşardım zaten.

“İdare ederim,” dedim. “Bir soyluya göre.” Altımdaki ata yabancı olmama rağmen, komutlarımı dinleyeceğini umarak atı topuklayıp hızlandım. Komizar’ın atının arkamdan gelen nal seslerini duyduğumda atımı biraz daha zorladım. Havanın soğukluğu yanaklarımı acıtırken, pelerininin altındaki kürk yelege daha da minnettar kaldım. Komizar, hızımı yakalayıp beni geçmeye başladı. Atımı dehleyerek ona yetiştim ve kafa kafaya geldik. Bana verilen atın sahip olduğu kondisyondan artık emin olsam da, hayvanın gücünü sergilemek için içimde büyük bir istek patlaması yaşasam da Komizar beni geçtiğini zannetsin diye birazcık yavaşladım. Diğer at beni geçtikten sonra, kendiminkini tırısı kaldırdım. Kısa süre sonra kahkahalarla yanıma geldi; yüzü soğuktan iyice kızarmıştı. Koyu renk kirpiklerini oynadığımız bu küçük oyun karşısında hevesle kırıştıyordu.

Tekrar yanımdaki yerini aldıktan sonra, biraz arkamızdan gelmekte olan askerlerle birlikte kaldığımız yerden tırıs gitmeye devam ettik. Derme çatma, küçük bir kulübenin önünden geçtik. Seyrek çimenlere rağmen, yol o denli az kullanılmıştı ki önümüzde izleyebileceğimiz bir patika bile yoktu. Ufak, taş evlerin bakımsız bahçeleri, bir kurdun bile ikinci kez bakmayacağı zayıflıkta, kaburgaları sayılan atları vardı. Bölge o denli ıssız ve merhametsiz görünüyordu ki burada birilerinin hayatlarını sürdürüyor olduğu gerçeğine inanmak zordu fakat karşımıza yer yer ağaçlıklar ve ufak çaplı, bereketli tarlalar da çıkmıyor değildi. Bir süre tırmandıktan sonra Komizar’ın bahsettiği ufak köy, tepenin ardından kendini gösterdi. Kulübe-lerin arasında göze çarpan, ince, uzun bir yapının bacasından tembel dumanlar yükseliyordu.

“Sant Cheville,” dedi Komizar. “Bu tür küçük köylerde yaşamalarını sürdüren tepe halkı, en fakir fakat en dayanıklı olan

insanlarımızdan oluşur. Kutsal Bölge'nin Venda'nın kalbi olması gibi, burası da belkemiğimizdir. Tepe halkı, haberleri hızlı yayar. Bizim gözümüz kulağımızdır bu insanlar.”

Ufak kulübelerin oluşturduğu kümeye baktım. Morrighan'da, bunun gibi en az yüz tane köyden umursamadan geçmişimdir fakat bu sefer, önümdeki manzaraya bakarken, içimde anlam veremediğim, sabırsız bir kıpırtı hissetmiştim. Atım da aynı şeyi hissetmiş gibi, olduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı. Soğuk ve sert rüzgârlar boynumu sarmalarken, tam önümde gittikçe genişleyen, derinleşen, beni yutmaya çalışan bir deliğin açıldığını hissettim. Geleceğini biliyordum. Pauline'le mezarlıktan geçerken yaşadığım aynı korkuyu, aynı şiddetle yaşıyordum. Dizginleri tutan parmaklarım kasıldı. *Yine de hepimiz, çok daha büyük bir hikâyenin parçalarıyız. Toprağın, rüzgârın, zamanın ötesine geçen bir hikâyenin...* Bunun bir parçası olmayı istemiyordum. Teravin'e koşarak geri dönmek istiyordum. Civica'ya. Buradan başka her yere...

Burası Venda'nın belkemiği.

Dizginlere asılıp atımı durdururken nefes alamamaya başladım. “Beni neden buraya getirdin?” diye sordum.

Komizar, aniden duruşuma kafası karışmış bir hâlde, bana baktı. “Venda'ya yararı olduğu için. Bilmen gereken tek şey bu.”

Atını hafifçe dehleyip, o uzun binanın yaklaşık üç yüz metre yakınına varana kadar, bizi köye doğru götürmeyi sürdürdü. Durduğunda yüzünü askerine doğru döndü. “Onu burada tutun. Oradan rahatça görülecek şekilde.” Onu hemen arkasından takip eden tek bir askerle köyün içine kadar gidip atından inerek, evlerinden dışarı çıkan insanlarla bir şeyler konuşmaya başladı. Bulunduğumuz yerden konuşmaları duymak imkânsız olsa da insanların yüzlerinden, onu gördüklerine mutlu oldukları

anlaşılyordu. Bir ara bize doğru dönüp parmağıyla beni işaret ettikten sonra konuşmasını sürdürdü. İnsanlar onaylayan baş hareketleriyle bana baktılar ve cesur olduğuna şüphe olmayan bir adam, Komizar'ın sırtına o kadar sert bir tokat attı ki bir an, Komizar'ın bilmediğim bir zafer kazanmış olabileceğini düşündüm. Onlara bir çuval un ve arpa bırakıp onu beklediğimiz yere, yanımıza geri döndü.

“Onlara ne söylediğini bilmeye iznim var mı?” diye sordum.

Askerlerine yaptığı el hareketinin ardından köyü arkamızda bırakarak yeniden ilerlemeye koyulduk. “Tepe halkları, oldukça fazla batıl inanca sahiptirler,” dedi. “Ben o tür büyüğü şeyle inanmasam bile onlar hâlâ belli inançlara sıkı sıkı tutunmaktadır. Tanrılardan gelen bir lütfâ sahip olan düşman prensesini, tanrıların Venda'ya gönderdiği bir lütuf olarak görüyorlar. Tutundukları bu umut, midelerini bir ekmek kadar tok tutabilir. Bazı zamanlar, upuzun kışları atlatırken ellerinde kalan tek şey umut oluyor.”

Daha fazla ilerlemeyi reddederek atımı durdurdum. “Hâlâ, onlara hakkımda ne söylediğinden bahsetmedin.”

“Düşman domuzundan, tanrıların isteğiyle kaçarak bize katıldığından bahsettim.”

“Seni yalancı...”

Bana doğru uzanıp kolumdan yakaladı; neredeyse atımdan düşüyordum. “Dikkat et, Prenses,” diye tısladı, yüzünü benimkine yaklaştırarak. “O ağzını her açışında kendi konumunu da, benim konumumu da sakın unutayım deme. Ben Komizar'ım. Ve o guruldayan karınlarını biraz olsun yatıştırabilmeleri için neye ihtiyaçları varsa ondan, istediğim kadar veririm. Anlaşıldı mı?” Altımızdaki atlar birbirleriyle itişmeye başlayınca tam aralarına düşeceğimden korktum.

“Evet,” diye cevapladım. “Anlaşıldı.”

“Güzel o zaman.”

Kolumu bıraktı ve önümüze çıkacak bir sonraki küçük köye varana kadar birkaç kilometre daha ilerledik.

“Tüm günümüz böyle mi geçecek peki?” diye sordum. “Venda’nın hiçbir belkemiğiyle tanışmayacak mıyım? Sürekli o uzun, kemikli parmağınla uzaktan beni mi işaret edeceksin?”

Eldivenli ellerine şüpheyle attığı o kısacık bakışın bana verdiği zevk âdeta içimi ısıtmıştı. “Acelecisin,” dedi, “ve ağzından çıkan şeylere hiç dikkat etmiyorsun. Sana güvenmeli miyim, yoksa onların umutlarıyla oynamana izin vermemeli miyim?”

İnsanların içlerine ekilen korku tohumlarıyla beslenen bu adamın, neden bir anda tepe halkının içine umut tohumları serpmeye bu kadar hevesli birine dönüştüğünü merak ederek ona baktım. Onları yaklaşan kış için hazırlamaya mı çalışıyor-du, yoksa bu cesaret yüklemesinin başka bir amacı mı vardı?

“Bir umuda tutunmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, Komizar. Cam Lanteux’u geçtiğimiz zamanlarda beni ayakta tutan şey umuttu. Ucu hoşlanmadığım bir şekilde bana dokunuyor olsa da kimsenin umudunu çalmakta gözüm yok.”

Şüpheli bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Çok tuhaf bir kızsın, Lia. Kurnaz ve işini bilen birisin; Malich’in anlattığına göre oyunlarda da oldukça beceriklisin. Doğrusunu söylemek gerekirse hayran kaldım. Fakat yalandan hiç hoşlanmam.” Bir-birimizin gözlerinin içine baktık; simsiyah gözleriyle yüzümdeki her bir çizgiyi okumaya uğraşıyordu. “Beni sakın hayal kırıklığına uğratma.” Dizginleriyle atını biraz daha hızlandırıp ilerlemeye devam etti.

Yeni köye yaklaşırken, bir önceki köydekine benzeyen uzun binanın kapısı açıldı ve içeriden eğri büğrü bastonundan

yardım alarak yürüyen yaşlı bir adam çıktı. Venda'nın başken-
tinde de böyle beyaz saçlı, iki büklüm yürüyen birkaç yaşlı
görmüştüm. Yaşlılara büyük değer verdikleri, onları el üstünde
tuttukları belliydi. Adamın arkasından başkaları da çıktı. Yaşlı
adam, Komizar'ı kendi dengi biriymişçesine karşıladı.

“Hangi rüzgâr attı seni buralara?”

“Kışı atlatmanıza yardımcı olacak birkaç hediye diyelim.”
Komizar'ın işaretiyle muhafızlardan birisi ağzı bağlı, büyük
bir bohçayı omuzlayıp uzun binanın kapısının hemen yanına
bıraktı.

“Ne var ne yok?” diye sordu Komizar.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Rüzgârlar çok sert esi-
yor. Biniciyi de dili de kesip geçiyorlar. Tanrılar bize sert geç-
cek bir kış vaat ediyorlar.”

“Ama ardından gelecek bahar daha güzel vaatlerle sizi bek-
liyor,” dedi Komizar. “Güzel umutlara tutunarak pençeler do-
lusunu kışı def edebilirsiniz.”

Anlamadığım, tuhaf, üstü kapalı kelimelerle konuştukları
için ne dediklerini takip edemiyordum.

Yaşlı adam bana baktı. “Bu ne?”

Komizar, adam daha yakından görebilsin diye kolumdan
tutup beni öne doğru çekti. “Morrighan'ın lütuflu prensesi.
Düşman domuzundan tanrıların isteğiyle kaçarak bize katıldı.
Düşman daha şimdiden dağıldı. Ayrıca gördüğün üzere,” dedi
yeleşimi göstererek, “Meurasi klanı tarafından da gayet hoş
karşılandı.”

Yaşlı adam, gözlerini kısarak yeniden bana baktı. “Öyle mi?”

Komizar'ın kolumu tutan parmakları daha da kasıldılar.
Bakışlarımla, kelimelerden daha çok şey aktarabilmek umu-
duyla yaşlı adamın gözlerinin içine baktım. “Komizar'ınız ne

diyorsa doğrudur. Ben bir prensesim. Morrighan'ın İlk Kız Çocuğu'yum ve düşmanınız olan yurttaşlarımın yanından kaçıp buralara geldim."

Komizar, yüzüne yayılan hafif tebessüm eşliğinde yan gözle bana baktı.

"Ya adın ne, kızım?" diye sordu yaşlı adam.

Geleceğini biliyordum.

Duyduğum ses, en az yaşlı adamınki kadar netti. Sesi zihnimden kovmak için gözlerimi kapatsam da gittikçe daha çok güçleniyordu. *Jezelia, damgalanan güçle, damgalanan umutla.* Gözlerimi açtım. Herkes meraklı gözlerle, sessizce bana bakarak vereceğim cevabı bekliyordu.

"Jezelia," dedim. "Adım Jezelia."

Adamın sulanan gözleri, üzerimde bir süre daha gezindikten sonra arkasındakilere döndü. "Meurasi klanının kapılarının her daim açık olduğu Jezelia," dedi. Kendi aralarında fısıldarak konuştular.

Komizar yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Aferin, Prenses. İkna edici bir dokunuştı."

Bu onun için zekice hazırlanmış bir rol olabilirdi ama tepe halkının gözünde ondan daha fazlası olduğu aşikârdı. Yaşlı adam bize doğru döndü. "Dönüş yolunda içinizi ısıtacak *thannisim* var, ister misiniz?" diye teklif etti.

Komizar yüzüne zayıf, yapmacık bir gülümseme oturttu. O bile *thannisin* tadının ekşi toprak gibi olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Yolumuz uzun..."

"Cana yakınlığınız için teşekkür ederiz," diyerek araya girdim. "Elbette, biraz alırız."

Komizar bana delici bir bakış fırlattı ama tam da düşündüğüm gibi, yaşlı adamın önünde bana ayak direyemedi. Ven-

da'ya yeni gelen birinin, Venda'nın bir âdetini oranın hükümdarından daha sıcak karşılaması kabul edilebilecek bir şey değildi; ne kadar tatsız olursa olsun, artık o da o şeyi benim gibi içmek zorundaydı.

Payıma düşen çayı dudaklarıma götürdüm. Evet, ekşi, sası, toprak gibiydi ama yine de yerinde duramayan mayısböceği kurtçukları kadar kötü olamazdı. Çayımı iştahla içtikten sonra boş kupamı servis yapan kadına uzatarak gösterdiği nezaket için teşekkür ettim. Komizar'ın kendi çayını bitirmesi daha uzun sürdü.

Bir sonraki durağımızda, köy halkına güzel bir 'gösteri' yapmadığım için beni bir güzel fırçaladı.

“Sözlerin tepe halkı arasında hızla yayıldığını söylemiştin. Ufak bir dokunuş, beceriksiz bir performanstan daha iyi iş görür bence. Bırak daha fazlasını onlar istesin.”

Güldü. “Malich, kurnaz ve iş bilir derken haklıymış.”

“Çok az konuda haklı çıktığını eklemeyeyceğim.”

Tüm günümüzü köy köy gezerek, Komizar'ın, verdiği torbalar dolusu un ve mideler dolusu umuttan nemalanışını seyreterek, beni kanıt gösterip düşmanın karşılarında tir tir titrediğini ve tanrıların kendilerine gülümsediğini anlatışını dinleyerek geçirdik.

İkinci vakti, atların su içmeleri için önümüze çıkan bir derenin yanında mola verip vadide dinlendik. Rüzgâr hızlanmış, hava biraz daha kararmıştı. Pelerinime daha sıkı sarılıp Komizar ve askerlerden biraz uzaklaşarak, bol taşlıklı karanlık nehrin renkleriyle yıkanan kasvetli, çorak manzarayı seyrettim.

Geçirdiğimiz gün, bana Venda'nın merhametsiz bir yer olduğunu, burada yalnızca en güçlülerin hayatta kalabildiklerini daha iyi göstermişti. Emanet Soy diğerlerinden ayrıcalıklı

olabilirdi fakat aralarından yalnızca imanlı olan birkaç kişi tanrıların ve Morrighan'ın onları götürdüğü bereket topraklarına ulaşabilmişlerdi. O topraklar Venda'da değildi. Buranın payına, büyük yıkımdan çok fazla düşmüştü. Taşlıkları, çok az kısmında yeşil renge rastlanan ve hiç bitmeyecekmiş gibi birbirleri ardına dizilen tepeleri, kızıl renkli kayalıklarla dolu arazileri, rüzgârın tuhaf, ürpertici şekillere soktuğu hırsırtlı ağaçları, sert zeminden çok az ürünün baş gösterdiği sürülmüş tarlaları ve Komizar'ın oralarda hiçbir şeyin yetişmediğini söylediği uzak, ölü toprakları geçtik; Cehennem Toprakları kadar tehditkârdılar. Yine de burasıyla ilgili saygı uyandıran bir gerçek vardı.

İnsanlar, bunca zorluğa rağmen bellerindeki iplere şükran kemikleri bağlıyor, benim üzerimdeki barbar paçavralarından giyiyor, mideleri uğruna yapılan ve yapılacak olan kurbanları anıyor, kendi yollarıyla inançlı kalarak bir şekilde hayatta kalmayı deniyorlardı. Homurdanarak konuşmuyorlar, dertlerini mütevazı, minnet dolu kelimelerle anlatıyorlardı. *Geleceğini biliyordum*. Duyduğum kelimeler hâlâ içimde yankılanıyordu.

Giysilerimi kırbaçlayan sert bir rüzgâr, tek darbede saç örgümü açıverdi. Yüzüme düşen tutamları arkaya atmaya çalışırken önümüzde uzanan çorak topraklarla ufukta toplanan karanlık bulutlara baktım. Altımıza alacağımız iki atla beraber Rafe'yle en fazla ne kadar uzağa gidebilirdik ki? Bu boşluğun içinde birkaç günde sırta kadem basabilir miydik? Onunla geçirebileceğim üç gün bile ömürlük bir lütf gibi geliyordu bana. O üç güne sahip olabilmek için her şeyimi verirdim. O kadar uzun süre birbirimizden ayrı kalmıştık ki...

“Derin düşüncelerdesin bakıyorum.”

Arkamı döndüm. “Geldiğini duymadım.”

“Böyle bir yerde, arkanı kollamayı unutacak kadar hayalle-re dalman pek akıllıca değil. Sırtlanlar günün bu saatinde sinsi-ce ortalıkta dolanırlar; özellikle de senin gibi kolay avlar için.” İzlediğim yere, bitmeyen tepelerin ardında görünen uzun ufka doğru baktı. “Ne düşünüyordun?” diye sordu.

“Kendime ait hiçbir şeyim olamayacak kadar mı elim ko-lum bağlandı? Düşüncelerime bile tek başıma sahip olamaya-cak mıyım?”

“Evet,” diye cevapladı beni. “Artık böyle.”

Dediğinde ciddi olduğunu biliyordum.

Ağzımdan çıkacak bir yalanı bekliyormuş gibi yüzüme baktı. Sessizliğimi korudum. Geçen saniyelerin ardından bana vuracağını düşündüm. Başını iki yana salladı. “Halledecek özel ihtiyaçların varsa eğer, adamlarımla birkaç dakikalığına arkamızı dönebiliriz. Senin gibilerin mahremiyete pek meraklı olduğunu biliyorum. Fakat biraz acele et.”

Nasıl oldu da sözünden döndü diye düşünürken, yanımdan ayrılışını izledim. Benim için artık her şey bir merak konusu olmuştu. Bu adam Kaden’i kurtarmıştı, açları doyuruyordu, valilerle uğraşmaktan uzak halklarla görüşmeye kadar, kral-lığıyla ilgili her bir konuya bıkmak usanmak bilmeden koş-turuyordu. Onun hakkında yanılıyor olabilir miydim? Yaptığı o zalim iğnelemeyi hatırladım: *İyi iş çıkarmışsın, Chievdar. Walther’ın kılıç kayışını ganimetin içinden çekip alırken nasıl da kasılmıştı. O hareketinin beni yıkacağını çok iyi biliyordu. Ama hakkındaki şüphelerimi besleyen şey bundan daha fazla-sıydı. Kendi düşüncelerim de dâhil her şeye büyük bir açlıkla bakan o gözleri... Dikkatli ol, kardeşim. Ağabeyimin uyarısı, içimi yakan bir ateşe dönüştü.*

Tüm bu düşüncelere rağmen bir sonraki köyde yaşlıları ku-caklayışını, onlara hediyeler bırakıp içlerine umut tohumları

serpişini görüp Kaden'i kendi soyunun zalimliğinden kurtarmış olduğunu hatırlayınca, içimde hissettiğim tuhaf dürtülerin bir önemi olup olmadığından artık emin olamaz hâle geldiğimi hissettim.

*Ve yükseltti sesini Morrighan,
Öperken iki parmağını,
Kaldırırken göklere,
Biri kaybedilenler için,
İkincisi geleceklere;
Savruluyordu tahıllar hâlâ tanelerine.*

Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt IV

Bölüm Otuz Bir

Kaşen

Yolda geçirdiğimiz dört günün sonunda, tanrıların bana karşı oldukları kararına vardım. Belki de hep öyleydiler. Valinin yarı sarhoş bir hâlde yoluma çıkma şansının olduğuna nereden ihtimal vermiştim? Son kasabadaki genelev, henüz onu ağırlama şerefine nail olmamıştı ve orası asla ve asla atlamayacağı bir duraktı. Ya çıktığı yerden buraya geliyordu ve hâlâ yoldaydı ya da yerinden hiç ayrılmamıştı.

Lanet Vali Tierny. Onu yakaladığımda kendi ellerimle boğacaktım. Tabii o işi benim yerime birileri yapmadıysa eğer...

Gün içinde sert rüzgâr, geceleri acımasız yağmurla havalar perişan bir hâl almıştı. Yanımda gelen adamlar huysuzlanmaya başlamıştı. Kış bu sefer yüzünü erken gösteriyordu. Fakat içimi acıtan şey buz gibi rüzgârlar değil, Lia'yla geçirdiğim o son geceydi. Daha önce hiç kimseye, Komizar'a bile annemin adını söylememiştim.

Cataryn.

Onu toprağın altından kaldırıncı gibi hissettirmişti. Lia'ya ondan bahsederken onu yeniden görmüş, sesini yeniden duymuştum.

İsmi dışarıdan söylemek içimde bir şeyleri parçalasa da, beni bu dünyada gerçekten sevmiş olan tek insanı, annemi, Lia'ya anlatmaya doyamamıştım. Annem, Lia'yla paylaşmak istediğim bir konu değildi ama adını telaffuz ettikten sonra göz rengine kadar diğer her şey dudaklarımdan öylece dökülüyordu.

Babamın gözleri. Beni durduran şey onlar olmuştu. Ona her şeyi anlatmamıştım.

Lia. Rüzgârla gelen bir fısıltı gibi.

İlk başta aklıma gelen tek şey buydu; atın üstünde tek başıma geçirdiğim sayısız saatler ve rüzgâr. Lia, tavernada ismini ilk söylediğinde, çayıra at binerken kulak verdiğim sessizliği anımsatmıştı bana. Çöldeki kanyonlarda esen Lia, uzakta uluyan bir kurdun sesiyle kulağıma çalan Lia, daha ben onu görmeden kalbime giren Lia... Elimde bıçağımla, odasının karanlığında tepesinde dikilirken duyduğum Lia. Komizar'la tanıştığım ilk andan itibaren hayatımdan zorla uzak tutabilmeyi başarmış olsam bile, o an duyduğum o fısıltı, göz ardı edemeyeceğim bir boyutta çıkmıştı. Ermek, bana acıdan başka bir şey getirmemişti.

Eskiden lütfumu, tıpkı Lia'nın kendininkini kullandığı gibi kullanırdım. Mesela öyle bir şey görmüş olmamama rağmen, malikânenin hanımına, onun ağır ve korkunç bir ölüme mahkûm kalacağını söylemiştim. Daha sekiz yaşımdaydım ve üvey kardeşlerimin bana hiç nezaket göstermeyen, önemsiz annesi yerine kendi annemin ölüyor oluşuna içimde çok büyük bir öfke büyüttüğü. İlk dayağımı o zaman yemiştım; dilencilerden değil, kendi babamdan gelmişti. Dilenciler, babamın açtığı yaraların üzerine yenilerini eklemişlerdi sadece.

Hangisiydi, Kaden?

Babamın adı, Lia'ya bile söylemeyeceğim bir sırdı ama o ölürken, dudaklarında benim adımla can verecekti. Son nefes-

sinde, kendi oğlunun ihanetine uğradığının bilincinde olarak sayıklayacaktı adımı. Bu düşünce yıllardır içimi sıcak tutan şeydi. Planlarımız. Beklediğim o an, planlarımızın içinde, her zaman üstü kapalı bir şekilde beni bekliyordu.

Geçitten geçip vadiye doğru inişe geçtiğimiz sırada bize doğru yaklaştıklarını gördük. Kim olduklarından emin olana kadar, adamlarımı durdurdum. Bir süre sonra iç çekip bizimkileri ilerletmeye devam ettim. Asla zayıf düşmemeliyiz. Ama manzaranın vaat ettiğine göre Arleston valisi düşmüştü. Geriye yapışılacak bir boğaz kalmamıştı. Adam ölmüştü. Bize doğru yaklaşanlar, ellerinde Arleston sancaklarını taşıyorlardı ve en öndeki adam da yeni valileri olmalıydı. Yapılı olmasına rağmen diğer meydan okuyanlar kadar genç değildi. Bu umurumda da değildi açıkçası. Görev bilinciyle kendi yolunda ilerliyor olması, önemi olan tek gerçektir. Artık Kutsal Bölge'ye geri dönebilirdim. Evime, Lia'ya dönebilirdim. Yolundan sapan son valinin de icabına bakılmıştı.

Bölüm Otuz İki

Rafe

“Şu kapı,” diye gürledi Ulrix, karşı tarafı göstererek. “İki saate dönerim.”

“Ben o kadar uzun süre yıkanmıyorum.”

“Ama benim görevlerim o kadar uzun sürecektir. Ben dönene kadar yaramazlık yapmadan yıkan.”

Dün gece kâğıt oyununda kazandığım sıcak banyoya hâlâ sinirli olduğum, ayaklarını yere vurarak yürüyüşünden belliydi. Artık kokmaya başladığım için onu yenmeme izin verdiğini iddia ediyordu ki koktuğum kısmı gayet doğru sayılabilirdi.

Banyo yapmak istediğim kadar, Kutsal Bölge’nin mimari planlamasına dair daha fazla şey de görmek istiyordum ve hamamın, Lia’nın Kaden’le kaldığı odaya benim odamdan daha yakın olduğunu biliyordum. Hareketlerimdeki bazı kısıtlamalardan biraz olsun kurtulmuş olsam bile Kutsal Bölge’nin farklı bir kısmına tek başına yürümek sonradan kazandığım özgürlüklerim arasında değildi. Hangi koridorların daha çok kullanı-

lıyor olduklarını ve nerelere çıktıklarını öğrenmeyi denerken, Ulrix'e masum sorular sorarak geçtiğimiz yolları ezberlemiştim. Ulrix, sahip olduğu asabiyete rağmen bir işime yaramıştı.

Hamama açılan kapıdan geçtiğimde, tıpkı bana söz verildiği gibi, suyla dolu bir küvetle karşılaştım. Elimi suya batırdım. Ilımtı ama bir leğen soğuk suyla geçirdiğim onca günden sonra bu bile gayet cazip gelmişti. Üstüne bir de sabunla havlu konulmuştu. Ulrix'i cömert bir gününde yakalamış olmalıydım.

Kıyafetlerimi çıkarttıktan sonra ilk olarak suya başımı daldırıp yüzümle saçlarımı yıkadım; vücudumu komple soktuğumda suyun hızla soğuyor olduğunu hissedince, çok fazla oyalanmadan, her yerimi aceleyle ovaladım. Kurulandıktan sonra henüz giysilerimin yarısını üzerime geçirebilmişim ki sırtımda bir çift el hissettim.

Arkamı döndüğümde beni duvara dayayan kişinin Lia olduğunu gördüm. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. “Öylece girip...”

Yüzümü kendininkine yaklaştırıp saçlarımı parmaklarıyla okşayarak beni uzun uzun öptü. Kendimi geri çektim. “Gitmelisin. Birileri...” Daha cümlemi bitiremeden, vermeye çalıştığım mesajın aksine bu sefer benim dudaklarım, onunkilere tüm açıklıklarıyla yapıştılar. Ona sarılmayı dileyerek geçirdiğim onca günün kaybını kapatmakla yanıp tutuşan kollarımı beline, sırtına doladım.

Öpücüklerinin arasında, “Kimseye yakalanmadım,” dedi.

“Henüz.”

“Ulrix'in, en az iki saat ortalıkta olmayacağını söylediğini duydum; o süre zarfında beni de kimse kontrole gelmeyecek.”

Vücudum, onunkiyle birlikte eriyor gibiydi. Ben onun dudaklarındaki çaresizliği tadarken, bana Venda'nın uzak tepe-

lerini gördüğünü, onların aralarında kaybolabileceğimizi fısıldadı.

“Şansımız varsa o dediğini ancak birkaç günlüğüne yapabiliriz,” dedim. “Bana yetmez. Seninle bir ömrü birlikte geçirmek istiyorum.”

Söylediğim şeyin etkisiyle bir anlığına tereddüde düşerek gerçekleri hatırlayıp başını göğsüme koydu. “Ne yapacağız biz böyle, Rafe?” diye sordu. “Tam on iki gün oldu. Atlılar kralın sağlığıyla ilgili haberlerle geri dönmeden, bir on iki gün daha geçirip geçiremeyeceğimizi bilmiyoruz.”

“Günleri saymayı bırak artık, Lia,” dedim. “Bu gidişle dölüreceksin.”

“Biliyorum,” diye fısıldayıp bir adım geri çekildi. Gözleri çıplak göğsüme kaydı. “Üşütmeden üstünü giyinmelisin,” dedi.

O bana bu kadar yakinken üşümem imkânsızdı ama yine de dediğini yapıp gömleğimi üzerime geçirdim. Düğmelerimi iliklememe yardım ederken parmaklarının vücudumda değdiği her nokta cayır cayır yanıyordu.

“Nasıl çıkabildin odandan?” diye sordum.

“Terk edilmiş, eski bir geçit buldum. Genelde çok kullanılan, meşgul koridorlar dışında pek bir yere çıktığı yok ama bazı zamanlar fırsat yakalayabiliyorum.” Yakalanmadan nasıl geri döneceğiyle ilgili pek endişeli görünmüyordu ama ben çoktan gerilmeye başlamıştım. Parmağını dudağıma koyup kötü şeylerden daha fazla bahsetmememi, beraber geçirecek çok az zamanımızın olduğunu ve bunu başka şeylere endişelenerek geçirmek istemediğini söyledi. “Sana, istediğim yere girip çıkma konusunda iyi olduğumu söylemiştim,” dedi. “Bunu yıllardır yapıyorum.”

Kapının sürgüsünü çektim ve üzerlerine oturabilmemiz için iki kova alıp yere koydum. Birbirimize son haberleri verdik.

Kollarıma sokulup Venda'nın kırsal kesimlerini gezdiğini, oradaki insanların da tıpkı buradakiler gibi kıt kanaat geçindiklerini anlattı. Oradakilerin, Konsey'dekilerin aksine nazik ve meraklı tipler olduklarından bahsetti. Ona Ulrix'ten öğrendiğim belli yollardan bahsetsem de saklamayı başardığım silahlarla ilgili ağzımı açmamayı tercih ettim. Kutsal Bölge'deki arabalarının içinden, bir tanesini yürütmekten bahsettiği zaman gözlerinde parlayan o ateşi görmüştüm bir kere. Ağabeyi gözlerinin önünde vahşice öldürülmüştü ve intikam alma isteğinde onu suçlayamazdım; buna rağmen zamanı gelmeden eline bir bıçak veya kılıç geçirmeye kalkışmasını istemiyordum.

Beni yere yatırmak için omuzlarımdan ittiğinde, onu üzerine çekerken ilk baştaki temkinli hâlimin uçup gittiğini gördüm. Onu kendi yaşamımdan bile daha çok istiyordum. Bana bakarak parmağını çenemde gezdirdi. Hâlâ kim olduğumu kavramaya çalışıyormuş gibi meraklı bir ses tonuyla, "Prens Rafferty," dedi.

"Dalbreck'te beni Jaxon diye çağırırlardı."

"Ama ben, seni hep Rafe diye çağıracağım."

"Bir çiftçi olmadığım gerçeği seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

Gülümsedi. "Hâlâ, nasıl kavun yetiştirebileceğini öğrenebilirsin."

Onu kendime doğru çekerek, "Ya da birlikte başka şeyler yetiştiririz," dedim ve tekrar öpüşmeye başladık. Birbirimizi öptük, öptük, öptük... "Lia," diye fısıldadım bir süre sonra, yaptığımız şeyin farkında olmaya kendimi zorlayarak, "dikkatli olmalıyız."

Alnını alnıma bastırıp bir süre sessiz kaldı. Sonra omzumun üzerine uzandı ve tıpkı Terravin'de geçirdiğimiz son gece yaptığımız gibi konuşmaya başladık fakat bu sefer ona gerçekler-

den bahsettım. Ebeveynlerim ölmemişlerdi. Ona ailemin nasıl insanlar olduklarını anlatıp biraz da Dalbreck hakkında bilgi verdim.

“Düğünden kaçtığımı duyunca çok mu sinirlendiler?”

“Babam öfkeden çıldırmıştı. Annem ise hem benim hem de kendisi için üzülmüştü. Bir kızı olmasını çok istiyordu.”

Başını iki yana salladı. “Rafe, çok...”

“Şşşt, söyleme. Kimseye özür borçlu değilsin.” Sonra, bu evliliğin bana hiçbir zaman gerçek bir evlilik olarak nakledilmediği, hatta babamın, gelin zevklerime uymadığı takdirde istersem kendime metres tutabileceğimi belirttiğinden bahsederek olayın geri kalanını anlattım.

“Metres mi? Çok romantikmiş.” Bana bakmak için dirseğinden destek alıp hafifçe doğruldu. “Ya sen Rafe?” dedi sakince. “Düğüne gelmeyeceğimi duyduğunda sen ne düşündün?”

Tüm Dalbreck kuruluşuyla birlikte, tapınağın mihrabı altında beklediğim o sabahı hatırladım. Hava yüzünden geç çıkmak zorunda kalmıştık. Tüm geceyi yolda geçirmemiz gerekiyordu; bense işimizi bitirip bir an önce geri dönme derdindeydim. “Kaçtığın haberi bize ulaştığında şaşırdım,” dedim. “İlk tepkim buydu. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini tam olarak kavrayamıyordum. İki krallığın kurulları kafa kafaya verip her bir detayın üzerinden geçmişlerdi. Benim kafamda da her şeyin en ince ayrıntısına kadar planı yapılmıştı. Tek bir kızın, kıtadaki en güçlü adamların planlarını nasıl alt üst edebilmiş olduğunu anlayamamıştım. İlk şoku atlattıktan sonra ise beni bir merak sardı. Seni merak ettim.”

“Sinirlenmedin mi?”

Sırttım. “Pekâlâ, sinirlendim,” diyerek kabullendim. “O zaman sorulacak olsa kabul etmezdim ama ben de en az babam kadar öfkeliydim.”

Gözlerini devirdi. “Hah! Adım gibi biliyordum.”

“Terravin’e vardığımda gözlerimden okunuyormuş demek.”

“O tavernadan içeri adımını ilk attığında, başıma sorun çıkaracağını anlamıştım, Prens Rafferty.”

Parmaklarımı saçlarına dolayıp onu kendime doğru çektim. “Benim, senin tam bir bela olduğunu anladığım gibi, Prenses Arabella.” Dudakları dudaklarıma değdiğinde, ileride zamanımızın kısıtlı olmadığı bir günü birlikte geçirip geçiremeyeceğimizi merak ettim; Ulrix konusunda yeniden endişelenmeye başlamıştım. Gideli bir saat olmuştu ve erken dönme ihtimalini zihnimden savuşturarak risk almak istemiyordum. Onu kendimden uzaklaştırdığımda beş dakika sonra gideceğine söz verdi. Beş dakika, bir birayı bitirmek için bile kısıtlı bir zamandı, yine de kalan son kısıtlı zamanımızı, Terravin’e dair anılarla doldurduk. Ona artık yanımdan ayrılması gerektiğini hatırlattım.

Koridorun boş olduğundan emin olmak için dışarıyı ilk ben kontrol ettim. Gitmeden önce yanağıma dokunup, “Bir gün Terravin’e geri döneceğiz, öyle değil mi Rafe?” diye sordu.

Duymak istediği şey bu olduğu için, “Döneceğiz,” cevabını verdim ama o, kapıyı kapatırken, buradan kurtulmayı başardığımız takdirde, Terravin de dâhil olmak üzere onu Morrighan sınırları içinde hiçbir yere götürmeyeceğimi biliyordum.

Bölüm Otuz Üç

Rafe'nin bana söylediği üzere artık günleri saymayı bırakmıştım fakat Komizar'ın beni farklı bir bölgeye götürdüğü her ayrı gün, zamanımızın bir gün daha azaldığını biliyordum. Genelde köyün yaşlılarıyla veya bölge lordlarıyla beni tanıştırdığı, kendi yöntemiyle batıl inançlı kalabalıkların içlerine umut tohumları serptiği kısa aktivitelerden oluşuyordu gezintilerimiz. Yalana tahammülü olmayan bir adama göre, buralara kendi isteğimle geldiğim yalanını her seferinde gayet rahat anlatıyordu. Tanrıların yüzleri Venda'ya gülüyordu.

Aramızda garip bir denge oluşmuştu. Tanınmayan bir düşmanla dans etmek gibiydi yaptığımız. Attığımız her adımda hem o hem de ben istediğimiz bir şeyi elde ediyorduk; onun klanlarla tepe halkının kendisine olan sadakatini katladığı barizken, ben kendime kattığım şeyin adını tam olarak koyamıyordum.

Beklenmeyen yollarla ve zamanlarda kendini gösteren tuhaf bir çekimdi bu -güneşin pırıltısı, gölgeler, koridorda kaçak bir tavuğun peşinden koşturan bir aşçı, havadaki duman, şekerlendirilmiş bir kap *thannis*, sabahın enerjik ürpertisi, dişsiz bir gülücük, *paviamman*ın kulağımda çınlaması, akşam dualarını okurken gökyüzünde beliren koyu renkli çizgiler... Hepsi de hiçbir kapıya çıkmayan, birbirleriyle bağlantısız anlardı ama

yine de parmaklarımı sarıp beni ileri doğru çeken bir el gibi yakalıyorlardı beni.

Kaden'in burada olmayışının avantajı, geceleri kendimle bir başıma kalabiliyor olmamdı. Ayrılmadan önce aceleyle yaptığı ayarlamalar, Aster'e banyo yapmak istediğim zamanlar bana hamama kadar eşlik etmesini ve kişisel ihtiyaçlarımda bana yardım etmesini söylemekten ibaretti fakat bu ihtiyaçların neler olduğunu kıza ayrıntılı bir şekilde tanımlamamıştı. Gece gezinmelerimin kişisel ihtiyaçlarım arasında olduklarına Aster'i inandırmıştım. Bir iki gün sonra, benimle birlikte kalmaktan yeterince mutlu olduğunu anladım. Kutsal Bölge, babası ve kuzenleriyle paylaştığı harabe evlerinden çok daha sıcak bir yerdi. Bir ara kendisine, yer altı mezarlıklarına ana koridordan geçmeden, başka bir yolla gidiş olup olmadığını sordum. Gözleri kocaman açıldı. "Hortlak Mağaraları'na mı gitmek istiyorsun?" Görünüşe bakılırsa onlara bu ismi veren tek kişiler Eben ve Finch değillerdi.

Griz haklıydı. Küçük yumurcak, Kutsal Bölge'nin fare deliklerine kadar her yeri biliyordu ve her yer sayısız geçitle kaplıydı. Bir tanesinde dizlerimin üzerine çöküp emekleyerek ilerlemek zorunda kalmıştım. Bir diğerinden geçerken uzaktan gelen bir gürleme duydum.

"Bu ne?" diye fısıldadım.

"Oraya gitmek istemezsiniz," dedi. "O tünel uçurum dibine çıkıyor. Bulabileceğiniz tek şey nehir, ıslak kayalar ve köprü dişlileri olur." Bu sözlerin ardından beni bir başka tünele sokmuş olmasına rağmen bahsettiği yeri kafama not ettim. Köprüyü yerinden oynatmak imkânsız olsa bile, oraya çıkan yol, muhtemelen daha sonra keşfetmek isteyebileceğim bir yoldu.

Nihayet yolumuz mağarayı andıran bir tünele düştüğünde, burnuma gayet tanıdık gelen tatlı yağ ve tozlu hava kokusu

karşıladı bizi. Buranın, bu saatte boş olacağını düşündüğüm sırada kulağımıza ayak sesleri geldi. Gölgelelerin içine saklanıp koyu cüppeli adamların yanımızdan geçmelerini bekledikten sonra aramıza belli bir mesafe koyarak arkalarına takıldık. Artık burasının neden Hortlak Mağaraları olarak adlandırıldığını anlamıştım. Duvarlar yalnızca taş yığınlarından yapılmamışlardı. Yolumuzu insan kemikleriyle kafatasları süslüyordu; Eskiler'den yüzlercesi, hareketsiz ve sırlarını paylaşmaya hazır bir hâlde, hayatlarını kaybettikleri yerde duruyorlardı. Aster'in bu sırları duymak istemediği aşikârdı. "Sana bir şey yapamazlar," dedim, dediğimden ben bile emin olmasam da. Yuvaları boş gözleriyle attığımız her adımı takip ediyorlardı sanki.

Dar geçit dik bir yokuşla, Eskiler'in zamanından kalma olduklarını tahmin ettiğim, bambaşka bir zamana ait mimari ve sanat eserleriyle dolu, devasa bir odanın içine açıldı. Yerin altında büyük ihtimalle yüzyıllardır mühürlü hâlde bekleyen eserler gayet iyi durumdaydılar. Öyle basit bir oda değildi burası; Kraliyet Üstadı'nın bile ağzını açık bırakacak sayıda kitapla doluydu; Baş Üstat'ın tüm kitaplıkları bir araya toplanırsa, bunların yanında göze çarpmazlardı bile. Uzakta, cüppeli adamların kitapları belli yığınların üzerlerine ayırdıklarını, arada sırada bazılarını ıskartaya çıkarttıklarını gördüm. Her yer birbirini andıran kitap dağcıklarıyla doluydu. Boşluklardan görebildiğim kadarıyla arkada, dönüşlü bir koridorla bu odaya bağlanan başka bir oda daha bulunuyordu. İçeriden altın renkli, parlak bir ışık yayılıyordu. Bir de masa başında eğilmiş, önündeki büyük deftere bir şeyler yazmakta olan biri vardı içerde. Adamlar büyük bir çaba içindeydiler. Oradan oraya yürüyene cüppelerin gölgeleri zeminin üstünde titreyordu. Arkadaki odada, yazı yazan adamın dışında başkaları da olmalıydı. Dış taraftaki odada kitapları ayıranlar, arada sırada bir tanesini arka tarafa taşıyorlardı. Tam olarak ne yapıyor olduklarını,

çalıştıkları kitapların içeriklerinin ne olduğunu öğrenmek için çıldırıyordum.

“Bir tane ister misiniz?” diye sordu Aster.

“Hayır,” dedim. “Bizi fark edebilirler.”

“Beni göremezler ama,” dedi, ne kadar aşağı eğilebildiğini göstererek. “Ayrıca bu çalmak sayılmaz ki. O yığınları mutfakta, ocaklarda yakıyorlar.”

Yakıyorlar mıydı? Üstat’dan çalmış olduğum iki kitabı düşündüm; ikisinin de deri ciltlerinin üzerlerinde yanık izleri vardı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Aster bir gölge kadar sessiz bir hamleyle öne atılıp ıskartaya çıkartılan yığınların birinden ufak bir kitap kapıverdi. Geri döndüğünde ufak göğsü heyecanla inip kalkıyordu. Ganimetini bana uzattı. Daha önce gördüğüm her türlü kitaptan çok daha farklı bir kaplaması vardı; jilet gibi düzdü ve cildi sımsıkıydı. Üzerinde gördüğüm dili de bilmiyordum. Bu dil Vendaca’nın bir koluysa eğer, çevirdiğim *Venda Ezgisi* kitabındakinden daha eski bir zamana ait olmalıydı. Tam o sırada ne yaptıklarını anladım. Böylesine yetenekli âlimlere ihtiyaç duymalarının nedeni, antik dilleri çevirmeye çalışıyor olmalarıydı. Morrighan dışında, en az oradakiler kadar yetenekli ve oradakiler kadar fazla sayıda âlim barındıran yalnızca üç krallık biliyordum -annemin toprağı olan Gastineux, mistik keşişlere çatı olan Turquoi Tra ve Dalbreck.

Bu kitabı yakmayı planladıklarına göre onlar için bir önemi yok demekti ama en azından artık, asıl amaçlarını öğrenmiştim; bir mezar dolusu kitabı, Eskiler’in kayıp kitaplarını deşifre ediyorlardı. Okuryazar sayısı yüzde beşi geçmeyen bir toplum için bu, tuhaf bir ilmi aktiviteydi. Merakım içimi yakıp kavursa da gece gezintilerimin ortaya çıkmaması ve Aster’in başını yakmamak için kendimi, onların karşısına çıkıp kafamdaki soruları

sormaktan alıkoydum. Elimdeki kitabı koltuğumun altına sıkıştırıp Aster’i geldiğimiz yere doğru dürtükledim ve kafataslarıyla dolu geçitten geçerek odama kadar aceleyle geldik.

Kapıyı arkamızdan kapattığımızda birlikte yaşadığımız maceranın etkisiyle gergince kıkırdadı. Benden, kitaptan bir şeyler okumamı istedi ama yapamayacağımı, dili bilmediğimi açıkladım.

“Bunlar ne peki?” diye sordu.

İşaret ettiği yere baktım. Baş Üstat’dan çaldığım kitaplar yatağımın üzerinde yan yana duruyorlardı. Onları oraya ben koymamıştım. Odaya izinsiz giren birini bulacağım düşünceyle hızla kendi etrafımda döndüm. Hiç kimse yoktu. Kim benim odama girip bunları böyle özenle oraya koyardı ki?

“Aster,” dedim sertçe, “benimle oyun mu oynuyorsun? Odadan çıkmadan önce onları oraya sen mi koydun?”

Fakat bana attığı tek bir telaşlı bakışla, onun yapmadığını anlamıştım. Endişelenmemesi için başımı salladım. “Ah, tamam. Ben koymuştum, unutmuşum. Hadi gel,” dedim, kitapları toparlayıp sandığın üzerine koyarken. “Uyuyalım artık.”

Üzerindeki giysiler dışında yanında başka bir şey getirmemiş olduğu için, Kaden’in kalın gömleklerinden birini daha çıkardım sandıktan. Bileklerine kadar inen gömleğin yumuşak kumaşına sarıldı. Saçlarımı tararken, kısıcak ensesini uzun saçları olduğunu hayal ederek ovaladığını gördüm.

“Tüm o saçlar boynunuzla omuzlarınızı ne kadar da sıcak tutuyordur,” dedi.

“Evet, öyle ama bende seni sıcak tutacak çok daha güzel bir şey var. Görmek ister misin?”

Hevesle başını sallayınca, Reena’nın hediye ettiği mavi şalı eyer çantamdan çıkarttım. Kumaşı elimde salladığımda gümüş

renkli boncuklar şingırdadılar. Şalı Aster'in başına atarak, uçlarını boynunun etrafına doladım. "İşte oldu," dedim. "Güzeller güzeli bir gezgin prensesi oldun. Artık bu senin."

"Benim mi?" O, parmaklarıyla kumaşı hissedip ağzı açık bir hâlde boncuklarla oynarken, böylesine küçük bir jestin bile onun için bu kadar büyük bir önem taşıyor olması kanıma dokundu. Ona verdiğim bu küçücük hediye çok daha fazlasını hak ediyordu.

Yatağa girince birbirimize sarıldık ve ona *Morrighan Kut-sal Kitabı*'ndan bildiğim hikâyeleri, Küçük Krallıklar'ın seçilmiş olandan doğup nasıl büyüdüklerini, sevgiyi, fedakârlığı, onuru, doğruyu, bana evimi özleten her türden şeyi anlattım. Mumun sönmesine yakın, Aster'in huzurlu, yumuşak nefes alışverişlerini duyunca Reena'nın duasını içimden okudum. "Tanrılar sana sakın bir kalp, huzurlu gözler ve kapında bekleyen melekler bahşetsinler."

*Ve Harik, doğrucu ve sadık,
Getirdi Aldrid'i Morrighan'a,
Bir koca ki tanrılara layık,
Bayram getirdi Soy'a.*

Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt III

Bölüm Otuz Dört

Saat çok geç olmasına rağmen, Aster parmaklarının arasına geçirmiş olduğu mavi şalıyla uyurken kürk halının üzerine oturup durup dururken yatağında beliren kitaplara bakmaya başladım. Sanki bana, onları yatağımın altında unuttuğum hatırlatılmak isteniyormuş gibi birden bire gözümün önüne çıkartılmışlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatta kalmaya uğraşırken o denli tükenmiştim ki neredeyse varlıklarını unutmuştum. *Venda Ezgisi*'nin tamamını Cam Lanteux'taki yolculukta çevirebilmiş olmama karşın *Ve Feray Daclara au Gaudrel*'in sadece kısa bir parçasına bakabilmişim.

Ufak kitabı kılıfından çıkartıp parmaklarımı kabartmalı derisinin, yanık köşesinin üzerinde gezdirdim. Yüzyıllar boyu elden ele geçmişti belki; onu yok etmek isteyen ellerden kurtulmuştu. Gaudrel. Göçebe bir grubun hikâye anlatıcısı olmak dışında kim olduğunu merak ettim.

İlk metin parçası, bir çocuğu yaşadığı açlıktan uzaklaştırmak adına ona anlatılan gerçeküstü bir hikâyeden oluşuyor gibi görünüyordu ama daha çevirmeye yeni başladığımda bile ondan daha fazlası olması gerektiğini biliyordum. Sonuç olarak, Kraliyet Üstadı'nın özenle saklayıp uğruna, arkasından kelle avcıları yolladığı bir kitaptı bu.

Kitabı çevirmeme yardımcı olması için eyer çantamdan gezginlerin el kitabını çıkartıp yerime iyice yerleştim ve yeniden ilk metinden başlayarak kelime kelime, satır satır yazılanları çözmeye başladım. *Bir zamanlar, çocuğum, tam da senin yaşlarında bir prenses yaşarmış.* Güneşe, aya ve yıldızlara hükmeden bir kızın, yolculuğun ve umudun hikâyesiydi. Bir sonraki metin, tekrardan hikâye dinlemeyi isteyen bir çocuğu anlatıyordu fakat duymak istedikleri büyük fırtına hakkındaydı bu sefer. Garip bir şekilde, *Morrighan Kutsal Kitabı*’nı fazlasıyla andırıyordu.

Bir fırtına, hatırladığım tek şey bu.

Asla sonu gelmeyecek bir fırtına.

Muhteşem fırtına, çabucak vermişti cevabını.

İç geçirdim, Evet, ve oturttum dizlerimin üzerine.

Bir zamanlar, çocuğum,

Uzun, uzun zaman önce,

Yedi yıldız fırlatılmış gökten.

Biri dağları sallamış,

Denizleri köpürtmeye inmiş bir diğeri,

Rüzgârları boğmakmış birinin görevi,

Ve gönderilmiş kalan dördü insanların kalplerini sınamaya.

Gökten fırlatılan yıldızlar... Bu yalnızca bir hikâye miydi, yoksa Gaudrel hayatta kalmayı başaran Eskiler’den biri miydi? Aster dünyaya yıldız fırlattığında, Gaudrel daha bir çocuktu belki? Bu ihtimal, hikâyelerindeki hataları açıklayabilirdi. Morrighan’ın en iyi âlimleri tarafından nesilden nesile aktarılmış olan *Kutsal Kitap*’ta yedi değil, yalnızca bir yıldızın dünyaya fırlatıldığı açıkça yazıyordu. Söz konusu bir yıldız da olsa, yedi yıldız da olsa onun için hiç bitmeyen bir fırtına olduğu kesindi.

Eskilerin âdetlerini anlamsız kılan türden bir fırtınaydı. Gaudrel, keskin bıçaklardan, güçlü iradelerden bahsederken leş yiyicilerin anlatıldığı kısma gelince afalladım. Gaudrel ve bu çocuk, en az kendileri kadar aç olan canavarlardan kaçıyorlardı. Acaba bu yaratıklar, Vandalılar'ın da çok korktuğu, Cehennem Toprakları'nın efsanevi *pachegoları* mıydı? Her bir sayfasında başka bir zamanın anlatıldığı kitap, uzun zaman önce yaşanan kronik olaylardan oluşuyordu. Gaudrel'in hikâyesiydi bu. Bazı bölümler bir çocuğun kulakları için dikkatle seçilen cümlelerden oluşsalar da geriye kalanlardaki anlatım vahşiceydi.

Aster uykusunda kımıldayınca birkaç sayfayı hızla atlardım. Tüm kitabı bir gecede çevirebilmemin hiçbir yolu yoktu. Bir sonraki metin, Gaudrel'in babasını anlatmaktaydı.

Tekrar anlat bana, Ama. Sıcaklığı anlat. Eskiye.

Sıcaklık geldi çocuğum, bilmediğim diyarlardan.

Babam buyurdu ve işte oradaydı.

Baban tanrı mıydı?

Tanrı mıydı? Öyle gibiydi.

Dışarıdan bakıldığında insana benzerdi.

Ama aklın alamayacağı kadar güçlü,

İmkânsızın ötesinde bilgili,

Bir ölümlümün olamayacağı kadar korkusuzdu.

Gücü tıpkı... Dur anlatayım sana, çocuğum, babamın hikâyesini.

Bir zamanlar, tanrılar kadar heybetli bir adam yaşarmış...

Ama en heybetlimiz bile titrer korkudan.

Kayar düşer en kusursuzu zirvedeki karlardan.

Gözlerim sayfanın üzerinde, öylece kalakaldım. “Kendilerini tanrılardan yalnızca bir adım geride gördüler,” şeklinde

tasvirleri olan *Kutsal Kitap*'a tüyler   rperici bir Ő ekilde yakındı. İki ayrı hikâye, birbirine karışan kan ve su gibi gözlerimin önünde fırıl fırıl dönüyordu. Hangisi daha eskiydi? *Morrighan Kutsal Kitabı* mı, yoksa ellerimin arasında tuttuğum mu? Aster yattığı yerde döndü, gerildi ve yatağa gelip gelmeyeceğimle ilgili bir Ő eyler mırıldandı. "Birazdan," diye fısıldadım. Daha fazla cevap bulabilmek adına sayfaları yeniden aceleyle çevirmeye koyuldum.

Nereye gitti o, Ama?

Artık yok   ocuğum.

Zorla götürüldü o da, diğer birçoğu gibi.

Fakat nereye?

Çocuğun çenesini tutup kaldırıyorum. Açlıktan gözleri    km  ş.

Hadi, beraber yiyecek bir Ő eyler bulalım.

  ocuk büyüdükçe, soruları kolayca ge  ştirilemez bir hâl alıyor.

O nerede yemek bulabileceğimizi bilirdi. Onu bulmamız lazım.

Gitmiş olmasının nedeni de bu. Onu alıkoymalarının nedeni...

Sen de içinde o hediye taşıyorsun,   ocuğum. Dinle. İzle.

Geri dönecek mi?

Duvarın ötesinde şimdi. Bizim için artık   l   biri.

Hayır, dönmeyecek.

Kız kardeşim Venda da artık onlardan biri.

Kız kardeş mi? Çeviride bir hata yapmış olabileceğimi düşünerek son metni defalarca en başından okumama rağmen gördüklerim doğruydu. Gaudrel ve Venda kardeştiler. Venda da bir zamanlar gezgindi.

Okumayı sürdürdüm:

*Bırakın bilinsin
Kızı çaldıkları,
Küçüğümü.
Uzanıp çılgınlık içinde bana bağırdı,
Ama...
Genç bir kadın o artık,
Bu yaşlı kadın durduramadı onları.
Bırakın bilinsin tanrılar ve nesillerce,
Emanet Soy'dan çaldıkları.
Harik, o hırsız, aldı götürdü Morrighan'ımı,
Leş yiyici Aldrid'e
Sattı bir çuval tahıl karşılığı.*

Kitabın kapağını kapattığımda avuç içlerim ter içindeydiler. Dizlerime bakarak az önce ne okuduğumu idrak edebilmeyi denedim. Bu yazılanlara inanmamaya çabaladım.

Gaudrel'in bu hikâyeyi anlattığı kişi, öyle sıradan bir çocuk değildi.

Morrighan'dı.

Tanrılar seçmemişti onu; bir hırsız tarafından çalınıp leş yiyicilere satılmıştı. Harik, *Kutsal Kitap*'ın iddia ettiği gibi onun babası değildi. Onu kaçırıp satan kişiydi. Krallığın saygıdeğer kurucusu Aldrid, gelin alan bir leş yiyiciden biraz daha fazlasıydı.

En azından tarihe göre bu şekildeydi. Artık neye inanacağı-mı bilmiyordum.

Kalbimde, doğru olduğunu hissettiğim yalnızca tek bir şey vardı. Üç kadın birbirlerinden koparılıp ayrılmışlardı. Bir zamanlar bir aile olan üç kadın.

Bölüm Otuz Beş

Rafe

Calantha'yla Ulrix, beni sürükleyerek ahırlara götürdüler. Sevil şehirlerinde yeni bir yolculuğa daha çıkarılıyordum. Artık dışarı hiçbir kaçış yolu olmadığına neredeyse tamamen emin olmama rağmen tek avantajım, biraz daha fazla araştırma fırsatı yakalayacak olmamdı.

Vendalı atlılar hızlı adamlardı ve kaybedilen günler, bende dayanılmaz baş ağrılarına yol açıyordu. Sven'in zihnime işlediği her türlü askeri stratejiyi gözden geçirmiş fakat Lia'yla ve onu riske atma konusuyla ilgili hiçbir şey bulamamıştım.

Bu düşünceler beni yiyip bitirirken, onun geldiğini fark etmemiştim. Kurumuş gübreleri ahırın yanındaki çöp kutusunun içine attı. Kıyafetleri pis ve yıpranmıştı. Beni ahıra götüren Calantha'yla Ulrix'in ardından içeri girdiğimde, gözlerim onu pas geçerek ilk bölmede duran kendi atıma kaymıştı. *Chievdarlardan* birinin, artık kendi malı olduğunu iddia ettiği atıma... Kendisine iyi bakılıyor ve besleniyor da olsa, artık Venda'ya hizmet ettiği gerçeği beni rahatsız ediyordu.

Calantha ve Ulrix, Komizar'ın emrettiği üzere beni dışarı çıkartıyorlardı. Biz ahırın avlusuna vardığımızda, onu Lia'yla birlikte, ayrılırken görmüştüm. Komizar'ın yanında olması beni korkutmuştu. "Endişelenme," dedi Calantha. Bakışlarımı Lia'nın üzerinden başka yöne kaydırıp endişelenmediğimi, yalnızca şehirde yapılan bu gezilerin amacını merak ettiğimi söyledim. "Belli bir amacı yok," dedi. "Komizar yeni asillerimizi diğerleriyle paylaşmak istiyor."

"Ben sadece bir Temsilciyim. Asil değilim."

"Hayır," dedi. "Komizar senden ne olmanı isterse osun. Ve bugün, Dalbreck Prensi'nin Temsilci Lordu olacaksın."

"Kraliyet ailesiyle ilgili her şeyi hor gören birine göre caka satmaya pek bir hevesli görünüyor."

"İnsanları beslemenin birçok yolu vardır."

Biz atları tam ahırdan çıkarıyorduk ki bir yakıtçı, kapının önünden ağır hareketlerle geçerken, sendeleyip arabayı da kendisiyle birlikte yere devirdi. Ulrix, yolumuzu tıkadığı için adama küfretti. "*Fikatande idaro! Bogeve enar johz vi daka!*"

Yakıtçı, yerde bir oraya, bir buraya emekleyerek kurumuş gübreleri hızlı hareketlerle arabasına geri yüklemeye başladı. Bir ara durdu ve korkudan olduğu yere sinmiş bir hâlde, Venda dilinde özürler dilemeye başladı. Yanılıyor olduğumu düşünerek gözlerimi kısıp adama baktım.

Jeb'di bu. Keçe gibi saçlarıyla kir içindeydi ve kokuyordu. Jeb. Yakıtçı.

Atımdan eğilip onu kucaklamamak için kendimi çok zor tuttum. Başarmışlardı -en azından Jeb başarmıştı. Diğerlerini de görmeyi umarak ahır avlusunu gözlerimle taradım. Jeb, yaptığı sakarlık için özürler yağdırırken başını hızla iki yana sallıyordu. Gözlerini çok kısa bir süreliğine üzerime dikerek yeniden başını salladı.

Diğerleri burada değillerdi. Henüz. Yoksa hiç gelmeyeceklerini mi anlatmaya çalışıyordu?

“İşin bittiğinde, şunlardan biraz da benim odama getir. Kutsal Bölge Kuzey Kulesi,” dedim.

Calantha, Jeb’e hızla bir şeyler söyledi. “*Mih ena urat seh lienda?*”

Jeb başını ve parmaklarını sallayarak cevap verdi. “*Nay. Mias e tayn.*”

“Aptal herif senin dilini bilmiyor,” diye gürledi Ulrix. “Ayrıca en son senin odan ısıtılıyor, Temsilci. Konsey’in tamamı güzel bir şekilde ısınırsa dediğini düşünüyoruz.”

Jeb, yerde kalan son gübre kalıntılarını arabasına atarken başını öne doğru salladı. Kuzey kulesi. Bu aptal herif, dediğimin her bir kelimesini çok da iyi bir şekilde anlamıştı ve artık beni nerede bulabileceğini biliyordu. Jeb arabasını kapının önünden çekerken beklemekten sabrı tükenen Ulrix, bizi iterek yanımızdan geçti. “Orada görüşürüz.”

“Orası neresi?” diye sordum Calantha’ya.

İç çaktı. Sıkılmış gibiydi. Kendi gibi genç birine göre çok bezgin hareketleri vardı. Kutsal Bölge’deki pozisyonuyla ilgili kendisinden ne kadar bilgi koparmaya çalışırsam çalışayım, konu onunla ilgili şeylere geldiğinde, karşımda buzdan bir duvara dönüşüyordu. “Ceset Tepesi’nde kısa bir mola verip oradan Stonegate bölgesine geçeceğiz,” dedi. “Komizar hoşuna gidebileceğini düşünmüş.”

Savaş alanlarında dört yıl boyunca aktif olarak askerlik yaptım. Çok şey gördüm. Bıçaklanan, yaralanan, kafatasları birer karpuz

gibi patlayan adamlar... Vahşi hayvanlarca parçalanana bile şahit oldum. Ne Cam Lanteux'ta ne de savaş alanlarında bir adamın nasıl ölebileceğine dair naif düşüncelere yer vardı. Artık her türlü şeyi ummayı öğrenmiştim. Fakat Ceset Tepesi'nin zirvesine çıktığımız an midem kalktı; gözlerimi başka yöne çevirirken ağzıma kadar gelen mide suyumu zar zor yutkunabildim.

Ulrix omzuma bastırdı. "İyi bak. Komizar bu manzara hakkındaki düşüncelerini öğrenmek isteyecektir." Arkamı döndüm. İstikrarımı bozmadan, inatla baktım. Üç kazığın tepesinde üç kelle. Şişen dillerin üzerinde sinekler uçuşuyordu. Göz yuvalarında kurtçuklar kıpırdaşıyordu. Bir kuzgun, cesetlerden birinin yanağından, inatla bir parça koparmaya uğraşıyordu. Çürümeye rağmen bunların daha çocuk olduklarını görebiliyordum. En azından bir zamanlar öyleydiler.

"Haşhaşı bu üçünün icabına baktı. Bu üç vatan haininin..." Ulrix omuz silkip zirveden aşağı doğru yürümeye başladı.

Calantha'ya döndüm. "Bunu Kaden mi yaptı?"

"Onun görevi, bir Gözcü olarak idamları yönetmek. Kellelerin kazıklara oturtulma işlemi askerler tarafından yapılır. Son et parçası da kemikten ayrılana kadar, cesetler burada kalır," şeklinde cevapladı beni. "Komizar'ın emirleri bu şekilde."

Açıktaki, sabunlaşmış gözüne baktım; genelde dimdik duran omuzları düşük görünüyordu.

"Anlattıklarını onaylamıyorsun," dedim.

Omuz silkti. "Benim ne düşündüğümün bir önemi yok."

O bana arkasını dönmeden elimi uzatıp koluna dokundum. Ona vuracağımı düşünüp irkildiğini görünce geri adım attım.

"Kimsin sen, Calantha?" diye sordum.

Başını sallarken, bıkkın tavrını üzerine geri büründü. "Çok uzun zamandır hiç kimseyim."

Bölüm Onuz Altı

Açık mavi gökyüzüyle nadir görülen, bulutsuz bir sabahtı. Mis kokulu havayı *thannis* aromaları ısıtıyordu; ekşi tadına rağmen tatlı bir kokusu vardı. Günün pırıltısı, yorgunluğumu üzerimden atmama yardım etmişti. Sanki düşünecek başka bir şeyim yokmuş gibi, Gaudrel'in kitabını kafamın içinden atamıyordum. Gece boyunca zihnimde dönen aynı soruyla tekrar tekrar uyanıp durmuştum: Bir ailelermiş. Morrighan kaçırılıp bir leş yiyiciye satılmış. Morrighan, tanrıların lütfuna sahip olmuş ve ardından gelenleri yeni topraklara getirmiş olsa bile; yardım ettiği kişiler, tanrılar tarafından seçilen asil Soy mensupları değil de önlerine çıkan herkesi mideye indiren leş yiyicilerdi. Morrighan'ı da avlamışlardı.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Komizar, omzunun üzerinden bana bakarak.

Yanma yetişmek için atımı dehledim. Bugünkü Venda yanlısı prenses rolümü Canal bölgesinde, *jehendranın* karşı tarafında bulunan yıkama sahasının orada yapacaktım.

“Bu sahte inceliğin içimi ısıtıyor,” dedim. “Nasıl uyuduğumu, zerre kadar kafana takmadığını biliyorum.”

“Gözaltı morluklarını takıyorum ama. İnsanlara bu şekilde pek sempatik görünmeyeceksin. Yanaklarını sıkıştır biraz. Belki şu tipine biraz yardımı dokunur.”

Kahkaha attım. “Ne zaman, senden daha fazla nefret edemeyeceğime kendimi ikna etsem, aksini kanıtlıyorsun.”

“Hadi ama Jezelia, sana gösterdiğim onca nezaket dolu davranıştan sonra bunları mı duyuyorum? Yerde başka bir tutsak olsaydı, şimdiye ölüydü.”

İfade ettiği şeyi nezaketle bağdaştıramayacak olsam bile, dedikleri artık kanıma daha az dokunuyordu. Ayrıca babamın kendi krallığında hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor olduğunu düşünmeden edemiyordum. İster yakınında, ister uzağında yaşıyor olsunlar, başında durduğu, yönettiği insanların aralarında dolaşıyordu bu adam. İnsanları altın varaklı koltuğundan değil, onları etrafıca tanıyarak, onlara samimiyet göstererek yönetiyordu. Belli bir ölçüye kadar olsa da kendi insanlarını biliyordu.

Dün, bana omzumdaki pençe ve üzüm asmasının ne olduğunu sordu. Başka kimsenin açmayacağını umarak *Venda Ezgisi*’nin bahsini açmadım ama kınama dikkatle bakan insanlardan en az birkaçının, bu sembollerini uzun zaman önce unutulmuş olan tozlu hikâyelerden hatırladıklarına emindim. “Bir hata,” diye cevap verdim kısaca. “Düzgünce uygulanamamış bir evlilik kınası.”

“Birçok kişinin dikkatini çekiyor.”

Dediğini umursamadım. “Eminim ki uzak bir krallıktan buralara gelen egzotik bir prenses kadar dikkat çekiyordur.”

“Kim olduğunu hatırlıyor olman güzel. Yarın bahsettiğin kişiyi doğru düzgün sergileyebileceğin, uygun kıyafetlerinden birini giyin,” diye buyurdu. “Şu tatsız gömleğin gözlerimi katıyor.”

Tatsız olduğu kadar sıcak da tutuyordu. Tabii bu ikinci özellik onun pek önemseydiği bir şey değildi; bahsettiği türden elbiselerin at binerken kullanışlı olmadıkları gerçeği, onun bü-

yük planları ışığında önemsiz kalıyordu. Dün buyurduğu emri başımla onaylamış olsam da bugün de üzerime aynı gömlekle pantolonu geçirmiştım. Pek fark etmişe benzemiyordu.

Onun, her hareketime, ağzımdan çıkacak her kelimeye dikkat etmediğı anlarda insanlarla olan etkileşimimden zevk alabiliyordum. Beni, oldukça ihtiyaç duyduğum, farklı türden bir sıcaklıkla karşılıyorlardı. En azından iletişimimizin o kısmında rol yapmıyordum. Meurasi'nin kabulü, başka birçok klanada daha yayılmıştı. *Thannis* ikramları, hikâye ve sohbetler, Kutsal Bölge'nin dışında geçirdiğim birkaç saatin yanında bana iyi gelen, dengemi büsbütün kaybetmememe yardım eden diğer unsurlardı. Lütfum nadir zamanlarda bana kendini gösteriyordu. Birkaç kez, büyük ve karanlık bir şeyin tepelerden alçalıyor olduğu hissine kapıldığım olmuştu. Kara pençeli bir yaratığın üzerime çullanacağından neredeyse emin bir hâlde kafamı yukarı her kaldırışımdayanıldığını görüyor, yaşadığım korku dolu hissin etkisinden Komizar'ın sırtışını görür görmez kurtuluyordum. Bana, sahip olduğum bu şeyi yozlaşmış, utanç verici bir özellikmiş gibi dikte edeceği hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Hissettiklerime kulak açmak yerine, onları bir kaşık suda boğmak istememe neden oluyordu. Onun yanındayken, bu konuda kendimi eğitmeme imkânsız gibi görünüyordu.

Dar bir sokağa vardığımızda atlarımızdan inip dizginleri muhafızlara bıraktık.

“Nedeni bu mu?” diye sordu, Walther'ın kılıç kayışını başparmağıyla çekeştirerek. “Seni sürekli bu denli öfkeli tutan şey bu mu?”

Geçen bunca zamanın ardından, sihirli bir irade gücüyle, görmemeye kendimi alıstırdığım o deri parçası hâlâ göğsünün üzerindeydi. Öfke mi demişti o? Tanrılar aşkına, o şeyi tüm bölüğünü katlettikten sonra kardeşimin ölü bedeninden çekip

almışlardı. Öfke ha? Gözlerimi, kayışın üzerinden çekip siyahın en soğuk tonunu barındıran gözlerine kaydurdım. Zihnimi kasıp kavuran her düşüncemi okuyabiliyorlarmış gibi gülüyorlardı bana.

Sessiz cevabımdan memnun bir hâlde başını iki yana salladı. “Olayları akışına bırakmayı öğrenmelisin, Lia. Buna ihtiyacın var. Yine de...” İçinden hançerini çıkardıktan sonra kılıç kayışını başının üzerine kaldırıp bana taktı. “Bu senin. Benden sana bir ödül olsun. Bu son günlerde, kendini iyi ispatladın.”

Kayışı bütünüyle takıp ellerini sırtımdan çektiğinde rahat bir nefes aldım. “İnsanların zaten senin önünde saygıyla eğiliyorlar,” dedim. “Benden ne istiyorsun?”

Elini boynumun üzerinde gezdirdi. “Coşku, Lia. Besin stoğumuz her zamankinden daha az. Açlıklarını, korkularını, soğuşu unutarak bu son kışı atlatabilmeleri için coşkuya ihtiyaçları var. Çok zor bir şey istemiyorum, değil mi?”

Tereddütle ona baktım. Coşku, tuhaf bir kelime seçimiydi. Umut veya kararlılıktan daha hararetli bir şeyi ima ediyordu. “Coşkuyu hareketlendirecek türden kelimelere sahip değilim, Komizar.”

“Şimdilik şu ana kadar yaptıklarını yapmaya devam et. Gülmse, ruhlar sana fısıldıyorlarmış gibi kirpiklerini kırptıştır... Daha sonra sana, sende olmayan, daha başka kelimeler vereceğim.” Elini omzuma atıp okşadı, sonra gömleğimin kumaşını yumruğunun içinde topladığını hissettim. Gömleğin kol kısmını bir anda yırtarak üzerimden çekince irkildim. “İşte oldu,” dedi. “O sıkıcı gömleğinin icabına bakıldı.” Parmaklarıyla açıkta kalan kınama dokunurken sıcak nefesini hissedebileyim diye kulağıma kadar eğildi. “Gelecek sefer sana ne yapacağını söylediğimde, yapmaya özen göster.”

Aramızda başka bir kelime alışverişinde bulunmadan yıkama sahasına doğru ilerledik. Hem kolu yırtılan gömüğümün hem de kınamın üzerinde gezinen bakışları hissettim. *Coşku. Çok zor bir şey istemiyorum, değil mi?* Beni her seferinde daha farklı bir piyes gösterisine çeviriyordu. Kendi kafasında, kınaya tuhaf, egzotik, hatta ilkel bir anlam kattığına emindim. İsteddiği sözde coşkuyu hararetlendirmek dışında, taşıdığı asıl anlamı umursamıyordu. Halkını oyalamak için yeni bir şey daha bulmuştu ve bu yaptığı hiç doğru değildi.

Yıkama sahasına vardığımızda, tazyikli nehir suyunun içlerinden kusursuzca aktığı üç adet uzun havza gördüm. Soğuk sudan parmak boğumları kıpkırmızı olmuş kadınlar, havza başlarında eğilmiş, taşların üzerlerinde çamaşırlarını çitiliyorlardı. Havzaları çevreleyen dükkânların birinden dışarı, mide bulandıracak kadar tatlı kokulu bir duman yayılıyordu; Komi-
zar kısa bir süreliğine içeri gireceğini söyledi.

Dediklerini harfi harfine uygulamam gerektiğini hatırlatarak, “İşçilerle konuş ama havzaların ilerisine gideyim deme,” dedi sertçe. “Birazdan geliyorum.”

İki büklüm olmuş şekilde çamaşırlarını yıkayan, yıkadıklarını leğenlerinin içlerine dolduran kadınları izlerken, taş bir duvarın dibinde yan yana gelmiş, Yvet’in elinde tuttuğu bir şeye bakan Aster’le Zekiah çarpıtı gözüme.

Gayet sessiz ve uslu görünüyorlardı ki bu, özellikle Aster’den beklenen bir davranış değildi. Meydanı geçerek onlara seslendim ve bana döndüklerinde, Yvet’in eline sarılı olan kanlı kumaşı gördüm.

Bir anda nefesim kesiliverdi. Onlara doğru koşarak, “Yvet, ne oldu sana?” diye sordum. Elini tutmak için uzandığımda, onu benden saklamak için sertçe karnına doğru çekti.

Onu korkuttuğumu düşünerek, daha sakın bir şekilde, “Hadi söyle Yvet, ne oldu?” dedim. “Ne yaptın da incittin kendini?”

“Size söylemez,” dedi Aster. “Utaniyor. Bölge lorduna kaptırdı.”

Ani harareten karıncalanmaya başlayan yüzüme aldırma-
dan Aster’e döndüm. “Ne demek istiyorsun? Kaptırdı derken?”

“Çaldığı şey yüzünden parmak ucunu kaptırdı. Bir daha yaparsa tüm eli gidecek.”

“Benim suçumdu,” dedi Zekiah, kendi ayaklarına bakarak. “O desenli peynirden tatmayı deli gibi istediğimi biliyordu.”

Zekiah’ı ilk gördüğümde dikkatimi çeken parmağındaki kırmızı şişliği hatırladım.

Peynir çaldığı için mi olmuştu bu?

Aniden, o kadar öfkelenmişim ki ellerim, dudaklarım, bacaklarım, her yerim titremeye başlamıştı. Kendi bedenime hâkim olamıyordum. “Nerede?” diye sordum. “Nerede bu bölge lordu?” Aster, adamın *jehendran*ın girişinde metal ustalığı yaptığını söyler söylemez elini hızla ağzına götürdü. Ben olduğum yerden fırlarken, gitmemem için yalvararak kemerime asıldı. Silkelenip ondan kurtuldum. “Bekle burada!” diye bağırdım. “Hepinize söylüyorum! Burada kalın!”

O dükkânın tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Öfkeyle yürüdüğümü gören birkaç çamaşırcı kadın arkamdan gelerek, vazgeçmem için Aster’in sözlerine benzer şeyler söylemeye başladılar.

Adamı, tezgâhının tam ortasında durmuş, bir maşrapayı cilalarken buldum.

“Sen!” dedim, bana bakması için parmağımı yüzüne tutarak. “Eğer bir daha buradaki herhangi bir çocuğa elini süreceksan, bizzat buraya kadar gelip o değersiz vücudundaki her

uzvunu keser, o çirkin bacağına kopardığım gibi sokağın ortasına fırlatırım. Anladın mı beni?”

Duyduklarına inanamaz hâlde bana bakıp gülmeye başladı. “Ben bölge lorduyum,” dedi. Şişko elini bana vurmak için havaya kaldırdığını görüp hamlesini durdurmayı başarmış olsam da kolunun kuvvetinden geriye doğru savruldum. Arkadaki masalardan birinin üzerine sendeleyip masada ne varsa yere düşürdüm. Yaşadığım öfke ve heyecandan, başımın masaya çarpan kısmının acısını neredeyse hiç hissetmemiştim bile; bu sefer elime Natiya’nın bıçağını alarak ayağa fırladım.

Etrafa toplanan kalabalık sessizleşti. Görmeyi bekledikleri önemsiz bir tartışma, bir anda ölümcül bir hâl almıştı. Natiya’nın bıçağı fırlatmak için fazla hafif ve küçüktü ama aldığı hedefi kesip yaralayacağına şüphe yoktu.

“Sen kendine lord mu diyorsun?” diyerek dudak büktüm. “Sen tiksiniç bir korkaktan başka hiçbir şey değilsin. Hadi gel! Bir daha vur! Ama bu sefer burnunu, suret demeye bin şahit isteyen o yüzünden tuttuğum gibi ayırırım.”

Hareket etmeye korkar bir hâlde, gözlerini bıçağımın üzerine dikmişti fakat sonra, göz bebeklerinin yan tarafta bir yere doğru kaydıklarını gördüm. İkimize eşit uzaklıkta duran masanın üzerinde, diğer eşyaların arasında kısa bir kılıç duruyordu. İkimiz de aynı anda kılıca doğru atıldık ama kabzayı benim tutmamla birlikte gözüne kestirdiği silah da benim olmuş oldu. Kendi etrafımda hızla dönerken keskin bıçağın havada çıkardığı sesi dinledim. Gözlerini korkuyla açıp bir adım geri çekildi.

“Hangi kolunuzu tercih edersiniz, bölge lordu?” diye sordum. “Sağ mı, yoksa sol mu?”

Bir adım daha geri atınca arkasındaki masaya takıldı.

Kılıcı karnına yakın bir yerden salladım. “Artık o kadar gülünecek bir şey yok, öyle değil mi?”

Kalabalığın içinden bir uğultu yükseldiği sırada bölge lordu, gözlerini arkamda bir yere çevirdi. Arkamı döndüğümde çok geçti. Bir el, bileğime kapanırken ikincisi, diğer kolumu arkama bükerek sıkıştırdı. Komizar'dı bu. Tuttuğum kılıcı elimden hızla çekip bölge lorduna geri fırlattıktan sonra diğer elimdeki bıçağı canımı acıtarak parmaklarımın arasından kaydırıp yere düşürdü. Gezinlerin elinden çıktığı bariz olan oynalı kabzasını fark etti. "Kim verdi bunu sana?"

Dihara'nın korkusunu artık anlıyordum. Komizar'ın gözlerindeki hiddet, benim dışımda, bıçağı bana verdiğini düşündüğü herkese yetecek kadardı. Ona, bıçağı Natiya'nın, bana verdiği pelerinin içine gizlediğinden bahsedemezdim. "Çaldım," dedim. "Ne yapacaksınız? Parmaklarımı mı keseceksin?"

Burun delikleri büyüdü; beni muhafızlara doğru itti. "Onu atların yanma götürüp beni bekleyin."

Muhafızlar beni sürüklerlerken, onun çevredeki insanlara, işlerine geri dönmeleri için bağırdığını duydum.

Yanımıza geldiğinde aradan daha birkaç dakika geçmişti. Öfkesinin bu denli ani yükselmiş olması ürkütücüydü.

"Kılıç kullanmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Daha kullanmamıştım bile. Onu iki üç kez havada sallamam bölge lordunun altını ıslatmasına yetti herhâlde. Çocukların parmaklarını kesmekten başka hiçbir konuda cesaret gösteremeyen, beceriksiz korkağın teki."

Hâlâ bir cevap beklediğini belli ederek gözlerime bakmaya devam etti. "Ağabeylerimden," dedim

"Çaldığın başka bir şey olup olmadığını anlamak için, döndüğümüzde odan aranacak."

"Bir tek bıçak var."

"Kendi iyiliğin için, umarım doğruyu söylüyorsunuzdur."

“Söyleyeceğin tek şey bu mu?”

“Bölge lorduma yaptığın hareketi bu seferlik affediyorum. Ona adetlerimiz konusunda cahil olduğunu söyledim.”

“Ben miymişim cahil olan? Küçük çocukların parmaklarını kesmedeki barbarlığa ne demeli?”

Bana biraz daha yaklaşıp sırtımı atıma yasladı. “Barbarlık, açlıktan ölmektir, Prenses. Bir başkasının lokmasını çalmak barbarlıktır. Krallığınızın, bizi nehrin bu tarafında tutmak için kullandığı bitmek tükenmek bilmeyen yollardır barbarlık. Ufak bir parmak, ödenecek küçük bir bedelken, ömür boyu sürecek bir hatırlatmadır. Venda’da çok az sayıda tek elli insan barındırdığımızın dikkatinden kaçmadığını zannediyorum.”

“Ama Yvet ve Zekiah daha çocuklar.”

“Venda’da çocuk diye bir şey yoktur.”

Dönüş yolumuzda Velte bölgesini kullandık.

Dönerken de her zaman olduğu gibi, insanları başıyla selamlayıp; sanki az önce ufacak bir çocuğun bir gulyabani tarafından sakat bırakılmasına şahit olan kişi ben değilmişim gibi, benden de aynı şeyi yapmamı istedi. Alayı durdurup üstü açık bir kasap dükkânının hemen önünde duran iri yarı bir adamla konuşmak için atından indi. Ellerine, dokunulmamış kısa ve kalın parmaklarına, kare şeklinde özenle kesilmiş tırnaklarına bakıp, Gwyneth’in kasaplara dair dikkatli gözlemlerinin nasıl Venda’da bile doğru çıkıyor olduğunu düşündüm.

“Açlar için Calantha’yla beraber yolladığım atları kesip dağıttın mı?”

“Evet, Komizar. Çok minnettar kaldılar, Komizar. Sağolasın, Komizar.”

“Dördünü de dağıttın mı?”

Adam bembeyaz kesildi; gözlerini kırptıştırırken kelimelelerini toparlamaya çalıştı. “Evet. Yani, bir tane kaldı. Sadece bir tane ama yarın onu da...”

Komizar, sırtındaki kınından uzun kılıcını çekerken demirden çıkan sürtünme sesi etraftaki diğer her şeyi sessizliğe boğdu. Kılıcı iki eliyle birden kavradı. “Hayır, yarın onu dağıtamayacaksın.” Kılıç, kesin ve hızlı bir darbeye havayı ip gibi keserken atımın yelesine sıçrayan kanı ve yere yuvarlanan kafayı gördüm. Birkaç saniyenin ardından adamın vücudu da kafasının yanma yığılıverdi.

“Sen,” dedi Komizar, dükkânın gölgeğine sinmiş, önünde yaşanan olaya bakakalan adamı işaret ederek, “artık buranın yeni bölge lordusun. Beni hayal kırıklığına uğratma.” Adam yerde duran kopuk başa baktı. Ölü kasabın kocaman açılmış gözleri, hâlâ ikinci bir şans bekliyorlarmışçasına manalı bakıyorlardı. “Bir de şunun başını güzelce süsleyip herkesin görebileceği bir yere as.”

Adamı domuz gibi sergileyecekler miydi?

Atına geri bindi, dizginleri hafifçe tıklattı ve biz sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi, dükkândan biraz sosis alıp çıkmışız gibi, tek kelime etmeden yolumuza devam ettik. Atımın yelesinde parıldayan kırmızı damlacıklara baktım. *Adalet, kendi vatandaşlarımız da dâhil herkes için hızlı işler.* O kanlı mesajın kasap için olduğu kadar, benim için de olduğuna şüphem yoktu. Bir hatırlatmaydı. Venda’da hayat istikrarsız ilerliyordu. Benim pozisyonum da aynı şekilde istikrarsızdı ve hayatları, göz açıp kapayıncaya kadar ellerinden alman tek kişiler bölge lordları değildi.

Yaptığı hareketi açıklar gibi, “Biz burada kendi kardeşlerimizin lokmalarını çalmayız,” dedi.

Ama ben, bölge lordunun işlediği suçun daha büyük bir şey olduğuna emindim. “Bir de kimse Komizar’a yalan söyleyemez?” diye ekledim.

“O en önemlisi.”

Konsey Kanadı Meydanı’nda atlarımızdan indiğimizde kanlı yüzüyle bana baktı. “Yarına iyi dinlenmeni istiyorum. Anladın mı? Gözündeki koyu halkaları yarın görmeyeceğim.”

“Nasıl emredersiniz, Komizar. Bunun için kendi boğazımı kesmek zorunda kalsam bile, bu gece iyi uyuyacağım.”

Gülümsedi. “Sanırım nihayet birbirimizi anlamaya başlıyoruz.”

Bölüm Otuz Yedi

Rafe

Döndüğümüzde Jeb’e dair bir işaret göremesem bile, onun buralarda olduğunu bilmek yüreğime bir nebze de olsa su serpmişti. Hiç görünmediği kadar Vendalı görünüyor, hiç konuşmadığı kadar iyi Vendaca konuşuyordu. Bugün, kimliğini ele verdiği takdirde kaderinin alabileceği yönü görmüştüm. Hepimizin kaderi aynı yönde olacaktı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Calantha.

“Alışkanlık,” dedim.

“Dalbreck gibi büyük bir krallığın temsilcileri atlarını kendileri mi fırçalıyorlar?”

Hayır. Ama askerler böyle yapıyorlardı. Prens unvanını taşıyanlar bile...

“Babam at yetiştiricisiydi,” dedim açıklama olarak. “Ben bu şekilde büyüdüm. Bana, atların binicilerine, onlardan gördükleri muamelenin iki katını gösterdiklerini söylerdi. Bu dediğinin kanıtını çoğu kez gördüm.”

“Hâlâ gördüğün manzaranın rahatsızlığını yaşıyorsun.”

Kazığa oturtulmuş üç kafa düşüncelerimde çalkalanıyorlardı. Atımı fırçalamayı durdurdum. “Hayır.”

“Fırça darbelerini sert ve uzun aralıklarla atıyorsun. Gözlerin, sinirli olduğun zamanlarda soğuk çelik gibi parlıyorlar. Seni artık iyice tanımaya başladım, Temsilci.”

“Vahşi bir görüntüydü,” diyerek dediğini kabullendim, “ama hainlerinize ne yaptığınız beni ilgilendiren bir şey değil.”

“Sizin krallıkta hainler idam edilmiyorlar mı?”

Atın burnunu okşadım. “Bitti oğlum,” diyerek bölmesini kapattım. “Biz insanların bedenlerini bozmayız. Haşhaş’ınız bu eylemi bir sanata dönüştürmüştü benziyor.” Elimdeki fırçayı kancasına götürürken yarı yolda durdum. Calantha baktığım şeyi görmek için başını o tarafa çevirdi.

Lia’ya bakıyordum.

Gömleğinin omuz kısmı parçalanmıştı; yüzü bembeyaz görünüyordu. Yanımda Calantha varken gördüğüm şeyi umursamıyor gibi davranmak zorundaydım. Lia, bakışlarımdan kaçınarak dosdoğru Calantha’nın yanına gitti ve ona, Komizar’ın dışarıda beklediğini, kendininse bu sabah burada unutmuş olduğu pelerini almak için geldiğini söyledi. Pelerini Calantha’nın gözüne çarpmış mıydı?

Calantha bana keskin bir bakış fırlattıktan sonra, Lia’yı üzerinde askıların sıralı olduğu, ahırın arka duvarına götürdü. “Dışarıda bekliyorum,” dedi.

Ben, “Gitmek zorunda değilsin,” demeye kalmadan ahırdan çıktım.

Lia, bana doğru bakmamaya özen göstererek yanımdan geçip askıların birinden pelerini aldı.

“Şu an baş başayız,” diye fısıldadım. “Omzuna ne oldu? İyi misin?”

“Bir şeyim yok,” dedi. “Kıyafet seçimi konusunda küçük bir görüş ayrılığına düştük.”

Sonra şakağındaki morluğu fark ettim. Elimi uzatıp saçını geriye çektim. “Sana ne ol...”

“Bir masanın üzerine düştüm,” dedi aceleyle, elimi iterek. “Önemli bir şey değil.”

Sesini alçak tutuyor, dikkatini yalnızca elinde tuttuğu pelesine veriyordu. “Buradan bir şekilde çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Kaden döndüğünde eğer...”

Onu boş bir bölmenin içine çektim. “Ona hiçbir şey söyleme.”

“O diğerleri gibi değil, Rafe. Beni dinleyebilir, ayrıca...”

Onu biraz daha kendime çektim. “Beni dinle,” dedim dışlerimin arasından. “O da en az diğerleri kadar vahşi. Bugün elinden çıkan müthiş bir eser gördüm. Sakın bana...”

Kendini ellerimin arasından hızla çekerken pelerinini yere düşürdü. “Bana ne yapmam veya ne konuşmam gerektiğini söylemekten vazgeç artık. Herkesin, ağzımdan çıkan her kelimeyi kontrol etmeye çalışmasından bıktım usandım!”

Gözlerinde parlayan şeyin korku mu, yoksa öfke mi olduğunu çıkaramadım. Bugün ne yaşamıştı böyle?

“Lia,” dedim sesimi yumuşak tutmaya uğraşarak, “bugün o adamın...”

“Temsilci beyimiz seni bırakmıyor mu?” Ahırın girişinde Komizar belirdi.

İkimiz de geriye doğru tuhaf birer adım attık. “Pelerinini yerden alıyordum. Düşürdü de.”

“Çok sakarız, öyle mi Prenses? Uzun, yorucu bir gün geçirdin gerçi.” Ağır adımlarla yanımıza geldi. “Senden ne haber? Bugünkü turun hoşuna gitti mi, Temsilci?”

Ses tonuma sakın ve umursamaz bir hava vermeye çalıştım. “Stonegate bölgesinin gayet ilgi çekici sokakları varmış.” Kurduğum ikinci cümle daha çok Lia’yaydı. “Haşhaşı’nizin el işlerini de görme şansını yakaladım bugün. İdamlarını gerçekleştirdiği çocukların kazığa oturtulmuş kafaları, güneşin altında bir hayli pişmişlerdi.”

“Amaç da o zaten. İhanetin pis kokusu, o kendine özgü aromasıyla akıllarda unutulmayacak bir yer edinir.”

Lia’nın kolunu, kendisinden daha önce hiç görmemiş olduğum türden bir samimiyetle tutup onu yanımdan uzaklaştırmaya başladı. Göğsümün içindeki yanmayı kontrol edemesem de, bu hareket umurumda değilmişçesine yanımdaki atla ilgilenerek tüylerine uzun, sert fırça darbeleri indirmeye kaldığım yerden devam ettim. Bu, eğitimini aldığım bir şey değildi. Birini öldürememenin verdiği günlük işkenceye beni hazırlayacak türden bir askeri stratejiye veya tatbikata rastlamamıştım.

Bölüm Onuz Sekiz

Meydanı bir değil, birkaç düzine değil, yüzlercesi doldurmuştu. Komizar'ın, düşüncelerimi mahvetmeye hazır bakışlarını, uzakta bir yerlerden üzerime yönlendirmiş olduğunu hissedebiliyordum. Kontrol edemediği, bana ait bir yer bulmaya çalışarak sözlerime tereddütle başladım. Ağzımdan çıkan kelimeler, basit bir çocukluk duasında olduğu gibi yersiz ve mahcuptular.

Gözlerimi kapatarak bir kez daha denedim; ağır nefes alışverişlerle bekledim, bekledim, umutsuzluğun içime bir gölge gibi süzüldüğü sırada bir şey duydum. Müzik. Uzaktan, belli belirsiz gelen bir sitar sesi... Teyzelerimin sitarları. Sonra aralarından annemin mırıltısı çaldı kulaklarıma; sesinin yankıları kale içi duvarlarında uçtu. Her daim meşgul olan babama bile görevlerine ara verdikten o müzik... Başımı çevirdim, melodiyi ilk kez duyuyormuşum gibi ritmin içimi titreştirmesine izin verirken tanıdık, ezbere kelimeler kayboldu.

Anma dualarım sitar müziğini takip eden sözcüksüz melodilerle başladı; benden ve göklerden başka hiçbir krallığa, hiçbir insana ait olmayan bir şarkı midemin içinde dönüp dolanırken her bir notasıyla yaratılışın ritimlerini çıkardı. Sonra kelimeler kendilerini gösterdiler; bir kurban şükranıyla bir kı-

zın uzun yolculuğunu anlatırken iki parmağımı öpüp göklere kaldırdım. Biri kaybedilenler için, ikincisi geleceklere.

Uzaktan gelen müzik, aşağıdaki insanlarla beraber çevremi saran yüksek taş duvarlarda hâlâ yankılanıyordu. Akşam vaktiydi. Eve dönüş vaktiydi ama onlar kalmayı tercih etmişlerdi. Bir ses yükseldi. “Bize bir hikâye anlat, Morrighan Prensesi.”

Onlara bir hikâye anlat, Jezelia.

İşte oradaydı yine; benden bir kol boyu uzakta, duvarın üzerinde otururken en az benim kadar gerçektir. Sarsılmazdı. Duvardan aşağı dökülen uzun saçları, bambaşka bir milenyuma uzanıyorlardı. *Onlara bir hikâye anlat.*

Dediğini yaptım. Onlara, iki kız kardeşin hikâyesini anlattım.

Toplanın etrafıma, erkek ve kız kardeşlerim,

İyi dinleyin,

Çünkü tek bir gerçek tarih var,

Tek doğru gelecek.

Bir zamanlar,

Uzun, uzun zaman önce,

Yedi yıldız fırlatılmış gökten.

Biri dağları sallamış,

Denizleri köpürtmeye inmiş bir diğeri,

Rüzgârları boğmakmış birinin görevi,

Ve gönderilmiş kalan dördü insanların kalplerini sınamaya.

Morrighan'ın, Venda'nın ve Gaudrel'in, üçünün de kelimelerinden ayrı ayrı seçtim. Dihara'dan, rüzgârdan, kalbimden seçtim. Ensemi ürperten gerçeklerden seçtim.

Binlerce ılık huzmesi

Dönüşmüş tekerlek gibi dönen patlayıcı bir buluta,

Tıpkı aç bir canavar gibi.

Eskilerin geleneklerini anlamsız kılacak bir fırtına.

Keskin bir bıçak, sağlam bir hedef, güçlü irâde ve ilgili bir kalp,

Bunlardaymış önemi olan ne varsa.

Soy'dan bir avuç kalmış,

Koca dünyadan geriye.

Yalnızca iki kız kardeşin düşmüş,

Tanrıların lütuflarından kalplerine...

Onlara gördüğüm dünyaların hikâyelerini, büyüklüklerine bakılmadan alaşağı edilen koca koca şehirleri, öfkeli bir fırtınaya ayak direyemeyen, muazzam büyülerle donatılmış kusursuz şehirleri anlattım. Onlara nesillerin kanlarıyla, gözyaşları döken vadilerle toprağa karışan haşmetli tapınakları anlattım. Tüm bunlar olurken, o iki kız kardeş birbirlerine sadık ve güçlü kalmışlardı, ta ki küllerinden doğan bir canavar onları birbirlerinden ayırana kadar. Dünyaya fırlatılan yıldızlar bile yetmemişti karanlığın son gölgelerinden toprağı arındırmaya.

“Tanrılar neredelermiş?” diye seslendi aşağıdan birisi.

Tanrılar. “Onlar da ağlamışlar,” demekten başka verecek bir cevabım yoktu.

“Kız kardeşlerin isimleri neymiş?” diye bağırdı bir diğeri.

Beni duyduğundan emin olamasam da, Komizar’ın kule penceresinden geçen gölgesini gördüm.

“Hava kararıyor,” dedim. “Evlerinize gidip karınlarınızı doyurun. Gerisini yarın anlatırım.”

Oda bomboş kalmıştı. Muhafızların, sakladığımdan şüphe duydukları silahları gürültüyle ararlarken dört bir köşeye fırlattıkları eşyaları toparlamaya koyuldum. Neyi nereye attıklarına hiç dikkat etmemişlerdi. Meydandaki insanlar burnumda tütüyorlardı. Onlara anlatmak istediğim daha fazla şey varken şimdi, odanın yalnızlığının şüphelerimi zihnime geri getirişine şahit oluyordum.

Buruşturulup darmadağın edilmiş battaniyeleri yeniden katlayıp eğitim kılıçlarını yeniden duvara dayadım. *Kazığa oturtulmuş kafalar... Haşhaşı'nın el işi*. Rafe'nin bu yorumu, bana uyarı olsun diye, kasten yapılmıştı. Kaden ne yapmıştı böyle? Buradaki ilk günümde askerlere katılmasını gerektiren acil bir görevden bahsettiğini, onunla beraber gitmeyi teklif ettiğimde beni kesin bir dille reddettiğini hatırladım. Oraya mı gitmişti? Küçük çocukları idam etmeye mi? Venda'da çocuklarla yetişkinler arasında bir fark görülüyordu. O da kılıcını, Komizar'ın bu öğleden sonra salladığı kadar vicdansızca mı sallamıştı? Buna inanamıyordum. İkisi de Vendalı olabilirlerdi ama ateş ve su kadar birbirlerinden farklı olduklarına inanıyordum. Hükümlü askerlerin suçlarının ne olduğunu merak ediyordum. Kasabın yaptığı gibi et mi çalmışlardı? *Barbarlık, açlıktan ölmektir, Prenses*. Yatağın üzerine oturdum. Venda'da tutsak almayışlarının sebebi buydu. Tutsakların beslenmek zorunda oluşlarıydı.

İş, Konsey'e geldiğinde, onların eksik gedik hiçbir şeyleri yoktu ama.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda, elimi yüzümü yıkamak için leğene doğru yönelmiştim. Kapı tek bir darbeye sallandıktan sonra anahtar deliği şingırdadı.

Gelen Ulrix'ti. Kapıyı yalnızca birkaç santim aralayarak, “Komizar seni istiyor. Mor olanı giyin. Burada bekliyorum,” dedi.

Üstümü değişebileyim diye kapıyı kapattı. Kutsal Bölge Salonu'nda yapılacak akşam yemeği için henüz çok erkendi, ayrıca bunun için yanıma her zaman Calantha'yı yollardı. Ya da bizzat gelip kapıma kendisi yüklenirdi... Ulrix'in buraya ilk gelişıydi. *Mor olanı giyin. Thannisle* boyanmış geyik derisi yamalarından yapılma, kınamı açıkta bırakacak türden başka bir elbise daha...

Sandığın içinden katlı hâlde duran elbisemi alıp parmaklarımı yumuşak deriye sürttüm. *Bir şeyler doğru gitmiyor.* Yolunda gitmeyen o kadar fazla şey vardı ki fazladan tek bir endişenin bir fark yaratıp yaratmayacağını bilemiyordum.

Ulrix, tıpkı tahmin ettiğim gibi Komizar'ın kişisel toplantı odasına götürmedi beni; nereye gidiyor olduğumuzu sordugumda ise bir cevap alamadım. Beni Kutsal Bölge'nin uzak bir köşesine, daha önce hiç bulunmadığım bir kanattaki dar, kıvrımlı merdivenlerin aşığıısına doğru götürüyordu. Merdivenler, tek bir meşalenin zorlukla aydınlattığı geniş, yuvarlak bir giriş salonuna açılıyordu. Salonun iki köşesinde karanlığa açılan iki koridor ve ortada tek bir kapı vardı.

Biz daha kapıya uzanmadan, kapı açıldı ve içeriden çıkan bölge lordları, *chievdarlar*, valiler ve *Rahtan* üyeleri salona dököldüler. Bu, Konsey değildi. Aralarında Malich de vardı ve ben onun yüzünde görmeye alışık olduğum kendini beğenmiş gülüşü beklerken, onun da diğer herkes gibi etrafa kendinden emin bakışlar attığını gördüm. Yanımdan geçip giden herkes, iki ayrı koridorun içinde kaybolurken Ulrix, odaya girmem için beni dürttü. “İçeri.”

İçeriden oldukça loş, altın renkli bir ışık huzmesi sızıyordu. *Tanrılar yardımcım olsun.* Titreyen parmaklarımı öpüp havaya kaldırdıktan sonra içeri doğru ilk adımımı attım.

Masanın tam ortasında yanmakta olan ufak bir mum, geri kalan her yeri karanlıkta bırakıyordu. Ben odaya girerken, ayaklarını masanın üzerine uzatmış hâlde beni izleyen Komizar'ın yarı aydınlık silüetini fark ettim.

Kapı, arkamdan büyük bir gürültüyle kapandı.

“Mor olanı giymişsin,” dedi. “Güzel.”

“Karanlıkta nasıl anladın?”

Zayıf bir nefes çekti içine. “Ben anlarım.”

“Şimdi de karanlık odalarda gizli toplantılar mı düzenliyorsun?”

“Büyük planlar, büyük mahremiyet eşliğinde kurulurlar.”

“Büyük planlar, tüm Konsey’i içermiyor herhâlde?”

“Ben Komizar’ım. İstedğim kişiyle, istediğim yerde görüşürüm.”

“Öyle görünüyor.”

“Yaklaş.”

Tam yanında durana kadar yaklaştırmaya devam ettim. Elini uzatıp elbisemden aşağı sarkan yamalardan birine dokundum.

“Senin için bazı iyi haberlerim var, Prenses. Sana Venda’da çok daha büyük özgürlükler kazandıracak türden haberler. Pozisyonun değişiyor. Artık bir tutsak değilsin.” Gülümsedi. Mum ışığı elmacık kemiklerinin üzerinde dans ederken kirpikleri, gözlerinin etrafına keskin gölgeler düşürüyordu.

Bir anda, elbisemin bedenimi gereğinden fazla sıktığını, odanın fena hâlde ısındığını hissettim. “Ne oldu da bu iyi haberleri hak ettim?” diye sordum.

“Görünüşe bakılırsa klan üyeleri iyi niyetine dair bir ispat arıyorlar.”

“O dediğin biraz zor görünüyor.”

“Çok da zor değil. Bahsettiğim coşkuya da gayet yararı dokunacak.”

Ve açıklamaya başladı.

İlk kelimeleri kanımı dondururken, ardından gelenler kendimi uyuşuk hissetmeme neden oldu. Kelimesi kelimesine ağız hareketlerini seyrettim, her bir hecesinin dikkatli kesinliğine hayran kaldım, dudak çizgilerinde, çenesinin üzerinde özenle kesilmiş sakalında, beyaz gömleğine dökülen siyah saçlarında, temiz ve sıcak teninde gözlerimi gezdirdim. Boynundaki kısa damarı bakışlarımla takip ettim, çekici, güçlü sesinin kontrollü temposunu dinledim, titreşen ışığın alnına yansıyışını izledim. O detayları sıralarken zihnimi meşgul edecek o kadar çok şey olmasına rağmen, duyduklarımı tamamıyla göz ardı edemiyordum. Kelimesi kelimesine her şey, dilinden döküleceğini umduğum en son şey gibiydi. Ummadığım bir viraja çıkmıştı yolum.

Amirane.

Deha.

Yıkıcı.

Evleneceğiz.

Aç gözleriyle bana baktı; açlığını şehvetten daha soğuk, her bir nefesimi, her bir hareketimi ölçen, başka türden bir şey besliyordu. Kanımın ayaklarıma kadar çekildiğini, çıplak gözleriyle görüyor olduğuna emindim.

“Müşavirlerim, klanın nasıl sempatisini kazandığını görmüşler. Onları büyülemişsin. Klanların yeni gelenlere düşmanlık besleyen, birbirlerine sınıksız bağlı kişilerden oluştuklarını düşünürsek sendeki yetenek büyük. Müşavirlerim, ikimizin yapacağı evliliğin önümüzdeki daha zor zamanlarda yararımıza olacağına inanıyorlar. Klanın gözlerinde, bağlılığını kanıtlayacağını söylüyorlar.

Bir de bunların üstüne, düşmanımız, biricik kız çocuğunun kendilerinden kaçmakla kalmayıp direkt düşmanın kollarına koşmuş olduğunu, deyim yerindeyse kendi isteğiyle evlendiğini öğrenirse, muazzam bir hoşluk olur.” Başını iki yana salladı. “Tohumları ekilecek anlaşmazlığı düşünüp üzerine bayağı bir güldük doğrusu.”

“Tabii sen de elinden geleni ardına koymayıp bu evliliği bizzat öğrenmelerini sağlayacaksın.”

“Haberciler çoktan yola çıktılar bile. *Chievdar*ların en beğendikleri detay bu oldu. Hepimiz için büyük bir zafer olacak. Eve dönüşle ilgili kurduğun o avutulmuş hayallerine veda etmek zorunda kalacaksın. Eğer kendi soyun daha önce yaptığın eylem yüzünden bile seni hor gördüyse, bu saatten sonra kendi krallığının en çok aranan suçlusu olacaksın.”

“Peki ya haberleri aldığı zaman Dalbreck ne yapacak?”

“Ne olabilir? Prensın bozulan evlilik konusundaki fikirlerini çoktan biliyoruz. Kendisi artık bizim yanımızda. Seni burada evlendirsek de, kelleni uçursak da umursayacağını zannetmiyorum.”

“Peki ya ben bu fikri desteklemiyorsam?”

“İşte o dediğin çok üzücü sonuçlar doğurabilir. Görünüşe bakılırsa, Haşhaşı sana karşı duygusal bir yakınlık geliştirmiş. Venda’nın yararı için bu yeni anlaşmayı görmezden geleceğini umuyorum fakat olur da bu anlaşmanın senin isteğin dışında geliştiğini öğrenecek olursa, bu bize problemler doğurabilir. Kendisini kaybetmeyi hiç istemem.”

“Kaden’i mi öldürürsün?”

“Sonunda o gözlerde biraz hırs görebildim,” dedi sırtarak. Sonra gözleri yeniden hissizleşti. “Evet. Tıpkı çoğunluğun iyiliğiyle ters düşecek bir eylem yapmam takdirinde onun da beni öldüreceği gibi. Bizde işler böyledir.”

“‘Bende’ demek istedin sanırım.”

İç çekti. “Bu seni ikna etmek için yeterli olmadıysa eğer, gözlerinde, Temsilciye yansıttığın düşkünlük pırıltılarını görmüş olduğumu söylemeden geçmeyeyim diyorum. Prensini yolladığı elçiye vermiş olduğum bir aylık süreyi azaltmak da pek hoşuma gitmez. Parmaklarını zamanından önce kaybetmeye başlaması büyük talihsizlik olur. Kendisini gayet faydalı bulmaya başlamıştım, ayrıca küstahça hırsından etkilendiğimi de kabul etmek zorundayım ama olur da sen kendi rolünü yıldızların üzerine çıkaramayacak olursan, faydalı Temsilcimizi de harcamak zorunda kalacağım. En azından parça parça... Problemleri önlemek, onları temizlemekten daha etkili bir yol diye düşünüyorum.” Ayağa kalkıp kollarını tuttu. “İkna et onları. Beni ikna et.”

Konuşmak için ağzımı açtığımda parmağını dudaklarımın üzerine koydu. “Şşşt.” Bakışları gölgelendi. Beni kendine doğru çekti. Dudaklarımı hafifçe sıyıran dudakları fısıldarken tenime ateşi mühürlüyor gibiydi. “Düşün, Prenses. Kelimelerini büyük bir dikkatle seç. Sözüme sadık biri olduğumu biliyorsun. Şu dakikadan itibaren nasıl devam etmek istediğini düşün.”

Zihnim seçimlerle tutuşuyordu. Buradaki ilk günümde kazanan elini oynamıştı. “Her zaman alınacak daha fazla şey vardır, *sher Komizar*?”

“Her zaman, benim evcil hayvanım.”

Gözlerimi kapattım.

Hepimizin, asla yapmayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yapmaya zorlandığı olur. Büyük fedakârlıklarla gelen tek şey lütuf değildir. Bazen aşkın da aynı şeyi gerektirdiği olur.

İkna et onu. Dokunuşuyla rahatladım ve dudakları benimkilerle buluştuğunda başımı başka tarafa çevirmedim.

Bölüm Otuz Dokuz

Masada Komizar'ın yanına oturdum. Birkaç vali kendi aralarında fısıldaştı. Yeni pozisyonumu duymuş olmalarına karşın görüşlerini açıkça ifade etmediler. Valiler gibi Rafe de, Calantha'yla birlikte girdiği salonda oturduğum yeri fark edip sandalyesini çekmeden önce bir anlığına duraksadı. Konsey üyeleri ve askerlerin yanında, klan büyüklerinin de yemeğe katılmasıyla bu gece salon ağzına kadar doluydu. İçeri taşınan ekstra masalarda oturmakta olan Meurasi üyeleri, sayıca diğerlerinden üstündüler. Aralarında, gözlerini benden ayırmayan Effiera'yı fark ettim. Mor yamalardan oluşan elbisemi başıyla onayladı.

İçeride, gizli odadan çıkarlarken görmüş olduğum bölge lordları da vardı. Onların bakışlarını, onaydan çok iğneleyici zafer pırıltıları süslemekteydi.

Dikkatimi, gözlerini bana diken Rafe'den başka şeylere odaklamaya çalışıyordum. *Sakin bir hata yapayım deme, Lia, sakın* -ağabeyimin boş bakışları, vadi zeminine yayılmış vücut parçaları, kasabın yere yuvarlanan başı geldi gözlerimin önüne. Komizar gibi birine üstünlük sağlayabileceğimi bana düşündürten neydi? Kafamın içi hâlâ bu beklenmedik gelişmeyle çalkalanıyordu.

Salonun için *paviamma* sözcüğü ile uğuldadı.

Konseyn ve misafirlerin açlığı eklediğim kelimeleri bastırılmış olsa da Rafe'nin, yaptığıı şeyi fark ettiğini biliyordum. Gözlerini masadan ayırmadan, duyulan son *paviammayı* o söyledi.

Yemek normalden hızlı yendi. Komizar hâinden memnun bir tavırla sandalyesini geri iterken yemeğimden daha tek bir lokma almıştım. “Seninle paylaşmak istediğim bazı haberler var, Temsilci.”

Tabak çanak sesleri kesildi. Herkes bahsi geçen haberleri duymak istiyordu. Midem, boğazımdan indirdiğim ufacık lokmayla köpürdü. Fakat kulağımıza çalan haber, ikimizin de beklemediği nitelikte bir haberdı.

“Atlılarım bugün Dalbreck'ten döndüler,” diye açıkladı.

“Bu kadar çabuk mu?” diye sordu Rafe, dudağının kenarındaki yağlı gelişigüzel silerken.

“Gönderdiğim atlılardan bahsetmiyorum. Bu gelenler, hâli hazırda orada bulunan *Rahtan* üyeleri.”

Haberlerle dönen *Rahtan*... Elim Natiya'nın bıçağına daha çabuk erişebilmek için yan tarafıma kaydığı anda, bıçağımın gitmiş olduğunu hatırladım. Calantha'nın yan tarafında taşıdığı hançere kaydı gözüm.

“Hikâyende doğru olan parçalar var gibi görünüyor. Kraliçe yaygın bir ateşli hastalıktan ölerken, kral haftalardır yüzünü kimseye göstermiyormuş ki bu, muhtemelen ya yasta ya da ölüm döşeginde olduğunu gösteriyor. Daha fazlasını duyana kadar ikinci seçeneğin ağır bastığını varsayıyorum.”

Arkama yaslanıp Rafe'ye baktım. Kraliçe. Annesi.

Gözlerini kırttı. Ağzı açık kalmıştı.

“Şaşırmış gibi görünüyorsun,” dedi Komizar.

Rafe sonunda sesini toparlayabildi. “Emin misin? Ayrıldığımda kraliçenin sağlık durumu gayet yerindeydi.”

“Felaketlerin nasıl olduklarını bilirsin. Bazıları, diğer herkes kadar dayanıklı olamayabiliyor. Fakat atlılarım, oldukça etkileyici bir ölü yakma törenine şahit olmuşlar. Soylular bu tür şeylerde biraz fazla savurgan olabiliyorlar.”

Rafe, başını dalgın bir şekilde öne doğru sallayıp bir süre daha sessizliğini korudu. “Evet... Bilmez miyim.”

Yaşadığım çaresizliğin verdiği acı tüm vücudumda dalgalandı. Yanına gidemiyor, onu kollarımın arasına alamıyor, ona en bilindik teselli cümlelerini bile söyleyemiyordum.

Komizar, Rafe’nin tepkisini gözden kaçırmadığını belli ederek öne doğru eğildi. “Kraliçeyi sever miydin?”

Rafe, bir cam kadar kırılgan bakan gözlerini ona çevirdi. “Sessiz bir kadındı,” diye cevapladı onu. “Benzediği pek kimse...” Cığerlerine derin bir nefes çekip birasından bir yudum aldı.

“Sorumluluğunu taşıdığı o huysuz piç gibi değildi mi diyorsun? O tipler en zor ölenleridir.”

Rafe’nin çelik gibi bakışlarının geri döndüğünü gördüm. “Evet,” dedi, dudağına aniden kondurduğu korkutucu bir gülümsemeyle, “ama en zor ölenlerin bile onları bekleyen bir ecelleri vardır.”

“Umalım da bahsettiğin şey yeterince erken gerçekleşsin ki biz de prensinle güzel bir anlaşma yapabilelim.”

“Çok uzun sürmez,” diyerek Komizar’a güven verdi Rafe. “Belki umduğun süreden bile az sürebilir. Prens, eğer bunu yapmak zorunda kalırsa meselenin daha hızlı ilerlemesi için olaya bizzat el atabilir.”

“Merhametsiz bir oğul ha?” dedi Komizar, kelimeleri ağzından takdirle çıkıyordu.

“Kararlı bir oğul.”

Komizar, prensin babasını öldürme ihtimaline onaylayan bir baş hareketiyle karşılık verdikten sonra, “Dua et, senin için de elini çabuk tutsun. Günler ilerlerken, benim soylu saçmalıklarına olan tiksintim azalmıyor. Prensın temsilcisini iyi niyetle ağırlıyor olsam bile bu, bir bedel ödenmeyeceği anlamına gelmez. Şu ya da bu şekilde o bedel ödenecek.”

Rafe buz gibi bir gülücük kondurdu suratına. “Ben olsam o kadar endişelenmezdim. Çabalarının karşılığını on katı alacaksın.”

“Güzel o zaman,” dedi Komizar, alacağı ödüle olan memnuniyetini göstermekten çekinmeyerek ve masadakilerin kaldırılması için zahmetsiz bir el hareketi yaptı. Bunun hemen ardından kadehlerin yeniden doldurulmalarını emretti. Köleler, valiler dışında kimseye gönderilmeyen, Morrighan asmalarından çıkma pahalı şaraplarla masalara yaklaştılar. Dudağımlı ısırdım. Bunun anlamını biliyordum. Hayır, şimdi olmaz. Bir güne yeterince haber sığdırmamış mıydı? Rafe’nin duydukları ona yetmemiş miydi?

Fakat ben bunları düşünürken, Komizar olaya çok daha kötü bir yön vererek, açıklamayı benim yapacağımı söyledi. “Prensesimizin de paylaşacağı bazı haberleri var.” Bir kaya kadar hissiz bakan gözlerini üzerime dikip beklemeye koyuldu.

Zayıflayan kaslarımın titremeye başladıklarını, gücümün tüm bedenimden çekildiğini hissediyordum. Bana daha yeni bin kilometre yürütmüşler de, şimdi bin kilometre daha yürümemi istiyorlarmış gibiydi. Yapamayacaktım. Her şeyi boş verip tüm umursadıklarımı bir kenara atmak istiyordum. Gözlerimi kapattığımda, söndürülemeyen bir ateşin içimde hâlâ yanıyor olduğunu hissettim.

İkna et onları. Beni ikna et.

Gözlerimi açtığımda, hâlâ üzerimden çekmemiş olduğu mermer gibi sert bakışlarıyla göz göze geldim. Kendi deyimiyle, daha çok özgürlük getirecek bir evlilik emrediyordu fakat kazanacağım daha çok özgürlük, aynı zamanda daha fazla güç demekti ki bu da paylaşmaktan nefret ettiği bir şeydi.

Bakışları, ağzımı açmadığım her saniye daha da keskinleşti. Fazlasıyla talepkârdı.

İşte bu hareketi, her zaman olduğu gibi kaburgalarımnda hissettiğim o kesin dürtüyü harekete geçiren şey oldu.

Bin kilometre daha. Senin için, Komizar. Gülümsedim; muhtemelen bunu kendisinin zoruyla yaptığımı düşünmüştü. Ona istediği evliliği verecektim fakat bu, ne içinde bulunduğu-muz boşluğu kendi yararına kullanmamı ne de hepsi birbirinin üstüne binerek dehşet verici bir bütün oluşturan dek bundan sonraki her küçük fırsatı aynı şekilde lehime çevirmemi engelleyebilirdi çünkü son nefesimi, onu gözlerini bana diktiğine pişman etmeden vermeyecektim.

Elimi uzatıp yanağını okşadım, bu beklenmedik şefkat gösterisine yükselen uğultunun bir müddet devam etmesine izin verdikten sonra sandalyemi arkaya ittim ve üzerine çıktım. Klan büyükleriyle bölge lordlarını ağırlamak için yan yana dizilen masalar salonun ucuna kadar uzanıyorlardı. Sandalyenin üzerine çıkarak her birinin beni görüyor olduğundan emin olmak istemiştim. Dilime hâkim olayım, öyle mi?

“Kardeşlerim,” diye seslendim, sesime Komizar’ın istediği o yüksek tonlamayı, şaşalı havayı vererek. “Bugün, benim için büyük bir gün. Umuyorum ki haberlerimi sizinle paylaştığım zaman sizin için de öyle olacak. Size çok şey borçluyum. Bana bir ev veriniz. Aranıza kabul ettiniz, bir bardak *thannisinizi* benimle paylaştınız, içimi ateşinizle, kucaklamanızla, umutlarınızla ısıttınız. Sırtımda taşıdığım giysilerime kadar, her şe-

yunizi sundunuz. Bugüne kadar verdiğimden fazlasını aldım, bugünden sonra da nezaketinizin karşılığını ödemek isterim. Bugün, Komizar bana...” Anı uzatmak adına kasten susarak insanların öne eğilmelerini, postürlerini düzeltmelerini, beklentiyle ağızlarını açmalarını, nefeslerini tutmalarını, içkilerine sarılmalarını, gözlerini kısmalarını izledim. Komizar’ın, koca bir salona hükmedebilen tek kişinin kendisi olmadığını anladığından emin olana kadar, verdiğim arayı uzatıp artık onun da sandalyesinde doğruduğunu gördükten sonra sözlerime devam ettim. “Bugün, Komizar’ınız benden, her daim yanında durmamı, eşi, kraliçesi olmamı istedi ama ben, cevap vermeden önce ilk olarak size danışıp elde edeceğim bu pozisyonun Venda’ya yararlı olup olmayacağı konusundaki düşüncelerinizi öğrenmek istedim. Soruyorum size büyüklerim, lordlarım, erkek ve kız kardeşlerim nedir düşünceniz? Komizar’ın teklifini kabul etmeli miyim? Evet mi, hayır mı?”

Salona hükmeden nefessiz sessizliğin ardından, sağır edici tezahüratlar tüm odayı doldurdu: Evet! Evet! Yumruklar havaya kalktı, masalarda çınladı; ayaklar yerleri teperken havaya kaldırılan kadehlerden içkiler saçıldı. Sandalyemden atlayıp Komizar’a şehvetli bir öpücük verdiğimdeyse salon gürültüden yıkılacak gibi oldu.

Komizar’ın yanından geri çekilirken, birbirinden hiç ayrılmak istemeyen iki âşıkımız gibi, dudaklarımı onunkilerden çekmedim. “İkna edici bir performans istemiştin,” diye fısıldadım. “Aldın işte.”

“Biraz haddini aşmadı mı?”

“Dinle. İstediğin sonucu aldın mı? Coşku, diyordun değil mi?”

Salondaki heyecan kükreyişleri dinmek bilmemişti.

“Pekâlâ,” diyerek dediğimi kabullendi.

O sırada, arkalarda oturan bir klan büyüğünden beklenen soru geldi.

“Evlilik ne zaman vuku bulacak?”

Bu avantajı yine kendime kullanacaktım. Komizar daha ağzını açmadan, kendisini cevapladım. “Meurasi klanını onurlandırmak adına, Avcı Ayı’nın yükseldiği gece olacak.” Altı gün vardı. İçeride bir kez daha alkış kıyamet koptu.

Komizar’ın evlilik için kesin bir gün kararlaştırmış olduğuna emindim ama o tarihi halka ben açıklayarak klanları ben onurlandırmıştım. Anlatılana göre Avcı Ayı, Meuras’ın doğduğu an gökyüzündeydi. Komizar’ın tarihi değiştirmesi şu saat-ten sonra klana hakaret sayılırdı.

Komizar tebrikleri kabul etmek için ayağa kalktı. Bölge lordlarıyla askerlerin arasına karıştığında onu gözden kaybettim fakat en azından bu ani gelişmeye hazırlıksız yakalanan bazı valilerin yüzlerindeki o sahte, gergin gülücükleri yakalayabilmiştim. Belki bu karar alınırken Konsey’in kendilerine danışmamış oluşuna tedirgin olmuşlardı, belki de ortada başka bir neden vardı: Benim kraliçe olacağım gerçeği. Ben o kelimeyi telaffuz ederken Komizar göz bile kırpmamıştı. Oysa, tereddüde düşeceği bir an varsa, bu kelimeyi söylediğim an olacağını düşünmüştüm. Venda’da soyluluk yoktu. Yamaç gezintilerimizde benimle nasıl da hava attığına şahit olmuştum ama: Düşmanın prensesi.

Elime verilen maşrapayı hissedince ikram eden kişiye teşekkür etmek amacıyla o tarafa döndüm. Rafe’ydi.

“Tebrikler, Prenses,” dedi.

Etrafımız, salonun içinde birbirleriyle kakışırken bizi birbirimize doğru iten insanlarla çevriliydi.

“Teşekkür ederim, Temsilci.”

“Kızmaca, küsmece yok, değil mi?” diyerek araya girdi valilerden biri.

“Basit bir yaz eğlencesi, Vali Bey. Eminim siz de bunlardan en az birkaç tane yaşamışsınızdır,” dedim açıkça. Kahkaha atıp başka bir grubun arasına katıldı.

“Birkaç gün kalmış,” dedi Rafe. “Hazırlanmak için çok kısa.”

“Venda düğünlerinin basit tutulduklarını duydum. Bir düğün pastası, bir iki şahitle olup bitiyorlarmış.”

“İkiniz için ne büyük şans.”

Aramızdaki hava dokunsan paramparça olacak kadar gergindi.

“Kraliçeniz için çok üzgünüm,” dedim.

Kızgın bakışlarıyla ters düşecek bir şekilde zorlukla yutkundu. “Teşekkür ederim.”

İçinde çatırdayan öfkeyi her bir gözenğinde görebiliyordum. Kopmaya hazır bir fırtına, kendini gereğinden fazla zapt etmiş bir savaşçı gibiydi; herkesle uyumlu Temsilci rolünü oynamaktan bıkmıştı artık.

“Elbisen çok çarpıcı,” dedi. Dudaklarına gergin bir gülücük yerleştirdi.

Komizar bir anda yanımda belirdi. “Aynen öyle. Her geçen gün daha bir Vendalı oluyor, öyle değil mi Temsilci?” Rafe daha cevabını veremeden, beni çekerek onun yanından uzaklaştırdı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi sürüp giden gecede, kendisine iyi dileklerini sunan klan büyükleriyle bölge lordlarının tebriklerini kabul ederken, gizli odasında bir sır gibi planladığı bu oyunu birlikte kurduğu insanlardan sessiz onaylar aldı. Gerçek bir evlilik olmamasının yanında, ortada klanların umduğu gibi

bir ortaklık bile yoktu. Gerçekleşecek olan olay, stratejik bir hareketten daha fazlası değildi.

Salondaki konuşkan klan üyelerinden gittikçe daha fazla sıklılığını seyrettim. Bunlar aslında onun insanları değildiler. Silahlar, savaşlar ve güçten konuşmak yerine hasat zamanı, havalar ve düğün pastası süslüyordu sohbetlerini. Komizar ordusunu bu insanların gençlerinden seçip topluyor olsa bile, bunlar zayıf insanlardı. Tek ortak amaçları, her şeyin daha fazlasıydı; klanlar için daha fazla yemek, daha uzun bir gelecek, Komizar için ise daha fazla güç... Önlerinde salladığı vaatler karşılığında onlardan sadakat kazanıyordu.

Bana ne kadar çok ihtiyacı olduğu, bir büyükle konuşurken sabrının tükenmesi sonucu cümle arasında durup adamın yanından uzaklaşmasından belliydi. Yanımdan geçerken bir anda önümde durmuş, şaraptan buğulanan gözleriyle beni bir sütunun arkasına çekivermişti.

“Yorulmuş olmalısın. Artık gitme zamanımız geldi.” Ulrich’e seslenerek çekileceğimizi bildirdi. Bunu duyanlardan kahkahalar yükseldi.

Rafe’yi, her an saldırıya geçebilirmişçesine, uzak bir köşeden bizi izlerken gördüm. Komizar’ın gömleğine yapışıp onu kendime doğru çektim ve bizi izleyenlerin olduğu ihtimalini göz önünde bulundurarak jilet gibi keskin bir gülümsemeyle kulağına şöyle fısıldadım: “Bu gece kendi odamda uyuyacağım. Eğer ortada bir evlilik olacaksa, bu gerçek bir evlilik olacak ve sen de her damadın yaptığı gibi zamanını bekleyeceksin.”

Şarabın verdiği çakırkeyif hâli, aniden yükselen öfkesiyle yok oldu. Gözlerini bana dikti. “İkimiz de bu evliliğin gerçek olmadığını biliyoruz. Ben ne dersem...”

“Artık dikkatli adımlar atma sırası sende,” dedim, kızgın bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek. “Etrafına bir bak. Bak

gör, kimler izliyor. Neyi daha çok arzuluyorsun? Beni mi yoksa halkının coşkusunu mu? Seçimini yap çünkü ikisine birden sahip olamazsın.”

Bakışları buz keserken sımsıkı tuttuğu bileğimi bırakarak gülümsedi. “Düğüne kadar öyle olsun.”

Calantha’ya beni odama kadar götürmesi için seslendikten sonra, sarhoş askerlerin arasında gözden kayboldu.

Bölüm Kırk

KaŞen

Bu validen daha şimdiden bıkmıştım. Susmak bilmiyordu. En azından, ona eşlik eden adamlar sessizliğin ne demek olduğunu biliyorlardı. Adamdan korktukları gün gibi ortadaydı. Eğer kendi bölgesinden tedarik ettiğimiz siyah cevherin bu kadar büyük bir önemi olmasaydı şimdiye çoktan kendisine toz attırıp arkamdan gelmeye mahkûm bırakmıştım.

Şu adamdan kurtulmama bir günlük yolumuz daha vardı. *Chievdarlara* iyi uyum sağlardı gerçi. Favori konusu, düşman domuzuna üstünlük kurmak ve onları doğrayıp sıraya dizmekle ilgiliydi. Bizzat Kutsal Bölge’de iki adet düşman domuzu beslediğimizi öğrenene kadar beklemeliydi. Ne ben ne de adamlarım, bir başka tirada maruz kalmamak adına, ona olanlardan bahsetmemiştik.

Konuştğu zamanların çoğunda ona kulak vermemeye uğraşıyor, onun yerine zihnimi Lia’yla, şu son sekiz gündür ne yapmış olabileceğiyle meşgul etmeye çalışıyordum. Eben’le Aster’i ihtiyacı olan ne varsa sağlamaları için görevlendirmiş, Griz’den de ona göz kulak olmasını istemiştım. Griz, doğasıyla oldukça ters düşecek bir şekilde Lia’ya sempati duymaya

başlamıştı. Griz, tepe halkının eski insanları gibi güçlü, onlar kadar lütufluydu ve biraz da bu yüzden üçü birden Lia'ya göz kulak olurken başına bir şey gelmeyeceği konusunda kendimi telkin edip duruyordum.

Son öpücüğümüzün tadını, gözlerindeki kaygıyı, bana an-nemi sorarken ses tonunda beliren yumuşaklığı düşünüyordum. Bir an önce geri dönüp onun kurban şükranını sunmasını dinlemek istiyordum. *Paviamma*. Her anlamıyla...

“Ben de ona dedim ki...”

“Kes sesini, Vali!” diye birden patladım. “Kampımızı kurana kadar geçireceğimiz şu üç huzurlu saatin aşkına sus!”

Askerlerim gülümsediler. Valinin takımında bile gülümseyenler olduğunu gördüm.

Vali, derin bir nefes verip kaşlarını çattı. “Sadece yolculuğun monotonluğunu bastırmaya çalışıyordum.”

“Biz almayalım. Monotonluğu seviyoruz biz.”

Lia'yla ilgili düşüncelerime geri döndüm. Neredeyse en başından beri içimde bir yerlerde birlikte olmamız gerektiğini bildiğimi, ona nasıl söyleyebilirdim? Onunla birlikte büyüdüğümü... Sahip olduğuna bile emin olmadığım bir lütfun, o daha gözüme çarpmadan çok uzun süre önce, bana onun adını fısıldamaya başladığını nasıl anlatabilirdim?

Bölüm Kırk Bir

Pauline

Bryn öne doğru eğilip elma şarabının içine göz gezdirdi. Lia'nın ağabeyleri arasında en genç olanıydı; her daim neşeli ve ukala biriydi ve başını derde sokmakta en az Lia kadar becerikliydı. Geçen birkaç ay onu olgunlaştırmışa benziyordu. Zaman, yüzünde gülücük, dilinde kinaye bırakmamıştı. “Lia kaçtığı zaman, Regan’la gizliden gizliye sevinmiştik. Olayların bu hâle geleceğini tahmin bile edemezdim.”

“Walther?”

Başını evet anlamında salladı. “Belki de aramızda en çok sevinenimiz oydu. İz avcılarını yanıltmak için buradan kuzeye kadar yanlış izler bırakan kişi de oydu.”

Regan sandalyesine yaslanıp iç çekti. “Onu bir yabancınn eline, bir yabancınn topraklarına gönderme konusuna olan itirazlarımızı babamdan hiç esirgemedik. Oralarda perişan hâllerle düşeceğini biliyorduk, ayrıca biraz ısrarcı bir diplomasiyle ittifak kurmanın başka yolları olduğunu da...”

“Tabii, annemin kulakları dediğimiz her şeye kapalı olacaktı,” diyerek araya girdi Bryn. Sesinde öfke belirtileri seziliyordu.

Kraliçe mi? “O konuda emin misin?” diye sordum.

“O ve Baş Üstat, Dalbreck’ten gelen teklifin kabul edilmesi konusunda ilk onay veren kişiler olmuş.”

Bu imkânsızdı. Kraliçeyi tanırdım. Lia’yı sevdiğine adım gibi emindim. “Nereden biliyorsunuz?”

Regan, Lia’nın kaçışının ardından annesiyle babası arasında çok büyük bir kavga çıktığını anlattı. O kadar öfkelenmişlerdi ki sinirlerini dışa vurmak için kendi odalarına çekilmeyi bile bekleyememişlerdi. “Babam, annemi kendisini bastırmaya çalışarak onu bir aptal gibi göstermekle suçladı. Kendi kızını kontrol edememiş olmasının, bu konuda bu kadar ısrar etmemesi gerektiğini kanıtladığını söyledi. Konuyla ilgili detaylı düşüncelerini, birbirlerine zehirli birer ok gibi fırlatıp durdular.”

“Tüm bu olan bitenin bir açıklaması olmalı,” dedim. “Anneniz Lia’yı sever.”

Regan omuz silkti. “Kral da dâhil hiçbirimizle bu konuda tartışmak istemiyor. Annemi her konuda ikna etmeyi çok iyi bilen Walther bile, onu bir türlü yumuşatamadı.”

Bryn, kraliçenin yemeklerini bile odasında yediğinden, bir tek Baş Üstat’la görüşeceği zamanlarda dışarı çıktığından bahsetti.

“Ama Üstat, Lia’dan nefret eder,” dedim.

Regan, dediğimi başıyla onayladı. Üstat’la Lia arasındaki düşmanlık bir sır değildi. “*Kutsal Kitap*’a danışarak sakın kalmaya çalıştığını umuyoruz.”

Sakin kalmaya çalışmak... Belki. Yine de Regan’ın sesindeki şüpheli fark etmemiş değildim.

Bryn şarabının geri kalanını bir dikişte bitirdi. “Kaçırıldığına emin misin?” diye sordu bir kez daha. Sesinde çaresizlik

kırıntıları kol geziyordu. Kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini bizzat biliyordum; onun barbarların ellerde olduğu düşüncesi içini yiyip bitiriyordu.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Annemle de babamla da yüzleşeceğiz,” dedi Regan. “Onların bir şekilde bizi dinlemelerini sağlayacağız. Lia’yı geri alacağız.”

Onlar yanımdan ayrıldığında moralim biraz olsun düzelmmişti. Regan’ın çözüme odaklı kesin kararı, içime az da olsa umut kırıntıları serpmişti. Bana ağabeyini o kadar anımsatıyordu ki... Keşke Walther da burada, onların yanında olsaydı. Parmaklarımı öpüp Walther’ın bir an önce dönmesi için havaya kaldırdım.

Odamıza dönmek için masadan kalktım. Gwyneth benimle birlikte ayaklanırken onun yüzündeki hâlsizliği görebiliyordum. Beklentilerle dolu, upuzun bir gün geçirmiştik.

“İşte buradasınız!”

Gwyneth’le aynı anda arkamızı döndük.

Berdi, ellerini kalçalarına dayamış hâlde, kapı eşiğinde dikilmekteydi. “Ne diyeyim ben size? Sizi ararken aşağı ovalardan buralara kadar olan hanların yarısını gezdim! Kasabanın tam ortasında keyfinize bakıyormuşsunuz meğer.”

Gördüğüm şeye tam olarak inanamadan, doğruca ona bakıyordum.

Gwyneth’in dili benimkinden önce çözüldü. “Ne işin var burada?”

“Size ve Lia’ya ne olduğu konusunda endişelenmeden bir çanak yahniyi baharatlayamıyordum bile. Oralarda haber beklemektense, burada daha çok işe yarayacağıma karar verdim.”

“Tavernaya kim bakıyor?” diye ciyakladım.

Berdi başını iki yana salladı. “Bilmek istemezsin.” Hâlâ önlük giyyormuş gibi ellerini elbisesine silerek havayı kokladı. “Buranın mutfağında kimin durduğunu da benim bilmek isteyeceğimi sanmıyorum. İçeriye küçük bir ziyarette bulunmam gerekebilir.” Bize bakarak kaşlarını havaya kaldırdı. “Sıcak bir karşılama göremeyecek miyim acaba?”

Gwyneth’le ben kollarına koşarken Berdi, gözyaşlarının suçunu, buraya gelirken kahrını çektiği çamurlu yollara attı. O an eksik olan tek şey Lia’ydı.

*Onu arkamda tutuyorum.
Rahat dur, çocuk.
Bırak alıp götürsünler.
Titriyor yanımda,
Tüm öfkesiyle.
Leş yiyicileri izliyoruz, götürürlerken sepetler dolusu
yiyeceğimizi.
Ne acıma var, ne bir merhamet izi.
Aç bırakacak bu gece bizi.
Harik'i görüyorum aralarında, liderleri.
O Morrighan'ı süzerken, çocuğu daha bir arkama çekiyorum.
Ayrılırken yan tarafında parlayan gümüş bıçaklarıyla,
Daha fazla şey almadığına şükrediyorum.*

Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Kırk İki

Calantha, bana hamama kadar eşlik etti. Kapım, artık bir tutsak değilmişim gibi, kilitlenmiyordu ama görünüşe bakılırsa yeni özgürlüklerim, Komizar'ın deyişiyle tedbir amaçlı olarak, koridorumun sonuna dikilen muhafızların ayrılmasını kapsamıyordu; eminim ki hâlâ, başımı kapı aralığından çıkardığım an Komizar'a rapor vermekle yükümlüydüler. Esasında muhafız olan refakatçilerim de yerli yerlerinde durmaktaydılar. Geçen gece Calantha, beni odama götürürken ağzından tek kelime çıkmamıştı. Bu sabah da aynı muameleyi görecekt gibiydim.

Yalnızca birkaç mumla aydınlatılmış iç karatıcı, penceresiz bir banyoya girdik fakat bu sefer içeride ahşap bir varil yerine kocaman, bakır bir küvet vardı. Küvetin yarısına kadar dolu olan suyun üzeri buharla kaplıydı. Sıcak bir banyo mu yapacaktım? Burada böyle bir şeyin var olduğundan bile şüpheliydim. İçeriye gül yapraklarının tatlı kokusu doldurmuştu. Banyo yağları da cabası...

Adımlarımın bocaladığını fark etmiş olacaktı ki Calantha, "Klandan sana nişan hediyesi," şeklinde dümdüz bir açıklama yaptıktan sonra bir taburenin üzerine oturup eliyle küvete girmemi işaret etti. Üzerimi çıkartıp ağır hareketlerle kaynar suyun içine girdim. Gezgin kampından ayrıldığım günden bu

yana aldığım ilk sıcak banyoydu. Eğer Calantha, açıktaki yarı saydam gözünü gölgelere dikmiş bir hâlde, boncuklu gözüyle karşımda dikiliyor olmasaydı neredeyse Venda’da olduğumu bile unutacaktım.

“Hangi klana aitsin sen?” diye sordum.

Dikkatini bu sorumla yakalamıştım. Artık iki gözü birden bana bakıyordu. “Hiçbirine,” şeklinde yanıtladı beni. “Kutsal Bölge’nin dışında hiç yaşamadım.”

Bu dediği şey kafamı karıştırmıştı. “O zaman neden kınamı başkalarına gösterebileyim diye saçlarımı örmemi istedin benden?”

Omuz silkti.

Küvetin içine gömüldüm. “Problemlerini hep bu yolla çözüyorsun öyle değil mi? Aldırışsızlıkla...”

“Benim herhangi bir problemim yok, Prenses.”

“Senin problemin benim, orası kesin ama nedeni benim için büyük bir gizem. Ne yapacağına bir türlü karar veremiyormuşsun gibi, beni hem bir şeylere teşvik ediyor hem de bir şekilde önümü kapatıyorsun.”

“İkisini de yaptığım yok. Ben yalnızca emirleri uyguladım.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” diyerek ona karşı çıkarken köpüklü bir sünger bacağımdan aşağı doğru kaydardım. “Bence sahip olduğun iki gram güçle ne yapacağını bilemeden belelele duruyorsun. Arada bir, kuvvetini sakladığın yerden çıkartıp kendi gücünü test ediyor, sonra yeniden kabuğuna çekiliyorsun. Sertliğin kabuğunda senin; içeride gizlediğin bir şeyler var.”

“Bence kendi başına yıkanabilirsin.” Yanımdan ayrılmak için ayağa kalktı.

Avucumu suyla doldurup suratına fırlattım.

Bir saniyede sinir küpüne dönüp elini hançerine doğru götürdü. Göğüs kafesi derin, hırslı nefeslerle inip kalkıyordu. “Silahım var. Bu seni hiç endişelendirmiyor mu?”

“ ıplak ve silahsızım. O dediğine endi elenmemek için bir aptal olmalıyım ama sonuçta yine de o suyu sana sı rattım, değil mi?”

Tek gözünün içinde yükselen alevleri gördüm. Artık yüzünde o kadar da ilgisiz bir ifade yoktu. Dudağı, k  mseyen bir g l c kle hafifçe kıvrıldı. “Bir zamanlar ben de senin gibiydim, Prens. Aradığım cevaplar hep  n mdeydi. Tüm dünya parmaklarımın ucuna seriliydi. Gen tim,   ıktım ve ülkedeki en güçlü adamın kızıyđım.”

“Ama ülkedeki en güçlü adam...”

“Evet. Bir  nceki Komizar benim babamdı.”

Küvetin içinde doğruldu m. “Hani  u...”

“Evet, hani  u, nişanlının bundan on bir yıl önce öldürdüğü kişi. Ona bunu yaparken yardım ettim. Bak, aslında ne kadar cesur ve sert biri olduğumu artık biliyorsun işte. Birinin ölümünü planlamak o kadar da zor bir şey değil.”

Arkasını dönüp yanımdan ayrıldıktan sonra, ağır kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Beni ne d   neğimi bilemez bir hâlde arkasında bırakıp gitmişti. Beni az önce, gerçekten de ölümümü planlamakla mı tehdit etmişti? *Genç ve   ıktım*. Komizar’a mı? Bizim evleneceğimizi duyduğunda aklımdan ne geçirmişti kim bilir? Bu kadar sessizle mesinin nedeni bu muydu? Artık beni öldürmek için daha fazla sebebi olduğu kesindi.

Daha fazla yıkanmaktan vazgeçtim; verdiği zevk bir anda yok olup gitmişti. Pauline’in benim sırtımı, benimse onunkini keselediğim banyoları, sıcak g lsuyunu birbirimizin başından

aşağı döküşümüzü, arkadaşların kendi aralarında paylaştıkları şekilde aşk ve gelecek konularından bahsederek kıkırdayışımızı düşünmeye çalışarak süngerle kollarımı ovaladım; konuşulan konuların içinde cinayetin geçmiyor olduğu banyo günlerini özliyordum. Hâlâ aklım almıyordu. Calantha, kendi babasını öldürürken Komizar’a yardım etmişti.

Gözündeki öfkeyi görmeme rağmen, yine de bana hançer çekmemişti. Onu niyet ettiğim gibi köşeye sıkıştırmıştım ama umduğum cevap, duyduğumla bir olmamıştı. Buna rağmen, gün yüzüne çıkan gerçekler küçümsenecek gibi değildi. Alışıldık, aşağılayıcı ifadesini hiç çıkarmadığı bir maske gibi çehresine oturtan Calantha’nın yüzünde, göz bandı takmayan, korkak bir genç kız görmüştüm.

Korkuyordu.

Korku ve *thannis*, bu topraklarda en hızlı büyüyen iki şey olmalıydı.

Dışarı çıktığımda Calantha’nın iki cılız, çökük yanaklı muhafızı, bana odama kadar eşlik etmeleri için kapıma dikmiş olduğunu gördüm. Bu günlük bana daha fazla katlanamayacağını açıkça göstermişti. Benim de ona daha fazla katlanacak hâlim yoktu açıkçası. Kapıdan çıkıp döndüğümde, muhafızların ikisi birden önüme geçerek yolumu kapattılar.

“Sizin refakatinize ihtiyacım yok,” dedim. “Sadece oda-ma...”

“Sizi odanıza kadar götürme emri aldık,” dedi bir tanesi. Sesi çatlıyor, ağırlığını verdiği ayağını hiç durmadan değiştiriyordu. İkisinin, temkinli bir şekilde birbirlerine baktıklarını

gördüğümde, kısa olanın yeleşinin boyun kısmından görünen deri ilmeği fark ettim. Korunmak için muska takmıştı. Aynısından diğer muhafızda da olduğuna şüphem yoktu. Temkinli ifadelerini fark edebilmiş olmanın verdiği rahatlıkla dediğini ağır bir baş hareketiyle onayladım ve ikisi iki yanımda, beni götürdükleri yöne doğru hep birlikte ilerlemeye başladık. Koridorun en karanlık köşesine vardığımızda aniden durdum. Gözlerimi kapatıp kalçalarımın yanında tuttuğum ellerimi sonuna kadar açtım.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı birisi.

“Geri dur,” dedi bir diğeri.

Yüzümü ekşittim.

Yanımdan birkaç metre geri çekilen aceleci adımlarının sesini duydum.

Gözlerimi kırpıştırarak, göz kapaklarımı kendime korkutucu bir ifade verene kadar açtım.

İki muhafız da alçı duvara neredeyse yapışmıştı.

Ağzımı yavaşça açmaya başladım; artık hareket ettiremeyeceğim bir seviyeye kadar açıldığında tüyler ürpertici bir çığlık attım.

İkisi birden koşmaya başlayarak koridorun ardında o kadar hızlı kayboldular ki çevikliklerinden gerçek anlamda etkilendim. Yanıma bir daha gelmeyeceklerinden emin olmanın verdiği tatminkârlıkla yönümü diğer tarafa doğru çevirip yürümeye başladım. Buraya geldiğimden beri lütfumu ilk kez tam teferruatlı, yapmacık bir gösteriye çevirmiştim; yeni kazandığım özgürlüklerim bana verilmeyecekse, onları bizzat kendim kazanmam gerekiyordu. Yalnızca birkaç adım ilerim, bilmem gereken sırlarla doluydu.

Kutsal Bölge'nin altındaki mağaralar bugün sessizdi. Yönümü bulmama yardım eden tek şey, dış koridorda bulunan bir fenerin yansıttığı loş ışıktı. Kısa zaman önce kullanıldığı belli olan dar, uzun bir odaya girdim. Yarısı yenmiş bir somun ekmek, mumlanmış bir bez parçasının içine sarılıydı. Masanın üzeri kapakları açılmış kitaplarla doluydu. Sayfalar dolusu kâğıdın üzerinde ne anlama geldiklerini bilmediğim, cüppeli tuhaf adamların nereye ait olduklarıyla ilgili hiçbir bilgi edinemediğim rakam ve semboller yazılıydı. Başka bir masanın üzerine şeffaf renkli sıvılarla dolu şişeler sıralanmıştı. Bir tanesini kaldırıp ışığa tuttum. Kendi alkollü içkilerini mi stokluyorlardı? Şişeyi yerine bırakıp karanlık köşeleri kontrol ettim ama orada da bir şey bulamadım.

Bu oda benim varmayı niyet ettiğim bir nokta değildi fakat daracık girişinin önünden geçerken içimi aniden bir ürper-ti kaplamıştı. *Orada*. Tenim karıncalanmıştı. Bu kelime, beni durduran bir el gibi tüm ağırlığıyla göğsüme oturmuştu. *Orada*. Bunun, benimle bir bağ kurmaya çalışan lütfum olduğuna emindim; içeriden gelen hava akımını tüm bedenimde hisset-meme rağmen içeri girdiğimde hiçbir şey bulamayınca, buranın yalnızca basit bir yer altı mağarası olduğuna, yanıldığıma ikna oldum.

Odanın içindekilere son bir kez bakıp yoluma devam ettim.

Aster haklıydı. Bu tünelin sonu yalnızca ıslak kayalara ve köp-rünün gizli çarklarına çıkıyordu. Sadece birkaç adım ilerimde olan nehrin nemiyle ıslanmaya başlamıştım. Sersemletici ve

korkutucu bir gücü vardı. O nehri aşmaya çalışırken kaç canın yitip gitmiş olabileceğini merak ettim.

Çarkları incelerken moralim iyice bozuldu. Venda'nın girişinde görmüş olduğum kadar büyük tekerleklerden oluşan, ayrıntılı bir makara sisteminin büyüklü küçüklü parçalarından başka bir şey değillerdi. "Hiçbir yol yok," dedim kendi kendime. Ve yine de...

Kendimi geri dönmeye hazır hissetmiyordum. En alttaki çark bir kayaya monte edilmişti. Yüzeyi kaygandı ve aşağıda çalkalanan nehir, beni ayak basabileceğim her yeri en az iki kere kontrol etmeye itiyordu ama kısa tırmanışımın devamı gelebilecek gibi değildi. Aksine, köprüyü kullanarak buradan ayrılamayacağımız artık kesinleşmişti.

Bölüm Kırk Üç

Aşk kelimesini hiç kullanmazdı. Cloris Teyzem, aşkı “kaderlerin kesişme noktası” şeklinde ifade ederdi. O bu ifadeyi her kullandığında çok güzel bir anlatım şekli olduğunu düşünürdüm. Kesişme noktası. O zamanlar, bu iki kelimenin, pudra şekerli hamur işleri gibi çok güzel ve tatlı bir anlama çıktığına emin dim. Bana, Morrighan Kralı’nın henüz kendisine uygun bir eş bulamadığı otuz dört yaşında, Gastineux’a yaptığı diplomatik bir seyahat sırasında kuşatma altındaki krallığın İlk Kız Çocuğu’na göz diktiğini söylemişti.

Kesişme noktası... Görülmeyen, uzak bir boğazda kesişene kadar kıvrılarak ilerleyen iki derenin şans eseri bir araya gelişi gibi...

İkisi birleşince çok daha büyük bir şeye dönüşseler de bunun ne naif ne de tatlı bir anlamı vardı. Kesişme noktası, tıpkı öfkeli bir nehir gibi kontrol edilmesi imkânsız bir şeye yol açabiliyordu. Cloris Teyzem, kurnazlığı için ona gösterdiğim itibardan çok daha fazlasını hak ediyordu. Tabii bazı zamanlarda, bazı kesişme noktalarının tesadüfle hiçbir alakaları olmayabiliyordu.

Komizar’ın bugün dikkatini Tomack bölgesinde göreceği işlerine vermesi gerekiyordu fakat Rafe’nin ailesinin at yetiştire-

rip Dalbreck ordusuna tedarik ettiğini Calantha'dan öğrenmiş olduğu için, Eben'e ve Vali Yanos'a, Rafe'yi alıp damızlıklarıyla kısıraklarına değer biçmesi için şehrin hemen dışında bulunan, doğu tarafındaki çayırlarla ahırlara götürmelerini söylemişti.

Bense, yeni özgürlüklerimi kullanabilmem için yanıma iki adet muhafız gerekiyor olsa bile buna burun kıvrımadan, Yvet'in babasını aramaya, Capswam bölgesine gittim. Malich'le oynadığım kart oyunundan sağladığım kazancımın yarısını kendisine verirken ondan üç şey istedim; Yvet'in parmağının enfeksiyondan şişmemesi için ona bir şifacı bulacaktı, paranın geri kalanıyla kızının, bedelini fazlasıyla ödediği peynirden alacaktı ve başkalarının iğrenç davranışları yüzünden Yvet'i asla utandırmayacaktı. Önce parayı reddetse de bir şekilde almasını sağladım. Ağladığını gördüğümde kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Yirmi yaşından daha büyük olmayan iki muhafız, adamlarımızdaki alışverişi görmüş oldukları için, parasının nereye gittiği konusunda Malich'i bilgilendirmemeleri adına onları uyarmayı ihmal etmedim.

“Biz Meurasi'deniz,” dedi bir tanesi. “Yvet bizim kuzenimiz.” Bundan başka cümle kurmamalarına rağmen bu ikisi, ağızlarından bir şey kaçırmayacaklarına beni ikna etmişlerdi.

Ben güney kapısından, Rafe'ye batı kapısından ahır avlusuna girdiğimizde henüz öğlen vaktiydi. Bir anlığına onun başındaki tehlikeyi ve ona söylemek zorunda olduğum yalanları unuttunca, kalbim onu her gördüğümde olduğu gibi kanatlandı. Tıraşsız, kirli sakallı yüzünün yalnızca bir kısmını, geriye topladığı saçlarını ve tavernaya ilk girdiği an olduğu gibi kendinden emin, dimdik bir şekilde atının üzerinde oturduğunu gördüm. Çekici bir gücü vardı ve diğerlerinin bunu nasıl gör-

müyor olduklarını merak ediyordum. Prensın işbirlikçi dalkavuşu değil, prensın ta kendisiydi. Belki de hepimiz ne görmek istiyorsak onu görüyorduk. Sonuçta ben de hayali bir çiftçiye âşık olmuştum ve onun bir çiftçi olduğuna inanmam hiç de zor olmamıştı.

Onu gördüğüm sırada yediği elmanın parlak kırmızı kabuğu, sönük ahır avlusunun içinde adeta ışıldıyordu. Calantha'yı, bu sabah Previzi kervanıyla gelmiş olan meyvelerden iki tanesini Rafe'ye fırlatırken gördüm. Gezgın kampından ayrıldığımdan bu yana ağzıma bir lokma meyve girmemişti. Burada meyveye en yakın olarak yiyebileceğim tek şey bazen tavuk, bazı zamanlarsa vahşi hayvan etinin yanında servis edilen havuç, turp gibi kök sebzeleriydi. Elmanın, yalnızca Konsey üyeleri için ayrılan bir diğer lüks mal olduğunu bildiğim için, Calantha'nın Rafe'ye gösterdiği cömertliğin karşısında hayrete düşüyordum.

Atının üzerinde sallanarak elmasından bir ısırık daha aldığı sırada, avlunun tam ortasında yolumuz kesişti. Birbirimize şöyle bir baktıktan sonra ikimiz de atlarımızdan inip, vagonlara bağlanan diğer atların yolumuzu açmalarını beklemeye koyulduk. Yanımızdaki muhafızlar bir yandan kendi aralarında şakalaşırken diğer yandan Previzi tüccarlarına acele etmeleri için bağırıyorlardı. Zaman, aramızda konuşabileceğimiz boş bir an yakalamış olsak da söylediklerimizi duyabilecek adamlarla çevriliydi etrafımız. Ona, Komizar'ın teklifini reddetmem hâlinde kendi idam kararının hızlanacağını anlatarak dün gece olanları açıklasam, büyük bir riske girecektim. Kararımın nedenini bir süre daha merak etmek zorundaydı. Komizar'dan nefret ettiğimi biliyordu. Elmasını ısırırken, gözleriyle elbise mi ve yan tarafımda sallanan kemikleri süzdü. Düşündüğü şeylerin her bir hecesini gözlerinden okuyabiliyordum: Her geçen gün daha fazla Vendalı'ya dönüşüyor.

“Arkadaşım Jeb burada olsaydı,” dedi, “aksesuarlarına övgüler yağdırırdı, Prenses. Zevkleri biraz vahşi tarafa kayar.”

“Komizar’ın da öyle,” diyerek araya girdi bir muhafız, her daim kulaklarının bizde olduğunu hatırlatarak.

Rafe’yi inceledim. İltifat mı, yoksa hakaret mi ettiğinden emin olamamıştım. Sesi tuhaf çıkmıştı. Sonra dikkatini başka bir şey çekti.

Gözlerinin gittiği yönü takip ettim. Kaderlerin kesişme noktası.

Şimdi olmaz. Burada olmaz. İşlerin iyiye gitmeyeceğini biliyordum.

Gelen Kaden’di. Karmakarışık ve düzensiz bir hâlde ilerleyen birkaç adam ve yanına kattığı valiyle birlikte, atını bize doğru sürüyordu.

Rafe’nin lokması boğazına kaçınca, son ısırığını istemsizce tükürdü. Gözleri sulandı.

“Yutmadan önce çiğnemeyi deneyin, Temsilci Bey,” dedim.

Öksürmeye devam ederken gözlerini, yanımıza doğru yaklaşmakta olan adamlardan bir türlü alamamıştı.

Kaden beni fark ettiği zaman rahatlayan yüz ifadesini gördüm. Atından indiği zaman diğer adamlar da aynısını yaptı. Kaden, Rafe’yi sanki hiç orada değilmiş gibi göz ardı etti; aslında Rafe bir yana, sanki ikimizden başka hiç kimse yokmuş gibi davranıyordu. Çevremizdeki askerlerin aniden sessizleştiklerini fark etmeden, “İyi misin?” diye sordu bana. Haşhaşi geri dönmüştü. Haşhaşi haberleri henüz duymamıştı. Vali, boğazını temizleyerek bir adım öne çıktı.

Kaden, gönülsüzce ona doğru bir baş hareketi yaptı. “Kendisi, Arleston’ın yeni valisi ve yanındakiler de...” doğru kelimeyi bulmaya çalışırken bir müddet duraksadı, “askerleri.”

Tereddüt edişine hak veriyordum. “Asker” kelimesi, bu adamlara biraz cömert kaçıyordu. Pek etkileyici bir grup değildi. Üniforma bir yana, kalitesiz giysileri bile yırtık paçavraları andırıyordu. Fakat vali, uzun ve yağsız vücuduyla, geniş göğsüyle, yüzünü elmacık kemiğinden çenesine kadar izleyen korkunç yarasıyla canavar gibi bir adamdı. Kaşlarının tam ortasında, bu görüntüsüyle eşleşecek türden derin bir mimik çizgisi vardı.

“Ya siz?” diye sordu adam. Dudaklarına kondurduğu zamansız, zorlama gülümsemesi, çatık kaşlarından daha acınası görünüyordu.

“Onların bir önemi yok,” dedi Kaden. “Hadi, gidiyoruz...”

“Prenses Arabella,” diye cevapladım adamı. “Morrighan’ın İlk Kız Çocuğu. Bu da Rafe, Dalbreck Prensi’nin temsilcisi olur.”

Valinin suratındaki gülümseme silindi. Duyduklarına inanamayarak, “Kutsal Bölge’de düşman domuzu mu besleniyor?” diye sordu.

Öfkeli bakışlarıyla Rafe’ye tükürerek, botlarını tekmeledi. Rafe öne doğru atılacağı sırada aralarına girdim.

“Pozisyonunu yeni kazanmış birine göre olağanüstü pervasız bir dile sahipsin, Vali Bey,” dedim. “Dikkatli ol da kazandıklarını kaybedeyim deme.”

Adam şaşkın bakışlarını Kaden’a çevirdi. “Tutsaklarınızın sizinle bu şekilde konuşmalarına izin mi veriyorsunuz?”

Yakında duran askerlerden bir tanesi, “Kendisi artık bir tutsak değil,” diyerek fırçaladı adamı.

Tam o anda Rafe, Kaden’i Kutsal Bölge’deki yeni konum hakkında bilgilendirdi.

Bölüm Kırk Dört

KaSen

Komizar'ın toplantı odasının kapısını öyle büyük bir hızla ittim ki duvarın üzerinde büyük bir gürültüyle sekti. O sırada kendisinin yanında bulunan üç kişi silahlarına davrandılar. Hiç istifini bozmadan harita ve planlarla dolu masasının arkasında oturmaya devam eden Komizar'ın bakışları benimkilerle kesişti. Ahır avlusundan Kutsal Bölge'ye kadar âdeta uçarak gelmişim; göğüs kafesim kontrol edemediğim bir şekilde inip kalkıyordu.

Kendi *Rahtan* kardeşlerim, ellerini hançerlerinin üzerlerinden çekmemişlerdi.

“Çıkın,” diye emretti Komizar. Haklı olarak tereddüt ettiler. “Çıkın!” diyerek bağırdı.

Hançerlerini gönülsüzce kınlarına geri soktular. Kardeşlerim kapıyı arkalarından kapattıklarında, Komizar ayağa kalkıp masasının etrafında dolandıktan sonra tam karşımda durdu. “Haberleri duydun demek? Tebriklerini iletmek için buraya geldiğini farz ediyorum.”

Öne doğru atıldım. Onu yere sererken yakınımızda bulunan mobilyalar devrildi. Kınımdan hançerimi çektiği an elini

yere çarpınca, bıçağın odanın diğer tarafına fırlaması sonucu amacına ulaşamadı. Diğer yumruğu çene kemiğıme indiğinde sırtüstü devrildim ama üzerime çullandığı sırada kaburgalarına dizimi geçirdim. Camlar kırılıyor, kâğıtlarla haritalar havada uçuşuyordu; bir süre sonra öfkemin galip gelmesiyle onu yere çivileyip fenerinin kırılan parçasını boğazına tuttum. Camın keskin kısmı elimi kesince parmaklarımdan kan damlamaya başladı.

“Biliyordun! Ona karşı neler hissettiğimi çok iyi biliyordun! Ama sahip olduğun onca şey sana yetmedi! Onu da elde etmeliydin değil mi? Arkamı döner dönmez...”

“Ne bekliyorsun o zaman?” Gözleri buz gibi bakıyordu. “Kes boğazımı. Kes de bitir işimi.”

Cam parçasını tutan elim titriyordu. Tek bir yarıkla yeni Komizar ben olabilirdim. Yıllardır aynı şekilde ilerliyordu; Haşhaşı’ler birbirleri ardına başa geçiyorlardı. Haleflerimizi kendi görevleri için kusursuzca eğiterek kendi kaderlerimizi mühürlüyorduk. Elimden akan kan boynunu sırlıslıkla etmişti.

Gözlerini kırpmıyordu bile. “Doğru,” dedi. “İyi düşün. Her zaman yaptığın gibi. Bu, her zaman güvenmiş olduğum özelliklerinden bir tanesi. Birlikte geçirdiğimiz onca yılı düşün. Seni bulduğumda neredeydin? Ne hâldeydin? Uğruna birlikte çalıştığımız şeyleri düşün. Hâlâ istiyor olduğun şeyleri... Bir kız için değer mi?”

“Sen o kızla evleniyorsun ama? Kraliçen yapıyorsun? Senin için değişiyor olmalı! Ruhsuz aile yaşamıyla ilgili söylediklerine ne oldu? Ne diyordun soylular için? Venda’da soyluluk yoktur!”

“Öfken, muhakemeni bulandırıyor. Sana yaptığı şey bu mu? Böyle mi zehirliyor seni? Benim kararlarım, yurttaşlarımla ya-

rarından başka bir şeye hizmet etmiyor. Seninkiler nereden geliyor?”

Lia’dan. Bu odaya âdeta uçarak gelirken, Venda’nın tek bir taşı bile aklımda değildi.

Boğazına dayanmış kırık cam parçasına rağmen bana olan bakışları sakinliğini koruyordu. “Odamdan içeri girdiğin an, seni saniyesinde öldürtebilirdim. Benim istediğim şey bu değil, Kaden. Birlikte koca bir geçmişimiz var. Gel konuşalım.”

Ciğerlerim, yaşadığım öfkeden yanıyordu; istikrarlı nabzını elimin altında hissederken ona baktım. Beni Lia’dan ayıran tek şey incecik bir damardı. Haklıydı ama -odadan içeri girdiğim an *Rahtan*’ı üzerime salabilirdi. İstese, bunu şehrin kapılarından girerken bile yapabilirdi. Canımı kendi hançeriyle alabilirdi. *Birlikte koca bir geçmişimiz var.*

Ayağa kalkmasına izin verdim. Elimi sarmam için bir pıncavra fırlattı. Çalışma odasından geriye kalan yıkıntıya bakarak başını iki yana salladı.

“Onu buraya getiren kişi sensin. Venda’ya yararı dokunabileceğini söyleyen kişi de sensin. Haklıydın da. Klanlar kıza kucak açtılar. Onlara göre Lia, tanrıların gözlerinin Venda’nın üzerinde oluşunun bir işareti. Eski âdetlerin, eski umutların bir sembolü. Hesaba kattığımızdan daha fazlasını almışken bunu kullanmalıyız. Bizi bekleyen uzun kış boyunca tedarikimizin çoğunu orduya harcamamız gerekiyor ama eğer büyük kitlelerin batıl inançlarını güçlü tutmayı başarırса coşkumuz hiç sönmez.”

“Neden evlilik?” diye sordum canım acıyarak. “Bunun başka yolları da var.”

“Böyle olmasını klan istedi kardeşim, ben değil. Bir düşün. Ona hiç ilgiyle yaklaştığıma şahit oldun mu? Klanlar ona kucak açmış olsa bile bazıları, bunun düşmanın başka bir oyunu olabileceğini düşünerek gardlarını indirmiyorlardı. Kızın bağlılığına bir

kanıt istediler. Liderleriyle evlenmesi, arzu ettikleri sebatı onlara verecekti. Ben de Konsey’le görüştüm... Onayladılar. Benim h k m m  değil, koca Konsey’in kararını mı sorguluyorsun?”

Ne d    ne eğimi bilemiyordum. Konsey’in böyle bir şeyi onaylayacağına inanamıyordum ama ben burada yokken neden olmasındı ki?   lerinden ilk eveti kesinlikle Malich vermiş olmalıydı. Ayrıca daha Meurasi’nin onu kabul ettiği ilk gün, bu ihtimalin gerçekleşebileceğini  ng rmeliydim. Meurasi ya-bancıları asla hoş karşılamazdı.

“Merak etme, değişen pek bir şey olmayacak. Kızın yurt-ta larımız için yapacakları dışında, onun hakkında başka bir şeyle ilgilenmiyorum. Klanların etrafında ketumluğunu koru-yacağına inanıyorsan, evcil hayvanını şimdilik odanda tutma-ya bile devam edebilirsin.  nanmaları gereken tek şey, evliliğin gerçek olduğu.” Yağ lambasını kaldırmak konuşmasına ara verdi. “Ama seni uyarmalıyım,” dedi, yeniden bana dönerek, “klanlara büyük yakınlık göstermeye ba ladı. Evlilik teklifini ettiğimde daha sorumu bitirmeden resmen atladı. Son derece istekliydi. O da buna değeceğini düşünüyor.”

“Atladı mı? Günlerini  l m tehditleriyle geçirirken mi?” dedim alaycı bir üslupla.

“Git kendin sor.  ki ayrı avantajı kendi üzerine alabileceğine inanıyor; özgürlüklerini ve babasından alacağı intikamı. Bunları herkesten daha iyi anlayabilecek birisin. Birinin kendi soyundan göreceği ihanetin yarası asla iyileşmez. Mantiğını kullan   ık adam ve biraz toparla kendini artık.”

Ona baktım; sakinle mi tim. “Ona soracağımdan emin olabile-rsin.”

Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Ahh, kahretsin, sakın bana senin çocuğunu taşıyor olabileceğini söyleme. Umarım o kadar büyük bir aptallık yapmamı sındır.”

Onu Lia'yla birlikte uyuduğumuza inandırmıştım. Fakat onun sonuna kadar hor gördüğü ev yaşamının sorumluluğu altına girmemeleri için, *Rahtan* üyelerinin belirli tedbirler almaları gerekiyordu.

“Hayır. Çocuk mocuk yok.” Arkamı dönüp bir şimşek gibi odadan çıktım.

Adımımı tam dışarı atarken, “Kaden,” diye seslendi arkamdan. “Beni çok zorlama. Malich’in de iyi bir Haşhaşi olabileceğinin ikimiz de farkındayız.”

Leğenin üzerine eğilip yüzüne su çarptı; arkasından yaklaşan adımlarımı duyduğunda omuzları kaskatı kesildi.

“Seni bunu yapmaya zorladı mı?” diye sordum. “Zorladığını biliyorum. Neden soruyorsam...” Beni cevaplamadan, ellerini suya batırarak dirseklerini yıkadı. Onu kolundan tutup kendime döndürdüğümde yere devrilen leğen, çarptığı yerde ortadan ikiye ayrıldı. “Cevap ver bana!” diye bağırdım.

Başını yere eğip kırılan parçalara ve ayaklarımızı ıslatan suya baktı. “Sorunun cevabını çoktan bildiğini, benimkine ihtiyacının olmadığını düşünüyordum.”

“Söyle bana, Lia.”

Gözleri parladı. “Kaden, üzgünüm. Sana bunu istemediğimi söyleyerek yalan söylemeyeceğim. İstiyorum. Komizar’ı sevmediğimi sen de biliyorsun ama artık rüyalarla yaşayan o kız değilim. Gerçek şu ki buradan asla kurtulamayacağıma ikna oldum. Kendime, burada kurabileceğim en iyi hayatı kurmalıyım. Tıpkı senin benden istediğin gibi. Ve birbirimize dürüst olmamız gerekirse” –sesi titredi, yutkundu– “Komizar, senin

bana asla sunamayacağın bir şey sunuyor. Güç. Burada Aster, klanlar ve diğer birkaç kişi gibi gerçek anlamda önemsemeye başladığım şeyler var. Bu insanlara yardım etmek istiyorum. Ele geçirebileceğim az bir güçle bunu yapabilirim. Bana, sahip olduğunu düşündüğüm seçimlerinin olmadığından bahsettiğini hatırlıyorum. Dediklerini şimdi anlıyorum. Tıpkı senin yaptığın gibi, önüme sunulan tercihlerden yararlanmam gerekiyor. Komizar’la yapacağım evlilik, bana senin veremeyeceğin türden faydalar sağlayacak.” Gözlerini kıstı. “Ayrıca, bu evliliğin haberi tüm Morrighan’ı olmasa bile babamı derinden yaralayacak. Bu da işin ayrı bir güzelliği... Bunun için, zorlanmadığımı söylediğimde bana inan, lütfen.”

“Tüm bunlara bir haftalık bir sürede mi karar verdin?”

Gözündeki pırıltı aniden söndü. “Bir hafta bir ömür gibi geçebiliyor, Kaden. Tek bir düşen yıldız tüm insanlığı dünyanın yüzeyinden temizleyebiliyor. Basit bir taverna kızını bir sahil köyünden alıp merhametsiz, zalim, zorlayıcı yol arkadaşlarının yanında kavurucu çöllere kadar sürükleyebiliyor. Bunlarla karşılaştıracak olursak, gücünün karşılığında bir adamla evlenmek konusunda verdiğim ufacık bir kararın gerçekten de bir haftadan uzun bir sürede alınması gerektiğine mi inanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Bu sen değilsin, Lia.”

Anlayışlı olmaktan bir anda bıkip usanmış gibi üst dudağını iğretiyle yukarı kaldırdı. “Canın yandı, Kaden. Üzgünüm. Gerçekten. Ama hayat zor. Şu Vendalı kafanı kumun altından çıkartıp gerçeklere alış artık. Reena’nın *carvachis*indeyken buna benzer kelimeleri birbiri ardına bana sıralayan sen değil miydin? Ben anlıyorum artık. Sen de anlamalısın.”

Sesi soğuk ve mesafeli geliyordu; söyledikleri doğrudu. Hem nefesim hem gücüm aynı anda kesilmiş gibi içimde bü-

yüttüğüm her şey batıyordu. Ona baktım. Dilimdeki kelimeler bile bir şekilde bir yerlere yuvarlanmış, yitip gitmişler gibiydi. Arkamı döndüm. Kapıdan çıktım, koridoru geçtim, onun nasıl da bu kadar mükemmel bir soyluya dönüştüğünü merak ederken yanından geçtiğim hiçbir şeyi görmeden yoluma devam ettim.

Bölüm Kırk Beş

Rafe

Lia'yı izlerken korkuluğa yaslandım.

Yanımda ne Ulrix, ne Calantha ne de tek bir muhafız vardı. Beni yakından izlediklerini iyice öğrenmemi sağlamış olsalar da artık sürekli dibimde bitmiyorlardı. Evlilik tarihi açıklandığından bu yana tüm kurallar gevşetilmiş görünüyordu ve ayrıca...

Başımı kollarıma yasladım.

Annem ölmüştü.

Ölümünün, yalanıma inanılrlık kattığı gerçeği midemi bulandırıyor.

Eve gitmeliydim. Muhtemelen Dalbreck'teki herkes, Prens Jaxon'ı arayıp merak ediyordu. Neden burada değil? Neden görevlerinden kaytarıyor? Evet, Sven'le geri dönecek olursak babam ikimizin de kellesini alırdı. Tabii, eğer hâlâ hayatta olursa.

O tipler en zor ölenlerdir.

Babam, tıpkı Komizar'ın söylediği gibi sağlam bir piçti. Fakat yaşlıydı. Yorulmuştu. Annemi krallıktan, hatta kendi ha-

yatından bile daha çok severdi. Annemi kaybetmek onu zayıflatacak, daha iyi zamanlarda sıkılmadan kovuşturduğu dertlere onu yem edecekti.

Orada olmalıyım.

Yine aynı şeyi düşünüyordum. Başımı kaldırıp meydana yukarıdaki duvarın üzerinde oturmakta olan Lia'ya baktım. Dalbreck benim görevimdi ama kendimi Lia'nın yanından başka bir yerde hayal bile edemiyordum.

“Ben buradan ayrılırken aşağıda küçük gruplar toplanıyordu.”

Sese doğru döndüm. Kaden beni gafil avlamıştı. Bir sütunun gölgesine saklanmış, benim yaptığım gibi Lia'yı izliyordu. Yanımda olmasını isteyeceğim son kişi oydu.

“Her gece, toplanan kişi sayısı ikiye katlanıyor.”

“Onu seviyorlar.”

“Onu tanımıyorlar bile; onlar için Komizar'ın sokaklarda gezdirip havasını attığı kişiden daha ötesi değil.”

Gözlerine dolan kibirle gözlerime baktı. “Belki de onu tanımayan kişi sensindir.”

Yüksek bir duvara tehlikeli bir şekilde tünemiş olan Lia'ya baktım. Şu yaptığı eylemin hiçbir karesi hoşuma gitmiyordu. Onu tüm Venda'yla paylaşmak istemiyordum. Bu acınası topraklardaki hiçbir şeyin onu sevmesini istemiyordum. Karanlık bir mağaranın içinden fırlayıp tırnaklarını her yerine saplayarak onu içeri çekmeye çalışan pençeler gibiydiler. Her şeye rağmen gün be gün olanları görüyordum. Yürürken belinden sallanan kemiklerden üzerindeki giysilere, bu insanlarla olan iletişim şekline kadar her şey gözlerimin önünde gerçekleşiyordu. Buradakiler, bu köprüden ilk geçtiği günkü aynı düşmanlar değildiler onun için artık.

“Artık yalnızca ilahiler okuyup hikâyeler anlatmıyor,” dedim. “Ona sorular soruyorlar. Onlara Büyük Nehir’in öteki tarafındaki dünyayı, Komizar’ınla evlendikten sonra bir daha asla göremeyeceği bir dünyayı anlatıyor.”

“Bunu gayet severek yapıyor. Kendi kulaklarımla, bizzat kendisinden duydum.”

Homurdandım. “Ondan duyduysan kesin öyledir. İkimiz de Lia’nın her zaman doğruları konuştuğunu biliriz.”

Lia’nın geçmişte söylediği yalanları kafasında çevirip tartıyormuş gibi ölü gözlerle beni süzdü. Çenesindeki morlukla elindeki bandajları o an fark ettim. Bunlar iyiye işaretti. Aralarında bir anlaşmazlık çıkmış olmalıydı. Belki de onu benden önce Komizar öldürürdü.

Kaden’le aynı anda bakışlarımızı yukarılara kaldırdık. Aynı şey, aynı anda gözümüze çarpmıştı.

Valilerle muhafızlar yüksek teraslarına çıkmış, Lia’yı gözlemliyorlardı; Komizar bile kuzey kulesindeki penceresinden gösteriyi izlemekteydi. Yüz ifadesini inceleyemeyeceğim kadar uzakta olsa da duruşunu, sahiplenişini, gururunu, küçük tatlı kuklasına bağlamayı başarıp bir o yana, bir bu yana çektiği hayali ipleri görebiliyordum.

Lia’nın sesi tüm meydana süpürüyor, duvarlarda yankılanıp bütün berraklığıyla kulaklara çalınıyordu. Havada tuhaf bir dinginlik kol geziyordu. Onun sesi dışında her yere esrarengiz, alışılmadık bir sessizlik hâkimdi.

“Vadide ağabeyini gömerken de böyleydi,” dedi Kaden. “Her bir askeri oldukları yerde put kestirmişti.”

Ölülerin küllerinden doğan,

Kayıpların kemikleri üzerine kurulan krallıklar adına,

Cennet lütfederse döneceğimiz yer orası elbet.

*Bundan sonra da böyle olacak, ilelebet.
İlelebet.*

O son söz içimi kemirmişti; onu buradan çıkarmadığım takdirde burada yaşanacak zamanı temsil ediyor gibiydi. Kaden'i, onu incelerken izledim.

“En azından ona kibar davranacak, değil mi?” dedim. “Düğün günü ikimiz için de büyük bir kutlama günü olacak. İkimiz de onun üstünden elimizi eteğimizi çekebiliriz artık. Fazla sorun çıkarıyordu zaten, öyle değil mi?”

Çene kaslarının gerilişini, omzunun belli belirsiz seğirişini izledim. Gerçeği yüzüne vurduğum için üzerime atlamak istiyordu. Bunu yapmasını ben de istiyordum. Onunla olan işimin her ne kadar tek kalemde bitmesini istesem de, çözülecek çok daha büyük endişelerim, bunları halledebilmek içinse çok az zamanım vardı. Evlilik, sahip olduğum zamanı bir haftaya kısaltmıştı; beklediğim dört kişi de artık buradaydılar. Oradan ayrılmak için arkamı döndüm.

“Artık Kutsal Bölge’de özgürce dolaşabiliyorsunuz demek, Temsilci Bey?”

“Bir haftada çok şey değişti, Haşhaşi, ikimiz için de. Eve hoş geldin.”

Bölüm Kırk Altı

Burada geçirdiğim kısacık süre bir ömür gibi gelmişti. Her ayrı saat korkuyla harmanlanarak geçerken, benim yapmayı her şeyden çok istediğim şeyden uzak durmam gerekiyordu. Tıpkı Civica'dan kaçtığım zamanlarda aşkı kendi hakkım olarak gördüğüm gibi, içinde bulunduğum durumda üstlendiğim görevi de aynı şekilde sahipleniyordum. Kaderim, kâğıda yazılı bir belge kadar netleşmişti. Ta ki varana kadar o kudretli kişi. Bu kadar az sözle bu denli umut vaat edilmesi... Belki de bunlar sahiden de delilik ürünü birkaç sözden ibaretti.

Sepetten bir kurdele daha alarak tepedeki fenerin çubuklarından birine bağladım. Huzurlu birkaç dakika geçirebilmek adına zihnimi meşgul tutmak için kendime böyle bir uğraş bulmuş, feneri iple ulaşabileceğim mesafeye kadar indirmiştim. Beni Kutsal Bölge'nin dışındaki dünyaya götürebilecek bir şeylere ihtiyacım vardı fakat ne yaparsam yapayım, düşüncelerimin dönüp dolaşıp geldiği tek bir yer vardı.

Bir adamı öldürmek, bir atı öldürmekten daha zordur.

Öyle miydi? Bilemiyordum.

Yine de bu iş için içimde yanıp tutuşan yüzlerce ayrı metot vardı. Kafatasına inecek ağır bir demlik. Nefes borusuna saplanacak yedi santimlik bir bıçak. Yüksek duvarlardan aşağılara

düşüş... Kaçırdığım her fırsatta içimdeki ateş biraz daha kö-rükleniyordu fakat sevdiğim bir insana büyük hayal kırıklıkları yaşatırken, bir diğerini kurtarma arzusu da içimde aynı şekilde yanıp tutuşan bir başka ateşti.

Komizar'ı öldürürsem toplu kıyımlar yaşanacaktı. Valilere, *Rahtan*'a, *chievdar*lara ittifak teklif etmek bir yana, kendimi hayatta tutmayı başarabilecek bir şişe hediye şarabım bile yoktu. Konsey'deki tek müttefikim Kaden'di, onun da sırtıma asacağım hedefi tek başına indirmeye gücü yetmezdi. Bu saatten sonra, Rafe için hayatta kalmayı sadece istemiyordum, buna ihtiyacım vardı. Bu evlilik onu özgürleştirecek olmasa bile bir müddet daha yaşatacaktı. İkimize de daha çok zaman kazan-dırarak bu evlilikle istenmeyen bazı şeyleri her daim erteleme şansım vardı; Rafe'ye zarar verdiği anda istediği coşku da bi-terdi. Sahip olduğum tek şey buydu ve bunun dışında başka hiçbir garantim yoktu.

Greta öldürüldükten sonra Berdi'yle yapmış olduğum ko-nuşmayı hatırladım; o zamanlar güvenceleri zerre kadar umur-samayan ben, Greta ve bebeğini kurtarmak adına en ufak bir şansım olsaydı bunun için şeytanın ta kendisiyle bile evlenebi-leceğimi savunmuştum. Şimdiyse tam da tasvir ettiğim kişiyle evleniyordum. Pencereye yaslanıp gökyüzüne baktım. Tanrıla-rın acımasız bir mizah anlayışları vardı.

Son kurdeleyi de bağlayıp ipi çekerek feneri eski yerine geri yükselttim. Işıkla kanat çırpın gökkuşağı renklerine bakarken, Kaden'in bunu gördüğünde ne düşüneceğini merak ettim. Onu kandırdığım için suçluluk duyuyordum. Daha önce de benim gibi soylu birinden aynı yaraları almış, telafi edilemez haksız-lıklara uğramıştı. Sadakat, onun için her şeydi. Artık onu an-lıyordum. Kendi babası tarafından bir çöp parçasıymışçasına sokağa atılan bir çocuktan başka ne beklenilebilirdi ki? İç çek-tim. Morrighanlı bir lord... Aynı babası gibi, ona ben de ihanet

etmiştim. Birçok ayrı konuda hem de. Bana karşı neler hissettiğini biliyordum ve Komizar'a olan sınırsız sadakatine sinirlensem de garip bir biçimde, ben de onu umursuyordum. Aramızda kaynağını anlayamadığım bir bağ vardı. Rafe'ye duyduğum hislerle aynı değildi bu ama Kaden'le son öpüşmemizde daha fazlasını düşünmesine izin verdiğimin farkındaydım.

Hayatta kalmanın kuralı olmadığını hatırlattım kendime. Her ne kadar olmasını istesem de. İhanetlerin ardı arkası kesilmiyordu. Yakında, Komizar benden, bana kucak açanlara da ihanet etmemi isteyecekti; gözlerimi bir devirişimle içlerine umut tohumları salmamı isteyecekti ki elde edilecek sonuçların halktan çok onun yararına olacağı konusunda hiçbir şüp- hem yoktu.

Dilini tutup yalnızca sana söylediğim kelimelerle konuşacaksın.

Gözlerimi kapatıp pencereimin aşağısında kişneyen atların, açılıp kapanan kapıların, kellesini kurtarmaya çalışarak kaçan bir tavuğun ardından koşarken çığlıklar atan aşçının sesini duymamaya çalıştım. Bunun yerine ağaçlarının dallarından kurdelelerin sallandığı, dağlarının renklerinin mora çaldığı, sırtıma sürülen gül yağının tatlı kokusunun içime dolduğu, buradan yüzlerce kilometre uzaktaki bir çayıra götürdüm zihnimi.

Bu dünya, seni içine çeker... Paylaşır.

Lütfen beni Rafe'yle paylaş. Bunu senin için yapıyorum. Bir tek senin için.

Odanın kapısı birden gürültüyle çaldı. Kaden yüzünde öyle büyük bir tiksintiyle yanımdan ayrılmıştı ki geri dönecek olsa bile bu kadar erken olacağını zannetmiyordum. Ulrix, Komizar'ın yeni bir emriyle kapımda mı bitmişti? Bu gece ne olacaktı? Yeşili giy! Kahverengiyi giy! Ne söylersem onu yap!

Morrighan sarayı üyelerinin çirkin adetlerini hatırladım. Coğrafya ayrı, yıllar boyu süregelen emirler tıpatıp aynıydı. *Şunu giy. Sessiz ol. Burayı imzala. Odana git. Dilini tut. Tanrılar aşkına, Prenses Arabella, sana ne düşündüğün sorulmuyor. Bu konu hakkında bir daha sesini duymak istemiyoruz.* Sandığın üzerinde duran matarayı elime geçirip odanın karşı duvarına savurdum. Mataranın parçaları dört bir yana saçılırken acı gerçekle titredim; bir krallığın, bir diğerinden neredeyse hiçbir farkı yoktu.

Kapı bir kez daha çaldı. Bu seferki daha sakın ve tereddütlüydü.

Gözlerimi silip kapıya yöneldim.

Karşımda kocaman gözleriyle Aster duruyordu. “İyi misiniz, Hanımefendi? Çünkü eğer isterseniz bu adamı kovalayıp başka bir zaman gelebilirim ama Calantha adamı el arabasıyla beraber buraya getirmemi söyledi ve arabası da oldukça dolu görünüyor ama bu onu odanıza almak zorunda olduğunuz anlamına gelmiyor tabii ki, çünkü yanaklarınız al al olmuş, yüzünüz kızarmış ve...”

“Aster, kimden bahsediyorsun?”

Aster kenara çekildiğinde, genç bir adam utana sıkıla kendisini gösterdi. Şapkasını başından çıkartıp karnının üstüne indirdi. “Ocağa yakıt bırakmaya geldim.”

Omzumun üzerinden, şöminenin yanında duran kovayı kontrol ettim. “Yeteri kadar odunumla gübrem var. Daha fazlasına...”

“Hava soğumaya başladı ve bana yapmam söylenen şey bu,” dedi. “Komizar, daha fazlasına ihtiyacınız olacağını bildirdi.”

Komizar benim üşüyüp üşümememi mi önemsiyordu? Pek sanmıyordum. Ona baktım –darmadağınık, klasik görümlü

bir yakıtçıydı— ve bir şeylerin yerine oturmadığını gördüm. Gözlerinin açık kahvesiyle biraz fazla keskin bakıyordu. İçlerinde ölçüsüz bir enerji patlaması vardı. Ayrıca pis kıyafetleriyle kirli sakalına rağmen son derece düzgün ve beyaz dişlere sahipti.

“Calantha, işimi halleder halletmez dönmemi söyledi, Hanımefendi,” dedi Aster. “Sizi bu adamla yalnız bırakabilir miyim?”

“Evet. Sorun yok, Aster. Git sen.” Kız koşarak yanımdan uzaklaşırken ben de bir adım kenara çekilip adama içeri girmesini işaret ettim.

Arabasını odanın ortasına kadar çektikten sonra şöminenin yanına varmadan durup bana doğru döndü. Bir süre beni merakla inceledikten sonra neredeyse yere kadar eğildi. “Prenses hazretleri.”

Kaşlarımı çattım. “Dalga mı geçiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Kapıyı kapatmak isteyebilirsiniz.”

Ağzım açık kalmıştı. Son cümlesini Morrighan dilinde kurmuştu ve dil değiştirirken tek bir kelimeyi dahi tereddütle telaffuz etmemişti. Kutsal Bölge’nin dışında yaşayan Vendalılar’ın çoğunluğu bu dili hiç bilmezken, içerideki köleler, muhafızlar, hatta Konsey üyeleri bile en iyi ihtimalle aksandan yoksun, yarım yamalak konuşabiliyorlardı.

“Az önce Morrighanca mı konuştun sen?” dedim.

“Biz buna, geldiğim yerde Dalbreck dili diyoruz fakat evet, krallıklarımız, birbirleriyle neredeyse tamamen özdeş dillere sahipler. Kapı?”

Şaşkınlıktan dilimi yutmadan önce bir koşu kapıyı çarpıp adamın yanına geri koştum. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Rafe’nin arkadaşları ölmemişlerdi.

Tek dizinin üzerine çöküp elimi öptü. “Prenses hazretleri,” dedi tekrar, az öncekinden daha vurgulu bir tonlamayla. “Sizi eve götürmek için buradayız.”

Yatağımın üzerine oturup cüret edebildiğimiz kadar uzun süre konuştuk. Adı Jeb’di. Venda’ya olan yolculuğun gayet zorlu geçtiğini, birkaç gündür şehirde olduklarını söyledi. Hazırlıkları tamamlamak için uğraşıyorlardı. Bana Konsey Kanadı’yla ve Kutsal Bölge’nin mimari düzeniyle ilgili sorular sordu. Ona, özellikle az kullanılanların üzerinde durarak bildiğim her koridoru, her yolu, aşağıdaki mağaraları ve tünelleri anlattım. Ona, Konsey’de kana en çok susamış olan Vandalılar’dan Aster gibi bize yardımı dokunabilecek olanlarına kadar, bildiğim herkes-ten bahsetsem de iyi olanlarını riske atacak bir harekette bulunamazdık. Griz’i ve Rafe’yi ele vermeyerek onun hayatını nasıl kurtardığını da anlattım ama hâlâ, bu hareketinin onun hayatını kurtarmam karşılığında bana yaptığı bir geri ödeme olduğuna inanıyordum.

“Onun hayatını mı kurtardınız?”

“Kendisini bizon izdihamı konusunda uyarmıştım.”

Gözlerindeki merakı gördüm. “Bu şeyi ne kontrol edebiliyorum ne de istediğim zaman çağırabiliyorum, Jeb. Eski-ler’den bana geçen bir lütuf sadece. Bazı zamanlar ne hissettiğime ben bile güvenemiyorum ama bir şekilde öğrenmeye devam ediyorum işte.”

Başını öne eğdi. “Etrafı bir kolaçan edip bu Griz denilen tiple ilgili bir şeyler bulmaya çalışacağım.”

“Diğerleri neredeler?” diye sordum.

Duraksadı. “Şehirde saklanıyorlar. Zamanı gelene kadar onları göremeyeceksiniz. İşareti size Rafe ya da ben, ikimizden biri vereceğiz.”

“Dört kişi misiniz?” İyimser görünmek için elimden geleni yapıyor olsam da bu rakamı dışımdan söylemem bile bir şekilde gülünç geliyordu.

Bu sorumu basitçe, “Evet,” diyerek cevaplayıp buradan çıkmak için tek yapmaları gereken şey rotalarını bir şekilde çevirecekleri bir körfez bulmak kadar basitmiş gibi konuyu değiştirdi. Hâlâ görevlerini başarmanın en iyi yolunu araştırıyorlardı ve elde etmekte zorlandıkları birkaç malzeme vardı.

“Capswam bölgesinde bulunan *jehendrada* bulabileceğiniz her türden dükkân mevcut,” dedim.

“Biliyorum ama yanımızda hiç Venda parası yok ve oralar hırsızlık yapmak için biraz fazla kalabalık yerler.”

Yatağın altına doğru eğilip deri keseyi parmaklarımla hissettirdim. Jeb’in avucunun içine bırakırken içindeki paralar şıngırdadı. “Kâğıt oyunu kazancım,” şeklinde açıkladım. “İhtiyacınız olabilecek her şeye yetebilir diye düşünüyorum. Daha fazlası gerekirse bulabilirim.” Başka hiçbir şey, kaçışımızda Malich’in de bir rolü olacağı gerçeğinden daha fazla haz veremezdi bana.

Jeb, keseyi eliyle tartarken bu miktarın ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayacağına beni temin etti. Benimle asla kart oyununa oturmaması gerektiğini kendine hatırlatacağını söyledi. Tıpkı iyi eğitilmiş bir askerin yapacağı gibi benimle kibar ve olumlu bir tutumla konuşuyor, ellerinden geldiği kadar çabuk hareket edeceklerinin garantisini veriyordu. Tüm detaylara yön veren kişi, Tavish isimli bir askerdi ve her şey hazır olduğunda harekete geçme sinyali yine ondan gelecekti. Jeb, her ne kadar tehlikeleri önemsiz ayrıntılarınca gibi lanse etmeye çalışsa da

kullanmamaya gayret ettiği kelimeler, bir şekilde oluşturmaya çalıştığı koruyucu yüzeyi delip geçiyorlardı; buradan çıkamama riskimiz her zaman mevcuttu.

Rafe'nin yaşlarında, genç, ağabeylerim gibi gözü pek bir askerdi. Giydiği paavraların, kirin, pasın ardında nasıl da tatlı biri olduğunu görebiliyordum. Aynı Bryn'inkini andıran, du-dağının köşesinden hiç kaybolmayan bir gülümsemeye sahipti. Belki onun da evde kendisini bekleyen benim gibi bir kız kar-deşi vardı.

Gzyaşlarımı tutmaya çalıştım. "zr dilerim," dedim. "ok, çok zgnm."

Panikle kaşlarını çattı. "zr dilemenizi gerektirecek bir şey yok, Prenses Hazretleri."

"Benim için olmasaydı buraya adımınızı atmazdınız."

Ellerini kibarca omuzlarıma koydu. "Siz muhalif bir topluluk tarafından kaırıldınız, prensim de beni göreve çağırdı. Kendisi asla aptalca davranışları olan bir şahıs değildir. Benden ne isterse onu yaparım, ayrıca muhakemesinde haklı olduğunu şu an kendi gözlerimle görebiliyorum. Sizi nasıl anlattıysa tam da ylesiniz." Yüzüne resmi bir ifade verdi. "Kendisinin, Cam Lanteux'u geçtiğimiz sırada olduğundan daha azimli hiçbir anına rastlamadım. Sizi kandırmak istemediğini bilmeniz gerekiyor, Prenses. Bu gerçek, prensimizin yüreğini sızlatıyor."

Kendimi daha fazla tutamamama sebep olan sözcükler olmuştu bunlar. Onca insan dururken Jeb'in, bana neredeyse büsbütün yabancı olan birinin yanında kendimi salıverdim. Utanmayı bir kenara bırakıp başımı Jeb'in omzuna koydum ve ağlamaya başladım. Bana sarıldı, sırtımı sıvazladı, her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı.

Bir süre sonra nihayet geri çekilip gözyaşlarımı sildim. Kafamı kaldırdığımda onun yüzündeki utançla karşılaşmayı

beklerken, gözlerinde ikamet eden tek şeyin endişe olduğunu gördüm. “Senin de bir kız kardeşin var, öyle değil mi?” diye sordum.

“Üç tane,” diye cevapladı beni.

“Gözlerinden anlaşıyor. Belki bu yüzden...” Başımı iki yana salladım. “Bunu çok sık yaptığımı düşünmeni istemiyorum.”

“Ağlamayı mı? Yoksa kaçırılmayı mı?”

Gülümsedim. “İkisini de.” Uzanıp elini sıktım. “Bana bir şeyin sözünü vermelisin. Zamanı geldiğinde, Rafe’nin arkasını benimkinden daha çok kollamanı istiyorum. Onun ve arkadaşlarının benden önce kurtulduklarına emin ol lütfen. Çünkü dayanamayacağım bir şey varsa...”

Elini dudağına götürdü. “Şşt. Hepimiz birbirimizin arkasını kollayacağız. Buradan hep birlikte kurtulacağız.” Ayağa kalktı. “Beni bir daha görürseniz tanıımıyormuş gibi davranın. Yakıtçılar pek akılda kalan kişiler değildirler.”

Arabasını topladı, şöminenin yanındaki kovanın içine birkaç parça odun fırlattıktan sonra omzunun üzerinden bana bakıp tüm olası tehlikeleri zihinlerden kovan, ukala, afacan bir gülücük gönderdi. Bryn’a o kadar benziyordu ki... Bu yakıtçı, hatırlamaktan asla vazgeçmeyeceğim bir yakıtçıydı.

*Dehşet verici boyutuyla
Sildi süpürdü toprağı.
Tozuyla, aleviyle, hesabıyla muazzam bir fırtına,
Yadsınamaz gücüyle yok etti, insanı, hayvanı,
Tarlayı, çiçeğı...
Yoluna çıkmaya cesaret eden her şeyi.
Kapana kısılanların haykırışları,
Doldurdu gözyaşlarıyla semayı.*

Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt II

Bölüm Kırk Yedi

Kutsal Bölge Salonu bu gece kesinlikle daha sakindi. Daha koridorda yürürken hissettiğim bir değişimdi bu. Her zaman içerinin tüm cümbüşü, taş zeminde yuvarlanırcasına dışarılara kadar taşardı. Bu gece farklıydı.

Odama gönderdiği kişi hakkında şüpheleri var mı diye Calantha'yı yemlemek istiyordum fakat ağzından tek bir kelime bile çıkmayınca ben de sustum. Varlığından emin olmadığım şüpheyi uyandırmaya, akılları yeni sorularla doldurmaya niyetli değildim.

Biz salona yaklaştıkça sükûnet kendisini daha çok hissettirdi. “Kapıştılar, değil mi?” diye sordum.

“Duyduğuma göre öyle,” dedi Calantha.

“Kaden’in elindeki kesiği gördüm.”

“Şimdi herkes Komizar’ın kavgadan nasıl çıktığını merakla bekliyor,” dedi. Yan gözle kontrol ettim. Alt dudağını resmen çiğniyordu.

“Komizar, böyle bir şeyin sonucunda neden onu öldürmedi?” diye sordum. “İsyanın hiçbir türüsüne toleransı yok gibi görünüyor, bir yandan da uçan kuşa dahi ölüm tehditleri savuruyor.”

“Haşhaşiler tehlikeli kişilerdir. Kaden’in hayatta kalması Komizar’ın lehine olur. Bunu herkesten iyi kendisi biliyor.”

“Ama Kaden tehlikeliyse...”

“Yerine ondan daha tehlikeli biri de gelebilir. Onun sadakatini taşımayan biri... Ayrıca aralarında güçlü bir bağ var. Birlikte uzun bir geçmişleri var.”

Konuyu biraz deşerek daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum. “Komizar’la senin sahip olduğunuz gibi.”

Cümleme kısa ve net bir cümleyle karşılık verdi. “Doğru, Prenses. Bizim sahip olduğumuz gibi.”

Sessizlik, Kutsal Bölge Salonu’na adım attığımız sırada daha da tuhaf bir hâl aldı. İçerinin alışıldık uğultusunun noksanlığının yanında, mekân normalden daha boş görünüyordu. Belki de bunun nedeni müsait her köşeyi dolduran klanların, bölge lordlarının ve özel konukların eksikliğiydi. Tek gördüğüm kişiler Konsey üyeleriyle kölelerdi. Rafe, salonun ortasında duran masanın en ucunda oturmuş, Eben’le konuşuyordu. Komizar da, Kaden de daha teşrif etmemişlerdi.

Sonra Venda’yı gördüm.

Odanın içindeki diğer herkes kadar gerçek görünüyor, sanki duvarlardan geçtiği gerçeği ve aradaki onca yüzyıl asıl amacının yanında önemsiz kalıyormuş gibi elini masanın üzerinde gezdirerek yürüyordu. Varlığından haberdar olduğunu belli eden hiç kimseyi göremeyince onun hizmetlilerden biri olduğunu düşündüklerini tahmin ettim. Gözümü kırptığım anda kaybolup gideceğinden korkarak, kafamı başka hiçbir yöne çevirmeden yanma yaklaştım. Masada tam karşısında durduğumda bana gülümsedi.

Bana daha önce yüzlerce kez ismimle seslenmişçesine, keşişler beni tanrıların katma çıkarmadan önce kölelik yaptığım zamanlardan beni tanıyormuşçasına adımı söyledi: “Jezelia.”

Gözlerim yandı. “Az önce bana ismimle mi seslendin?” diye sordum duyduğuma inanamayarak.

Başını hayır anlamında salladı. “Evren bana senin adını bir şarkı gibi okuyor. Ben yalnızca ondan duyduğumu yansıtıyorum.” Benden bir kol uzunluğu ileride durana kadar masanın etrafında dolanmaya devam etti. “Her bir nota buramda çınılıyor,” derken yumruğunu göğüs kafesinin üzerine koydu.

“Anneme bu ismi sen mi fısıldadın?”

Başıyla onayladı.

“Yanlış kişiye şarkılar söylemişsin. Ben sandığın...”

“Bu bir güven meselesi, Jezelia. İçindeki sese güveniyor musun?”

Düşüncelerimi okuyordu sanki. “Neden ben?”

Gülümsedi. “Birinin olması gerekiyordu. Neden sen olmasın?”

“Yüzlerce yerinde neden yüzünden. Binlerce hatta.”

“Mantık kuralları, ağaç tepelerine kadar uzanacak kuleler inşa ederler. Güven kuralları ise kulelerini yıldızlardan yükseklerle çıkarırlar.”

Birilerinin bizi dinleyip dinlemediğini merak ederek gözlemlerimle etrafı kolaçan ettim. Rafe de dâhil herkes, gözlerini korkuyla karışık bir şaşkınlıkla üzerime dikmişti. Tekrar Venda’ya doğru döndüğümde yerinde yeller esiyordu.

Ben ve yürek hoplatan deliliğim... Herkesin şahit olduğu şey bu olunca, bu beni kendi akıl sağlığımı sorgulamaya itti. Birkaç askeri, gömleklerinin altına taktıkları muskalarını ovalarlarken buldum. *Birinin olması gerekiyordu.* Bir şeyden destek alma eğilimiyle masaya yaslandığımda Rafe kendini unuttarak bana doğru bir adım attı. Kendimi hemen toparlayarak duruşumu düzelttim.

Hizmetçi bir kız utana sıkıla yanıma geldi. “Ne gördünüz, Prenses?”

Kızın hemen arkasında dikilen *chievdarlar*, onların sahip olmadıkları türden bir gücümün olduğunu kendi aklınca kabul-lenen kıza öfkeyle baktılar. Klanlar burada değilken, kendile-rini rol yapmak zorunda hissetmiyorlardı. Sorduğu bu samimi soru yüzünden kızın başının derde girmemesi için kelimelerimi özenle seçtim. “Evrendeki yıldızları gördüm; hepinizin üzerine ışıklarını saçıyorlardı.”

Üstü kapalı cevabım hem inananları hem de karşıt fikirli olanları tatmin etmiş olacaktı ki herkes yarım bıraktığı sessiz konuşmasına geri dönerek, Komizar’ın salona girişini bekle-meye kaldığı yerden devam etti.

Rafe’nin üzerimden henüz çekmediği gözlerinin içindeki endişeyi gördüm. Başka tarafa bak, diye yalvardım içimden, çünkü onun gözleri üzerimdeyken ben de kendi bakışlarımı başka tarafa yönlendirecek gücü kendimde bulamıyordum. Ba-kışlarım ellerine kaydı. *Parmaklarını zamanından önce kay-betmeye başlaması büyük talihsizlik olur. İkna et onları.*

Herkesin gözü böylesine üzerimdeyken, ikna etmem gere-ken büyük bir kalabalık vardı. Komizar salona girdiği sırada bakışlarımı kaçırdım. İçeri girer girmez beni tam karşısında görmüş olmasına rağmen, “Nerede benim nişanım?” diye seslendi. Hizmetlilerden biri Komizar’ın eline hemen bir içki maşrapası sıkıştırırken, *Rahtan* ve valiler liderlerinin aradan geçebilmesi için kenara çekildiler. Beni daha yeni görmüş gibi, “İşte burada,” dedi yanıma yaklaşarak. Boynundaki ufak kesi-ği benim gibi diğer herkesin gördüğüne şüphem yoktu. “En-dişelenme, aşkım,” dedi. “Ufak bir tıraş kazası. Sanırım sana hoş görünmek için biraz fazla isteklendim.” Bana gülümser-ken bile gözlerinde uyarı ışıkları yanıyordu. Bir şey söyle, diye emrediyordu bakışları. Düzgün bir şeyler söyle.

“Kendine böyle zarar vermene gerek yok ki. Ben seni her hâlinle beğeniyorum, *sher* Komizar.”

“Benim tatlı, minik kuşum,” diyerek elini enseme atıp beni kendine doğru çekti. Fısıldarken nefesini dudaklarımda hissettim. “Sakin bozma.”

Kimi kandırmaya çalışıyordu? Tüm Konsey bu evliliğin bir oyun olduğundan haberdardı ve ben, kazanca giden yolda basit bir araçtım. Bunları düşünürken amacının başka olduğunu fark ettim. Haşhaşi’nin saldırısından bir nebze bile etkilenmediğini, hâlâ güce sonuna kadar hâkim olduğunu insanlara sergilemeye uğraşıyordu.

Onu öpmek, bana hizmet ediyorken başka, ona hizmet ediyorken bambaşka bir şeydi. Dudakları dudaklarıma değecekken kendimi hazırladım; formalite icabı olduğu her hâlden belli olan öpücüğünün nazik, hatta sevecen oluşu beni fazlaca şaşırtmıştı. Gösterdiğimiz ustaca performans artık sonlanması gerekirken elini saçlarıma dolayıp daha sert, daha tutkulu öpmeye başladı. Çevredeki kaba kahkahaları duyduğumda şakaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Nihayet beni bıraktığında, her an soğukkanlı hesaplamalarla yanan gözlerinin, kararsız arzularla parladıklarına şahit oldum. Bu, görmek isteyebileceğim en son şeydi. Yüzümün normal rengine dönmesini istiyordum.

Gayet neşeliymişçesine yüzünü başka tarafa çevirip, “Yemek nerede!” diye bağırdı.

Köleler etrafta koşuşturmaya başladıklarında Haşhaşi’nin dikkat çeken yokluğu, salonun ortasına zehirli bir bulut gibi çökmüş, az önce yapılan şakalaşmalar yerini tedbirli bakışmalara bırakmışlardı. Şükranı sunuşumun ardından, kemiklerle dolu ipim artık iyice ağırlaşmış olmasına rağmen sırf ellerimi ve gözlerimi bir şeylerle meşgul etmek adına tabaktan bir kemik de kendim için aldım.

Üzerlerindeki en küçük et ve ilik parçalarının temizlenebilmesi için aşçıların o günün öğün varilinin içinde böceklerle birlikte gömdükleri her kemik gibi kurumuş ve beyazlamış, ufak bir kemikti elime gelen. Nehir körfezinde balık tutmak için kullanılan böcek larvaları da yine bunun gibi daha çok kemiğin elde edilmesini sağlıyorlardı. Kurbanın kurban üzerine bindiği sonsuz bir döngüydü bu. Komizar'ın tadını dudaklarımdan silmeyi dilerken elimdeki kemikle oyalanıp durdum. Gözlerimi kaldırıp Rafe'nin bakışlarıyla karşı karşıya kalmaktan korkmamın nedeni, yaşadığı gerginliğin inatçı bir leke gibi yüzüne yayıldığını göreceğimden emin olmamdı. Onu her ayrı gün bir köleyi öperken veya bir kızın kollarının arasına çekilirken izlemek zorunda kalsaydım kesinlikle delirirdim.

“Yemiyorsun, Prenses,” dedi Komizar.

Onu tatmin etmek için elime bir turp alıp ucundan kemirmeye başladım.

“Bitir onu,” diye ısrar etti. “Yarın büyük gün. Güçten düşmeni istemem.”

Komizar için her gün büyük gündü. Benim içinse, kırsal bölgede oradan oraya dolanacağımız fazladan bir gün daha geliyordu. İlginç bir biçimde beni götürmediği tek yer, ülkenin en güneyinde bulunan Tomack bölgesiydi.

Koridorda yankılanan beklenmedik ayak seslerini takiben yemek faslına toplu bir şekilde ara verilmesi, Komizar'ın canını sıkmış gibiydi. Hiç kimse Haşhaşı'nın girişini kaçırmak istemiyordu ve herkes, yaşanan arbededen herhangi bir iz taşıyıp taşıymıyor olduğunu merak etmekteydi. Kısa sürede salondakiler, ayak seslerinin tek bir kişiye ait olmadığını anladılar. Herkesin eli hızla yemeklerinden silahlarına doğru kayd. Geçilemez Büyük Nehir tarafından korunuyor olduklarına göre dışarıdan gelecek düşmanlar söz konusu bile değilken asıl kor-

kulan şey içten patlak verecek bir yozlaşma, Kaden'in deyişiy-le sivil ayaklanmaydı.

Kaden doğu koridorundan kendini gösterdi. İnsanlar görmek istediklerini görmüşlerdi; ortada bir meydan okuma olmasa bile yaşanan bir kavganın olduğu kesinleşmişti. Haşhaşı'nın çenesi morarmış, eli bandajlanmış ve silahsız bir hâlde kendilerine yaklaştığını gördüklerinde rahatlayarak arkalarına yaslandılar. Komizar'larının Haşhaşı'nin üstesinden zahmetsizce gelmiş olduğu gerçeği gözler önüne serilmişti. Tiksinç yeni valiyle onun özel muhafızı, yemeğe Kaden'in yanında teşrif etmişlerdi. Malich'in de aralarında oturuyor olduğu ukala *Rahtan* grubundan üstü örtülü kahkahalar yükseldi. Kaden, kendinden emin bakışlarını Komizar'a çevirdi. "Arleston'un yeni valisi, talep ettiğiniz gibi buradalar," dedi, Komizar'ın emanet kargosunu ayağının dibine kadar bırakmış bir kurye gibi. Sonra hiç beklemeden valiye döndü. "Vali Obraun, hünkârınla tanış. Diz çök ve bağlılık yeminini et."

Vali kendisine denileni yaptıktan sonra daha Komizar ağzını açamadan Kaden aramıza girip tek kolunu masanın üzerine dayadı. Öfkesinden kuduruyordu ve fısıldamasına rağmen yakınıımızda oturanların dediklerini duyacağı kadar kontrolsüz bir tonla konuşuyordu. "Ve sen, soylu, bu gece benim odamdasın," diye tısladı. "Komizar, ikimize birden hizmet etmende bir engel olmadığını söyledi. Uzun yolculuğumun bitiminde rahatlatılmak istiyorum. Anladın mı?"

Ağzımdan tek kelime dahi çıkmasa da yanaklarımın alevlendiğini hissettim. Malich'e saldırmamdan sonra beni *carvachiye* sürüklediği geceden bu yana onu bu denli sinirli görmemişim. Aslında hayır, bugün daha da öfkeliydi. Onu kandır-mıştım. Her türlü Morrighan soylusundan beklediği aşağılık davranışı benden de görmüştü. Ama bu son birkaç kelimesiyle

benim önyargılarıma da eşit şekilde hizmet etmişti. Hayatımda bir kere bile birinden bu tür bir emir almamıştım.

Komizar'a baktığımda, bu paylaşım iddiasını onayladığını gösteren bir baş işareti yaptığını gördüm. Gözleri, Haşhaşı'sinin bana yönlendirdiği öfkesinin verdiği zevkle kor gibi yanıyordu. Kaden, yanımdan çekilerek Rafe'nin tam karşısına düşen boş sandalyeye oturdu. Aralarından hiç eksilmeyen gerilim bu son hareketle göklere yükselmiş, bakışlarını birbirlerinin üzerinden beklenenin çok üstünde bir süre boyunca ayırmamışlardı. Rafe, Kaden'in bana dediklerini duymuş olamazdı ama kıpkırmızı olan yüzüm ona yetmiş olmalıydı. Yeni valiyle muhafızı hünkârlarının yanına oturabilsinler diye sandalyeler kenara çekildi.

Komizar'la vali çabucak kaynaşmış gibi görünseler de benim duyduğum şeyler anlaşılmayan sözlerden oluşan bulanık sohbetlerin, bağlantısız ve kopuk kelimelerin, kahkahaların, bardak tokuşturmaların ötesine geçemiyordu. Valinin dudak hareketlerini seyrederken, kulaklarımda hâla Kaden'in dedikleri çınlıyordu. *Ve sen, Soylu, bu gece benim odamdasın.*

“Şimdi sen bu düşman domuzuyla mı evleniyorsun?” Bakışlarım, bir ok gibi onun küstah, pörtlek gözlerine fırladı.

Ayağa kalkıp ceketinden tuttuğum gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdım. “Eğer o ‘düşman domuzu’ tabirini bir kez daha kullanacak olursan, yüzündeki eti çıplak ellerimle kemiklerinden ayırır, ahır avlusundaki domuzlara atarım! Anlıyor musun beni, Vali?”

Komizar, kolumdan çekip beni sandalyeme geri oturttu.

Vali ve muhafızı, korku ve şaşkınlık dolu kocaman gözleriyle bana bakakalmışlardı.

“Özür dile, Prenses,” diye emretti Komizar. “Vali, Konsey'e henüz yeni dâhil oldu. Kendisi düşmanın Venda topraklarında özgürce yürüdüğü gerçeğine alışamayacak kadar kısa bir süredir bizimle.”

Öfkemi dindiremeden ona baktım. Eğer yeni elde edebildiğim özgürlüklerim bana hiçbir yarar sağlamayacaksa, her deneyişimde ufacık bir parçasını zorla koparıp almak zorunda kalsam bile bunu yapacaktım. “Nişanlını domuz diye sesleniyor!”

“Düşman için kullandığımız yaygın bir ifade bu. Özür dile.” Tırnaklarını, masanın altından bacağıma batırdı.

Valiye baktım. “Beni affetmeniz için yalvarırım, sayın, saygıdeğer kişi. Elbette ki yüzünüzü ahırdaki domuzlara yedirecek değilim. Sonra hastalanabilirler.”

İnsanların nefeslerinin kesildiğini kulaklarımla duydum. Dünyadaki son saniyelerimi yaşıyormuşum, bu sefer gerçek anlamda fazla ileri gitmişim gibiydi; zaman durmuştu sanki. Yaşanan sessizlik ortamı bir hayli germiştir. Sonra Griz’in kahkahasını duydum. Sessizliği delip geçen gürültücü kahkahasına Eben’in ve Vali Faiwell’in de katılmasıyla, kısa sürede masanın yarısını yaptığım ‘şakaya’ gülerken buldum.

Sonra Vali Obraun da, kendini aniden bastırarak, beklenmedik bir fırtınanın içinde bulmuş gibi, duyduklarının bir şaka olduğuna inanmak istercesine gülmeye başladı. İçimde hâlâ öfke patlamaları yaşanıyor olsa bile, bu manzaradan sonra Komizar’ı yatıştırmak adına ben de gülümsedim.

Vali, yemeğin geri kalanı boyunca benim Komizar’ın nişanlısı oluşumla ilgili abartılı yorumlar yaparak kahkahaları üzerine çekmeyi sürdürdü. Muhafızının sessizliğinin dilsiz oluşundan kaynaklandığını öğrendiğimde şaşırdım, çünkü muhafızların, sorumlu oldukları kişiyi uyarmak zorunda kaldıkları durumlar olabileceği düşünüldüğünde bu tuhaf bir tercihti ama valinin sonu gelmek bilmeyen saçmalamalarına katlanabilecek tek kişinin bir sağır olabileceğini düşündüğümde, onun aynı zamanda duymuyor olabileceğine de ihtimal verdim.

Parmaklarımı botlarımın içinde hiç durmadan sıkıp bırakıyordum. Salonun iki ayrı ucunda yanan alevler, biraz fazla hararet yapıyor gibiydi. İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Belki de Jeb'in ve diğer asker arkadaşlarının şehrin içinde bir yerlerde dışarıya bir çıkış yolu arıyor olduklarını bilmenin verdiği bir histi bu. Dört kişi... Bu rakamla ilk başta alay etmiş olsam da, şimdilerde bana, bizon izdihamından beni kurtaran o kısacık an kadar kıymetli geliyordu. Riskliydi fakat buna değdi.

Akşamın daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken yanılmıştım. İnsanlar tabaklarını bitirirken ve ben salondan ayrılmaya hazırlanırken, el arabacılarından oluşan bir grup arabalarını iteleyerek salona girdiler.

Komizar, geleceklerinden haberdar olduğunu belli ederek, “Sonunda,” dedi. Gelenlerin içinde Aster'i de gördüm; zırhlar, silahlar ve diğer ganimetlerle dolu olan bir arabayla cebelleşiyordu. Midem çekildi. Bir başka askeri devriye daha katledilmişti.

“Onların kaybı, bizim kazancımız,” dedi Komizar neşeyle.

Yuttuğum iki parça turp göğsümü sıkıştırıyordu. Ganime-tin içeriğine odaklanmam belli bir süremi almıştı. Mavi siyah renkli Dalbreck armasıyla süslenmiş kalkanlarla sancaklar gözüme çarptığında ne olduğunu anladım; pençesini sırtımda taşıdığım aslan, armaların üzerinde tüm kudretiyle duruyordu. Gelen parti, en az ağabeyimin birliğinin sahip olduğu kadar çeşitliydi ve şehit olanlar benim kendi yurttaşlarım olmasa bile içimi büyük bir keder kapladı. *Chievdarlar* ile valilerin açgözlü suratları hırsıyla yanıp sönmeye başlamıştı bile. Komizar'ın bu hareketi bir tek ganimetle değil, aynı zamanda o meşhur “coşku”su ile ilgiliydi. Başka tür bir coşkuydu bu. Köpek sürülerine koklatılan kan gibi bir şeydi.

Arabalarla gelen son posta da diğerlerinin yanındaki yerini aldığı anda, Rafe'nin kalkarken geriye doğru ittiği sandalyesi

arkaya devriliverdi. Çıkan ani ses, salondaki her bir kafayı ona doğru çevirdi. Arabalardan birine yaklaşıp içindekilere bakarken derin nefesler alıyordu. Yığının içinden uzun bir kılıcı çekip aldığı sırada çeliğin sesi havada yankılandı.

Komizar yavaşça ayağa kalktı. “Söylemek istediğin bir şey mi var, Temsilci?”

Rafe’nin gözlerinin buz mavisi, Komizar’ı delip geçiyordu. “Prensle ittifak kuracaktın.”

“Tam tersine, Temsilci. Prensle ittifak kura da bilirim, kurmaya da bilirim. İddian henüz kanıtlanmadı. Bunlar bir yana, şu anki kralınızla aramızda bir anlaşma olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum. Kendisi hâlâ benim düşmanım ve hâlâ askerlerime saldırtmak için devriyelerini bana gönderiyor. Oldukça belirsiz olan durumunu da düşünürsek, şu an seninle aramızdaki her şey olası anlaşmadan önceki mevcut durumunu koruyor.” Elini muhafızlarından birine doğru kaldırdığında, karşılığında muhafızın fırlattığı kılıcı havada yakaladı.

Elindeki kılıcı üstünkörü hareketlerle test ederken gözlerini Rafe’den ayırmadı. “Ama belki biraz spor yapmak istiyorsundur? Bu duvarların içinde eğlenmeyi uzun zaman oldu.” Rafe’ye doğru bir adım attı. “Bir saray temsilcisinin ne kadar iyi kılıç kullanabildiğini öğrenmek isterim.”

Odada kıs kıs gülüşmeler duyuldu.

Ah, tanrılar aşkına, hayır. İndir o kılıcı, Rafe. İndir şunu.

“Pek iyi değildir,” diye cevapladı onu Rafe fakat kılıcı elinden bırakmak yerine, en az Komizar’ınki kadar tehditkâr bir hareketle tutuşunu kontrol etti.

“Bu durumda seni Haşhaşi’me bırakıyorum. Kendisi, spor konusunda aynı derecede istekli olsa da şu elimde tuttuğum silahta benim kadar yetenekli değildir.” Kaden, aniden oturduğu yerden ayağa fırlayarak kendisine fırlatılan kılıcı yıldırım hı-

zında bir refleksle yakaladı. Yetenekli sıfatı bile bunun yanında az kalırdı.

“İlk kan döken alır,” dedi Komizar.

Kendimi onların yanına giderken bulduğumda, Vali Obrun’un kaba parmakları beni yakaladı. “Otur yerine,” diye tıslayarak beni sandalyeme çiviledi.

Kaden’in Rafe’ye doğru bir adım atmasıyla, arabaları taşıyan tüm çocuklar çil yavrusu gibi salonun uzak köşelerine dağıldılar. Rafe, bana baktığında gözlerimdeki yalvarışı gördüğüne emindim –koy şunu yerine– ama o, odanın tam ortasında Kaden’le buluşmayı seçerek, iki eliyle tuttuğu kılıcıyla beraber emin adımlarla yoluna ilerledi.

Aralarında süregelen bastırılmış düşmanlık, havada elle tutulacak kadar yoğun hissediliyordu. Ağzımın içi kurudu. Kaden, uzun kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı, kısa bir süre birbirlerini tarttıktan sonra düelloya başladılar. Kılıçların keskin sürtünme sesleri her bir darbeye koca salonu çınlatıyordu. Sadece bir damla kan akıtma niyetiyle ilerleyen bir maça hiç benzemiyordu.

Rafe’nin hareketleri insafsızca karşısındakine saldıran bir koçunki kadar güçlü ve ölümcüldüler. Kaden atakları savuştururken, bir müddet sonra geri adımlar atmaya başladı; yana doğru ustaca bir adım atarak kendi etrafında döndükten sonra salladığı kılıcıyla neredeyse Rafe’nin kaburgalarını dilimliyordu fakat Rafe, normal bir gözün bile takip edemeyeceği inanılmaz bir hızla Kaden’in kılıcının önünü kapatarak onu geriye doğru savurdu. Rafe’nin öfkesinin kızgın kıvılcımlar gibi etrafında uçtuğunu görebiliyordum. Kılıcının ucu Kaden’in gömleğini bir yanından yakalayıp yırttığında kan dökülmedi. Kaden, hızlı ve öfkeli adımlarla Rafe’nin üzerine bir kez daha saldırdığında kılıçlarının çınlayan sesleri dişlerimi kamaştırdı.

İzleyenler artık sessizliklerini korumuyorlardı. Çınlayan her kılıç sesinde yaptıkları yorumlar, beraberinde donuk bir uğultuyu getiriyordu. Vali, bir anda herkesin sesini bastırarak, “Adımına dikkat et, düşman domuzu!” diye bağırıp güldü.

Adamın Rafe’nin dikkatini dağıtacağından korktuğum için kendimi tutamayarak, “Kapa çeneni!” diye bağırduğım an Rafe bocaladı. Darbeleri yavaşlayıp güçsüzleşmişti; geriye doğru attığı birkaç beceriksiz adımın ardından Kaden’in onu duvara dayamasıyla kılıcının tutuşunu kaybedip yere düşürdü. Kaden, kılıcının ucunu Rafe’nin çenesinin hemen altına bastırdı. Göğüs kafesleri harcadıkları eforla inip kalkıyordu; bakışları birbirlerininkine kenetlenmişti. Sesimin, tek başına Kaden’in kılıcını Rafe’nin boğazına saplamasına yeteceğinden korktuğum için ağzımı açamıyordum.

“İlk kan. Çiftçi,” dedi Kaden ve kılıcını aşağı doğru kaydırdıktan sonra Rafe’nin omzunu çentti. Rafe’nin gömlek kumasına yayılan parlak kırmızı rengi herkes görünce, Kaden onun yanından uzaklaştı.

Kaden’in yoldaşlarından zafer kükreyişleri yükselirken Komizar ikisini de bu eğlenceli maç için kutladı. “Güçlü başladın, Temsilci. Zayıf bitirdin. Ama çok da kötü hissetme. Sonuçta, bir saray şımarığından bekleyeceğim türden bir performanstı. Savaşlarınız da, endişeleriniz de anlık oluyor sizin; Vendalı di-rencine pek ihtiyacınız yok.”

Sandalyeme yığıldım. Alnım terlemişti, omuzlarım ağrıyordu. Valiyle muhafız, benimle aynı soydan gelen domuzu desteklediğime şüphe götürmeksizin beni inceliyorlardı. İkisine birden ters ters baktım. Komizar, temsilcisinin kan zehirlenmesinden ölmesini henüz istemediği için Calantha’ya Rafe’nin omzuyla ilgilenmesini söyleyip Kaden’e kadeh kaldırdı. İkisinin birbirlerine kendini beğenmiş, şeytani gözlerle baktıklarını

gördüm. Aralarında nasıl bir tartışma yaşandıysa, artık düzelmiş görünüyordu. Bu ikisine hizmet edecektim.

Rüyalarında görürlerdi.

Bir eğitim kılıcı da en az çelik olanı kadar büyük bir şiddetle bir insanın kafasına geçirilebilirdi. Bu sefer hedefim bacağı olmayacaktı. Ayağa kalktım ve bana tahsis edilen muhafızlar arkamda, ben önde orayı terk ettim.

Bölüm Kırk Sekiz

KaDen

Onu ayrılırken gördüm. Yaşadığımız son konuşmanın üzerinden baya uzun süre geçmişti. Onu takip etmek istesem de herkes, Temsilciye karşı kazandığım kolay zaferime benimle birlikte böbürlenmek istiyordu.

Kolay.

Bu düşünce, beni yeniden küplere bindirmişti.

Kılıcını daha üçüncü sallayışında, karşımda bir temsilci olmadığını biliyordum. Beşinci hamlesinde ise ortalama bir askerle dövüşmediğime emindim. Onuncu hamlesinde kaybedeceğimi düşündüm ama tam o sırada bocalayıp aptal hatalar yapmaya başladı. Kaybetmemişti. Kazanmama izin vermişti. Züppe temsilci kimliğini muhafaza etmek, onun için kafamı omuzlarımdan ayırmaktan daha önemliydi ki ikincisini yapmak için yanıp tutuştuğunu çok iyi biliyordum.

Biramın geri kalanını bir dikişte bitirip *Chievdar* Dietrik'in cümlesinin yarısında yanından ayrılarak Lia'nın arkasından gittim. Ayak seslerim koridorda yankılandı. Odama vardığımda kapıyı yerinden çıkarırcasına açtım. İçeride, elinde eğitim

kılıcıyla, savaşma isteğiyle tutuşan gözleriyle beni bekliyordu.

“Koy şunu yerine!” diye emrettim.

Kılıcı havaya kaldırıp saldırı pozisyonu aldı. “Çık dışarı!”

Her bir kelimemdeki tehditkâr havayı beyin süzgecinden geçirebilsin diye ona doğru bir adım atarak, bu sefer tane tane konuştum. “Kılıcı yerine koy. Hemen.”

Yerinden kımıldamadı. O kılıcı elinden bırakmadan önce beni öldürmeye kararlıydı. “Demek sana hizmet edeceğim?” diyerek dudak büktü.

Onu bu kadar çabuk bırakmayacaktım. Onu, kendini en az benim kadar bozguna uğramış, üzülmüş, parçalara ayrılmış hissettiği zaman bırakacaktım. Bir adım daha atmamla havada salladığı kılıç, başımı milimlerle ıskaladı. Kontrolsüz yükselen öfkemle üzerine atlayıp ikinci darbesinde tahta kılıcı parmaklarımın yakalayiverdim. Birlikte yere yuvarlanıp kılıç için boğuşmaya başladık. Bileğinden yakaladığımda, acıdan bağırıp kılıcı elinden düşürene kadar sıktım. Kılıcı alıp odanın diğer köşesine fırlattım. Kaçmaya çalıştığını görünce sırtını sertçe yere çarptım.

“Dur artık, Lia! Yeter!”

Nefes nefese bir hâlde gözlerini bana dikti.

“Ona zarar vermeyin, Efendi Kaden! Bırakın kalsın! Yoksa bunu nasıl kullanacağımı biliyorum!”

Lia’yla aynı anda kapıya doğru baktık. Aster’di bu. Gözleri korkudan yerlerinden fırlayacak gibiydi.

“Derini yüzmeden çık dışarı!” diye bağırdım.

Aster, geriye doğru tek bir adım atmadan elindeki tahta kılıcı havaya kaldırdı. Silahın ağırlığı kollarını titretiyordu.

“Şu dediğine bir bak!” dedi Lia. “Cesur Haşhaşi küçücük bir çocuğu tehdit ediyor!”

Lia'yı bırakıp ayağa kalktım. "Kalk ayağa!" diye emrettim ve dediğimi yaptığı zaman parmağımla Aster'i işaret ettim. "Şimdi şuna, derisinin yüzölmesini istemiyorsa dışarı çıkmasını söyle."

Lia, sözünden dönmemi bekleyen çıldırmış bakışlarını bana çevirdi. Elimi hançerime attım. Gönülsüzce Aster'e doğru dönüp yüz ifadesini yumuşattı. "Sorun yok. Haşhaşi'nizle başa çıkabilirim. Anca havlar o, ısırmaz. Hadi sen çık dışarı."

Kız, sulanmaktan parıldayan gözleriyle tereddütte kaldı. Lia, iki parmağını öpüp havaya kaldırarak, Aster'e son komutunu sessizce verdi. Kızın duyduğu o son "Hadi," komutu, kapıyı isteksizce arkasından kapatmasını sağladı.

Lia'nın sakinleştiğini düşünürken yeniden bana dönen öfkeli bakışlarını görünce yanıldığımı anladım. "Soylu? Bu gece benim odamdasın, soylu ha?"

"Sana asla zorla sahip olmayacağımı biliyorsun."

"O zaman neden öyle konuştun?"

"Sinirliydim," dedim. "İncinmiştim."

Çünkü güç kazanma arzusunun ve Komizar hakkında söylediği her şeyin koca bir yalandan ibaret olduğunu biliyor ve blöfünü görmek istiyordum. Komizar'ın, Lia'yla olan ilişkimizde onarılamaz bir çatlak açıldığını inanmasını istiyordum. Çünkü yalnızca fazladan bir gece de olsa, onu odamda, güvende tutabilmeye çalışıyordum. Çünkü artık her şey kontrol-den çıkıyordu. Çünkü Lia haklıydı; ona güvenmek istiyor ama bunu yapamıyordum. Çünkü bir hafta önce ben buradan ayrılırken beni öpmüştü.

Çünkü ona aptalcasına âşıktım.

Gözlerinde kopan şiddetli fırtınayı gördüm; her bir adımı hesaplayan azgın dalgalar söyleyip söyleyemeyeceği her ayrı

kelimeyi ölçüp biçerlerken, kafasındaki her şeyi yutuyorlardı. Bu gece bana karşı dürüst olmayacaktı.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Lia,” dedim. “Kazanacağın bir oyun değil bu.”

“Ben oyun oynamam, Kaden. Ben savaş açarım. Beni sana karşı bir savaş açmaya zorlama.”

“O gözü pek kelimeler benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlar.”

Acıtırıcı bir geri dönüş için dudaklarını araladı. “Ben...” Kendine daha fazlasını söylemek için güvenmiyormuş gibi, söyleyeceği şeyden o an vazgeçti. Arkasını dönüp fiçinin üzerinden kaptığı battaniyeyi bana attı. “Ben uyuyorum, Kaden. Sen de aynısını yapmalısın.”

Bıkmıştı. Omuzlarında taşıdığı yükü neredeyse çıplak gözlerimle görebiliyordum. Göz kapakları, içinde savaşıacak tek bir damla gücü kalmamış gibi ağırlaşmıştı. Üzerini değiştirmeye bile zahmet etmedi. Yatağa uzanıp yorganı omuzlarına çekti.

“Sence biz...”

“İyi geceler.”

Başka bir kelime konuşmadık; uykuya dalana kadar önceki konuşmamızı kafamın içinde çevirip durdum. Komizar’la evlenme kararını açıklarken her lafı tam gediğine sokmuş, her notayı doğru basmıştı: Vazgeçışı, karamsarlığı, beni kendi kelimelerimle vuruşu, pişmanlığı, yaşaran gözleri... Çok iyi bildiği bir şarkıyı kusursuzca söylemiş gibiydi. Performansı mükemmel olsa da o hâlinin, bu gece onda gördüğüm gerçek bitkinlik hâliyle yakından uzaktan bir alakası yoktu. *Yalan söylemeyeceğim, Kaden.*

Ama söylemişti. Adım gibi emindim. Gezgini kampından ayrıldığımız sırada, ona beceriksiz bir yalancı olduğunu söyle-

diğimde bana verdiği keskin cevap geldi aklıma. Hayır, aslında çok da iyi yalan söyleyebilirim fakat bazı yalanları tasarlaması uzun sürer.

Şimdi geçmiş günlerin, burada yeni bir yaşama başlama iddiasının, beni öpüşünün üzerinden geçerken merak etmeden duramıyordum... Bu yalanı ne kadar süredir sürdürüyordu?

Bölüm Kırk Dokuz

Rafe

“Aklını mı kaçırdın sen?” diye tısladım.

Mutfağın, soğan ve kaz yağı kokan karanlık kilerinde otuyordum. Calantha, aşçı benim için yara lapası kaynatırken burada oturmamı söylemişti.

“Ayağımıza gelen bir fırsattı. Dördümüz birden aynı anda yakıtcı ve temsilci kimliklerine bürünemeyiz. Omzun nasıl?”

Elini ittim. “Delirmişsin sen. Orrin ne kadar süre dilsizi oynayabilir? Ne geçiyordu aklından? Yanında gelen diğer askerler kimler?”

“Tırsak çocuklardan oluşan bir grup işte... Benim gerçekten de Arleston’ın yeni valisi olduğuma inanıyorlar. Yolda pusuya düşürdük. Kolay lokmalar. Vali zil zurna sarhoştı. Pisliğin tekiymiş. Başına gelenleri bile zar zor anladı. Adamın sözde muhafızları silahlarını bize bir nefeste verip oracıkta bağlılık yeminlerini ediverdiler.”

Başımı sağa sola salladım.

“Yapma oğlum. Çöpsüz üzüm diyorum. Hem istediğim yere gizlice sızmaya ihtiyacım yok, elimi kolumu sallayarak gire-
rim, hem de istediğim silahı kimsenin aklına karpuz kabuğu
düşürmeden taşıyım.”

“Bir de suratıma tükürürsün.”

“Botlarına,” diye düzeltti. “Hedefime çamur atma.” Sven
kıkırdadı. “Beni gördüğün an, öksürmekten boğulacaksın san-
dım.”

“Boğuldum zaten. Boğazımdaki elma parçası hâlâ aşağı in-
medi.”

“Yolumuzun büyük bir kısmında seni canlı bulacağımızdan
bile emin değildim. Haşhaşı’yi yol boyunca kıskırtıp durdum ama
ağzı sıkı adammış. Ne o ne de yanındaki askerlerin ağızlarından
işimize yarayabilecek tek kelime bir şey çıkmadı. En sonunda,
bir ara kamp ateşinin yanında oturdukları sırada içlerinden birini
prensın züppe temsilcisiyle ilgili konuşurken duydum.”

Kapıda durup aşçıyı gözetlemekte olan Orrin, omzunun
üzerinden, “O Haşhaşı ilk indireceğimiz adam olacak,” diye
fısıldadı.

“Hayır,” dedim. “Onun icabına ben bakacağım.”

Sven, buraya varışımızla ilgili detayları sorduğunda ona
Komizar’a yaptığım tekliften, açgözlülüğü ve egosuyla nasıl
oynadığımdan bahsettim.

“Ve yedi, öyle mi?” diye sordu Sven.

“Hırs, kendisinin çok iyi anladığı bir dil. Ona menfaatimi-
zin bir liman ve birkaç tepeden oluştuğunu söyledüğimde kula-
ğına mantıklı geldi.”

Sven’in yüzü düştü. “Biliyor muydun?”

“Ben sağır değilim, Sven. Yıllardır istedikleri şeydi bu.”

“Lia biliyor mu peki?”

“Hayır. Bir önemi yok zaten. Böyle bir şeyin yaşanmasına asla izin vermeyeceğim nasıl olsa.”

Sven, kanımın üzerinde kurduğu gömlek kumaşını hafifçe kaldırıp homurdandı. “Bu gece yaptığın hareket aptalcaydı.”

“Geri çekildim ama.”

“Benim sayemde.”

Beni uyarmıştı. *Adımına dikkat et.* Olduğumu iddia ettiğim kişiden başka biri olduğumdan şüphelenseydiler eğer, durum hiçbirimiz için iyiye gitmezdi; özellikle de Lia için. Biz ölürlen, o bir canavarla evlenip diğerinin zevklerine hizmet etmek zorunda kalırdı. Düşüne üç gün kalmıştı. Hızlı hareket etmeliydik.

“Tavish nerede?” diye sordum.

Hâlâ salın üzerinde çalışıyor. Parçalarını birbirlerine bağlayabileceği varilleri toplıyor.”

Variller. Bugün Jeb, iletişim kurma fırsatı yakalayabildiğimiz kısacık bir anda bana kaçışın sal yoluyla olacağını fısıldamıştı ama şu ana kadar onu yanlış duymuş olabileceğime inanmak istemişim. Başımı iki yana salladım. “Başka bir yolu olmalı.”

“Eğer biliyorsan senden duyalım,” dedi Sven. Bana, diğer yolları gözden geçirdiklerini, köprünün kesinlikle onlardan biri olmadığını onayladıklarını söyledi. Çarklıları hareket ettirmek için çok fazla adama ihtiyaç vardı, ayrıca fazla dikkat çekecek bir yoldu. Nehir ağzına varana kadar kilometrelerce mesafeyi karadan ilerlemek de opsiyonların arasında değildi. Sakin sulara ulaşmaya varmadan avlanırdık; ayrıca nehrin o bölgesinde kendi avlarının peşinden koşan canavarlar vardı. Orrin, onlardan biriyle çoktan tanışmıştı bile. Jeb ve Tavish

yaratığı öldürmeyi başarana kadar adamcağızın baldırı lime lime edilmişti.

Salın tek çözüm yolu olduğu konusunda ısrar ettiler. Tavish nehri incelemişti. İşe yarayacağını söylüyordu. Çalkalanan sular yoğun bir sis yaratıyor olsalar bile o sis, en azından saklanma konusunda işimize yarayacaktı ve nehrin batı kıyısındaki girdaplar daha güçsüzdüler. Tek yapılması gereken, salın doğru noktada, doğru bir manevrayla o kıyıya yönlendirilmesiydi. Bu mümkündü. Nehrin bir avantajı daha vardı; bizi hızlı akıntısıyla Venda sınırları dışına o kadar çabuk çıkartacaktı ki onlar daha peşimize düşme umuduyla köprüyü kaldırırlarken biz arkamızdakilerden kilometrelerce uzağa sürüklenmiş olacaktık ve bir noktadan sonra, hangi taraftan çıktığımızı anlayamayarak daha çok vakit kaybedeceklerdi. Orrin, bizim atlarımızla esir aldığımız Venda atlarını, nehrin otuz kilometre kadar aşağısındaki gizli bir otağa beraberce saldıklarını söyledi. Plan kusursuzdu. En azından onlar bu şekilde iddia ediyorlardı. Tabii, atlar hâlâ bıraktıkları yerdeserse... Bir de eğer planladıkları diğer onlarca ayrı şey umulduğu gibi giderse... Kendime, Tavish'in çok iyi bir ayrıntı mimarı olduğunu hatırlattım. Ona güvenmem gerekiyordu ama gözlerinde bir kesinlik görsem, bunu yapmak benim için daha kolay olurdu. Daha Lia'nın yüzme bilip bilmediğinden bile haberim yoktu.

“Bacağın nasıl?” diye sordum Orrin’e.

“Tavish dikti. Yaşayacağım.”

“Ona pansuman da gerekiyor,” dedi Sven, dümdüz bir ifadeyle.

Orrin, pantolonunun paçasını sıyırıp omuz silkti. Botunun üzerinden kendilerini gösteren kan ve iltihapla dolu düzinelerce dikiş çizgisi, hafifçe topallayışının nedenini açıklıyordu.

Fakat bu yara, Vali Obraun’la muhafızına mutfağa girip yanına katılmaları için iyi bir neden sunmuştu. Sven, Calantha’ya muhafızının av sırasında panter saldırısına uğradığını ve onun da yarası için lapaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Biz aramızda fısıldaşırken, başka bir kapıdan içeri Jeb girdi. “Sattığım boklu keklerden isteyen var mı?”

Onu baştan aşağı incelerken gülümsedim. İçimizde sezonun son modasını her daim takip eden, düğmelerini bile cilasız takmayan tek kişi o olurdu. Şimdi ise üzerindeki paçavralarla, yağ içindeki saçlarıyla gerçek bir yakıtçıya benziyordu. “Şu mesleğe nasıl bulaştırdın kendini?” diye sordum.

“Yakıtlarını ayaklarına getiren yakıtçıya kapısını açmaya herkes çok hevesli. En azından ilk birkaç saniyeliğine öyleler.” Ağzıyla, boyun kırma sesine benzer bir ses çıkardı. “Harekete geçmeden önce bazılarını odalarında sessiz sedasız temizlememiz gerektiği durumlar olabiliyor.”

“Venda dilini de buranın yerlileri gibi konuşuyor,” diye ekledi Sven.

Jeb, diller konusunda en az Lia kadar yetenekliydi. Yabancı dillerin verdiği egzotik tattan, sırtına giydiği egzotik kumaşlar kadar zevk alırdı. Ama Vendaca’yı zor şartlar altında öğrenmişti; görevinin birkaç yılını, iki Vendalı’yla birlikte küçük bir krallığın tutsağı olarak geçirmişti. Köle olarak kullanılmak için esir alınmış, iki yılını krallığın madenlerinde çalışarak geçirmiş ve o iki yılın sonunda diğer Vendalılarla birlikte oradan kaçmayı başarmıştı.

“Anladığım kadarıyla iyice öğrenmişsin ama.”

“Öğrendiğim bana yetiyor diyelim,” dedi. “Çok da mükemmel konuşsam da makul miktarda biliyorum. Komizar’ın ve bazı Konsey üyelerinin Morrighan dilini konuştuklarını siz de gördünüz. Ben de Lia’dan bazı sözcük öbeklerinde yardım aldım.”

Jeb parmaklarını kütleterek bir adım öne çıktı. “Onunla ko-
nuştum,” dedi.

Kapının oradan bize bakan Orrin de dâhil, hepimizin tüm dikkatini bir anda üzerine toplamıştı. Lia’yı Kutsal Bölge Salonu’ndaki akşam yemeğinin hemen öncesinde gördüğünden bahsetti. Odasına teslimat yapmayı bir şekilde başarmıştı. “O da burada olduğumuzu biliyor.”

“Dördünüzü de öğrendi mi?” diye sordum. “Ona sayınızdan bahsettiğimde duyduğundan pek etkilenmemişti.”

“Bunun için onu suçlayabilir misin? Ben bile etkilenmedim,” dedi Jeb.

Orrin burnundan güldü. “Sadece tek bir adamı şişlesek...”

“Haşhaşı benim,” diye hatırlattım ona. “Sakın unutayım deme.”

“Bana yararlı bilgiler verdi,” diye devam etti Jeb, “özellikle de Kutsal Bölge’nin geçitleriyle ilgili. İçerisi onlarla kayınıyormuş ama bazıları hiçbir yere çıkmıyormuş. Daha şimdiden birkaçında sıkışıp kaldım, birinden de az kalsın düşünüyordum. Malzemeleri alabilelim diye bana kâğıt oyunundan kazandığı parayı da verdi.”

“Kazanmış, öyle mi? Kazandım mı dedi?” diye sordum. “Adamı resmen üçkâğıda getirdi be. O gece ben üç kilo ter döktüm.”

Sven gözlerini devirdi. “Demek kart oyunlarında ve yüzleri kendi elleriyle parçalamakta iyi ha?”

“Belli yüzleri.” Jeb’e döndüm. “Başka bir şey söyledi mi?”

Eliyle ensesini ovalarken diyeceği şeyde kısa bir tereddüt yaşadı. “Annenin vefat ettiği haberini verdi.”

Kelimeler beni bir kez daha vurdu. Annem ölmüştü. Onlara Komizar’dan duyduklarımı, ölü yakımına bazı Vendalı at-

lıların da katıldığıyla ilgili söylediklerini anlattım. Sven, bu duyduğunun imkânsız olduğunu, kraliçeyi en son gördüğünde onun gayet kanlı canlı olduğunu, bu kadar çabuk yenik düşmüş olamayacağını art arda sıralayarak ayak diredi ama her birimiz o kadar uzun süre evin uzağında kalmıştık ki sarayda neler olduğuyla ilgili en ufak bir fikrimiz yoktu. Bu gerçekle, yaşadığım ağır suçluluk duygusuna bir kez daha yenildim. Hepsi de hikâyeyi yalanlayarak bunun bana işkence etme amaçlı uydurulmuş koca bir Vandalı yalanı olduğunu savundular, bense belki de kendim de bu sava tutunmak istediğim için bu şekilde düşünmelerine sesimi çıkarmadım ama Komizar'ın yalan söylemek için bir sebebi olmadığını biliyordum. Kraliçenin annem olduğunu bilmiyordu ve bu haberin, benim iddiamı desteklediğinin bilincindeydi.

Jeb, “Bir şey daha var,” dedikten sonra aklındakini söylemekten vazgeçti.

“Devam et. Söyle,” dedim.

“Lia'yı sevdim, bunu diyecektim. Ona buradan çıkacağımızla ilgili sözler verdim. Verilen sözleri tutsak iyi olur.”

Dediğini başımla onayladım. Başka bir çıkar yol düşünmiyordum.

Orrin kuvvetli bir nefesle oflayıp dağınık saçlarını daha da karıştırdı. “Beni biraz korkutuyor,” dedi, “ama bunun yanında onu ben de sevdim, yani bunu söylediğim için isterseniz beni asın ama biraz...”

“Sakın söyleme, Orrin,” diye uyardım onu.

İç çekti. “Biliyorum, biliyorum. Kendisi kraliçe adayımız.” Aşçıyı kollamak için kapıdaki yerini geri aldı.

Jeb'e Dalbreck askerlerinin kayıplarından, Haşhaşi'yle aramdaki düellodan, Sven'in, yüzünü domuzlara atılmaktan son anda kurtarışından bahsederek bilmediği diğer şeyleri aktardık.

“Patlamasına saniyeler kalmış, ağzı mühürlü bir tencere gibiydi,” dedi Sven. “Ama özellikle Orrin’le ben bu kadar göz önündeyken bizden gerçek anlamda nefret ediyor oluşu, hem onun hem de bizim için daha iyi. Bırakalım bir süre böyle kalsın.” Sven, parmaklarını yaralı yanağının üzerinde gezdirdi. “Daha on yedi yaşında mı?”

Başımı, evet anlamında salladım.

“Bu kadar genç biri için omuzlarında çok fazla yük taşıyor.”

“Başka çaresi var mı?”

Sven omuz silkti. “Belki yok ama bu gece kendini açığa çıkarmasına ramak kalmıştı. Onu sandalyesine geri itmek zorunda kaldım.”

“Onu ittin mi?” dedim.

“Sert davranmadım,” diye açıkladı. “Seninle Haşhaşı’nin arasına girmek için yerinden ok gibi fırladı.”

Öne doğru eğilip parmaklarımla saçlarımı geriye taradım. Ben düşüncesizce davrandığım için Lia da aynı şekilde cevap veriyordu. Yaşadığımız gerginlik ikimizi birden ihmalkâr kılmıştı.

Orrin, “Geliyor,” diye fısıldayıp yanıma oturdu.

Kapıyı ardına kadar açıp içeri giren aşçı kadın, bir oda dolu su insana göz gezdirdi. Sessizce bir küfür mırıldandıktan sonra içinden buharlar yükselen kovayla maşayı, oturduğumuz bankın hemen ucuna, bir hışımla bıraktı. Kolunun altına sıkıştırmış olduğu paçavra tomarını maşanın yanına fırlattı. “Beş kat olacak. Bir gece o şekilde bırakın. İşiniz bittiğinde kumaşları geri getirin. Temiz bir şekilde.” Kadın, cana yakın talimatlarını sonlandırıp geri adımlarla kapıdan çıktığında, tüm kileri boğucu kokusuyla dolduran sarı-yeşil renkli lapayla yalnız kaldık. Jeb, at tezeği kokusunu bu karışıma tercih edeceğini belirtme-

den edemedi. Böyle bir şey bir yaraya nasıl iyi gelebilirdi bilemiyordum; Sven hepimizden cesaretli çıkarak, berbat kokulu lapayı kuvvetle ciğerlerine çekti.

“Senin o ucuz viskinden içirim daha iyi,” dedim.

“Ben de öyle,” dedi özlemle, “ama ucuz viskim biteli çok oldu.” Kumaş parçalarını lapaya batırıp benim yaramla Or-rin’in kanlı irinine yerleştirme zevki ona kalmıştı.

“Prensesi Cam Lanteux boyunca buralara sürükleyen birine göre Haşhaşi, ona pek de bayılıyor gibi görünmüyordu,” diyerek gözlemini belirtti Sven.

“Kendisi ona bayılmanın da ötesinde duygular besliyor. Güven sen bana,” dedim. “Sadece, o buralarda değilken Lia’nın Komizar’la evlenmeye razı oluşuna sinirli. Lia’nın başka bir seçeneği olmadığını biliyorum. Komizar ona karşı bir koz kullanıyor ama bunun ne olduğunu henüz bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Jeb. “Bana söyledi.”

Kalbim ağzımda atarken, ağzından çıkacakları bekleyerek Jeb’e baktım.

“Sensin,” dedi. “Komizar Lia’ya, insanları bu evliliği sahiplendiğine ikna edemediği takdirde senin parmaklarını kaybetmeye başlayacağını söyleyerek onu tehdit etmiş. Daha fazlasını da kaybedebilirmişsin. Seni kurtarmak adına o adamla evleniyor.”

Sırtımı duvara dayayıp gözlerimi kapattım.

Senin için. Bir tek senin için.

Bu kelimeleri şükran duasına eklediğinde anlamalıydım. Duyduğumdan beri aklımdan çıkaramamıştım.

“Endişelenme oğlum, o evlilik yaşanmadan onu buradan çıkaracağız.”

“Üç gün sonra evleniyorlar,” dedim.

“O zamana nehre yelken açmış oluruz.”

Yelken açmak.

Varillerin üstünde...

Bölüm Elli

Komizar'ın bahsettiği 'büyük gün' gelinlik provasıyla başladı. Odasından çok uzakta olmayan yavan bir salonda, bir kütük parçasının üzerine çıkıp ölçü alınmasını bekledim. Salonun diğer ucundaki şöminede yanan ateş, soğğun bir kısmını alıp götürmüştü. Havalarda her gün biraz daha soğurken, dün gece yağın yağmurun penceremin dışında buz tuttuğuna şahit olmuştum.

Alevlerin havayı yalayışını büyülenmişçesine izledim. Dün, Kaden'e neredeyse her şeyi anlatıyordum. Kelimelerin dilimin tam ucuna geldikleri zaman, bunun kazanamayacağım bir oyun olduğunu söylediği an, haklı olduğundan korkarak susmuştum. Atılan tek bir yanlış adım her şeyi bitirirdi.

Kaden'le Komizar'ın düello sonunda aralarında paylaştıkları o küstah bakışlar gözümün önüne gelince kendimi tutmuştum. *Aralarında güçlü bir bağ var. Birlikte uzun bir geçmişleri var.*

Komizar'ın dehasına neredeyse hayran kalacaktım.

Ona meydan okuyamayacak kadar sadık olan Kaden dışında başka kim ona bu kadar iyi bir Haşhaşı olabilirdi? Sinir krizi geçirirken bile çektiği bıçağını bir kenara koyabilecek kadar sadıktı. Kaden, kendi babasından gördüğü ihaneti unutamayan

ve bu yüzden yakınlarına asla benzer bir vefasızlık örneği göstermeyecek olan bir Haşhaşı olarak, bu uğurda ölmesi gerekse bile ömrünün sonuna kadar Komizar’a borçlu kalacaktı.

“Dön şöyle bir,” dedi Effiera. “İşte oldu, bitirdik.”

Çevremdeki terzi ordusu, iyi bir dikkat dağıtıcı unsurdu benim için. Venda’da evlilik için özel bir elbise giymek adetten olmasa da Komizar bir tane dikilmesini emrederek, dikim aşamasını bizzat takip etmeyi istemişti. Son prova bitmeden, onayını bildirecekti. Komizar, Meurasi klanını onurlandırmak adına, birden çok elin üzerinde çalışacağı elbisenin kırmızı olmasını şart koşmuştu; Effiera ve diğer terziler doğru renk kumaşı bulabilmek için sabahtan beri ter döküyor olsalar da hiçbir renk tonundan memnun olmuş gibi görünmüyorlardı. Kadifeleri, sırmalı ipek kumaşları, boyalı geyik derisini bir araya getirerek ortaya istenilen türde bir şey çıkarabilmek adına âdeta kendilerini paralıyorlardı.

Kumaş parçalarını birbirlerinin yanına tutarak, iğneleri bir yerden alıp başka bir yere iliştirerek, yaptıkları her harekette gerginliği doruk noktasına kadar yaşayarak, elbiseye nihayet bir form vermeyi başardılar. Bu insanlar, zanaatlerini *jehendradaki* çadırlarında yapmaya alışkınlardı, Komizar’ın denetimi altında değil.

Komizar, her başını iki yana sallayışında, içlerinden bir tanesi mutlaka elindeki iğnesini yere düşürüyordu. Bu prova da huysuz ve öfkeli yorumlarını duymamıştık; aslında kafası bir şeylerle meşgul gibi görünüyordu. Bu, onun daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Ulrix, onu bir meseleyle ilgilenmesi için çağırdığında hepimiz rahatlayarak derin bir nefes almış olsak da kısa sürede geri döneceğini söylemişti. Komizar’ın yokluğunda gelinliğin dar, uzun kollarını çabucak bitirebilmek adına daha hızlı çalıştılar; bu sefer en azından, iki kolu olan bir

şey giyecektim ama bu elbisede de kınamın sergilenmesi adına belli bir yerin açıkta bırakılması ihmal edilmemişti.

“Pençe ve üzüm asmasıyla ilgili ne biliyorsunuz?” diye sordum.

Hepsi bir anda sessizleştiler. “Annelerimiz bize ne anlattıysa onu,” dedi Effiera, alçak sesle. “Bu iki sembolü gözümüzü dört açarak beklememiz gerektiğini, bunların Venda’ya açılacak yepyeni bir sayfa vaat ettiklerini dinledik onlardan hep; pençenin hızı ve öfkesi, asmanın sakinliği ve istikrarıyla, ikisinin de eşit güçte olduklarını öğrendik.”

“Ya *Venda Ezgisi* hakkında?”

“Hangisi hakkında?” diye sordu Ursula.

Kaden’in de daha önce söylediği gibi, Venda’nın yüzlerce ezgisi olduğunu söylediler. Yazılı şarkıların uzun, uzun zaman önce yok edilmiş olmalarına rağmen Venda’nın sözlerinin hafızalardan ve tarihten silinmediklerini fakat artık bunları hatırlayan çok az kişinin kaldığını anlattılar. En azından pençe ve üzüm asmasından haberleri vardı ve çayırlarda, yaylalarda ziyaret ettiğim klanlar da Jezelia isminden haberdarlardı. Herkes yaşanan son gelişmelere içten içe bel bağlamıştı. Venda ezgilerinin parçaları, insanların idraklarının derinliklerine köklerini salmış hâlde hâlâ yaşıyorlardı. İnsanlar ezgilerin o ya da bu kısımlarını bir şekilde biliyorlardı.

Yazılı şarkılar uzun, uzun zaman önce yok edildiler. Benim sahip olduğum dışındakiler... Ve birileri, elimdeki nüshayı da yok etmeyi denemişti.

Kapı açıldığında, içerideki herkes Komizar’ı görecek olmanın verdiği korkuyla irkildi ama gelen Calantha’ydı.

“Komizar biraz gecikecek. Terzilerden, o gelene kadar kendisini yan odada beklemelerini istiyor.” Talimatı duyan kadınlar, duyduklarını yerine getirmek için hiç zaman kaybetmeden kucaklar dolusu kumaşla beraber yan odaya koşuşturdular.

“Ben ne olacağım?” diye sordum. “Kendisi geri dönmeye karar verene kadar her yerime iğneler geçirilmiş hâlde, böyle olduğum yerde mi dikileceğim?”

“Evet.”

Homurdandım.

Calantha gülümsedi. “Amma muhalefet yaptın. Yaşadığın bu rahatsızlık biricik sevgilini beklemeye değmiyor mu?”

Onun bu kinayelerinden bıkmış bir hâlde ona baktım; düşündüğüm iğneli cevabı tam kendisine yönlendirecekken diyeceklerimi dilimin ucunda durdurdum. Benden her an, her saniye nefret etmeye çalışıyordu. Kendi sözlerim aklıma geldi. *Bence sahip olduğun iki gram güçle ne yapacağını bilemeden debelenip duruyorsun.* Kullanmaya korktuğu türden bir güçtü bu. Tuzağın içindeki yemi, ona yakalanmadan kapmaya çalışırken etrafında daireler çizen bir yabankedisi gibiydi.

Sanki o an sırtını anlamışım gibi hızla arkasını dönüp yanımdan ayrılmaya kalktı.

“Bekle,” dedim, üzerinde durduğum kütükten aşağı atlayarak. Onu bileğinden yakaladığımda, dokunduğum yeri yakmışım gibi baktı bana. Beni bir kere sırtımdan sertçe dürttüğü an dışında kimseye dokunduğunu görmediğimi fark ettim o an.

“Neden Komizar’a babanı öldürmesinde yardım ettin?”

Calantha, açık ten rengi yeterince beyaz değilmişçesine karşımda kireç kesildi. “Bu seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Anlamak istiyorum ve bana söylemek istediğini biliyorum.”

Bileğini parmaklarımın arasından hızla çekti. “Bu çirkin bir hikâye, Prenses. Senin hassas kulakların için fazla çirkin.”

“Onu sevdiğin için mi?”

“Komizar’ı mı?” Dudaklarından ufak bir kakhaha kaçtı.

Başını iki yana sallarken, içinde bir yerlerde büyük, hissizleştirici bir şeyin kapağının açıldığını görür gibi oldum.

“Lütfen,” dedim. “Bana bir yardım ediyor, bir işimi aksatıyorsun. Kendi içinde bir şeylerle savaşıyorsun. Sana hainlik etmem ben Calantha. Söz veriyorum.”

Aramızdaki hava bir hayli gerilmişti. Yapacağım en ufak bir hareketin onu iteceği korkusuyla nefesimi tutup bekledim.

“Evet, onu seviyorum,” diyerek kabul etti, “ama düşündüğün şekilde değil.” Odanın içinde pencereye kadar yürüyüp uzun bir süre dışarıyı seyrettikten sonra bana döndü. Sesi, başka birinden bahsediyormuş gibi mesafeli ve tonlamasız çıkıyordu. Carmedes adında, *Rahtan* üyesi birinin kızıydı. Kutsal Bölge’de açılık yapan annesi, o küçükken ölmüştü. Calantha on iki yaşındayken, Carmedes yönetimi ele geçirerek Venda’nın altı yüz doksan sekizinci Komizar’ı olmuştu. Baskıcı, asabi ve güvenilmez bir adamdı Carmedes; Calantha, zamanının çoğunda ondan kaçınırdı. “Meurasi klanından bir çocuğa âşık olduğum sırada on beş yaşındaydım. Bana kendi sefil hayatımı unutturan, başka zamanlara, başka mekânlara ait klan hikâyeleri anlatırdı. İlişkimizi neredeyse bir yıllık bir süre boyunca sır olarak tutmayı başardık.” Devam etmeden önce göğsü, aldığı birkaç derin nefesle inip kalktı. “Bir gün babam, bizi kölelerin ahırında birlikteyken bastı. Sinirlenmesi için ortada bir sebep yoktu. Beni neredeyse hiç önemsemezdi ama yine de o an barut kesilmişti.”

Terzi taburelerinden bir tanesinin üzerine oturup bana, şimdiki Komizar’ın o zamanlar Haşhaşi olduğunu söyledi. Daha on sekiz yaşında genç bir adamken, Calantha ile sevgilisini samanların üzerinde kan kaybederken bulmuş. Çocuk ölmüş, Calantha ise ölmek üzereymiş. Haşhaşi, onu devrildiği yerden kaldırıp bir şifacı getirtmiş. “Morluklar yok oldu, kemikler

kaynadı, saçların yolunan yerlerinden yeni saçlar çıktı ama bazı şeylerin geri dönüşü olamazdı. Çocuk ve...”

“Gözün.”

“Babam, yatağa bağlı olduğum haftalar boyunca beni görmeye gelip durdu. Bana tepeden şöyle bir bakıp bir daha böyle bir şey yaptığım takdirde diğer gözümü ve dişlerimi de aynı şekilde benden alacağını söylerdi. Kutsal Bölge’de koşuşturan başka bir piç görmek istemiyordu. Yeniden yürümeye başladığımda Komizar’ın yanına gittim, babamın kişisel toplantı odasının anahtarını avucunun içine bıraktım ve kendisine bağlılık yeminimi ettim. Sonsuza kadar ona bağlı kalacaktım. Ertesi sabah babam öldü.”

Ayağa kalkıp omuzlarını geriye attı. Bitkin görünüyordu.

“Yani beni bazen teşvik edici, bazen huysuz görmenin nedeni, Prenses, bazı günler Komizar’ı dönüştüğü adam olarak, bazı günlerse bir zamanlar olduğu adam olarak görmemin sebebidir.”

Arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı ama tam kapıyı açtığı anda ona yeniden seslendim.

“Sonsuza kadar, çok uzun bir süre,” dedim. “Kim olduğunu ne zaman hatırlayacaksın, Calantha?”

Bir an için cevap vermeden, sessizce orada dikildikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

O kadar uzun süredir bekliyordum ki kapının açıldığını bile zar zor fark ettim. Gelen Komizar’dı. Bakışlarını önce elbiseme, sonra yüzüme kondurdu. Kapıyı kapatmasının ardından uzun bir bakış daha attı.

“Geç kaldın,” dedim.

Görüşümü duymazdan gelerek acelesiz adımlarla yanıma yaklaşmaya devam etti. Üzerimde dolanan bakışları yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

“Sanırım iyi bir seçim yapmışım,” dedi. “Kırmızı sana yakışıyor.”

Dediğini önemsememeye çalışmak için elimden geleni yaptım. “Neden bana kibar davranmak için kendini zorluyorsun, Komizar?”

“Eğer izin verirsen gayet kibar biri olabilirim, Lia.” Baygın gözleriyle üzerime doğru bir adım daha attı.

“Terzileri içeri çağırayım mı?” diye sordum.

“Henüz değil,” dedi etrafımda dolanarak.

“Parçaları iğnelerle birbirlerine tutturularak oluşturulmuş bir elbisenin içinde hareket etmek çok kolay olmuyor.”

“Hareket etmeni istemiyorum zaten.” Tam önümde durarak, parmağını omzumdan aşağı doğru gezdirdi. Göğsü derin, kontrollü bir nefesle genişledi. “Buraya geldiğinde giydiğin o çuval bezi elbiseden bu yana çok yol kat ettin.”

“O çuval bezinden bir elbise değil, bir çuvaldı.”

Gülümsedi. “Öyleydi.” Üzerimde duran bir iğneyi eliyle çekip aldı. Omuz kısmımı saran kumaş aşağı kaydı. “Böyle daha mı iyi?”

Tüylerim diken diken oldu. “O büyüleyici cazibeni düğün gecemize sakla.”

“Büyüleyici mi buldun? Bir iğneni daha çıkarmalı mıyım?”

Her ne kadar onu cesaretlendireceğini düşündüğüm için bunu yapmak istemesem de geriye doğru bir adım attım. Üzerindeki binici kıyafetlerine dikkat çekerek konuyu değiştirmeyi denedim. “Şu an yapman gereken bir şey yok mu senin? Olman gereken bir yer falan?”

“Yok.”

Başka bir iğneyi daha yerinden çıkarma amacıyla uzattığı eline vurдум. “Beni baştan çıkartmaya mı, yoksa bana zorla sahip olmaya mı çalışıyorsun? Birbirimize karşı dürüst olma konusunda anlaştığımızı göre, olan biteni bileyim ki nasıl adımlar atacağıma bir karar verebileyim diyorum.”

Beni kollarımdan tuttuğunda, tenime batan iğnelerin verdiği acıyla irkildim. Beni kendine doğru çekerek dudaklarını kulağıma bastırdı. “Neden Haşhaşı’ye böylesine yakın davranıyorken nişanlını bu denli uzaksın?”

“Çünkü Kaden, ona olan hislerimi benden emrederek almadı. Kazandı.”

“Sana nazik yaklaşmıyor muyum, Jezelia?”

“Sen eskiden nazik biriydin,” diye fısıldadım yanağına. “Öyleydin, biliyorum. Ayrıca bir adm da vardı. Reginaus.”

Üzerine soğuk su dökmüşüm gibi, kendini üzerimden hızla geri çekti.

Bu nadir avantajı elde etmenin verdiği hisle devam ettim: “Gerçek bir isim. Sana annen tarafından verilen bir isim.”

Şömineye yöneldi; az önce yaşadığı şehveti kaybetmişti. “Benim bir annem yok,” diye patladı.

Kanma dokunan bir hamle yapmış olduğum çok açıktı.

“Bu dediğine inanması benim için son derece kolay olurdu,” dedim. “Daha çok, boş bir budak deliğine yumurtlamış bir şeytandan çıkma gibisin. Ama annenin seni bu dünyaya getirdiği sırada eline doğduğün kadınla bizzat konuştum. Annenin, son nefesiyle senin adını koyduğunu söyledi bana.”

“Bu dediğinde özel bir şey yok, Prenses. Annesi doğum sırasında ölen tek Vendalı ben değilim.”

“Ama isminde özel bir şey var gibi görünüyor. Annenin dudaklarından son çıkan kelimeyle çağırılmayı neden reddediyorsun?”

“Çünkü hiçbir anlamı yok!” diye kükredi. “Bana kattığı hiçbir şey yok! Buranın sokaklarında çamur içinde büyüyen diğer çocuklardan hiçbir farkım yoktu benim. Haşhaşı olana kadar bir kimliğim yoktu. O adın bir anlamı var mesela. Ondan daha iyi olan tek bir kelime daha var: Komizar. Yalnızca tek bir kişinin sahip olabileceği bu isimler dururken, çerçöp kadar çok bulunan ve yalnızca onun kadar işe yarayan Reginaus’a niye razı olayım?”

“Son Komizar’ı öldürmenin nedeni bu mu? Bir isim mi? Yoksa Calantha’nın yediği zalim dayanın öcünü almak mı?”

Öfkesi azaldı; temkinli gözlerle beni süzdü. “Sana anlattı mı?”

“Evet.”

Başını sağa sola salladı. “Calantha’dan duymuş olamazsın. O günü asla anmaz o.” Ateşe bir kütük daha atıp alevleri seyre daldı. “On sekiz yaşındaydım. Bir sonraki Komizar olmak için fazla küçüktüm. Henüz yeterli sayıda ittifakım olmasa bile, bunu çok arzuluyordum. Her günümü bunun hayaliyle geçiriyordum. Komizar olmanın hayaliyle.” Yüksek şömine-nin tepesine oturdu. “Sonra Calantha mevzusu yaşandı. Konsey’in büyük bir çoğunluğu ona düşküncü. Minik, tatlı bir çiçek gibiydi ama kimse, o zamanki Komizar’ın korkusundan yanma bile yaklaşamazdı. Yaşadığı olay yüzünden hem içten hem dıştan büyük yaralar alarak harap olmuştu. Konsey’in neredeyse her üyesi, onu kurtardığım için bana büyük yakınlık gösterdi; Calantha bana bağlılık yeminini ederken yine birçoğu aynı yolla bana bağlılıklarını bildirdiler. Geri kalan üyeleri eledim. Bu olayla, ittifakın kimseye altın tepside sunulmadığını, ince planlarla kazanılan bir şey olduğunu anlamıştım.” Ayağa kalkıp tekrardan yanıma yürüdü. “Sorunun cevabına gelirsek, bir amaç, bir diğerine basitçe hizmet eder.

Onun yediği dayağın intikamını almak, çok istediğim bir ismi de beraberinde getirdi.”

Elbiseme duygusuz, son bir bakış daha attı. “Terzilere bunu onayladığımı söyle,” diyerek görüşünü bildirdi. “Ve Prenses, bilesin diye söylüyorum, Reginaus ismini ağzına bir kez daha alacak olursan, o gevşek dilli ebeye bir ziyaret gerçekleştirmek zorunda kalacağım. Anlatabiliyor muyum?”

Başımı öne eğdim. “O isimde birini tanımıyorum.”

Gülümseyip yanımdan ayrıldı.

Doğruydu. Reginaus isimli çocuk, uzun zaman önce ölmüştü.

Bölüm Elli Bir

“Yarın seni benim odamın yakınlarında bir odaya taşıtacağım. Köleler eşyalarını toparlamaya gelirler. Düğün sonrası için böylesi daha munasip olur.”

Munasip. Tenim karıncalandı. Munasibin ne demek olduğunu biliyordum.

Kaden’in odasında kendimi rahat hissediyor oluşum garip olsa da gerçektir. Kaden’in zil zurna sarhoşken bile belli konularda güvenilir olduğunu biliyordum. Ayrıca tuvalet tarafında gizli bir geçidi vardı. Yeni odamda öyle bir yer bulacağımdan şüpheliydim.

Ağaçlığın dış tarafında bizi bekleyen muhafızlara atlarımızı bırakıp Komizar’ın beni yönlendirdiği yere doğru, ormanın içinde yürümeye başladık. Zayıf gövdeli sık ağaçların arasından, ilerlediğimiz yoldaki izleri görebiliyordum. Burası bol ziyaret gören bir istikametti. Komizar, buraya kişisel kısayolu diyordu. Birkaç dakikanın ardından iki yanımızda dizili ağaçlar sonlanınca, geniş bir vadiye tepeden bakan bir uçurumun kenarına vardık. Gördüğüm şeyden tam anlamıyla emin olmayarak aşağı baktım.

“Büyüleyici, öyle değil mi?”

Parıldayan yüzüne baktım. Tutkusunu körükleyen şey buydu. Bakışları vadinin üzerinde adeta yüzüyordu. Bir şehirdi burası ama arkamızda bırakmış olduğumuz şehirle en ufak bir alakası bile yoktu.

Bir asker şehrine bakıyorduk. Binlercesi vardı. Ona cevap vermem bir yana, hiç konuşmadığımı fark etmemişçesine, şehrin bölgelerini ezberden saymaya başladı.

Üreme alanları vardı.

Rafineriler.

Demir ocakları.

Silah fabrikaları.

Kışlalar.

Okçu dükkânları.

Fıçı imalathaneleri.

Tahıl ambarları.

Poligonlar.

Bitmiyordu...

Her şey çoğul sayıdaydı.

Tüm şehir, ufuk çizgisine kadar ilerliyordu.

Buranın amacını sormaya ihtiyacım yoktu. Ordular her şartta iki şeye hizmet ederlerdi; savunmaya veya atağa. Herhangi bir şeyi savunmak için burada değildiler. Dışarıdan kimsenin Venda'ya girmeye bir niyeti olmadığını herkes bilirdi. Poligonlarda neler yapıldığını görmeye çalışsam da çok uzağımdaydılar. Gözlerimi iyice kısıp iç çektim. "Buradan tek gördüğüm şey büyüyen bir şehir. Daha yakından bakamaz mıyız?"

Seve seve beni dönemeçli bir patikadan aşağı indirdi. Sayısız örsün üzerlerinde dövülen demirin gürültülü sesini duydum. Şehrin uğultusu, tek bir düşünceye, tek bir amaca odaklanmış

eylemlerin canlılığı birden çevrelemişti dört bir yanımlı. Askerlerin arasında gezdirilirken, birçoğu Eben kadar genç olan kız ve erkeklerin yüzlerini gördüm.

Beni etrafta biraz fazla hızlı gezdirdiğinden dolayı hiçbiriy-le konuşmak için duraksayamasam da herkesin benim kim olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu; tanrıların Venda'ya lütuflarını yolladıklarının bir işaretiydin ben. Genç suratlar merakla bana doğru dönüyordu.

“Çok fazlalar,” dedim, Komizar'dan daha çok kendi kendime konuştuğumu aptalca belli ederek.

Hemen önümde, tüm vadiye yayılan ordunun sınırsızlığı sersemleticiydi.

Askeri devriyeler katlediliyorlardı. Bir şeyler saklıyorlardı. Önemli bir şeyler...

Buydu işte. Bir krallığın sahip olabileceği kadar büyük bir ordu...

Beni, vadinin başka bir bölgesine bakan küçük bir tepci-ğe götürdü. Çevresi siperler ve surlarla çevriliydi. Askerleri, büyük cihazları alana yuvarlarlarken izledim. Tuhaf mekanizmalara sahip oldukları belli olan acayip aletlerin ne işe yaradıklarını, kullanıldıklarını görene kadar anlayamamıştım. Bir asker manivelayı çevirirken, aletten baş döndürücü hızda ve sayıda fırlayan oklar görüşümü adeta bulanıklaştırmıştı. Koca bir duvar dolusu ok, tek bir adam tarafından fırlatılmaktaydı. Daha önce hayatımda böyle bir şey görmemişim.

Ondan sonra bir başka poligon gördüm. Ardından yine bir başkasını... Bu makineler, Vendalılar'ın idareli, derme çatma hayatlarıyla ters düşecek bir karmaşıklığa sahiptiler.

Komizar beni büyük bir şevkle bir oraya, bir buraya çekiştirirken gördüğüm son alan, beni asıl dehşete sokan şey oldu. “Ne bunlar?” diye sordum. Normal atların iki katı genişliğin-

de, onlardan en az bir iki metre kadar daha yüksek olan, altın çizgili, siyah gözleri etrafa vahşetle bakan, soğuk havaya koca burun deliklerinden resmen buhar üfleyen atlar gördüm.

“Brezalotlar,” diye cevapladı beni. “Çirkin bir yaratılışları vardır, binmek için de pek uygun değildirler ama dürtüldükleri zaman dümdüz bir rotada çok iyi koşarlar. Postları oldukça gürdür. Onları hiçbir şey durduramaz. Neredeyse hiçbir şey...”

Askerlerden birine atın performansını göstermesi için seslendi. Asker, atın sırtına küçük bir paketi kayışla bağladıktan sonra kalça tarafına oldukça sert bir şekilde vurdu. Hayvan, kalçasından fışkıran kana rağmen, tıpkı Komizar’ın yapacağını söylediği üzere dümdüz bir rotada koşmaya başladı. Alanın iki yanındaki askerlerin fırlattıkları oklar hayvanın kalın postunu delmiyordu bile. Sahayı geçtikten sonra ilerideki iki tepeliğin tam ortasına girmesiyle, gittiği yerden sağır edici bir ses duyulması bir oldu. Yükselen alev topu gözlerimi almıştı. Yanmış ot parçaları çevreye yağmur gibi yağarken, patlamanın olduğu bölgedeki ağaçların ve atın parçaları yerlere dağıldı. Bir çanak yağın patlaması gibi bir şeydi bu fakat en az bin kat daha güçlü yaşanmıştı. Yaşadığım şokla yerimden kımıldayamadan, yalnızca gözlerimi kırpabildim.

“Dediğim gibi, durdurulamazlar. Tek bir at, koca bir bölük askeri aşağı indirebilir. Doğru hesaplanan bileşenler, ortaya şaşırtıcı sonuçlar çıkartabiliyor. Onlara Ölüm Küheylanları diyoruz.”

Omurgam buz tutmuştu. “Bileşenleri doğru hesaplamayı nereden öğrendiniz?” diye sordum.

“Cevaplar en başından beri burnumuzun dibindeydi.”

Daha fazla şey söylemesine gerek yoktu. *Bilgi tedarikçileri.* Yer altı mağaralarıyla mezarlıklarında sinsice dolaşmalarının

nedeni buydu. Eskiler'in sırlarını deşifre ederek, Komizar'a Morrighan'ın imhasının tarifini veriyorlardı. Onlara hizmetlerinin karşılığında ne veriyor olabilirdi? Morrighan'dan toprak mı? Aldıkları ücret az ya da çok olsun, kaybedilen canların bir tanesine bile değmezdi.

Hangi ordunun böyle bir güç karşısında ayakta kalabileceğini düşünmeye çalışırken, artık gezdiğimiz alanlara dikkatimi veremiyordum. Son olarak, cilalı çelik duvarlarından yansıtıkları gün ışığıyla gözleri kör eden beş adet tahıl ambarının yanında durduk. Üç gram ekmeğe muhtaç bir şehrin sınırındaki başka bir şehir için çok büyük bir yiyecek depolama alanıydı burası. “Neden?” diye sordum.

“Büyük ordular, dolu midelerle hedefe ilerlerler. Adamların da, atların da beslenmeleri gerekli. Burada neredeyse yüz bin askeri yürütecek kadar yiyecek mevcut.”

“Nereye yürütecek kadar?” diye sordum. Tanrılara sığınarak, yanılıyor olabileceğimi düşünmek istiyordum.

“Sence nereye olabilir, Prenses?” diye sordu. “Yakında Vendalılar, Morrighanlıların merhametine bağlı bir ipin ucunda yaşamak zorunda kalmayacaklar.”

“Bu askerlerin yarısı daha çocuk.”

“Gençler ama çocuk değiller. Al yanaklı küçük çocukları şımartmak Morrighanlıların kullandığı bir lüksken, burada küçüklü büyüklü herkes, hepimizin geleceği adına canını dişine katarak çalışır.”

“Ama ya onca kayıp? Geleceğini düşündüğünüz insanları kaybedeceksiniz,” dedim. “Özellikle genç olanlarını.”

“Evet, muhtemelen yarısını kaybedeceğiz. Ama Venda’nın kıtlığını yaşamadığı bir şey varsa, o da buranın insanları. Bu uğurda öldüklerine mutlu oluyor bu insanlar, ayrıca kayıplarımızın yerlerini zorlanmadan doldurabiliyoruz.”

Olduğum yerde donakaldım. Her yerim şaşkınlıktan buz kesmiş hâlde, planlarının iğrençliğini hazmetmeye çalışıyordum. Bir şeylerin üzerinde çalıştıklarının zaten bilincindeydim. Bir saldırı planladıklarının... Ama düşündüğüm şey bu değildi.

Diyecek bir şeyler aradım ama ağzımdan çıkacakların daha dilimin ucundayken faydasız olacağını biliyordum. Yine de daha en başından hüsrana uğramış zayıf kelimelerimi döküldü dudaklarımdan. “Babamla ve diğer krallıklarla konuşabiliirim. Venda’nın nasıl çabaladığını gördüm. Onları ikna edebilirim. Cam Lanteux’ta bereketli topraklar var. Oralara yerleşmenize izin vermelerinin bir yolunu bulurum. İşlemesi verimli topraklar. Hepinize...”

“Sen birine yalvarır mıydın? Artık iki krallığın da nefretle andığı bir düşmansın sen; hem onları bir şekilde ikna edebilecek olsan bile boyunduruk altında yaşayıp sürüklenmekten daha büyük isteklerim var benim. Yönetecek bir krallığı olmayan Komizar mı olur? Ya da birden fazla... Kısacası hayır, hiç kimseye hiçbir şey için yalvarmıyorsun.”

Kollarını tutup gözlerime bakması için onu zorladım. “Krallıkların arasındaki ilişkinin bu hâli almasını gerektirecek bir zorunluluk yok.”

Yüzünü solgun bir tebessüm aydınlattı. “Evet, prensesim, öyle bir zorunluluk var. İşler geçmişte de hep bu şekilde yürüdü, şimdi de aynı şekilde devam edecek. Aradaki tek fark, artık bizim onlara üstünlük sağlayacak olmamız olacak.”

Kendini ellerimin arasından kurtarıp gözlerini yeni şehrine dikti; her bir nefesinde göğsü daha bir gururla kabarıyor, göz-

lerimin önünde daha bir büyüyordu. “Artık Morrighan’ın altın tahtında oturup kış mevsiminde tatlı üzümler eşliğinde akşam yemeğimi yeme sırası bende. Fethimizden sağ çıkacak her bir kraliyet üyesini, karınlarını doyurabilmek adına hamamböcekleri ve sıçanlarla savaşmak zorunda kalacakları bu cehenneme kapatmaktan büyük bir haz duyacağım.”

Gözlerinde parlayan şiddetli güç alevine bakakaldım. Bu alev damarlarında kan yerine akıyor, göğüs kafesinde kalp yerine atıyordu. Uzlaşmak adına sunduğum talep, hafızasından uzun zaman önce sildiği bir dilin anlamsız mırıltıları gibi gelmişti kulağına.

“Eee?” diye sordu.

Korkunç bir azamet, dehşet verici boyutuyla silip süpürüyordu toprağı...

Yepyeni bir fırtınaydı bu.

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. Duymak istediğini bildiğim şeyi. “Her şeyi düşünmüşsün, *sher* Komizar. Etkilendim.”

Karanlık ve ürkütücü bir yolla da olsa, gerçekten etkilenmiştim.

Bölüm Elli İki

Rafe

Şahin Çadırı'ndaki ocağın etrafında ellerimi ısıtmak için oyalandım. Ulrix bana yeni giysiler vermişti ama içlerinde eldiven bulamamıştım. Yine de hâlime şükrediyordum. Çadıra gelirken eldivenlerini 'unutan' bir diğer kişi olan Sven'le buluşma fırsatı yakalamıştım. Şahin çalıştırıcısını işini yaparken seyrediyorduk. Orrin, gelebilecek kişileri gözlemek amacıyla yine karşımızda bekliyordu.

Sven, bize en yakın muhafızlar alanın diğer ucunda duruyor olmalarına rağmen fısıldayarak, "Nehrin aşağısındaki mağarada sekiz varil toplamış," dedi. "İhtiyacı olan dört tane kalmış."

"Nasıl buluyor bu varilleri?"

"Bilmek istemezsin. Venda adaleti tarafından her an parmaksız bırakılabilir diyelim."

"Hırsızlığını kusursuzca yapıyor olsa iyi olur, çünkü salı sağlama alması için her bir parmağına ayrı ayrı ihtiyacı olacak."

“Presesten aldığı para sayesinde halatı dürüst yollarla alabilmiş en azından. Bulması gereken halat türü yalnızca *jehendrada* bulunduğu ve orada gözüne kestirdiği ufacık bir iğneyi bile kolaylıkla yürütemeyeceği için, tanrılara şükürler olsun ki prenses kâğıt oyunlarında iyiymiş diyorum.”

Lia’nın o geceki oyununu ve onu izlerken döktüğüm kan teri düşündüm. Evet, tanrılara ve ağabeylerine şükürler olsun ki iyiydi.

“Jeb, alınan halatı el arabasındaki gübrelerin altına saklayarak Tavish’e verdi.” Sven, ellerini alevlere biraz daha yaklaştı-
rarak, bana Kutsal Bölge rutinlerini sordu.

Ona, geçirdiğim haftalarda öğrendiğim ne varsa anlattım. Girişlerdeki muhafızlar ne zaman nöbet değişimi yapıyorlardı, ayrı zaman dilimlerinde koridorlarda ortalama kaç tanesine rastlanabiliyordu, Lia hangi zamanlarda binada oluyordu, hangi valiler diğerlerine nispeten daha yumuşak başlıydılar, sırtını dönmemesi gereken *Rahtan* üyeleri ve *chievdarlar* hangileriydi ve silahları nerede saklıyordum; üç kılıç, dört hançer ve bir adet uzun saplı balta...

“Adamların gözleri önünde silah mı aşırıydın? Hem de bir baltayla beraber?”

“Biraz sabır dışında bir şey gerektirmiyor.”

“Sen ve sabır?” Sven burnundan güldü.

Benimle bu konuda alay ettiği için onu suçlayamazdım. Neredeyse hiç işe yaramayacak bir planla onları peşimden sürükleyerek yola çıkan kişi bendim. Geçirdiğimiz son birkaç günü ve doğal dürtülerimi bastırmak zorunda kaldığım, tek bir zafer hamlesini Lia’yla geçireceğim koca bir hayat karşısında tartıp durduğum, bize en iyi şansı sunabilmesi için her hareketimi ve ağzımdan çıkan her kelimemi hesapladığım, tek yapmak istediğim şey harekete geçmekken ağırlar içinde beklediğim tüm

zamanları düşündüm. Eğer cehennemde özellikle benim için hazırlanmış bir işkence yöntemi varsa, bu olmalıydı.

“Evet, sabır,” dedim. Her savaşta acıyla kazanılan bir yaraydı bu. Ona Calantha’yla Ulrix’in benim birincil muhafızlarım olduklarını, özellikle Calantha’nın gözünden kaçan hiçbir şey olmadığı için onun yanındayken pek bir şey için fırsat yakalayamadığımı fakat bana sunduğu birkaç boş zamandan ve düelloda gösterdiğim zayıf performanstan sonra Ulrix’in, Temsilci konusunda pek endişelenmemeye karar verdiğini anlattım. Fırsatlar doğuyor, ben ortalıktan aniden kaybolan silahları bir karanlık köşeden bir diğerine çekerek, kimsenin onları bulamayacağından emin olduğum yerlere götürüyordum.

“Kimse mi yokluklarını fark etmedi? Baltanın bile mi?”

“Kutsal Bölge Salonu’nda geçirilen geç saatlerde, kâğıt oyunları sırasında bir kenara bırakılan birkaç kılıç mutlaka oluyor. Oyunu kaybedenler gerilip içmeye başladıklarında bir süre sonra hafızaları köreliyor. Köleler, kaybolan silahları sabahları silah deposuna bırakıyorlar. Balta konusuna gelince, o biraz şans işiydi. Dişi domuz ağılına dayalı hâlde bulmuştum. Uzun süre boyunca kimsenin onu almaya gelmediğini fark ettiğimde odun yığınının arkasına aşırdım.”

Sven, ondan aldığım eğitimi unutmamış olduğumu onaylarcasına başını salladı. “Dün gece ne oldu? Düellonun doğurmuş olabileceği şüpheli davranışların kokusunu aldın mı hiç?”

“Kılıcımı düşürdüm. Kaybettim. İlk kanı omzumdan verdim. Tek hatırladıkları şey bu. Kılıçla sergilediğim her türlü hüner, Kaden’in zaferinin gölgesinde kaldı.”

Ateşin diğer tarafında bekleyen Orrin’in, birilerinin yaklaştığıyla ilgili işaret verdiğini görünce konuşmayı bıraktık.

“Günaydın, Vali Obraun. Şahinlere fare mi atıyorsunuz?”

Arkamızı döndük. Griz'di gelen. Bilmediğini iddia ettiği Morrighan diliyle konuşmuştu. Cevap vermediğini görünce Sven'e baktım. Eski toprak bembeyaz kesilmişti.

Orrin de ben de bir şeylerin ters gittiğini anlamıştık. Orrin'in kılıcına davrandığını görünce elimle yapmamasını işaret ettim. Griz'in elleri iki yanında duran kısa kılıçların kabzalarının üzerlerinde, hazırda bekliyordu. Ona doğru bir hamle yapabilmemiz için Sven'in fazla yakınında duruyordu. Griz, Sven'in tepkisini zevkle sindirirken gülümsedi. "Aradan geçen yirmi beş yılın ve suretini süsleyen o zafer hatırasının yüzünden seni hemen tanıyamadım. Kim olduğunu ele veren şey sesin oldu."

"Falgriz," dedi Sven, bir hayaletle konuşuyormuş gibi. "Görünüşe bakılırsa sen de çirkin zafer hatıraları kazanmışsın. Saldığın göbekte iyi uyum sağlamış."

"Yağcılık seni bu işin içinden kurtaramaz."

"Son seferinde kurtarmıştı."

Devin gözlerinde parlayan gülümseme, yara izli kaşlarının ortasındaki çizgilerle tezat oluşturdu.

"Komizar'a benim için yalan söyleyen adam bu, Sven," dedim.

Griz'in bakışları bir kırbaç gibi üzerime düştü. "O yalanı senin için söylemedim, seni alçak. Önce bunu bir açıklığa kavuşturalım. Yalanı Lia için söyledim."

"Onun krallığı adına ajanlık mı yapıyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını nefretle büktü. "Casusluğu size yapıyorum, seni kahrolası aptal."

Sven'in kaşları hızla havaya kalktı. Belli ki bu, onun için de yeni bir gelişmeydi.

Griz başıyla Sven'i işaret etti. "Bu zontayla beraber geçirmek zorunda kaldığım onca yıl, bana saraylar hakkında biraz,

diller hakkındaysa bir hayli bilgi ve tecrübe kazandırdı. Eğer aklınızdan geçen şey buysa, kendi soyuma elbette ki ihanet etmiyorum ama izcilerinizle irtibat hâlindeyim. Bir düşman kralıktan bir diğerine değersiz bilgiler taşıyorum. Kraliyet üyeleri askerlerin izini sürmek adına para israf etmeye böylesine meraklı oldukları için yaptığım işten memnunum. Kendi hısımlarımı açlıktan kurtarmamı sağlıyor.”

Sven’e baktım. “Madenlerde tıklıp kaldığın adam bu mu?”

“İki uzun yıl boyunca, evet. Griz benim hayatımı kurtardı,” diye cevapladı.

“Doğruları söyle,” diye hırladı Griz. “Postumu kurtaran kişinin sen olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Orrin’le birbirimize baktık. İki de kurtarılan hayatlarına pek mutlu olmuş gibi görünmüyorlardı ve ikisi de kimin kimi kurtardığı konusunda bir türlü anlaşılamamışlardı.

Sven, kirli sakallarını ovalayarak Griz’i inceledi. “Pekâlâ, Falgriz. Bir sorunumuz var mı?”

“Evet, hâlâ kalın kafalı bir piçsin,” diye cevapladı Griz. “Bir sorunumuz var. Kızın buradan ayrılmasını istemiyorum ve sizin bu iş için burada olduğunuzun farkındayım.”

Sven iç çekti. “Kısmen haklısın.” Başıyla beni gösterdi. “Bu dangalağı buradan kurtarmak için buradayım. Kızla ne yaparsan yap.”

“Ne?” diyerek öne atıldım.

“Kusura bakma, çocuk. Kralın emirleri bu şekilde. Nehrin hemen diğer tarafında bizi bekleyen bir refakatçi var.”

Sven’in üzerine saldırıp onu cüppesinden yakalayiverdim. “Seni yalancı pislik...”

Griz, beni Sven’in üzerinden çekip yere savurdu. “Yeni valimize sataşayım deme, Temsilci çocuk.”

Kutsal Bölge muhafızları, Sven'in üzerine saldırdığını görünce bizim olduğumuz tarafa doğru koşmaya başladılar.

Griz, Sven'i korumak adına parmağını bile kımıldatmamış olan Orrin'e doğru dönerek, "Muhafızlığı fazla önemsemiyorsunuz galiba?" dedi. "En azından ne yapman gerektiğini biliyor gibi davran, aksi hâlde buralarda çok dayanamazsın." Orrin, kılıcını çekip tehditkâr bir hamleyle üzerime doğru tuttu. Griz bana çatık kaşlı, uyarıcı bir bakış daha attı. "Hepimiz birbirimizi anladık gibi görünüyor. Nehrin sularına kapılmanız da birbirinizi bayılana kadar hırpalamanız da beni ilgilendirmiyor ama o kız burada kalacak." Ardından Sven'e bakıp, "Dikişlerin yüzünü biraz şekle sokmuş," dedi.

"Kafatasındaki iğne işinin yaptığı gibi."

Sven'le birbirimize baktık. Bir problemimiz vardı. Griz, yaklaşan muhafızlara yerlerine geri dönmelerini, sorunun halolduğunu söyleyerek yanımızdan uzaklaşırken sıra sütunlardan birinin gölgesinde dikilmiş duran Haşhaşi'yi fark ettim. Herhangi bir yere gidiyormuş gibi rol kesmeden, dümdüz bizi izliyordu. Griz salondan çıkıp gittikten sonra dahi gözlerini üzerimizden ayırmadı.

Bölüm Elli Üç

Her şey botlarımı çıkardığımda oldu. Tabanların yere çarptıklarında çıkardıkları o ses. Botlar... Fısıltı. Anı. Ayak seslerini ilk duyduğumda omuzlarıma binen o aşına ürperti... Hürmet ve baskı.

O denli ani ve şiddetli bulmuştu ki beni, hasta olacağımı hissetmiştim.

Alnımda hissettiğim soğuk terlemenin verdiği hisle odadaki lazımlığın üzerine doğru eğildim.

Botları dışında her şeylerini değiştirmişlerdi.

Dilimde biriken tuzlu tadı yutup öfkemi körükledim. Öfkem hiddete dönüşerek bir ok gibi yerimden fırlamama neden oldu. Muhafızların yanma hiç uğramadan, gizli geçidi kullandım. Gideceğim yerde yanıma refakatçi alamazdım.

Bu sefer, anıtmezarları arşınlarken ve kitapların içerisinde yakılmayı bekledikleri mağaraya girerken ayak seslerimi kimin duyacağını önemsememiştim. İçeri vardığımda, dış odada kitapları sınıflandırma işlemini yapan hiç kimseyi göremesem de

ilerideki odanın loş ışıkla aydınlatılmış olduğu çarpıtı gözüme. Masanın tekinin üzerine abanmış hâlde duran en az bir cüppeli vardı içeride.

Neredeyse dış taraftaki oda kadar büyük olan iç odada da yine aynı şekilde yakılmayı bekleyen birkaç yığın duruyordu. İçeride bir değil, sekiz cüppeli figür olduğunu fark ettim. Girişte durup onları izlemeye koyuldum ama görevleriyle o denli haşır neşirlerdi ki bir tanesi bile geldiğimi duymamıştı. Yüzlerini, çevirdikleri entrikalar gibi kapüşonlarının ardına gizlemişlerdi; normalde tevazu ve sadakatin sembolü olan o başlığı tek kullanma amaçları, zorlayıcı ve ölümcül görevlerini idame ettirirlerken hiç kimsenin dikkatlerini dağıtmamasıydı.

Terravin’de tanışmış olduğum rahip, tam olarak ne olduğunu bilmesede bir şeylerin doğru gitmediğini hissetmişti. *Bu konudan diğer rahiplere bahsetmeyeceğim. Bağlılıkların neredede sona ereceği konusunda benimle aynı fikirde olmayabilirler. Anlaşıldı mı?* O zamanlar beni uyardığı konunun bu olduğunu daha yeni anlayabilmişim ama eğer Komizar, bu adamların doyumsuz kalplerini mal mülk vaadiyle kazanmayı başardıysa, ben de daha büyük hazinelerle akıllarını çelebilirdim.

Kahverengi cüppelerinin altında neredeyse hiç görünmeyen botlarına baktım. Cilalı kürsülerin arkasında durması gereken o ayaklar, buraya uygunsuz kaçıyorlardı.

Iskartaya çıkartılan kitap yığınlarının tepesinden büyük bir cilt geçirdim elime. İçeri doğru yürürken cildi yere fırlattım. Gürültülü ses odanın duvarlarında yankılanırken hem oturan hem ayakta çalışmakta olan tüm rahipler bana doğru döndüler. Hiç kimse herhangi bir şaşkınlık veya korku ifadesi göstermesede oturan grup diğerlerine katılmak için sandalyelerini çekerek ayağa kalktı.

Yüzleri başlıklarının altına gizlenmiş adamların tam önlerinde durdum. “Morrighan vatandaşlarından en azından üstünkörü bir reverans beklerdim.”

Ortalarında duran en uzun boylu olanı, diğer hepsinin adına konuştu. “Civica’daki gezintilerini düşündüğümde, bizi burada bulmanın daha ne kadar süreceğini merak ediyordum doğrusu.” Sesinde belli belirsiz bir aşinalık vardı.

“Hain yüzlerinizi gösterin bana,” diye emrettim. “Bu acı nası bataklık krallığında sahip olduğunuz tek hükümdar olarak emrediyorum.”

Uzun olanı bir adım öne çıktı. “Azıcık bile değişmedin, öyle değil mi?”

“Siz bir hayli değişmişsiniz ama. Yeni giysileriniz eskilerine nispeten bir hayli gösterişsiz.”

İç çekti. “Evet, nakışlı ipek cüppelerimizi özlemiyor değilsek de onları geride bırakmamızın zamanı gelmişti. Buradaki-lerin daha pratik olduklarına emin olabilirsiniz.”

Başlığını geriye attığında midem bulantıyla çalkalandı. Onuncu yılımda bana öğretmenlik yapan kişi, Argyris’ti bu. Onun ardından geriye kalanlar da kendi başlıklarından birer birer kurtuldular. Bunlar, uzak bölgelere çalışan sıradan âlimlerden değildiler. Baş Üstat’ın bizzat kendisi tarafından eğitim görmüş, seçkin gruba dâhil kişilerdi. Baş Üstat’ın ikinci asistanının, rehber tezhipçinin, beşinci ve sekizinci sınıf öğretmenlerimin, kütüphane arşivcisinin, ağabeylerimin öğretmenlerinden ikisinin içlerinde bulundukları, Morrighan’daki çeşitli Tapınak’larda görev almak için pozisyonlarından ayrıldıkları düşünülen tüm âlimler buradaydı. Artık gerçekte nereye gittiklerini biliyordum ve işin daha da kötüsü, bu adamların güvenilmez olduklarının farkına çok önceleri varmıştım. Daha Civica’dayken varlıklarıyla bana rahatsızlık veren tiplerdi bunlar. İçimi her karşılaşma-

mızda endişeyle dolduran, *Kutsal Kitap*'ı zihinlerimizin içine en fazla bir boğanın sahip olabileceği türden bir nezaketle zorla tıkan, ilahilerimizi okurken Pauline'in sesinde duyduğum içtenlik ve şevcenliğin zerre kadarını ağızlarından çıkan hiçbir şeyde barındırmayan, kendilerini hep nefretle andığım âlimler karşıma sırasıyla dizilmişlerdi. *Kutsal Kitap*'ın tarihini, gözlerimin önünde parçalarına ayıran adamlardı.

“Komizar, size kendi yurttaşlarınıza sırtınızı döndürecek ne vaat etmiş olabilir?”

Argyris, omzumun üzerinden yazdıklarına bakarak harflerimin dizilişi konusunda bana fırça çektiği günlerde yüzüne kondurduğu aynı küstahlıkla gülümsedi. “Bizi tam olarak hain kelimesiyle adlandıramazsın, Lia. Morrighan Krallığı'ndan aldığımız emirle Komizar'a hizmet ediyorum.”

“Tam bir yalancısın,” diyerek dudak büktüm. “Babam, saray âlimlerini görevlendirmek şöyle dursun, bu krallığa çöpünü bile...” Çevremizde yığılı hâlde duran kitaplara baktım. “Yine ne tür işe yaramaz şeyler üzerinde çalışıyorsunuz?”

“Bizler, yalnızca kendi işlerinin peşinde olan âlimleriz, Prenses,” şeklinde cevapladı beni Argyris. O ve diğerleri kendi aralarında gülüştüler. “Diğerlerinin bulgularımızla ne yaptıkları bizi ilgilendirmez. Biz yalnızca, bu kitapların bize sunduğu dünyaya kapı açarız.”

“Bazı kapıları kapattığınız belli. Kutsal Bölge ocaklarında yaktığınız kümeler dolusu kitaba ne demeli?”

Omuz silkti. “Bazı metinler diğerleri kadar yararlı olmaya-biliyor. Elimize aldığımız her şeyi çeviremiyoruz.”

Yaptıkları şeyi ihanet sınıfına sokmadığını belirtirken kelimelerini önümde diziş şekli, o dilini yerinden koparmadığım her saniye karnıma ağrılar sokuyor olsa da kendimi tutuyordum. Hâlâ cevaplanması gereken sorularım vardı. “Sizi Ven-

da'ya ödünç veren kişi babam olamaz. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye buyurdum. Bana, başlarından bir türlü atamadıkları fevri bir öğrenciymişim gibi bakarak sırttılar.

Verdiğim rahatsızlığa aldırmadan onları elimle bir kenara iterek üzerinde çalıştıkları masanın yanına gittim. Onları buraya gönderen kişiye dair bir çeşit kanıt bulmaya uğraşarak kitaplarla kâğıtları ayrı ayrı karıştırdım. Büyük defterlerden bir tanesini açtığımda arkadan uzanan bir kol defterin kapağını hızla geri kapattı.

“Hiç sanmıyorum, Prenses Hazretleri,” dedi, kulağıma vuran sıcak nefesiyle.

Bedeni bedenime o kadar yaklaşmıştı ki kim olduğunu görmek için arkamı zar zor dönebildim. Beni masaya adeta çivileyip yüzüne kondurduğu gülümsemeyle kim olduğunu anlayacağım anı bekledi.

Onu tanımıştım.

Nefesim kesildi.

Elini uzatıp ödül avcısının boynumu sıyırdığı yeri ovaladı. “Minicik bir çentik mi atabilmiş?” Kaşlarını çattı. “Başka birini göndermem gerektiği biliyordum. O hassas, soylu burnun muhtemelen adamın kokusunu bir kilometreden almıştır.”

Ahır avlusunun şoförüydü bu; aynı zamanda Pauline’in bana bahsini açtığı adam olduğuna artık emindim. *Görmedin mi? Diğer ikisinden hemen sonra girdi içeri. Zayıf, pejmürde bir tipti. Geçtiğin yolları gözleyip durdu.*

Bir Civica gecesi Şansölye’nin yanında gördüğüm aynı zayıf, perjmürde adamdı.

“Garvin, emrinize amadeyim,” dedi, alaycı bir baş hareketiyle. “Kafanızda fırıl fırıl dönen çarkları buralardan seyretmek ne hoş, Prenses.”

Fiziğinde ön plana çıkıp dikkat çekebilecek hiçbir özellik yoktu. Ortalama boy, ortalama kilo, küllü renk taranmamış saçlar... Her türlü kalabalığın arasına rahatlıkla karışabilirdi. Onu o geceden hatırlamamı sağlayan şey kesinlikle üzerimde bıraktığı intiba değildi; Şansölye'yi ve doğu kemeraltının kuytu bir köşesinde birlikte bir şeyler konuştuğu diğer iki âlimi tesadüfen gördüğümde Şansölye'nin yüzüne yayılan korku dolu ifadeydi. O gece suretlerinde gördüğüm suçluluk dolu ifadeyi o kadar önemsememiştim. O sırada gecenin köründe bir kâğıt oyunundan dönüyor olduğum için, tuhaf davranışlarını sorgulamaktansa kendi yakalanışıma daha çok kaygılanmıştım.

Öfkeli gözlerle adama baktım. “Ölmediğim haberini almak, Şansölye için büyük hayal kırıklığı olmuştur eminim.”

Gülümsedi. “Onunla aylardır görüşmüyorum. Bildiğim kadarıyla hâlâ öldüğünü düşünüyor. Avcımızın bugüne kadar bir kez bile görevini başarısızlıkla tamamlamamış olduğu gerçeği bir yana, kendisi, Haşhaşi'nin de ensende olduğu haberini o zamandan almıştı. İkisinden birinin işini bitirmemesi imkânsız gibi bir şeydi. Şansölye gerçeği öğrenene kadar bekle.” Kıkırdadı. “Komizar'la evlenme kararı alarak Morrighan'a ettiğin ihanet, Şansölye'nin amaçlarına büyük hizmetlerde bulunabilir tabii. İyi iş başardın, Prenses Hazretleri.”

Amaçlar? Şansölye'nin parmak boğumlarını süsleyen bol mücevherli takıları düşündüm. Hediyeler, derdi onlara. Komizar'a şarap vagonlarıyla âlimlerin hizmetlerini sunarak daha başka ne tür hediyeler alıyor olabilirdi ki? Bu ihanetin bedelini on parmağına sığdırabildiği birkaç parıltılı süs eşyası karşılamazdı. Daha fazla güce hâkim olmak amacıyla kestiği rolün bir dekoru muydu onlar? Komizar'dan, başka ne tür vaatler almıştı?

“Ben olsam, Şansölye’ye istediği serveti açgözlü parmaklarıyla tutmadan önce sahip olduklarını harcamamasını söylerdim. Size, henüz ölmediğimi hatırlatmak isterim.”

Garvin bir kahkaha atıp yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı. “Burada mı?” diye fısıldadı. “Bu topraklarda zaten ölüden bir farkın yok. Şu saatten sonra da nehrin ötesine adımını bile atamazsın; buradan ölüne çıkmadığı takdirde tabii...”

Onu iterek üzerimden uzaklaştırmak istediğimde masaya daha sıkı tutundu. İri yarı bir adam olmasa da zorlu ve dayanıklı biriydi. Diğerlerinin kıs kıs güldüklerini duyarken tek görebildiğim şey, Garvin’in çenesindeki kirli sakallarıydı. Vücudunu benimkine iyice bastırmıştı.

“Komizar’ın tutsağı olsam bile aynı zamanda onun nişanlısı olduğumu da hatırlatmak isterim; o yüzden o mayhoş, ince postunu bir tabağın üzerinde servis edilirken bulmak istemiyorsan kollarını bir an önce üzerimden çekmeni öneririm.”

Yüzündeki gülümsemenin silinmesiyle üzerimden çekildi. “Yoluna git ve sakın bir daha buralara kadar geleyim deme. Yer altı mezarlıklarında sayısız unutulmuş, tehlikeli geçit var. Giren herhangi birinin çıkış yolunu bulamama ihtimali bir hayli yüksek.”

Onun ve diğer âlimlerin omuzlarına sürtünerek yanlarından geçerken ihanetlerinin verdiği öfkeyi sonuna kadar hissettim. İleri doğru attığım birkaç adımdan sonra durup her birini içime sindirerek inceledim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Argyris.

“Suratlarınızın şu anki hâlini incelerken, bundan bir yıl sonrasında ölümle burun buruna geldiğinizde nasıl görüneceğinizi hayal ediyorum. Çünkü hepinizin çok iyi bildiği gibi tanrıların lütfuna gerçekten de sahibim. Hepinizin de ölü yüzleri gözlerimin önüne defalarca kez geldi.”

Arkamı dönüp oradan ayrılırken kulağıma ne bir kıpırtı ne bir fısıltı geldi.

Bir saatten az süre içinde ikinci kez birilerini kandırmıştım.

Belki de kandırmamıştım...

Her birinin ipin ucunda sallandıkları, kısacık bir saniyeliğine de olsa gözlerimin önüne gelmişti.

Bölüm Elli Dört

Hizmetli ahırlarının yakınlarındaki tahta bir banka oturmuş etraftaki koşuşturmacayı seyrederken, parmaklarımla ayaklarımın uyuşmasını, öfkemin yerini inançsızlığa bırakışını hissettim. Saray sırlarla doluydu, mağaralar sırlarla doluydu... Hilekârlık sınır tanımıyordu.

Sırlar. Mağaradan ayrılırken Argyris'in korku dolu gözlerinde gördüğüm, göğüs kafesime baskı yaptığını hissettiğim şey buydu; tehlikeli bir sır.

Uzakta hareket eden bir şey gözüme çarptı. Bana doğru yürüyordu.

Hainlerin başı.

Bir sorunun olduğunu fark ederek, benden birkaç adım ileride durdu. "Refakatçilerin neredeler?"

Cevap vermedim.

"Seni bulabilmek için her yere baktım," dedi. "Ne yapıyorsunuz burada? Hava buz gibi."

Evet, öyleydi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Kaden'in sıcacık bakan, arayış içindeki gözlerini inceledim. Ateşkes isteyen Kaden. O sarhoş nutuklarından birini at-

tıktan sonra çayırlarda yürüdüğümüz günlerdeki gibi her şeyi düzeltmek isteyen Kaden. Yaban elmalı tatlılarla dolu sepetle yanıma gelen Kaden. Ben ağabeyimin ölümünü seyredirken beni sımsıkı tutup ne kadar üzgün olduğunu söyleyen Kaden. İstikrarlı bakan gözleri, yanıltıcı sakinliği, yıkıcı ihaneti...

Sallanan dizime baktı.

Aldatan kişi ben değildim.

“Lia?” dedi nabzımı yoklayarak. Lia, sana yaklaşmam güvenli mi?

“Biliyordun,” dedim. Dizim daha kuvvetli sekmeye başladı. Ellerim titriyordu. “En başından bu yana biliyordun.”

Bana doğru temkinli bir adım attı. “Neyi...”

Üzerine atlayıp elime neresi geliyorsa oraya vurdum; benden adım adım kaçmaya çalışırken darbelerimi savurmaya çalışıyordu. “Bilmiyormuş gibi davranmaya kalkışayım deme! Sevdiğim herkesi benden parça parça almayı planlarken hayatımı kurtarmaya çalıştığını söyleyip oyunlar oynadın! Walther’la Greta sana yetmedi mi? Sıra diğer kardeşlerime mi geldi? Berdi? Pauline? Gwyneth?” Üzerine saldırmayı bırakıp öfkeyle yüzüne baktım. “Morrighan’daki herkesi öldürmek istiyordun demek!”

Omuzlarını geriye attı. “Orduyu görmüşsün.”

Ruhsuz bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. “Orduyu gördüm.”

Kısa bir anlığına sessizliğini koruduktan sonra, tepki göstermeye karar verip suçlamamı kovalarcasına elini havada sallayarak, “Nesi var bunun? Morrighan ve Dalbreck’in de kendilerine ait orduları yok mu? Bizimki, bize baskı uygulayanların dışında başka kimseye zarar vermeyecek ki,” dedi.

İnanmayan gözlerle ona baktım. Gerçekten bu dediğine inanıyor muydu?

“Eminim ki size baskı uygulayanlar listende soylu baban ilk sırada yer alıyordur.”

Cevap vermese de çenesini sımsıkı kapattı.

“Demek derdin en başından beri buymuş. İntikam. Babana duyduğun öfkeyle kendini o denli yiyip bitirmişsin ki bu, Morrighan’daki her canlının son nefesini vermek üzere olduğu gerçeğine gözlerini kapatmış.”

“Morrighan’a doğru ilerliyoruz, Lia. Evet, orada güç sahibi kişileri ortadan kaldıracamız; evet, babam da bu kişilerin arasında ve evet, o da ölebilir.”

“Ölebilir?”

“Ne yaşanacağını bilmiyorum. Ne tür bir savaşla karşı karşıya kalacağımızı bilmiyorum. Sayımızı gördüklerinde teslim de olabilirler ama bu ihtimal yaşanmazsa, babamla birlikte diğer birçok kişi hayatını kaybedecek.”

“Senin ellerinle ölecekler. Sen öldüreceksin.”

“İntikam hakkında bu şekilde atıp tutması gereken son kişisin. Walther’la Greta’nın ölümünden bugüne kadar, ne yaparsan yeterli olmayacağını söyleyerek hiç durmadan öç peşinde koşan kişi sensin. Gözlerin Malich’e her değdiğinde intikam ateşiyle parlıyorlar.”

“Ben intikamım almak adına koca bir krallığı yok etmeyi planlamıyorum.”

“O şekilde olmayacak. Komizar’la yaptığımız anlaşmada...”

“Komizar’la anlaşma yaptın öyle mi?” Güldüm. “Ne kadar güzel. Tabii, hepimizin onunla yaptığı birer anlaşma mevcutken, seninki neden olmasın? Şansölye, Temsilci, ben... Kendisi anlaşma kurmada çok iyi. Bir seferinde beni kendi sınırlarımı bilmediğim konusunda alaya almıştın ya; o za-

manlar bu gerçek, beni utandırmış olsa da kendi cehaletimin seninkinin yanında soluk kaldığını görüyorum. Eminim ki Berdi, Gwyneth ve Pauline’in işleri, senin yaptığın anlaşmayı duyduklarında çok rahatlayacaktır.”

Bir hışımla arkamı dönüp yürümeye başladım.

“Lia,” diye seslendi arkamdan, “sana söz veriyorum ki Berdi, Pauline ve Gwyneth’e bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim.”

Duraksadım. Bana verdiği sözü arkamı dönmeden tek bir baş hareketiyle kabul edip yoluma devam ettim; gücünün böyle bir şeye yetip yetmeyeceğinden emin değildim ama tutunabileceğim tek umut dalı bana verdiği bu s z d . Rafe’yle amacımıza ulaşamayacak olsak bile, belki Kaden ağzından çıkanları hatırlardı.

Odama geri dönerken mağaralara uğradım. İşte orada. Bazı zamanlar, arkanızdan size fısıldayan gerçeği anlamak zaman alabiliyordu. Kraliyet  stadi’nin çalışma odasına sinsice girdiğim zamanlar gibi hissettirmişti bana. Ama bu sefer hedeflediğim şeyi yürütürken geride hiçbir not bırakmamıştım.

*Ve Morrighan liderlik etti Soy'a, yaban yerlerde,
Tanrılara kulak verdi emniyetli yollar için.
Ve geldiklerinde,
Yumruk büyüklüğünde meyvelerin ağaçlardan sarktığı o yere,
Dizlerinin üzerine çöktü Morrighan, gözyaşları döktü,
Ederken şükürlerini, okurken ilahilerini
Yolda kaybedilenler için,
Aldrid eğildi onun yanına,
Morrighan için şükranlarını sundu tanrılara.*

Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt V

Bölüm Elli Beş

Bir kez daha, çoktan küle dönüp sönmüş ateşin yokluğunda yalnız başıma donuyordum. Dışarıda bana seslendiklerini duyuyordum: “Jezelia. Bir hikâye anlat, Jezelia.” Odanın içi alacakaranlık pembesine boyamıştı.

Her şeyi apaçık önüme sermişti.

Zamanı geldi. Benim kelimelerimle konuşacaksın. Bunları göreceksin. Bunları yapacaksın.

Onun kuklası olacaktım.

Gözlerimin önüne önce Komizar’ın ordu şehrinin görüntüsü geldi, ardından Civica’yı gördüm; telef olmuş, küller içinde, kalenin kalıntıları ufuktan, kırık azı dişleri gibi yükselmiş... Annem bir enkaz yığınının içinde oturmuş, saçlarını yolarak gözyaşı döküyor... Görüntüyü kafamdan def etmek için art arda gözlerimi kırptım.

Geliyor.

Kaburgalarımın içinde bu kelimenin dopdolu sıcaklığını hissettim.

Aster’in ayak seslerini duydum. İhtiyaç ve umutla dans eden bu sesin bir ağırlığı vardı; çevremdeki harabeler kadar tarihi bir tınıya sahipti. *Geliyor. Geliyorlar.* Kulağıma gelen

ayak sesleri hızlanırken sayılarının arttığını duydum. Çok fazlaydılar. Göğsüm sıkışınca şöminenin tepesine oturup gözlerimi yere dikerek, seslerin tam olarak hangi yönden geldiklerini algılamayı denedim. Salondan mıydı? Yoksa dışarıdaki kaldırımlardan mı? Dört bir yanımı çevrelemişler gibiydi.

“Hanımefendi? Ne yapıyorsunuz burada? Ateşe ne oldu? Pelerininiz olmadan ölüp gidersiniz bu soğukta.”

Başımı kaldırdığımda salonun insanlarla dolup taşıtığını gördüm. Benden yalnızca birkaç adım uzakta duran Aster’in arkasında onlardan, yüzlerden oluşan bambaşka bir şehir uzanıyordu. Duvarlarını, sonunu göremediğim koca salonun içini, nerede bittiklerini göremediğim binlerce kişilik bir kalabalık doldurmuş, Aster’in bir kol uzunluğu arkasında duran Venda’yla birlikte bana doğru yaklaşıyorlardı.

“Sizi bekliyorlar, Hanımefendi. Herkes dışarıda. Seslerini duymuyor musunuz?”

Tüylerim diken diken olmuştu; salonun içini dolduran rüzgârlar ensemi ürpertiyordu.

Siarrah.

Jezelia.

Nesiller boyu yaşayıp ölen annelerin, kız kardeşlerin, kız çocuklarının ağıtları, vadide ağabeyimi gömerken kulağıma çalman aynı sesler, uzak gökyüzüyle kanayan toprağa tutunan ilahiler rüzgârı delerek bana ulaşıyordu. Yalnızca seslerle değil, yıldızlarla, toprakla, ebediyetle örülüyordu dualar.

Evet, onları duyuyorum.

“Aster,” diye fısıldadım, “arkanı dön ve bana ne gördüğünü söyle.”

Dediğimi yapıp başını iki yana salladı. “İyi bir temizlikten geçmesi gereken koca bir salon görüyorum.” Yere eğilip terzi-

lerden geriye kalan kırmızı kumaş parçasını eline aldı. “Bir de bu kumaş parçasını.”

Yanıma gelerek yerden bulduğu kumaşı avuçlarımın içine bıraktı.

Salon eski hâline dönmüş, duvarlar eski yerlerini alarak binlerce insanı içlerine geri yutmuşlardı. Avucumdaki kumaşı sımsıkı tuttum.

Her yol dünyaya aittir. Büyü, ne olduğuna anlam veremediğimiz şey midir?

“İyi misiniz, Hanımefendi?”

Ayağa kalktım. “Aster, bana pelerinimi verebilir misin? Salonun terasından meydana daha iyi görebilirim.”

“O duvar olmaz, Hanımefendi.”

“Neden?”

“O duvar,” sesini iyice alçaltarak fısıldamaya başladı, “Leydi Venda’nın düştüğünü söyledikleri duvar.” Venda’nın ruhunun bir yerlerde pusuda beklediğini görmeyi umarcasına gözleriyle etrafı kolaçan etti.

Bu bilgi beni tereddütte bırakırken yine de terasa açılan kapıyı iterek dışarı çıktım. Kapı menteşeleri, beni aynı konuda uyarmak isterlercesine gıcırdadılar. Teras korkulukları, Kutsal Bölge’deki diğer her duvar gibi kalın ve alçaktı. “Düşmeyeceğim, Aster. Söz veriyorum.”

Aster, şalının boncuklarını şingirdatarak dediklerimi onayladıktan sonra koşturarak salondan dışarı çıktı.

Kendimi duvarın tepesine yerleştirirken pelerinime sımsıkı sarıldım. Geniş salon terası, meydanı tüm haşmetiyle gölgelendiriyordu. Önce anma ilahilerimle başladım.

*Tarih tekrarlanmasın diye,
Bir bir geçmeli hikâyeler babadan oğula
anadan kıza;
Tarih ve gerçek sonsuza dek gömülür sulara
yalnızca bir neslin, olanlara gözlerini kapamasıyla.
İmanlıların hikâyelerini dinleyin,
Kulak açın evrenin fısıltılarına,
Gerçeklere, gelen rüzgârlarla.*

Gözler olmadan görmeyi, kulaklar olmadan duymayı, yitlikleri, hüznüleri, umudu, bunların derinliklerinde gömülü yatan bilginin dilini ve güvenin yolunu, evrenin kendisi kadar eski olan yolları anlattım. Onlara süregelen şeyleri, geriye kalan şeyleri, derin uykusundan uyanan ejderhayı anlattım.

*Hem içerideki hem dışarıdaki düşmana,
Hazırlıklı olmalıyız.
Ve sonsuza kadar sürmeli,
Kalbimin kız,
Ruhumun erkek kardeşleri,
Kanımın kanı, canımın canı ailem,
İlelebet.*

Aşağıdan yükselerek benimle buluşan sessiz bir “ilelebet” kulağıma geldikten sonra, herkes evlerinin yolunu tutmak için

farklı yönlele dağıldı. “Ve tanrılar, yolunuzu kötünün yoluna düşürmesin,” diye fısıldadım kendi kendime.

Duvarlan aşığı inmek için pelerinimi toparlarken ani bir rüzgâr esti. Her yer tuhaf bir sessizliğe bürünürken, gökyüzünden toprağı beyaz pullar yağmaya başladı. Çizdikleri tembel dairelerle aşığı doğru yüzerlerken korkulukları, sokakları, hat-ta dizlerimi bembeyaz bir çarşafıa örtmeye koyuldular. Kar. Tıpkı Bernette Teyzemin anlattığı gibi, yanağıımı okşayan bir tüy gibi yumuşacıktı. Nazik kar taneleri avuç içimde birikirlerken, eve duyduğum özlemin ağrısı göğsüme saplandı. Kış gelmişti. Bir kapı kapanıyor gibi hissettirmişti.

Bölüm Elli Altı

KaŞen

Jagmor Kulesi'nin duvar geçidinde Komizar'la birlikte yürüyorduk. Arkamızda Malich, Griz, ve Jorik'le Theron adlarında iki kardeşimiz daha vardı. Resmi olmayan toplantılarımız çoktan başlamış olmasına rağmen, artık tüm Konsey burada olduğuna göre ilk resmi toplantımız yarın yapılacaktı. Komizar, yarın muhtemelen ayak direyecek olan valilerin hemen yanlarında oturacağımızdan emin olmak için *Rahtan*'la özel bir görüşme yapmıştı. *Rahtan*, ne grubun diğer üyelerine karşı ne de Venda'ya karşı sadakatlerinde asla bir bocalama olmayan, hiçbir görevlerini başarısızlıkla tamamlamayan, Konsey'in en önemli on üyesinden oluşurdu. Benimsediğimiz şey tek başına bir görev duygusu değil, şüpheye mahal verilmeyecek türden bir aidiyet, her yanımızla kucakladığımız bir yaşam tarzıydı. Adımlarımız, düşüncelerimiz, hakkımızdaki her türlü şey, *chievdar*lara bile ağızlarından çıkacak her şeyi iyice tartmalarını gerektiren türden, toplu bir kuvvet yaratmaktaydı.

Yine de büyük ordu bölgelerin durumlarını kötüleştirmekteydi. Tek bir kış daha, demişti Komizar; planları, tedarikleri ve silahçıların üretip depoladıkları silahları sağlama almak

için tek bir kış daha gerekliydi. Komizar ve *chievdarlar*, ihtiyaç duyulan her şeyi hesaplamışlardı. Bir sezonda iki vali kaybetmek hoşnutsuzluk yaratmıştı ve bazı valiler kendi aralarında kaynaşmaya başlamışlardı. Rahtan onların aralarına girecek, korkularını bastıracak, gelecek ödülleri hatırlatacak ve bunlardan hiçbiri işe yaramadığı takdirde, doğabilecek sonuçları hatırlatacaktı. Fakat oyundaki asıl belirleyici etken Lia'ydı. İnsanların dikkatini üzerine çekmeyi başarabilmiş olan taze bir stratejiydi; insanlara yüklediği cesaretle, valilerin orduya biraz daha fazlasını verebilmeleri için halk tabakasının suyunu sıkmalarına yardımcı oluyordu. Klanlar sakinleştirildiği takdirde valilerin de görev yükleri azalıyor, sırtlarına asılan hedefler küçülüyordu.

Normalde ikinci bir şansa asla inanmayan Komizar, beni kendi safına geri çekmişti. Temsilciyle olan düellomu rahatça kazanmış oluşum, Komizar'a gerçekleştirdiğim saldırının izlerini çoktan silmiş, iliklerime kadar *Rahtan* olduğumu ve ondan gelen her türlü emri refleks sonucu yerine getirdiğimi yeniden kanıtlamıştı. Hiç kimse Lia'ya olan kaba tavrımın bahsini açmamıştı ama o olay, Komizar ve diğer kardeşlerimin aştığım sınırı görmezden gelmelerinden, en az diğer her şey kadar sorumlu başka bir unsurdu. Herhangi bir problem dâhilinde Haşhaşi, bağlılığının nereye ait olduğunu bilmesi gereken kişiydi. Taş zeminde birbirleriyle ahenk içinde yükselen güçlü ayak seslerimiz içimi rahatlatmıştı; gergin geçirdiğim şu birkaç günün üzerine, birlikte yürüdüğümüz amacımızı bana yeniden hatırlatmıştı.

Kutsal Bölge Kulesi'ne yaklaştığımızda, Komizar, büyük salon duvarında oturmakta olan Lia'yı fark etti.

Gülümsedi. “İşte benim *Siarrah*'ım, tam da buyurduğum gibi orada. Meydandaki kalabalığın nasıl büyüdüğüne bir bakın.”

Dediği Şeyi çoktan fark etmiştim.

“Dünün iki katı kadar insan var,” dedi Malich, dikkatle.

“Havaların soğumasına aldırmadan gelmeye devam ediyorlar,” diye ekledi Griz.

Komizar’ın yüzü olanlardan gayet memnun görünüyordu. “Bu akşamın görüsü yüzünden olduğuna şüphe yok.”

“Görü mü?” diye sordum.

“Kızın o şamalıklarının sonsuza kadar anlatmasına izin verir miyim sandın? Artık fosile dönmüş insanlarla varlıkları unutulmuş fırtınalardan bahsedip durmasına ölene kadar göz yummayacaktım herhâlde. Bizim kendi, görkemli fırtınamız mayalanırken olmaz. Bu gece, insanlara Venda’nın muzaffer bir şekilde ayrıldığı bir harp meydanından bahsediyor. Ömür boyu sürecek bir bahardan, fedakârlıklarına kulak veren tanrıların Venda’yı bolluğa boğacağından bahsediyor. Bu hikâyesi valileri de, klanları da kaygılarından kurtaracak.” Talihlerinin dönmesindeki asıl büyük rolü kendisi oynuyormuş gibi elini kalabalığa doğru kaldırarak o tarafa seslendi ama kimse başını ona doğru çevirmedi.

“Seni duymak için fazla uzaktalar,” dedi Jorik. “Kendi aralarında konuşarak uğultu da yayıyorlar.”

Komizar’ın yüzü düştü; geniş kitlenin sayısını ilk kez kafasında tartıyormuşçasına gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. “Evet,” dedi. Gözlerini kıstı. “O yüzden olmalı.”

Jorik, durdukları yerden Lia’nın sözlerini bile duyamadıklarını belirterek, Komizar’m egosunu biraz daha okşadı.

Ama ben duyuyordum rüzgârların taşıdığı sesi; kazanılan zaferlerden bahsetmiyordu.

Bölüm Elli Yedi

Acıyı hemen hissetmedim. Yanağımın yapışık durduğu yere baktım; yanlamasına bulanık görüntü, zeminden yükselen dökülmüş kötü bira kokularıyla karışarak zihnimi meşgul ediyordu. Sonra Komizar'ın ayağa kalkmam için bana bağırdığını duydum.

Kuşluk vaktiydi ve ben, son dakikada karar verilen sabah provaları yüzünden Kutsal Bölge Salonu'nda kahvaltımı yapıyordum. Güney koridorundan yükselen sert ayak seslerini duyduğumuzda, Calantha ve iki adet muhafızla birlikteydim. Komizar, fırtına gibi içeri dalarak herkese dışarı çıkmalarını emretmişti.

Yan yatmış salona odaklanabilmek adına kendimi toparlamaya çalıştım.

“Kalk ayağa! Hemen!” diye emretti.

Kollarımla kendimi yerden ittiğim an ağrının bedenime vurduğunu hissettim. Kafatasım, dev bir yumruğun ezici ritmik darbelerine maruz kalıyormuş gibi zonkluyordu. Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak masaya dayandım. Komizar gülümsüyordu. Yanıma yaklaştı, az önce vurduğu yanağımı nazikçe okşadıktan sonra yüzüme bir darbe daha indirdi. Bu seferkine hazırlıklı olduğum için yalnızca biraz tökezlemiş

olsam da boynum ortadan ikiye ayrılacak gibi hissetmiştim. Omuzlarımı dikleştirerek ona baktığımda, yanağımdan aşağı doğru ılık, ıslak bir şeyin aktığını hissettim.

“Sana da günaydın, *sher* Komizar.”

“Anlamayacağımı mı sandın?”

Tam olarak neyden bahsettiğini biliyordum ama yine de dediğini anlamamış gibi numara yaptım.

“Sana kelimesi kelimesine ne anlatman gerektiğini söylemiş olmama rağmen, sen gidip insanlara ölü kız kardeşlerin, uykularından uyanan ejderhaların masallarını mı anlatıyorsun?”

“Kendi krallıklarının adını taşıyan hikâyeleri dinlemeyi seviyorlar. Duymak istedikleri şey bu,” diye cevapladım onu.

Beni kolumdan tutup kendine doğru çekti. Sabit tutamadığı göz bebeklerinden öfke fışkırıyordu. “Ne istedikleri beni ilgilendirmiyor! Duymaya ihtiyaçları olan şeylerle ilgileniyorum ben! Sana verdiğim emirlerle ilgileniyorum! Tanrılar, kendi cümlelerini sana altın kadehlerin içinde indirsel de umurumda değil! Gözler olmadan görmek, kulaklar olmadan duymakla ilgili zırvaladığın saçmalıkların bir önemi yok. Muhafızlar, anlattıklarını bana kahkahalar içinde bildirirken, hiçbirinin ağzından savaşlarla, zaferlerle ilgili tek bir kelime çıkmadı! Önemi olan şeyler bunlar, Prenses! Önemi olan tek şey bu.”

“Affına sığınıyorum, Komizar. İnsanların sevecen tavırlarına, hikâye anlatmam için içlerinde büyüttükleri samimi arzularına kapılmışım; bir dahaki sefere senin hikâyeni anlatacağıma seni temin ederim.”

Yaşadığı krizin etkisiyle göğüs kafesi kalkıp inerken bana baktı. Elini uzatıp yanağımdaki kanı sildikten sonra parmaklarına bulaşan kısmını iki parmağının arasında ovaladı.

“Kaden’e merdivenlerden düştüğünü söyleyeceksin. Söyle bakayım.”

“Merdivenlerden düştüm.”

“İşte böyle daha iyi, benim minik kuşum.” Elindeki kanı alt dudağıma sildikten sonra, kendi kanımın tuzlu tadını bana tattırmak için eğilip beni öptü.

Ne Calantha ne de muhafız beni odama kadar götürürken hiç bir şey konuşmasalar da Calantha, ayrılmadan hemen önce bana doğru dönüp yüzümü inceledi. Ondan kısa bir süre sonra, yüzeyinde çeşitli otların yüzdüğü bir leğen dolusu su, bir hizmetli tarafından kapıma getirildi. Kız, suyun yanında bir dilim kök bitkisi de getirmişti. Yere çevirdiği kirpiklerinin altından, “Yüzünüz için,” dedikten sonra, ona bunları kimin yolladığını soramadan aceleyle yanımdan uzaklaştı ama sorumun cevabının Calantha olduğunu tahmin ediyordum. Bu saldırı beni biraz fazla derinden etkilemişti.

Leğenle bana yollanan suyun içine yumuşak bir bez daldırıp yaramı temizlemek için yanağıma bastırdım. Canım yanıdı. Yanımda ayna olmasa da yanağımanın morardığını ve yere düştüğümde patlamış olduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp ıslak bezi yanağımanın üzerinde tuttum. Buna değdi. Ağzımdan çıkan her bir söz buna değdi. Onları, her şeye cahil bir hâlde arkamda bırakamazdım. Söylediklerimi tarttıklarını, dediklerimin anlamını sorguladıklarını yüzlerinden okumuştum. Orada bulunma amaçları sözlerimi dinlemek olmayan kişiler konusunda alabileceğim en büyük riski almıştım. Bazıları dediklerimi bildirmek amacıyla oradaydılar. Bir yandan beni, bir yandan bana kulak kabartan kalabalığı inceleyen Kutsal Bölge

muhafızlarıyla bölge lordları da gözüme çarpanlar arasındaydılar.

Kızın bana getirdiği kök bitkisi dilimini elime alıp kokladım. *Thannis*. Bu boynu bükük bitkinin elinden gelmeyen bir şey var mıydı? *Thannisi* yanağıma tutunca, oradaki sızlamayı emdiğini fark ettim.

Gözlerim, Kaden'in sandığının üzerine özenle serilmiş olan gelinliğe kaydı. Son anda tamamlanmıştı. Avcı Ayı yarındı. Düğün, ayın yükselmeye başladığı alacakaranlık vaktinde başlayacaktı. Ne bir tören alayı, ne bir çiçek, ne bir rahip, ne bir parti, kısacası Morrighan düğünlerine eşlik eden hiçbir tantanaya buradakilerde yer verilmiyordu. Venda'da düğün gelenekleri basit tutulurken ihtiyaç duyulan en önemli şey şahitler oluyordu. Şahin Çadırı'na bakan doğu duvarı geçidinde evlendirilecektik. Komizar tarafından seçilecek olan bir gönüllü, ikimizin bileğini kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlayacaktı. Kavuşmamızı sergileyen birbirlerine bağlı ellerimizi şahitlere doğru kaldırdığımız zaman, onların okuyacağı kısa bir kutsamayla –toprakla bağlı, göklerle bağlı– her şey bitmiş olacaktı. Bunlar bitince sırası gelecek olan kurumuş meyvelerden yapılma kutlama pastası Vendalıların görebileceği en büyük lüksken, bu sıradanlık, beklentilerin ateşini elbette ki söndürmeyecekti. Avcı Ayı ve benim savurgan, abartılı kırmızı gelinliğimin süslemeleri coşkuyu körükleyecek potansiyele fazlasıyla sahiptiler. Gelinliğin yanına gidip sayısız elden, sayısız haneden çıkarak birleştirilen kırmızı kumaş parçalarına dokundum. Vedaların değil, karşılamaaların elbisesiydi bu. Ayırılmalara değil, kalmalara hizmet ediyordu.

Sonum böyle mi olacaktı? Sonsuza dek bir krallığın tutsağı olarak kalıp diğerleri tarafından hor mu görülecektim? Büyük ihanetimi yurttaşlarıma duyurmak için yola çıkan Vendalı atlıların memleketime varmış olup olmadıklarını merak ettim.

Bana lanetler yağdıracak suretleri aklımda canlandırabiliyordum: Saray kabinesi, Kraliyet Muhafızı, annem, babam... Ağlamamak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Öz ağabeylerim ve Pauline bana sırtlarını dönmezlerdi. Bastırmaya çalıştığım hic-kırık boğazıma sıçradı.

Kendim için yazdığım hikâye bu değildi. Terravin, tuzlu meltemler, aşk yoktu bunun içinde. Parmaklarımın arasındaki kumaşı sımsıkı tutup yüzüme sürerek elbisenin allığına kendi kanımın kırmızısını kattım. Pauline'in hayali daha gözlerimin önünden gitmeden, içimi daha büyük bir endişe kapladı; Morrighan'daki hiç kimsenin benim hain eylemimi değerlendirecek zamanı olmayacaktı çünkü tanıdığım herkes, ya cehennemin bu kısmında midelerini hamamböcekleri ve sıçanlarla doldurma derdinde olacak ya da ölecekti.

Komizar'ın başarısı sağlama alınmış görünüyordu; bir şekilde onlara haber verme yolunu bulmadığım sürece... Kaden'in Berdi'yi, Pauline'i ve Gwyneth'i koruma konusunda verdiği söz yeterli değildi; tüm Terravin'i kurtarsak yine yeterli olmazdı. Morrighan'ın her bir karışında, bu sonu hak etmeyen bir sürü insan tanıyordum. Komizar son bir kıştan bahsetmişti. Bu, kış bitimine kadar hiçbir yere saldırmayacakları anlamına mı geliyordu? Ne zamandı peki? Baharda mı? Yazın mı? Morrighan'ın geriye ne kadar zamanı kalmıştı? Benim sahip olduğumdan daha fazla değildi.

Kapımın çaldığını duyduğumda olduğum yerde sıçradım. Artık daha fazla sürprizle uğraşacak mecalim kalmamıştı. Kاپıyı temkinli bir şekilde hafifçe araladım.

Gelen Calantha'ydı. "Bir havlu daha getirdim." Bir adım yana çekildi. "Bir de bunu."

Arkasından Rafe çıktı.

Vücudumdaki tüm kan ayağıma çekildi. Bu bir tuzak mıydı?

“Tek bir gözüm olabilir,” dedi Calantha, “ama iki gözü olan birçok kişiden daha fazla şey görebilirim. Koridorun sonunda bekleyen iki muhafızı başka bir meseleyle uğraşmaları için oradan kovaladım, Konsey de hâlâ toplantıda. Muhafızlar yerlerine dönmeden önce on beş dakikanız var. Daha fazla uzatayım demeyin. Ben birazdan gelirim.” Getirdiği havluları yatağımın üzerine bırakıp yanımdan ayrıldı.

Rafe’nin hiç zaman kaybetmeden yanağıma odaklanan gözlerinden taşan buz gibi öfkesini gördüm.

“Kaden yapmadı. O bana dokunmadı bile. İyiyim ben,” diyerek Kaden’i korudum. “Sadece birkaç dakikamız var.” Kıstıtlı zamanımızı öfke ve suçlamalar eşliğinde geçirmek istemiyordum. Rafe’yle günlerdir, baş başa kalmak bir yana, iki kelime konuşamamıştık bile.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi öfkesini yutmaya çalıştı. Konuşmaya yeltendiğinde onu durdurdum. “Öp beni,” dedim. “Başka hiçbir şey söylemeden öp beni, sarıl bana ve ne olursa olsun her şeyin buna değdiğini söyle.”

Yüzüme düşen saçları parmaklarıyla geri çekti. “Sana bizi bu durumun içinden kurtaracağıma söz veriyorum ve bu sözümü tutacağım da. Birlikte uzun bir hayat geçireceğiz, Lia.” Kollarını etrafıma dolayıp beni aramıza bir daha hiçbir şey giremeyecekmişçesine kendine çekti ve hem yumuşak, hem istekli hem de hayal edebileceğim en tatlı öpücüğü dudaklarıma kondururken, bu ufacık hareketiyle, paramparça olan tüm hayallerimi bana yeniden kazandırdı.

Zamanın kısalığından dolayı birbirimizden gönülsüzce uzaklaştık. Rafe aceleyle konuşmaya başladı. “Sabaha binicilik giysilerini giy. Hikâyelerini ve ilahilerini Blackstone Terası’ndan anlat. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. Blackstone Terası da, meydana bakan diğer teraslar kadar ortadaydı ama çıkış yolunun karmaşıklığı, onun diğerlerinden çok daha az kullanılmasına sebebiyet veriyordu.

“Güzel,” dedi. “Halka seslenişine ilk çanın hemen sonrasında başla. O sıralarda Konsey toplantısının tam ortalarında olurlar. Rutinine sadık kal ki alanda seni gözetleyen muhafızlar bir şeylerden şüphelenmesinler. Ayrılacağın zaman, dış kısımdaki merdivenlerden ikinci kata in ve oradaki kapıyı kullan. O yolu birkaç kölenin dışında başka hiç kimse kullanmıyor. Seni Jeb’in yanında bekliyor olacağım.”

“Ama nasıl...”

“Yüzme biliyor musun, Lia?”

“Yüzme mi? Nehri mi kastediyorsun?”

“Endişelenme. Salımız var. Yüzmene gerek kalmayacak.”

“Ama nehir...”

Köprüyü kaldırmak için küçük bir ordu gerektiğinden ve nehir ağzının buradan çok uzakta kaldığından bahsederek başka yolumuz olmadığını açıkladı. “Tavish her şeyi halletti. Ona güveniyorum.”

“Yüzme biliyorum,” dedim, kalp atışlarımı yavaşlatmayı deneyerek. Bir sal. Dünyadaki en çılgınca plan olsa bile umurunda değildi. Ben Komizar’la evlenmek zorunda kalmadan buradan ayrılıyorduk. Yanıma almam gereken bir şey var mı diye sordu. Eğer varsa, benden şimdi alıp sala bağlaması için Jeb’e vermesi gerekliydi çünkü yarın bu tür şeylere zamanız olmayacaktı. Eyer çantamı elime alıp Eskiler’in kitaplarının da aralarında olduğu birkaç şeyi içine tıktırdım. Kolunu tuttum. “Bak Rafe, eğer her şey planlandığı şekilde gitmezse, eğer bensiz ayrılmak zorunda kalırsanız bunu yapacağına söz ver.”

Dediğime karşı çıkmak üzere olduğunu söyleyebilirdim ama bir anda alt dudağını ısırđı. “Söz veririm,” dedi, “ama eğer sen de aynısını yapacağına söz verirsen.”

“Sen berbat bir yalancısın.”

Kaşlarını çatı. “Bu işte bu kadar iyiyken beni bocalatan sensin. Hâlâ bana söz vermeni bekliyorum.”

Onsuz hiçbir yere gidemezdim. Benim konumumun ona sağladığı avantaj olmadan Dalbreck’e ancak parçalar hâlinde dönerdi. Söyleyeceğim yalanı daha ağzımdan çıkmadan fark ettiğine emindim. “Söz veriyorum,” diye cevapladım onu.

İç çekti ve dudaklarıyla benimkileri yeniden öperek, “İkimizin de buradan çıkmak zorunda kalacağımızı umuyorum o zaman,” diye fısıldadı.

“Ben de aynı şeyi umuyorum,” diye fısıldadım.

Bedenim onunkiyle birlikte şekillenirken saniyeler dur durak bilmiyordu. Tek yapmak istediğim şey onunla daha fazla zaman geçirmektir. Dudakları boynumda gezindi. “Buna değdi, Lia,” dedi. “Her kilometresine, her gününe... Bir daha olsa, bir daha yapardım. Sonunda sen olduğun sürece senin için üç kıtayı da aşardım.”

Kısa bir iç geçirişin ardından kendini geri çekti. “Planımızda ufak bir pürüz olabilir,” dedi. “Griz.”

“Griz mi? Endişelenmemiz gereken diğer şeylerin yanında deve de kulak o. Bizim postumuzu o kurtardı.”

Griz konusu ona baş ağrısı vermiş gibi kaşlarını çatı. “Kim olduğumu biliyor ve adamlarımdan birini de iyi tanıyor gibi görünüyor. Griz adamımı tanıdığına bir şeyler peşinde olduğumuzu anladı ve senin buradan ayrılmanı istemediğini çok net bir dille belirtti. Klan halklarından birine dâhil ve senin bu topraklarda kalmanı istiyor. Askerim ona burada bulunuş nedeninin

yalnızca benimle ilgili olduğunu söyledi ama bu denileni yutmuş gibi gözükse bile gözünü üstümüzden ayırmayacağı belli.”

Duyduklarıma inanamayarak başımı iki yana salladım. “Tam olarak anlamama izin ver. Beni burada tuttuğundan emin olduğu sürece Dalbreck askerlerinin nehrin bu tarafında oldukları gerçeğini, kurulan komplolarla kaçış planlarını önemsemiyor, öyle mi?”

“Aynen öyle. Onu ortadan kaldırmak zorunda kalırsak işini kendi odasında, sessizce bitirmeyi planlıyoruz ama senin de farkında olduğun üzere adam dev yarması gibi bir şey; işimiz pek kolay olmayacak.”

Sinirden kanım kaynıyordu. Beni burada tutmak. Kurbağa yakalayıp cebine atan küçük bir çocuk gibi... “Hayır,” dedim. “Griz’le ben ilgileneceğim...”

“Lia, o çok...”

“Ben sana güveniyorum, Rafe. Bu işte senin de bana güvenmen gerek. Griz’i ben halledeceğim.”

Karşı çıkmak için ağzını açtı.

“Rafe,” dedim sertçe.

Oflayıp, dediğimi gönülsüzce kabul etti. “Bu gece Kutsal Bölge Salonu’ndan gelecek planlarıyla ilgili konuşmaya özen göster. Bundan bir hafta, hatta bir ay sonrasında ilgili sohbetler kur. Havaların ne yönde ilerleyeceğiyle ya da ne bileyim, burada yaşanacak başka şeylerle ilgili sorular sor. Gözünden hiçbir şey kaçırmayan tek kişi Komizar değil. *Rahtan*, *chievdarlar*, özellikle de Griz her kelimeye dikkat ediyorlar.”

Kapı hafifçe tıklatıldı. Zamanımız dolmuştu.

“Omzun,” dedim. “İyileşiyor mu?”

“Küçük bir çentikten başka bir şey değil. Aşçı kadın iyileşsin diye iğrenç bir lapa yaptı.” Eğilip elmacık kemiğimdeki

kesiği nazikçe öptü. “Şu hâlimize bir bak,” dedi. “Çok uyumlu bir çift değil miyiz?” Gitmesi gerektiğini unutmuş gibi masum bir öpücük yerini daha fazlasına bırakmıştı.

“Bizi kimse tanıyamayacak,” dedim ona. “Münasip birer prens ve prensesten başka her şeye benziyoruz.”

Öpücüğünün yarısında gülerek bana bakmak için kendini geri çekti. “Sen hiçbir zaman münasip bir prenses değildin ki.” Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda gülümsemesi yok oldu. “Ama sen istediğim her şeysin. Bunu sakın unutma. Seni seviyorum, Lia. Unvanından dolayı değil. Bunu dikte eden basit bir kâğıt parçasından dolayı değil. Seni benim bile nedenini tam bilemediğim bir şekilde seviyorum.”

Daha fazla konuşmamıza, birbirimizi daha fazla öpmemize zaman kalmamıştı artık. Eyer çantamı kapıp kapıya doğru koşturdu.

“Bekle!” dedim. “Sana verecek bir şeyim daha var.” Sandığın yanına gidip içinden şeffaf renkli bir sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardım. “Venda gezilerimden birinde arakladığım ufak bir şey,” dedim. “Bize biraz daha zaman kazandırabilir.” Ona şişeyle tam olarak ne yapması gerektiğini açıkladım.

Sırıttı. “Kesinlikle hiç münasip bir prenses değilsin.” Şişeyi eyer çantamın içine tıktırıp yanımdan ayrıldı.

Bölüm Elli Sekiz

Rüzgârla ortalıkta uçuşan hafif kar taneleri beni durduracak değillerdi. Griz'i Eben ve tayla birlikte otlakta buldum.

Korkulukların üzerinden atlayarak otlağa girdim.

“Ne oldu buraya?” diye sordu Griz, benim yaramı kastetmek amacıyla kendi elini sakarca yanağına götürerek. Saçları rüzgârda vahşice uçuşuyordu.

Griz'e cevap vermeden dik dik baktıktan sonra Eben'e döndüm. “Terbiye nasıl gidiyor, Eben?” diye sordum.

Eben, bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti; bunun yalnızca yanağımdaki kesikten dolayı olmadığını hissetmiş gibi gözlerini dikkatle üzerime dikti. “Hızlı öğreniyor,” diye cevapladı beni. “Şimdi tırıs gitmeyi öğreniyor.”

Eben tayın ağızlığına dokununca hayvan gözle görülür bir şekilde sakinleşti. Aralarındaki bağ çoktan oluşmuştu. Eben böyledir, derdi Dihara. Aralarındaki bir nevi güven ilişkisi diyebiliriz. Gizemli denilebilir ama büyülmüyor değil... Farklı bir göz, farklı bir kulak gerektiren bir şey var onda. Elimi uzatıp tayın başındaki yıldızı okşadım.

Griz, sabırsızca kıpırdandı.

“İsim buldun mu?” diye sordum.

Eben, yan gözle Griz'e baktı.

"Aptalların öğütlerine kulak asma, Eben." Yumruğumu kaburgalarımın altına doğru bastırdım. "Buranda hissettiğin şeye güven."

"Ruh," dedi Eben sessizce. "Aynı ismi verdim."

Griz'in sabrı tükenince korkuluğa doğru harekete geçti. "Artık gitmen..."

Tepemin tasını attırmaması gerektiğini yüksek ve kesin bir sesle bildirdim. "Canım ne zaman gitmek isterse buradan o zaman ayrılırım, anladın mı?"

"Eben," dedi Griz, "bizi bir dakikalığına yalnız bırak. Prensesle ben..."

"Kal, Eben! Bu konuşulanları senin de duyman gerekiyor; kim bilir bu aptallar kafanı daha başka ne tür saçmalıklarla dolduruyorlardır."

Griz'in yanına gidip parmağımınla göğsünü dürtükledim. "Bunu sana apaçık bir şekilde açıklamama izin ver. Bazıları bunu insanlara başka şekilde göstermeye meraklı olsalar da, ben ne başka bir krallığa yok pahasına verilen bir gelinim, ne bir savaş ganimetiyim ne de Komizar'ınızın ağızlığıyım. Kâğıt oyununda akılsızca masanın ortasına itilen, ya da açgözlü bir rakibin sınırsız yumruğundan bir türlü çıkmayan oyun fişi muamelesi göreceksin göz yok bende. Ben de bundan sonra diğer herkes gibi masanın munasip bir köşesinde oturup kendi elimi, nasıl istiyorsam öyle oynayacağım. Anladın mı? Çünkü herhangi biri benim hakkımda başka fıkırlara varacak olursa bu çirkin sonuçlar doğurabilir."

Eben karşımda kocaman açtığı ağzıyla kalakalmıştı, Griz ise o koca, tehditkâr cüssesine rağmen acımasız bir savaşçıdan çok, fırça yemiş bir okul çocuğunu andıran görüntüsüyle bana bakıyordu. Dudağı seğirirken Eben'e baktı. "Hadi Ruh'la birkaç tur atalım."

Griz, Eben'in atını ismiyle çağırdığı an çocuğun yüzünde oluşan şaşkınlığı izledim.

Griz'in mesajımı almış olduğunu tahmin ediyordum. Artık duyduklarını aklından çıkarmazdı herhâlde.

Kutsal Bölge'ye geri döndüğümde, yola çıkarken gördüğüm hafif kar tanecikleri, şiddeti arttıkça daha da yüksek uluyan rüzgârla birlikte yüzümü taşılayan buzlara dönüşmüşlerdi. Bu hâli de yine tıpkı Bernette Teyzemin anlattığı gibiydi; karın gaddar, yakıcı yüzüne de şahit olmuştum. İki parmağımı öpüp teyzem, ağabeylerim, hatta annemle babam için göklere kaldırdım. Artık, karın değişik yönleri olduğuna inanmak benim için o kadar zor değildi. Birçok şeyin birden fazla yönü vardı. Havanın şiddetiyle üzerimden çıkacakmış gibi salınan pelerinine sımsıkı sarıldım. Kış, büyük bir öç duygusuyla Venda'nın üzerine yürüyordu. Bu akşam duvar tepelerinde dualar okunmayacaktı.

Muhafızlardan biri dönüşümü, bana iletmek için aldığı bir mesajla karşıladı.

Kahverengiye giyin.

Konseylarıyla olan meşguliyetine rağmen Komizar hâlâ mesaj yollamayı başarıyordu. Hiçbir detay, onun kontrol edemeyeceği kadar küçük veya büyük olamazdı.

Kahverengiye neden seçtiğini biliyordum. Elbiselerimin arasında en gösterişsiz olanı oydu ve yarın görücüye çıkaracağım kıpkırmızı gelinliğimle oluşturacağı tezatlık, gelinliğin çok daha fazla dikkat çekmesine neden olacaktı. Kendine uygun bir ortam yaratabilmesi için karın bile onun emriyle yağ-

dığına emindim ve elbette, yarın evliliğimize şahit olacak kalabalıkları evlerinden çıkarmak adına güneşi de o doğurtacaktı.

Walther'ın yumuşak dokulu, sıcacık kılıç kayışını dudaklarıma götürdüm; içimi yakan acı, onun gözlerini ellerimle kapatıp ona veda ettiğim güne kadar büyüktü. Kayışı göğsüme taktım.

Sırada, minnettarlığın verdiği ağırlıkla ipe dizilmiş kemikler vardı. Saçımı açık bırakarak omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Bu gece kınamı sergilememi gerektiren bir şey yoktu. Artık Kutsal Bölge'deki her birey, onun orada olduğundan haberdardı.

Jehendradan alman tılsımı, Arakan klanı tarafından bana sunulan dövme bakır yüzüğü, Montpair'de bulunan yüksek ovalardaki bir kızın *thannisle* dokumuş olduğu kemeri taktım. Venda'nın bana kucak açtığını simgeleyen her ayrı hediye, ağır umutlarla doluydu.

Burayı terk etmekten, Rafe'yle birlikte kendi dünyamıza kaybolup Venda hiç var olmamış gibi, bu son birkaç ayı hiç yaşamamışız gibi davranmaktan, hayallerimize en başından başlamaktan, Rafe'nin yakalayacağımıza inandığı o güzel sonu yaşamaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu. Hiç ummadığım bir şekilde eve dönmek için yanıp tutuşuyordum. Onları olacaklar hakkında uyarmak için şu ya da bu şekilde oraya dönmeliydim. Bir yandan içimdeki heyecanlı kıpırtıyı da inkâr edemiyordum. Beni hiç beklenmedik anlarda yakalıyordu; hizmetli kız utançla gözlerini kırıştırdığında, Eben'in içinde sakladığı gerçek çocuğu gördüğümde, Effiera kendi annesinden duyduğu sözleri tekrarladığında: "Pençenin hızı ve öfkesi, asmanın sakinliği ve istikrarlılığı..." Bir çadır dolusu kadın ölçülerimi alıp büyük beklentilerle diktikleri kumaşları üzerimde denerken yine aynı şekilde heyecanlanmıştım. *Bunu*

yapmak için paçavraları birleştirmeleri gerekse bile kendilerininkinden başka bir şey giymezler.

Bu beklenmedik kıpırtılar belki de en çok Aster'in yanında olduğum zamanlar yaşıyordum. Onu bu kadar kısa sürede nasıl böylesine sevebilmişim? Tam o sırada Aster, kapımı çalıp içeri girdi. Yanına değişmez ikili Yvet'le Zekiah'ı almış, bir el arabası itiyordu. Yanındaki arkadaşları arabacılık yapamayacak kadar ufak ve güçsüz olsalar da, mutfakta yiyecekleri bir öğün yemek uğruna farklı görevler aldıkları olmuyor değildi.

“Eşyalarınızı sizin için alıp yeni odanıza taşımamız söylendi, Hanımefendi. Tabii eğer isterseniz... Ama bence bir sorun yoktur çünkü emri Komizar verdi ve bence giysilerinizi katlayıp buraya koymamıza siz de bir şey...” Yüzüne hızla yayılan endişe ifadesiyle arabayı bırakıp yanıma koştu. “Yanağınıza ne oldu?”

Elimi elmacık kemiğime götürdüm. Aster'e yalan söylemek zoruma gitse de bu tür şeyleri duymak için çok küçüktü. “Biraz sakar bir düşüş yaşadım,” dedim.

Dediğime ikna olmamış gibi kaşlarını çattı.

“Hadi,” dedim, “siz, bana aldırmadan eşyalarımı toparlamaya başlayın. Teşekkür ederim.”

Yaşlı bir kadın gibi söylendikten sonra diğerleriyle beraber işe koyuldu. Her şey yolunda giderse, yeni odamda yalnızca bir gece geçirecektim. Önce, Effiera'nın bana verdiği kemerlerle iç çamaşırlarını toparlayıp sonra da elbiselerle ilgilenmeye koyuldular. Aster, Calantha'nın yatağın üzerine bırakmış olduğu havluyu kaldırdığında yere ağır bir şey düştü.

Dördümüz birden korkuyla, olduğumuz yerde sıçradık. Sonsuza kadar kaybettiğimi sandığım mücevherli bıçağım yerden bana göz kırpyordu. Bunca zamandır Calantha'nın yanındaydı demek. Aster, Yvet ve Zekiah birer adım geri atarak bir

bıçağa, bir bana baktılar. Tüm o masumiyetlerine rağmen silah barındırmamam gerektiğinin onlar bile farkındaydı.

“Bu şeyi ne yapalım?” diye sordu Aster.

Bıçağı yerden alelacele alırken Aster’in elindeki havluyu da kapıverdim. “Komizar’dan bana evlilik hediyesi,” dedikten sonra bıçağı havluya geri sardım. “Ona iyi bakmadığımı duyarsa pek mutlu olmaz. Lütfen yere düşürdüğümü ona söylemeyin.” Önümde kocaman açılmış üç çift koca göze baktım. “Ya da başka birine...”

Ben havluyu arabanın alt kısmına yerleştirirken başlarını, tamam anlamında salladılar. “Eşyaları odama götürdüğünüzde bıçağı kıyafetlerimin en altına yerleştirebilir misiniz?”

Aster, yüzüne kondurduğu ağırbaşlı ifadeyle bana baktı. Dediklerimin tek kelimesine bile inanmamıştı. Masumiyetleri de, çocuklukları da tıpkı Eben’e yapıldığı gibi uzun zaman önce onlardan çalınmıştı. “Endişelenmeyin, Hanımefendi,” dedi. “Onu oldukça iyi bir yere koyacağımın emin olabilirsiniz.”

Tam ayağa kalkacakken Yvet yanıma gelip küçük dudağıyla yaralı yanağıma nemli bir öpücük kondurdu. “Acısı kısa sürede geçer, Hanımefendi. Cesur olun.”

Yutkundum. Saçma sapan şeyler söylemeden cevap vermeye çalıştım. “Deneyeceğim, Yvet. Senin kadar cesur olmayı deneyeceğim.”

*Uğrasa da ihanete,
Dövülse de, ezilse de,
Sınır tanımayan, çok yüzlü,
Kötü kalpli ejderhayı ifşa edecek,
Maskeleri düşürecek.*

Venda Ezgisi

Bölüm Elli Dokuz

KaDeP

Konseyl masasında oturmuş, arada başımı sallayarak anlatılanları dinlemeye çalışıyordum; bir iki kelime eklemek istediğim her an, Lia'nın düşüncesi diğer tüm düşüncelerimi sabote ediyordu. Ona burada ihtiyacım olduğunu, içimde akan kanın rengini bildiğim kadar iyi biliyordum. Onun burada olması gerekiyordu ama bu imkânsız gibi bir şeydi.

Biliyordum.

Komizar'ın planladığı şeyi çok iyi biliyordum; istediğim her şeyin bu planda yattığını bildiğimden dolayı ağzımı bile açmamıştım. “Adaletle atılan adımlar,” diyordu yapacaklarına ve ben, adalet istiyordum. Her şeye rağmen sözleri çarpıttığımızın farkındaydım. Asıl planlanan şey, en sade anlamıyla intikamdı. Tek önemi olan şey buydu. Kendi babamın gözlerine son bakışında ona son nefesini verdirtecek ve o günden sonra daha rahat nefesler alabilecektim. Taşıdığım yaralar mucizevî bir şekilde yok olup kendilerini unutturacaklardı. Bu ödül uğruna verilecek her bedele değerdı. Masumlar savaşlarda ölürler, Lia. Bu sözleri kendime sayısız kez bir gerekçe olarak telkin etmiştim; Greta'nın öldüğünü duyduğumda bile... Masumlar ölür.

Ama şimdi Berdi'yi takviye porsiyonları dağıtırken, kendimi Terravin sokaklarında Gwyneth ve Simone'la birlikte dans ederken düşünüyordum... Bir de Pauline vardı... Dünyanın en naif, en kibar insanıydı. Bu insanların benim için bir isimleri vardı artık. Adaletin yüzü silindikçe, onların yüzleri zihnimde daha bir keskinleşiyor, daha bir netleşiyordu.

Bir yandan beni aralarına kabul eden Venda insanlarını da aklımdan çıkaramıyordum. Beni kendilerinden biri olarak görüp bağırklarına basmışlardı. Beni onlar büyütmüştü. Ben artık bir Vendalıyım ve bir Vendalı olarak, ne kadar büyük bir ihtiyaç içinde olduklarını biliyordum. Merhameti olmayanların ellerinde her ayrı gün, ayrı bir mücadele veren bir krallıktık biz. Bu toprakların da biraz olsun adalet görmeye hakkı yok muydu? Bu sorunun cevabının, yadsınamaz bir evet olduğunun bilincindeydim.

Onlara bir zarar gelmesine izin vermeyecektim.

Lia'ya tutacağımdan emin olmadığım bir söz vermiştim.

Toplantılar uzun sürüyordu. Arleston madenlerindeki üretimi iki katına çıkarmayı kabul eden Vali Obraun, idare etmesi oldukça kolay biriydi. Biraz fazla uzlaşmacı davranmıştı. Diğer valiler, yoktan var edemeyeceklerini söyleyerek ayak direrlerken, Komizar onları istedikleri her şeyi yapabilecekleri konusunda cesaretlendirmeye uğraştı.

Komizar 'la anlaşma mı yaptın? Ne kadar güzel...

“Diyecek bir şeyin yok mu, Haşhaşi?”

Kafamı kaldırdığımda, beni düşüncelere dalmış hâlde yakalamanın verdiği hazla sırttan Malich'le göz göze geldim.

“Buradaki herkes yoktan var etme konusunda bir hayli tecrübeli. Bunu yıllardır yapıyoruz. Tek bir kışı daha bu şekilde geçirmememiz için bir sebep görmüyorum.”

Savına destek çıktığımı görünce Komizar'ın keyfi yerine gelirken, Malich'in yapmacık gülümsemesi yüzünden silindi.

Bölüm Altmış

Pauline

Biz hisar meydanının göklere yükselen özenli mimarisinin gölgelerinde Bryn ve Regan'ı beklerken, bir asker yanımızdan dörtlüğe geçti. Basamakların aşağısında atından düştüğünde yerinden bir santim bile kıpırdamadığını gördük. Nöbetçi bir asker adamın yanına koşarken, yaralı asker bizim bulunduğumuz yerden duyamayacağımız birkaç kelime söyledikten sonra bayıldı. İki muhafız, adamı içeri taşırlarken nöbetçi asker kaledin içinde gözden kayboldu.

Düşen askerin haberi kulaktan kulağa yayıldıkça toplanan kalabalık daha da büyüdü. Söylenilene göre adam, Walther'ın ekibindendi. Aradan dakikalar geçti, bir saat geçti ama Bryn ve Regan'dan hâlâ haber alamamıştık.

Nihayet kaleden birisi çıktığında meydan komple dolup taşmıştı. Baş Vekil, bozguna uğramış yüzüyle merdivenlerin tepesinde durdu. Kendini toparlamaya çalışır gibi sarı-beyaz saçlarını eliyle düzeltti; belki de söylemek zorunda olduğu şeyleri ertelemeye uğraşıyordu. İlk birkaç kelimesinde çatlayan sesi

kısa süre sonra normal hâlini alarak, Morrighan'ın Veliaht Prensi Walther'ın, tüm ekibiyle birlikte barbarlar tarafından katledilerek öldürüldüğünü duyurdu.

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Yere yığılmak üzereyken Berdi beni kolumdan tuttu.

Kalabalığı etkisi altına alan yoğun sessizlik, birkaç saniyenin ardından yerini dizlerinin üzerlerine yığılan annelerin, kardeşlerin, babaların, eşlerin ağıtlarına bıraktı. Izdırapla yankılanan feryatlar her yeri doldururken kraliçe, merdivenlerin tepesinde kendini gösterdi; kül rengini alan yüzüyle hatırladığımdan daha zayıf görünüyordu. İnsanların arasına inip onlarla birlikte ağlamaya başladı. Baş Vekil, onu biraz olsun sakinleştirmeye çalışsa da, ne kraliçenin ne de başka herhangi birinin acısını hafifletecek türden bir teselli yoktu.

Prens Walther'ın kardeşleri de kısa sürede merdivenlerin tepesindeki yerlerini aldılar. Bomboş bakan gözlerinden ümitsizlik akıyordu. Kralın geleceğine dair bir işaret olmasa da, kardeşlerin hemen arkasından meydana çıkan Şansölye insanlara yüzünü gösterdi. Gwyneth'le ben, kimsenin bizi fark etmeyeceğine emin olmak için ikide bir başlıklarımızı çekiştiriyorduk. Şansölye'nin yüzü, üzgünden çok, katı görünüyordu. İnsanlara, katlanılmaz acılarını ikiye katlayacak türden başka kötü haberleri olduğunu duyurdu.

“Prenses Arabella'yla ilgili haberlerimiz var.” Hıçkırıklar yutuldu ve herkes bir anda sessizleşerek, onun başına gelenleri duymak için toplu bir bekleyişe koyuldu. “Kendisi, yalnızca İlk Kız Çocuğu olarak üstlenmesi gereken vazifeden kaçmakla kalmamış, aynı zamanda hepimizi büyük bir riske sokmuştur ve bu ihanet, ilk meyvelerini Prens Walther ve askerî birliğinin ölümleriyle vermiştir. Aldığımız habere göre, hainliği bununla da kalmamış. Düşmanla ittifak hazırlığı içinde olduğunu, bu-

nun en başından bu yana planının bir parçası olduğunu duyduk. Kendisi, bizi yüzüstü bırakarak, Venda Kraliçesi olmak için barbar hükümdarla evlenme planları yaptığını bizzat açıklamıştır.”

Kalabalıktan koro hâlinde şaşkınlık nidaları yükseldi. İnanılmazdı. Hayır, bu mümkün olamazdı. Bryn ve Regan’a baktım. Birer heykel gibi merdivenlerin başında dikilmiş, ne kız kardeşlerini korumak ne de Şansölye’nin dediklerini yalanlamak için bir şey yapıyorlardı.

“Şu andan itibaren,” diyerek sözlerine devam etti, “kendisi, Morrighan Krallığı’nın en büyük düşmanıdır. İsmi, tüm kayıtlardan silinecek ve eğer tanrılar onu bizim elimize düşürürlerse, seçilmiş Soy’a karşı işlediği suçların karşılığı olarak görüldüğü yerde idam edilecektir.”

Nefes alamıyordum. Bu imkânsızdı.

Regan nihayet benimle göz teması kurabildiğinde, bakışlarındaki boşluğa daha yakından şahit oldum. Söylenilenlere inanmadığını göstermeye dair ufacık bir çaba bile sarf etmiyordu. Bryn’in başı öne düştü ve arkasını dönüp kalenin içine doğru yürümeye başladı. Onu hemen arkasından Regan takip etti.

Walther’ın yasını tutuyorlardı. Tutmalıydılar da... Lia’yla ilgili duyduklarının yalan olduğuna tüm kalpleriyle inanıyor olmalıydılar. Lia kaçırılmıştı. Onlara bu haberi kendi ağzımla vermiştim. Ne gördüğümü ne duyduğumu bilmeyecek kadar suursuz değildim.

Kaldığımız hana şokun yarattığı sessizlik içinde yürüdük.

“Böyle bir şey yapmaz o,” dedim dayanamayıp. “Lia, Morrighan’a karşı asla başkalarıyla işbirliğine gitmez. Asla.”

“Biliyorum,” dedi Berdi.

Karnıma giren kramp, beni aniden olduğum yerde ikiye katladı. Berdi ve Gwyneth, düşme ihtimalime karşı hızla iki yanımda bittiler. “Bir şey yok, bebek hareket ediyor olmalı,” diyip derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

“Hadi, seni bir an önce hana götürelim,” dedi Gwyneth. “Lia konusunu bir açıklığa kavuşturacağız. Bu duyduklarımızın bir açıklaması olmalı.”

Krampım geçince olduğum yerde doğruldum. Daha doğuma iki ayım vardı. *Erken geleyim deme, çocuk. Henüz hazır değilim.*

“Dinlenmek ister misin?” diye sordu Berdi. “Şu tavernada mola verip sana iki lokma bir şeyler yediririz.”

Gösterdiği tavernaya baktım. Teklifi cazip edici olsa da istediğim tek şey geri dönüp...

Donakaldım.

“Neyin var?” diye sordu Gwyneth.

Gözüme bir şey çarpmıştı. Kollarının arasından silkinerek ayrılıp pencereden içeriye daha iyi görebilmek için mekâna doğru yürüdüm.

Dikkatimi gördüğüm şeye vermeye çalışırken defalarca gözlerimi kırptım.

O öldü.

Lia bana öyle söylemişti. Haberi verirken söylediği her bir kelimeyi, şu an yanımda konuşuyormuşçasına net bir şekilde hatırlıyordum. Başını yere indirip söyleyeceklerini gergin bir havayla çabucak, art arda sıralayıvermişti. Devriyesi pusuya düşürülmüş. Komutanları onu uzak bir araziye gömmüşler. Son nefesini senin adınla vermiş: “Pauline’e onu sevdiğimi söyleyin.” *O öldü Pauline. O öldü. Geri dönmeyecek.*

Bunları söylerken gözlerini benimkilerden defalarca kaçırmıştı.

Lia bana yalan söylemişti.

İşte oradaydı, baktığım kişinin o olduğu gün gibi açıktı. Mikael, bir bacağında birası, bir bacağında kızın tekiyle orada, tavernanın içinde oturuyordu.

Tüm dünya gözlerimin önünde dönmeye başladı; dengemi sağlayabilmek için bir fener direğine tutunmak zorunda kaldım. Beni hangisinin daha çok sarstığına karar veremiyordum; Mikael'in turp gibi sağlam olduğuna mı, yoksa kız kardeşim gibi gördüğüm, sonuna kadar güvendiğim Lia'nın beni kandırmış olduğuna mı daha fazla yıkılmıştım...

Berdi az önceki gibi yanımda bitip beni kolumdan yakaladı. “İçeri girmek ister misin?” diye sordu.

Gwyneth de yanıma gelmiş olmasına rağmen, o daha çok pencerenin ardında gördüğüm ve üzerinden hâlâ gözlerimi ayıramadığım şeyle ilgileniyordu. “Hayır,” dedi telaşla. “İçeri girmek istemiyor. Şimdi değil.”

Gwyneth haklıydı. Hazır olduğumda, onu nerede bulacağını biliyordum. Hazır değildim.

Bölüm Altmış Bir

Muhafızların beni Kutsal Bölge Salonu'na götürdükleri koridorun aşağısından bize doğru gelen ayak seslerini duyduk. Kulağa telaşlı geliyorlardı. Tam karşımızdaki köşeyi dönen Kaden, bizi görünce durdu.

“Merdivenlere gidip prensesi orada bekleyin,” dedi yanımdaki muhafızları kovalayarak. “Kendisiyle konuşmam gerekiyor.”

Muhafızlar kendilerine söylenileni yaparken Kaden, beni karanlık, dar bir geçide çekti. Gözlerini yanağımdan ayırmıyordu.

“Sakarlığıma denk geldi, Kaden. Büyütmeni gerektirecek bir şey değil.”

Başparmağını nazikçe elmacık kemiğimin hemen altında gezdirdi. Çenesi kilitlendi. “Buna daha ne kadar devam edeceğiz, Lia? Bana karşı dürüst olmaya ne zaman karar vereceksin?”

Gözlerindeki samimiyeti gördüğümde, her şeyi ona anlatmak istememin üzerimde yarattığı yükün göğsümü sıkıştırdığını hissedip buna çok şaşırdım fakat Rafe ve ben özgürlüğe o kadar yaklaşmıştık ki dürüstlük, yolumuza engel olabilecek

bir lükstü artık. Kaden'in ne yapabileceğini hâlâ bilmiyordum. Bana olan teslimiyeti apaçık ortada olsa bile Venda'ya ve Komizar'a olan sadakati kanıtlanmış bir gerçektir.

“Senden bir şey sakladığım yok.”

“Temsilciye ne demeli? Kim o adam?”

Bana yönelttiği cümle, bir sorudan daha çok bir suçlamaya benziyordu. Üst dudağımı iğretiyle havaya kaldırdım. “Bir yalancı, insanları idare etmeyi çok iyi bilen bir manipülatör. Seni temin ederim ki sorduğun kişi hakkında tek bildiğim şeyler bunlar.”

“Söz verdin bak.”

Başımı, evet anlamında salladım.

Sakinleşmişti. Bunu gözlerinden de, göğsünü kabartan müsterih nefesten de anlayabiliyordum. Şimdilik, Temsilciyle işbirliği içinde olmadığımı inanmıştı ama bana olan güveni, artık neredeyse her konuda çok zayıflamıştı. Meşgul zihninde uçuşan başka şüphelere yöneldi.

“Komizar'ı sevmediğini biliyorum.”

“Bunu zaten çoktan kabul ettim. Konuya en başından mı başlıyoruz?”

“Eğer onunla evlenmenin sana güç sağlayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Gücünü seninle paylaşmayacak.”

“Göreceğiz.”

“Kahretsin, Lia! Bir yalanı döndürüp duruyorsun. Yaptığın şeyin bu olduğunu biliyorum. Bunu yapacağını önceden söyleyip beni alarma geçireli çok oldu. Neyin peşindesin söyle artık...”

Sessiz kaldım.

İç geçirdi. “Yapma bunu. İyiye gitmeyecek. Güven bana. Bu noktada kalmaya devam edeceksin.”

Herhangi bir tepki vermemeye uğraştım ama ağzından çıkanları söyleme şekli kanımı dondurmuştu. Tonlaması ne öfke ne alay içeriyor, yalnız ve yalnız gerçekleri vurguluyordu.

Bir adım geri attı, saçlarını parmaklarıyla taradıktan sonra karşımdaki duvara yaslandı. Gözleri, duyduğu gereksinimle alev alev yanıyordu. “Senin adını duydum,” dedi. “Ben Ter-ravin’e adımımı atmadan çok uzun süre önce rüzgârlar bana adını uçururdu. Taverna verandasında omzumu bandajladığın gün ikimizi gördüm, Lia. Birlikteydik. Buradaydık.”

Dilim damağım kurudu. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Bu birkaç kelimeyle, kopuk olaylar birbirlerinin arkasına eklenmişlerdi; Cam Lanteux’ta geçirdiğimiz zaman diliminde olacakları önceden hissetmesi, anneme erkek çocuklarının da lütfâ sahip olup olamayacaklarını sorduğum zaman bana verdiği cevap... *Örnekleri var ama diğeri kadar beklenen bir şey değil.*

Kaden, tanrılar tarafından lütufla kutsanmıştı. En azından sınırlı bir miktariyle...

“Bu bahsettiğin şeye sahip olduğunu hep biliyor muydun?”

“Babamın beni başkalarına vermesinin bir nedeni de bu. Görülerimi, sinirlendiğim zamanlar karısına karşı kullanırdım. O günlerden bu yana lütfumun varlığını inkâr ediyor olsam da bazı zamanlar...” Başını iki yana salladı. “Sana gelişim mesela. Gerçeği kabul etmeyi istemesem bile bunun lütfumun dayattığı bir şey olduğunu biliyordum. Sonra bizi gördüm. Burada.”

Rafe’nin beni geride bırakışıyla ilgili gördüğüm kâbusları hatırladığım an kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Kaden’in gördüğünü düşündüğü şeyi doğruluyordu.

Yanılıyor olmalıydık. Kalbimde hissettiğim şey bu değildi.

“Buradayız zaten,” dedim soluk soluğa. “Şimdilik. Bizi burada birlikte görmek pek de büyük bir vahiy değil.”

“Şimdilik değil. İkimizi birlikte gördüğüm tarih, bunun fazlasıyla ilerisindeydi. Kollarımın arasında bir bebek tutuyordum.”

“Ben de dün gece rüyamda uçabildiğimi gördüm, Kaden. Bu benim sırtımdan kanat çıkaracağım anlamına gelmek zorunda değil.”

“Rüyalarla kehanetler bütünüyle iki ayrı şey.”

“Ama bazen aradaki farkı anlamak zor olabiliyor; özellikle içinde var olan yetiyi nasıl kullanacağını bilmiyorsan. Bu işte benim olduğum kadar tecrübesizsin, Kaden.”

“Doğru,” dedi bana doğru bir adım atarak. “Ama buna kuşum yok. Seni seviyorum, Lia. Seni hep seveceğim. Bu söylediğimi yarın hayatını Komizar’ınkiyle birleştirirken hatırla... Seni seviyorum ve senin de benimle ilgilendiğini biliyorum.”

Arkasını dönüp yanımdan ayrıldığında gözlerimi kapattım. Beynim, yalanlarımla ve hilekârlıklarımla zonkluyordu, çünkü tanrılar şahidim olsun ki bunun bu şekilde olmaması gerektiğini biliyordum ama onun da belirttiği gibi, aynı zamanda Kaden’e karşı da bir ilgim vardı; yalnızca ona, onun beni umutsuzca istediği kadar büyük hisler beslemiyordum. Ne zaman ne lütuf, bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

İkimizi gördüm, Lia. Birlikteydik. Belki de benim, Civi-cada’yken aklımı sayısız kez bir çocuktan diğerine kaydırıp durduğum gibi, o da kendi zihninde bir şeyler kurarak, bizim birlikte olacağımıza inanmak istiyordu. Gözlerimi açıp karşımdaki duvara diktim. Keşke aşk, her şartta karşılıklı olarak aynı ölçüde hissedilebilecek, iki kişi için aynı anda başlayabilecek bir şey olsaydı; keşke tüm gezegenler, tüm şüpheleri zihinlerden yok edecek kusursuzlukta dizilselerdi ve keşke bu şeyi anlaması kolay ve acısız olsaydı...

Köyde peşinde koştuğum sayısız çocuğu, onlardan en ufak bir ilgi kırıntısı beklediğim günleri, kaçamak öpücükleri, kendimi ona âşık olduğuma inandırdığım ama bana beslemediği hislerle beni sadece kandıran Charles'ı düşündüm. Sonra Rafe hayatıma girdi.

Benim için her şeyi değiştirmişti. Beni farklı yollarla tüketiyordu; ona her bakışım kalbimi yerinden hoplatan gözleri, gülüşü, öfkesi, bazı zamanlar kelimeleri bulmada zorlanması, sinirlendiği zamanlarda çenesinin seğirişi, beni dinlerken anlayışlı oluşu, bunaltıcı olasılıklar karşısında gösterdiği inanılmaz dizginlemeleri ve kesin kararları... Ona baktığım zaman hem tasasız bir çiftçi, hem bir asker hem de bir prens görebiliyordum.

*Kötü bir başlangıç yaptık; bu daha iyi bir sona ulaşmaya-
cağımız anlamına gelmez.*

İçime umutlar dolduruyordu.

Ama aşkın inişli çıkışlı yollarını görmeden edemiyordum. Annemle babamı, Pauline'i, Walther ve Greta'yı, hatta Calantha'yı düşündüğümde, bu dünyada aşkın mutlulukla sonlandığı bir senaryo yaşanıp yaşanmadığını merak ediyordum. Kesinliğini bildiğim tek bir şey vardı, o da Kaden'in umduğu sonla bitmeyeceğiydi.

Bölüm Altmış İki

Çatlaklardan, gediklerden içeri dolan rüzgâr, kapılarla pence-
releri dev bir yumruk gibi dövüyordu. *Bırak gireyim.* Hiç bit-
meyecekmiş gibi şiddetle esen bir fırtınaydı. *Senin için bura-
dayım.* Kar böyle bir şeydi. Kış bu şekilde yaşanıyordu.

Kutsal Bölge Salonu'nun iki ucunda yanan güçlü alevlere
rağmen, ayaklarımızın dibinde soğuk cereyanlar esmeye de-
vam ediyordu. Henüz delirmediğime, Rafe'nin nehri geçme-
ye yönelik planlarının delilik olmadığına kendimi iknâ etmek
amacıyla Venda'yı bekliyordum ama gözüme çarpan tek şey
gölgelerdi.

Rafe benden yalnızca birkaç sandalye uzağa oturmuştu; he-
pimiz Komizar ve *Rahtan*'ın salona varmalarını bekliyorduk.
*Chievdar*ların kendi aralarında etrafa yaydıkları klasik böğür-
tüler bir yana, valiler, *Rahtan*'ın yokluğu karşısında tepeleri
atmış görünüyorlardı; aralarında alışılmadık bir sessizlik hâ-
kimdi. Konuyu yanağıma getiren kimse olmasa da yüzüme
yönelen gözlerin farkındaydım. En sonunda dayanamayıp,
“Merdivenden düştüm,” diye söyleyiverdim; sonra kendimi,
dediklerimi daha sessiz bir şekilde tekrarlarken buldum: “Mer-
divenden düştüm.” Ne bir olay ne bir kelime... Bana bugüne
kadar kibar davranmış olan birkaç valinin öfkesini zıplatacak

hiçbir şeyin yaşanmasını istemiyordum. Vali Faiwell bana, sorgulayan, kısacık bir bakış attı. Sessiz, bastırılmış sohbetler kaldıkları yerden devam ettiler. Vali Umbrose maşrapasına bakarken biraz morali bozuk görünüyordu; belki de sarhoştı. Günlük cümbüşlerine gölge düşüren şey Konsey toplantısı olabilir miydi? O sırada koridordan gelen silik ayak seslerini duyduk.

Rahtan üyelerini daha önce hep birlikte yürürlerken hiç görmemiştim. Adımlarını atarlarken tutturdıkları ortak ritim kaygı vericiydi; yanlarında sallanan silahlarından ürpertici sesler çıkıyordu. Adımlarını aynı anda atmıyorlardı ama ortak yükselen, talepkar bir tınıları vardı. *Asla başarısız olmayız. Duyduğum şey buydu.*

“Ne bu böyle?” diye sordu Komizar, içeri girerken. “Birisi mi öldü?”

Cenaze tatsızlığını dağıtmak için sarf edilen bir çabaydı bu. Bu sefer kümeler hâlinde oturmak yerine, sandalyelerini valilerin aralarına bölüştürerek masadaki yerlerini almayı tercih ettiler. Kaden hemen yanıma otururken, Komizar soluma geçti. Bugün öpücük oyununu oynamak için pek havasında değildi anlaşılan; düşüncelerini başka meseleler meşgul ediyor gibiydi. Yemeklerle biraların getirilmesini istediğinde hizmetliler masaya servis tabaklarını getirmeye başladılar.

Calantha, kendini Rafe’yle benden uzak tutmak istiyormuş gibi masanın diğer ucuna geçti. Yaptığı şeyden şimdiden pişman mıydı? Bugün Komizar, gözüne eski hâliyle mi görünmüştü? Bunlardan daha da önemlisi, acaba yaptığı yanlış itiraf edecek miydi? Belki de o bıçağı odamdan geri almıştı. Aster’in onu iyi saklamış olması için dua ettim. Yalnızca gitme zamanım geldiğinde hançerimi yanıma alacak cesareti gösterebilirdim.

Kemik tabağı hemen önüme konuldu. Ağır tepsiyi kaldırırsan az kalsın her şeyi döküyordum.

“Düğün gerginliği mi, Prenses?” diye sordu Komizar.

En sakın yüzümü takındım. “Tam aksine, *sher* Komizar. Yahrını sabırsızlıkla bekliyorum. Yalnızca soğuktan parmaklarım biraz uyuştı. İkliminize hâlâ tam anlamıyla alışamadım.”

Bunun son olacağını umarak, rengi solmuş kemiklerle dolu servis tabağını başımın üstüne kaldırırken, Eskiler’in bol ısı, kirli tavanlarına göz gezdirdim. Bir anda gökyüzünü ve tepedeki yıldızları, zamansız belleğiyle sonsuzca uzanan evreni gördüm. Kulağıma ağıtlar çalındı. Zamanın ötesinden, nehre akıp girdaba kapılan kan kadar zayıf çığlıklar duydum; dizlerinin üzerlerine yığılan annelerin, kendi annemin kederli feriyatları bana kadar geldi. Biliyorlardı. Haberler Morrighan’a ulaşmıştı. Oğulları gitmişti. Kalan tüm gücümü benden çalıp götüren ıstırapla dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

“Bitir artık,” diye patladı Komizar, alçak çıkan, sabırsız sesiyle. “Açım.”

Ellerimin arasında titreyen servis tabağını başından aşağı geçirmek istedim. Rafe hafifçe öne eğildiğinde gözlerinde yanan gücü, dizginlemeyi gördüm: Dayan, çok az kaldı.

Yemeğin geri kalanının olaysız geçmesine minnettardım. Atılan her sessiz adım, bizi yarına daha da yaklaştırıyordu. Fakat her şey biraz fazla sessiz ilerliyor gibiydi.

Tüm yemek boyunca ağzını neredeyse hiç açmamış olan Kaden, tam ben masadan kalkacakken elimi tutup, “Ne gördün, *Siarrah*?” diye sordu.

Beni bu sıfatla ilk çağırışıydı.

Burnundan gülen Komizar dışında masadaki diğer herkes, ne söyleyeceğimi merak ederek ağzımın içine bakıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Şükrandan önce kirpiklerinin kanat çırpıldığını buradaki herkes gördü. Nefes nefese kaldın resmen. Ben de sana ne gördüğünü sordum.”

Gerçekler bilinmeyi istiyor olsalar da şimdi bunun sırası değildi. Kaden’in duymak istediğini bildiğim birkaç ihtişamlı, altından yalanı birbiri içine harmanlayarak sıraladım. Bunun, onun gerçeğin peşine düşme inadını biraz kıracağını umuyordum.

Gözlerinin içine sıcacık duygularla bakarak gülümsedim. “Kendimi gördüm, Kaden. Burada. Bundan yıllar, yıllar sonrasında.”

Gözlerimi bir süre boyunca onunkilerden ayırmadım; asıl kastettiğim şeyi dışımdan söylememiş olsam da duyduğunu biliyordum. *Kendimi burada, seninle gördüm.*

Gözleri teselli ışıltılarıyla parladı. Söylediğim yalan içimde karanlık, soğuk bir düğüm yaratmış olsa bile, yüzüme yaydığım sıcaklığın gecenin geri kalanında o şekilde kalması için kendimi fazlasıyla zorladım.

Komizar, yeni odama benimle birlikte yürüdü. “Burayı Kaden’in cereyanlı odasından daha sıcak bulacağını umuyorum.”

“Kaden’in odası gayet iyiydi. Neden orada kalmayı sürdürmememe izin vermiyorsun?”

“Çünkü düğünümüzden sonra da benim yanımda olmak yerine, kafanı güney kulesi penceresinden dışarı çıkarmayı sürdürürsen klanlar meraklanmaya başlayabilirler. Burada yapmaya çalıştığımız şey, onlara gerçek bağlılığın ne demek olduğunu göstermek, öyle değil mi güvercinim? Tabii yine de Kaden, geç saatlerde gelip seni görebilir. Ben cömert bir adamım.”

“Ne düşüncelisin,” diye cevapladım onu. Daha önce bu kulede bulunmuştum. Kaden’in odası bu kısımdaydı ama çıktığımız kata adımımı hiç atmamıştım. Komizar, beni kendi oda-

sının tam karşısındaki kapıya yönlendirip kapıyı açtı. Dışarı vuran tek ışık, masada duran tek bir mumdan yayılıyordu. Dik-katimi çeken ilk şey duvarlardı; bir hayli kalın görünüyorlardı.

“Buranın penceresi yok,” dedim.

“Elbette var. Ama daha küçükler ki bu da içeriyi daha sıcak tutmaya yarıyor. Bak; burada çok güzel, kocaman bir yatak da var; belirli ihtiyaçlar dâhilinde iki kişiye bollukla yeter.”

Yanıma yaklaşıp vurduğu yeri nazıkçe okşadı. Koyu renk gözleri, taşıdıkları güçle parıldıyorlardı. O kadar yenilmez du-ruyordu ki böyle bir şey mümkünse eğer, onu öldürmenin ne kadar zor olabileceğini merak ediyordum. Aklıma annemin na-sihati geldi. *Suçlu bile olsa, başka birinin hayatını almak hiç kolay bir şey değildir. Eğer öyle olsaydı, hayvanlardan daha aşâğılık canlılar olurduk.*

“Yarın bizim düğün günümüz, Prenses,” dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Bununla taze bir başlangıç yapalım.” Yanımızda bu hareketine şahit olacak kimse olmadığından do-layı, yanağımı nazıkçe gagalamasına şaşırمامış değildim.

O yanımdan ayrılır ayrılmaz odayı incelemeye koyuldum. Dört pencere de çapları on beşer santimden daha uzun olmayan gözetleme deliklerinden başka bir şey değildi; odanın bütünü, buraya ilk geldiğimde beni içine tıktığı zindandan çok az bü-yüktü. Alanın çoğunu sandıkla yatak kaplamaktaydı. Bağlılık ve taze bir başlangıç derken kastettiği bu muydu? Yakınındaki bir barakaya, ara sıra kullanmak için bıraktığı bir alet gibiydim daha çok.

Aster, Yvet ve Zekiah’ın buraya taşımış oldukları giysileri-mi aramaya koyuldum. Etrafı zorlukla aydınlatan mum ışığının altında yokladığım her paketle ümitlerim daha da azalıyor, Ca-lantha’nın aradığım şeyi çoktan geri götürmüş olduğuna dair inancım daha da artıyordu. Burada değildi. Düştüğüm telaşla

gözden kaçırmış olabileceğim bir şeylerin olduğunu düşünerek her şeyi en baştan ikinci kez kontrol ettim ama nafileydi; giysilerimin de, sandığın da hiçbir kısmında yoktu. *Onu oldukça iyi bir yere koyacağımdan emin olabilirsiniz.* Aster, gizli yerler konusunda çok iyiydi. Emin olduğu...

Alçak bir taburenin üzerine yerleştirilmiş olan kapaklı lazımlığın bulunduğu yere doğru koştum. Kapağı kaldırıp parmaklarımı karanlık deliğin içine soktuğumda, elim keskin bir şeye çarptı. Aster, Kutsal Bölge adetlerini gereğinden fazla iyi biliyordu.

*Uzun sürse de bekleyiş,
Büyük de olsa vaatler,
Hayatı feda edilecek olanın,
Sizinkileri kurtarma umuduyla,
Adı Jezelia.*

Venda Ezgisi

Bölüm Altmış Üç

Tam da umduğum üzere fırtına dinmiş, doğan güneşle kendini gösteren sabah sessizce gelmişti ve ben, Komizar'm, adı bilinmeyen bir iklim tanrısıyla anlaşmaya oturmuş olduğuna emindim. Yaptığı anlaşma kendisine pahalıya patlayacak olan kişinin tanrı olduğuna şüphe yoktu.

Tüm gece bir o yana, bir bu yana dönüp durmuştum. Uyuduğumdan bile emin değildim. Kepenklerden birini kenara kaydırduğımda içeri giren soğuk hava dalgası yüzümde patladı. Ufak boşluktan görünen ışık kör ediciydi. Gözlerim gün ışığına alıştığında, gördüğüm şey karşısında nutkum tutuldu.

Meydandaki her çatı, her korkuluk ve ayağımızı bastığımız her bir köşe kalın, beyaz bir tabakayla kaplanmıştı. Hem korkutucu hem çok güzel bir manzaraydı bu. Karda yapacağımızın yolculuğun bizi ne kadar yavaşlatma ihtimali vardı?

Kapımın tıklatıldığını duyup açtığımda, şüphesiz Komizar'ın yakınlarında bir yerde olmaktan pek haz etmeyen birinin odamın önüne bırakmış olduğu peynir ekmek tepsisini gördüm; uzaklaşan aceleci ayak seslerini duyabiliyordum. Bunun uzun bir süre boyunca yiyeceğim tek yemek olacağını bildiğimden, tepsidekileri son lokmasına kadar bitirip Rafe'nin bana giymem için talimat verdiği pantolonla gömleği giydim.

Pantolonum, at binmek için bir elbiseden daha uygun olmasının yanında bacaklarımı da sıcak tutuyordu. Gömleğimdeki yırtık Komizar'dan hatıra kalmıştı. Omuz bölgemdeki kumaşı elimle düzelttikten sonra yırtığın üzerini Walther'ın kılıç kayışıyla sabitledim.

Dışarıda şehrin ilk kıpırtılarını duyabiliyordum. *Hikâyetlerini ve ilahilerini Blackstone Terası'ndan anlat... İlk çanın he-men sonrasında.* Yeni odama yakın bir bölgede bulunan teras, yumruk büyüklüğündeki pencerelerimden görünüyordu. Güneşin konumuna bakarak, ilk çanın bir saate veya biraz daha az bir sürede çalacağını tahmin ettim. Şimdiye Konsey toplantısı başlamış olmalıydı; valilerin dün geceki yüzlerine bakılacak olursa pek pürüzsüz geçen bir toplantının ortasında olduklarını zannetmiyordum. Kendi vatandaşları guruldayan karınlarla sürünürlerken Komizar'ın silolarının bolluğuna mı bozuluyorlardı? Memnuniyetsiz kişiler, daha çok meydan okuma ve daha kısa hayatlar anlamına geliyordu. Dayatılmış görüşlerimin vaat ettiği gelecek, hoşnutsuzluk ateşine su serpiyor gibi görünüyordu. Tanrıların gönderdiği *Siarrah*, eli kulağında olan zaferin habercisiydi. Bu vaat, en uzakta bulunan illerdeki insanların midelerini bile bir süreliğine doyurmaya yeterdi.

Meurasi'nin fedakârlıklarla parçalarını bir araya getirdiği kürk yeleği üzerime geçirdiğimde midem kasıldı. Bu insanların hepsi benim düşmanım değildi. Birkaç kişi için kullanmaya devam ettiğim barbar kelimesi, artık dudaklarımdan neredeyse tamamen silinmişti ki bu kelimeyi kullandığım o birkaç kişinin içinde bir Morrighan lordu da yer alıyordu.

Kapı çaldığında, altına saklamış olduğum bıçağı geri almak için döşeği kaldırmıştım. Döşeği geri indirip arkamı döndüm.

Gelen Komizar'dı. Kendimi, yüzüme ilgisiz bir ifade vermeye zorlayarak ona baktım. "Bu sabah Konsey toplantısı yok mu?"

Gözleriyle beni mercek altına almıştı; sorumu cevaplamak için biraz bekledi. “Neden üzerinde binicilik giysilerin var?”

“Beni daha sıcak tutuyorlar, *sher* Komizar. Terasa yağın karı gördüğümde, sabah anmalarımı okurken böylesinin daha iyi olacağını düşündüm.

“Artık yanında ben yokken, o oyunlarını oynamayacaksın.” Başını bir yana yatırıp beyinsiz bir katırmışım gibi benimle alay etti. “Sanırım söylemen gerekenleri hatırladığından emin olmak için yanında durmam gerekiyor.”

“Söylemem gerekenleri hatırlıyorum,” dedim inatla.

Kulağımıza gelen zayıf “Jezelia” melodileri eşliğinde hareket etmeden duruyorduk.

“Onlara yanında ben yokken nutuk çekmeyeceksin,” diye tekrarladı.

Gözlerinde görmüştüm. Sesinde duymuştum. Bu inadı güçle ilgiliydi ve kasıtsızca, bana geçebilecek en ufak bir güç zerresine dahi tahammülü yoktu. Tüm bu olan biteni kendisi planlamış olmasına rağmen beklemediği bir şey olmuş, meydana sayıları her gün daha da artan kabile üyeleri onu değil, beni görmek için pencerenin altında beklemeye başlamışlardı. Şehrin geri kalanının ve insanı afallatan ordusunun yarattığı muazzam rakamlarla karşılaştırıldığında beni bekleyen kalabalık önemsenmeyecek kadar azdı fakat o, her birini ayrı ayrı kontrol etmekle, bağlılıklarının hangi yönde olduğundan emin olmakla bozmuştu kafayı.

“Beni çağırıyorlar, Komizar,” dedim sakın bir sesle, yüz ifadesinin yumuşamasını umarak.

“Bekleyebilirler. Düğünden önceki coşkularını daha da artırmak için böylesi daha iyi. Senin için daha önemli bir görevim var.”

“Hangi görev, halkının coşkusunu çeşitli görülerle gani artırmaktan daha önemli olabilir ki?”

Şüpheyle bana baktı. “Bir hafta içinde evlerine geri dönecek olan valileri cesaretlendirme görevi.”

“Valiler konusunda bir sorun mu var?” diye sordum.

Düğün için giymem beklenen kırmızı gelinliği sandığın üzerinden kaldırıp yatağa fırlattı. “Giyin. Bugün seni Konsey toplantısına götürmek için geri geleceğim. Verdiğim işaretle valilere özel performansını sergileyecek, kırıştırdığın kırpiklerinle onlara zafer hikâyeleri anlatacaksın. Bu sefer sakın kelimeleri çarpıtayım deme.”

“Ama bu elbise akşamki düğünümüz için dikildi.”

“Giyineceksin dedim,” diye emretti. “Bu elbiseyi yalnızca karanlıkta geçireceğin birkaç saate saklaman müsrifçe olur.”

Yanımdan ayrılсын diye gerginliğini çabucak bastırabilmeyi umdum. “Nasıl dersen, *sher* Komizar. Sonuçta bugün bizim düğün günümüz; seni memnun etmek isterim. Döndüğünde elbise istediğin şekilde üzerimde olacak.” Gelinliği yatağın üzerinden alıp odadan çıkmasını bekledim.

“Şimdi giyineceksin, sevgili evcil hayvanım. O üzerindeki binicilik kıyafetleri benimle geliyorlar. Onlara artık ihtiyacın olmayacak; ayrıca düğün gerginliğinin bazı gelinler üzerinde yarattığı çeşitli dürtüleri iyi bilirim. Özellikle de senin.”

Yerinden kıpırdamadan karşımda dikiliyordu. “Acele et. Göstermelik namusun için zamanım yok.”

Benim de yoktu. Olabilecek en kısa sürrede Konsey Kana-dı’na gitmesine ihtiyacım vardı. Yeleğimi, kemerimi ve botlarımı üzerimden yırtarcasına çıkardıktan sonra geri kalanını halletmek için arkamı döndüm. Sırtımı delip geçtiklerini hissettiğim bakışlarının eşliğinde elbisemin içine çabucak giri-

verdim. Daha arkamı geri dönmeye kalmadan ellerini belime koyup dudaklarını omzumdaki kınanın üzerinde gezdirmeye başladı. Yatağın üzerinden pantolonumla gömleğimi alıp karnına doğru iteledim.

Kahkaha attı. “İşte benim tanıyıp sevdiğim prenses bu.”

“Sen hayatında hiçbir şeyi sevmemişsin,” dedim.

Yüzü kısa bir anlığına yumuşadı. “Bu konuda ne kadar da yanılıyorsun.” Odadan çıkmak için arkasını dönüp yürümeye başladı ve kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce, “Birkaç saate dönerim,” diye bildirdi. Gördüğü şeyden hoşlanmadığını belirten bir dudak hareketi yapıp eliyle havada hızlı daireler çizerek, “Şu saçına da bir şeyler yap,” diye ekledi.

O kapıyı kapatır kapatmaz, saçlarımı parmaklarımla iyice dağıtarak püsküllü bir hüsrân kümesine çevirdim. O sırada odanın dışından “dank,” diye bir ses geldi.

Alelacele kapıya doğru koşup kapı kolunu zorladım. Yerinden kımıldamayınca yumruklamaya başladım. “Beni buraya kilitleyemezsin! Anlaşmamızda böyle bir şey yok!” Kulağımı kapıya dayadığımda duyabildiğim tek şey gittikçe azalan ayak sesleri olmuştu.

Anlaşma. Bu kelimeye neredeyse dışımdan gülecektim. Komizar’ın, ucu kendi çıkarına dayanmayan hiçbir şeye saygı göstermediğini Kaden’in aksine, adım gibi biliyordum. Kapının kilidini açabilecek bir şeyler bulabilme umuduyla odanın içini gözlerimle taradım. Kemiklerle dolu ipimden bir parça kemik çıkartıp bıçağımla ince bir parça kestikten sonra, anah-tar deliğini sonuç getirmeyen, başarısız hareketlerle dürtükledim. Bu rutubetli, sefil şehirdeki her bir metal parçası kaskatı ve paslıydı. Denediğim her bir kemikle, dışarıdan gelen seslerin daha da arttığını duyuyordum. “Jezelia!” İlk çan ne zaman çalacaktı? Pencerelele doğru koştum ama sesimi dışarıya du-

yuramayacağım kadar küçüklerdi. Sonra kapıda hafif bir tıkırtı duydum.

“Bayan Lia?”

Kapının yanına o denli hızlı koştum ki kendimi durduramayarak kapının üzerine kapaklandım. “Aster!” diye bağırdım, içimden bir sel gibi taşan rahatlamayla.

“Sizi çağırıyorlar,” dedi.

“Duyuyorum. Kapının kilidini benim için açabilir misin?”

Kapı deliğinde şingırdayan anahtarlarının sesini duydum. “Bunlardan hiçbiri işe yaramıyor.”

Ne yaparsak daha kısa süreceğini düşünmeye çalışırken beynim yanacak gibi hissettim. Calantha’yı getirtsem? Kut-sal Bölge’deki her kapının anahtarı onda vardı. Acaba bugün kimin tarafında hissediyordu kendini? Riski göze alarak, Aster’e onu bulup getirmesini söyledim. Aster oradan ayrıldığında, yere oturup sırtımı kapıya dayadım. Zaman, içeriye dolan “Jezelia” çağrıları eşliğinde atan, iç acıtan ritimlerle geçmeye devam ediyordu. İlk çan sesi kulağıma geldi. Umudumu tamamen kaybettiğim sırada önce koridordan gelen aceleci ayak seslerini, sonra Aster’in heyecanlı nefes alışverişlerini duydum.

“Her yere baktım, Hanımefendi. Bulamadım. Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

İçimde çalkalanan paniği bastırmayı denedim. Zaman su gibi akıyordu. *Bekliyor olacağım*. Acaba hâlâ orada mıydı?

Komizar’ın odası. Olabilir. “Komizar’ın odasını ara!” diye bağırdım. Koridorda odamın hemen karşısına düşüyordu. “Konsey Kanadı’na gitmişti. Burada değil. Acele et, Aster!”

Yatağın üzerinden kılıç kayışını alıp bıçağımı kılıfına soktum. Kemiklerle dolu ipleri yeniden üzerime geçirip son olarak

da hançeri saklamak için pelerinimi giydim. Eğer bu odadan kurtulabilirsem, her zaman yaptığım gibi, beni görebilecek muhafızlara gözlerimi dört açmalıyım. Aradan dakikalar geçti. Yatağa oturdum. *Bensiz ayrılmak zorunda kalırsanız, bunu yapacağına söz ver Rafe.*

“Buldum!” diye bağırdı Aster, kapının diğer tarafından. Ağır sürgünün kaydığını duyduktan hemen sonra kapı açıldı. Yüzü, başardığı işin verdiği mutlulukla ışık saçıyordu; eğilip alnından öptüm. “Sen gerçekten de kurtarıcı bir meleksin, Aster!”

Eliyle kırılmış saçlarını karıştırdı. “Acele edin, Hanımefendi!” dedi. “Hâlâ sizi bekliyorlar.”

“Sen burada kal,” dedim ona. “Tehlikeli olabilir.”

“Burada güvenli olan hiçbir şey yok. Oraya vardığınızı görmek istiyorum!”

Onun bu mantığına karşı çıkamazdım. Deddiği doğrudu. Kutsal Bölge, kutsal bir yer dışında başka her şey olabilirdi. Duvarları içinde barındırdığı tek şey korkuydu, tehditti, gözdağıydı... Koridorlardan, az kullanılan geçitlerden geçtik; basamaklardan bir yukarı çıkarak, bir aşağı inerek hiç durmadan koştuk. Aradaki kısa mesafe bir anda kilometrelere dönüşmüştü. Ulaşması kolay bir teras değildi. Bir yandan çok geç kalmamış olmak için dua ederken, bir diğer yandan Rafe’nin çoktan bensiz ayrılmış olup da şimdiye nehrin güvenli tarafına geçmiş olmasını diliyordum. Neyse ki kimseye yakalanmadan terasa açılan kapıya ulaşabildik.

“Ben burada bekleyeyim, biri geldiğinde ıslık çalarım.”

“Aster, bu şekilde...”

“Yüksek sesle ıslık çalabilirim,” dedi çenesini yukarı kaldırarak.

Ona sarıldım. “Birileri gelirse anlarım. Sen git şimdi. *Jehendraya*, babanın yanına gidip orada, güvende kal.” O gönül-süzce arkasını dönerken, ben terasa açılan uzun kapının yanına koşturdum. Kalın kar tabakasıyla kaplı yerlerden kuzey duvarına doğru yürürken, çok geç kaldığımı düşündüm. Bu sabah hikâye falan anlatılmayacak, meydandaki muhafızları alarma geçirmemek adına en kisasından birkaç anma okunacaktı. Duvara ulaştığımda, kalabalığın arasında her yere nüfuz eden, güçlü bir sessizlik yayıldı. Öylesine etkili bir sessizlikti ki bu, elimi uzatsam dokunacak gibiydim. *Kal, Jezelia. Bir hikâyeliğine kal. Venda Ezgisi*’nin elimizde kalan son kopyasına bir tek ben sahiptim. Kendi başıma bunca insanın hikâyesini sahiplememezdim. Saçmalık kabul edilse de, edilmese de buradan ayrılmadan önce bu hikâyeyi buranın insanlarına aktarmalıyım.

“Yaklaşın, Venda’nın kız ve erkek kardeşleri,” diye seslendim onlara. “Toprak ananızın sözlerini dinleyin. *Venda Ezgisi*’ni dinleyin.”

Hiçbir dizeyi onlardan esirgemedim, mısra mısra sundum, kendi hikâyelerini onlara. Onlara gençlerin kanıyla, annelerin gözyaşlarıyla beslenen, kurnaz dilli, zorba ejderhayı anlattım. Onlara asla doyurulamayacak, asla bastırılamayacak başka türden bir açlığı anlattım.

Dediklerime karşı anlayışla sallanan başları, dediklerimi anlamaya çalışırken birbirlerine kafa karışıklığı içinde bakan muhafızları izledim. Dihara’nın sözlerini hatırladım. *Bu dünya önce seni içine çeker, burun dolusu kokunu alırken seni tanır, geri nefes verirken de seni paylaşır. Bazıları, bu paylaşım diğ-
ğerlerinden daha fazla açıktır.* Hem muhafızlar hem de aşağı-

da benim için toplanan insanlardan birçoğu için sözlerim, Venda'nın zamanında yaptığı konuşmalar kadar saçmaydı.

Ben konuşurken etrafımı hafif bir esinti sardı. Meltemin içimde, kalabalığın arasında, meydanda, ara sokaklarda, tepelerin önlerinde, artlarında estiğini hissedebiliyordum.

*Kuracak ejderha, komplosunu
Tüm maskeleri yüzünde,
Kafeslerken ezileni,
Toplayacak yanına bütün kötülerini.
Yönetiminde tanrıları aratmayacak, durdurulamayacak,
Yargıları merhametsiz,
Boyun eğmez yönetimi,
Hırsız gibi el koyacak rüyalara,
Umutların katili.
Ta ki varana kadar o kudretli kişi,
Sefaletin arasından çıkarak,
Zayıflığını yenerek,
Yem olmaktan kurtulacak,
Pençe ve asma damgasıyla,
Sır gibi adı açığa çıkacak,
Gerçek ismi Jezelia.*

Kalabalıktan uğultular yükselirken, Venda'nın yanımda durduğunu fark ettim. Uzanıp elimi tuttu. "Ezginin geri kalanı," diye fısıldayıp benimkilerin sonuna yeni mısralar ekledi.

*Uğrasa da ihanete,
Dövülse de, ezilse de*

*Sınır tanımayan, çok yüzlü,
Kötü kalpli ejderhayı ifşa edecek,
Maskeleri düşürecek.
Uzun sürse de bekleyiş,
Büyük de olsa vaatler,
Hayatı feda edilecek olanın,
Sizinkileri kurtarma umuduyla,
Adı Jezelia.*

Son dizenin bitiminde gözden kayboldu.

Diğerlerinin de Venda'yı benim gibi görüp duyduklarından emin olamıyordum ama söylediği şeylerin zalimliği karşısında sersemlemiş bir hâlde, dediklerini anlayıp sindirmeye uğraşarak bir süre olduğum yerde dikildim. Bu dizelerin kitabın yırtılan son sayfasından olduklarını anlamam uzun sürmedi. *Hayatı feda edilecek olan*. İnsanların içinden yükselen uğultu gitgide daha da artarken, gözümün ucuna takılan hareketlenmeyle bakışlarım karşı tarafımda bulunan yüksek bir duvarın tepesine sıçradı. *Chievdarlar*, valiler, *Rahtan*... Hepsi beni seyrediyorlardı. Nefesimde boğulacak gibi oldum. Toplantıları erken bitmişti.

“Hanımefendi?”

Arkamı döndüm. Aster, terasın tam ortasında duruyordu. Göğsüne dayalı bıçağı onun hemen arkasından tutan kişi Komizar’dı.

“Özür dilerim, Hanımefendi. Sizi yalnız bırakamadım. Ben...” Göğsüne dayalı bıçak etine biraz daha bastırıldığında, hissettiği acıyla yüzü bembeyaz oldu.

“Ah, tanrılar aşkına, hayır!” diye haykırdım, gözlerimi Komizar’ın kilitleyerek. İlgisini üzerime çekmeye çalışırken çaresiz, yavaş, temkinli adımlarla ona doğru yakla-

şarak bildiğim tüm kelimelerle yalvardım ona. Gözlerimi gözlerinden bir saniyeliğine bile ayırmadan, gülümseyerek zihnine dolan deliliği bir şekilde kafasından kovalamaya çalıştım. “Lütfen bırak onu, *sher* Komizar. İkimiz, konuşabiliriz. Biz...”

“Sana, ben olmadan başka bir performans sergilenmeyecek demiştim.”

“O zaman beni cezalandır. Onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok.”

“Seni mi cezalandırayım, minik kuşum? Sen şu an çok kıymetlisin. Oysa o...” Başını iki yana salladı ve ben daha ne yapmak üzere olduğunu idrak edemeden elindeki hançeri kızın göğsüne saplayıverdi.

Çığlık çığlığa Aster’in yanına koşup Komizar’ın kollarının arasından kayarken yakaladım. “Aster!” Onunla beraber yere yığılıp küçük bedenini dizlerimin üzerine yatırdım. “Aster.” Kan akışını durdurmak için ellerimi yarasına bastırdım.

“Babama denediğimi söyleyin, Hanımefendi. Ona, ihanet etmediğimi söyleyin. Bizim...”

Son kelimeleri dudaklarında donakaldı; berrak gözleri parıldarken son nefesini verdi. Onu göğsüme bastırdım, salladım, sanki ölüme karşı koyabilirmiş gibi kollarımın arasından bırakmadım. “Aster, benimle kal. Benimle kal!” Gitmişti.

Ufak bir kıkırdama dikkatimi dağıtınca başımı yukarı kaldırdım. Komizar, kanlı bıçağını pantolonuna silip kınına geri yerleştirdi. Karla kaplı botlarıyla dibime kadar gelerek tepemde dikildi. “Hak ettiğini buldu. Kutsal Bölge’de hainlere yerimiz yok.”

Tüm vücudum hissizleşti. Gördüklerine inanamayan gözlerle ona baktım. “O daha küçücük bir çocuktu,” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Bunu sana daha kaç defa daha söylemem gerekecek bilmiyorum ama Prens, burada o tür bir lükse sahip değiliz. Venda’da çocuk yoktur.”

Aster’i dizlerimin üzerinden karın üzerine yavaşça bırakıp ayağa kalktım. Ona doğru adım atarken, zafer kazanan birinin sahip olabileceği tüm kendini beğenmişlikle gözlerimin içine bakıyordu. “Birbirimizi nihayet anlayabildik mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Anlayabildiğimizi düşünüyorum.” O saniye hayretle büyüyen gözlerindeki o ukala tavrı aniden yok oldu.

“Ve artık,” dedim, “Venda’da Komizar da yok.”

Ani bir hareket... Ani ve zahmetsiz bir hareket iş görmüştü.

Bıçağımı karnının yan tarafından çekip bir kez daha sapladım; tekrar tekrar saplamayı düşünürken, bıçağın etini kestiğini ellerimle hissedebilmek için kabzayı parmaklarımın arasında çevirdim. Birkaç sakar adımla yanımdan topallayarak uzaklaşırken ne yaptığımı nihayet anlamış görünüyordu. Kapının hemen yanında yükselen duvarın üzerine yığılıp gömleğine gittikçe daha da yayılan kırmızı lekeye baktı. Artık kuşkucu olan oydu. Bıçağını kınından çekti fakat adım atamayacak kadar zayıflamış olduğu için parmaklarının arasında çok fazla tutamadan yere düşürdü. Kılıcı, yan tarafında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Acıyla buruşan yüzünü, hayretle kocaman açtığı gözlerini benden başka tarafa çekmeden, sırtını dayadığı duvarın dibine yığıldı.

Yanına yaklaşıp tepesinde durdum. Bıçağını tekmeleyerek yanımdan uzaklaştırdım. “Yanıliyormuşsun, Komizar. Bir adamı öldürmek, bir atı öldürmekten çok daha kolaymış.”

“Henüz ölmedim,” dedi zahmetli nefeslerinin arasında.

“Birazdan öleceksin. Hayati organların yerlerini iyi bilirim; bir kalbin olmasa da, bağırsaklarının şu an parçalara ayrılmış olduklarına eminim.”

“Daha bitmedi,” dedi zorlanarak.

Kulağıma bağırtılar gelince arkamı döndüm. Aşağıda toplanan kalabalığın terasta neler yaşandığını görememiş olması, karşı taraftaki yüksek duvarın tepesindekilerin her bir hamleye şahit oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Terasa en kısa yoldan ulaşabilmek adına etrafta koşuşturmaya çoktan başlamışlardı ama taç kapıdan içeri ilk girenler Kaden ve Griz oldu. Griz, ağır kapının iki kanadını birden aceleyle kapatarak, demir halka çeceklerin aralarından sağlam bir demir çubuk geçirdi.

Kaden ellerimdeki ve elbisemdeki kana, hâlâ parmakları-
mın arasında durmakta olan bıçağa baktı. “Tanrılar... Ne yap-
tın sen Lia?” Sonra Aster’in karın içinde yatan cansız bedenini
fark etti.

Komizar, yenilenmiş enerjisiyle, “Öldür şunu,” diye emret-
ti. “Bir sonraki Komizar o olamaz! Öldür şunu hemen!” Bir
yandan nefes almak için çırpınıyordu.

Kaden, Komizar’ın yanında diz çöküp yarasına yakından
baktı. Adamın kılıcını kınından çekip aldıktan sonra bana doğ-
ru döndü.

Griz, elini tedbirle kendi kılıç kabzasına götürdü.

Kaden kılıcı bana uzattı. “Buna ihtiyacın olabilir. Seni bir
şekilde buradan çıkartmamız gerekiyor.”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Komizar. Yığıldığı yer-
de öne doğru hamle yapınca yüzüstü düştü. “Her şeyini bana
borçlusun! *Rahtan*’ız biz. Kardeşiz!”

Kaden’in gözleri, Komizar’ınki kadar kederli bakıyordu.
“Artık değil,” diye cevapladı onu.

Komizar yığıldığı yerden emirler yağdırmaya devam eder-
ken, Kaden denilenlere kulaklarını kapatıp yeniden bana dön-
dü; o sırada, basamakların oradan gelen gürültücü ayak sesle-

rini duyduk. Kaçmak için kullanmam gereken merdivenlerin tepesinde Rafe göründü. Arkasında Jeb’le beraber bir adam daha vardı.

Gördükleri manzarada ne yaşandığını anlamaya çalışırken bize doğru yürümeye başladılar. Rafe, kılıcını yavaşça çekti. Adamları da aynı şeyi yaptılar. Kaden, gözlerini Rafe’den alıp bana baktı. Her şeyi anladığı gözlerinden okunuyordu.

“Ben gidiyorum, Kaden,” dedim, doğabilecek bir çatışmayı önleme umuduyla. “Engel olmaya çalışma.”

İfadesi sertleşti. “Onunla.”

Yutkundum. Her bir ufak çene hareketinde aklımdan geçenleri görebiliyordum. Çoktan tahmin etmiş olduğunu bil-meme karşın, yine de söyledim. “Evet. Dalbreck Prensi, Prens Jaxon’la.” Artık geriye dönüş yoktu.

“En başından beri bunu planlıyordun.”

Başımı evet anlamında salladım.

Gözleri doldu. İhanetimin verdiği acıyı gizleyemiyordu.

Rafe, dikkatli adımlarla yanımıza yaklaşmayı sürdürürken, “Uzaklaş ondan,” dedi.

Griz, birden beni kolumdan çekip az önce hikâyeyi anlatmak için oturmuş olduğum teras duvarının yanına sürükledi. Kalabalığın önünde elimi yukarı kaldırdı. “Yeni Komizar’ınız! Kraliçeniz! Jezelia!”

Kalabalık coşkuyla kükredi.

Dehşete kapılmış hâlde Griz’e baktım.

Kaden da aynı şok ifadesiyle olan biteni izliyordu. “De-lirdin mi sen?” diye bağırdı Griz’e. “Paçayı asla kurtaramaz! Konsey ona ne yapar, bir fikrin var mı?”

Griz, neşe içinde çılgınlık atan insanlara baktı. “Bu gördüğün şey Konsey’den katbekat daha büyük,” dedi.

“Aynı şekilde ölecek!” dedi Kaden.

Rafe, beni Griz’in elinden çekip kurtardığı an, tüm dünya büyük patlamalarla yok olacak gibiydi. Koca kapının iki kanadı birdenbire kırılırcasına açıldı ve önden *Rahtan*, hemen arkalarından da valiler hızla terasa doluştular. İlk darbe, tüm enerjisini Kaden’e odaklamaya karar vererek gözü dönmüş hâlde saldıran Malich’ten geldi. Kaden, hamlelere başarıyla karşı koyup saldırıya geçince, her yer havada şiddetle çarpışan kılıç sesleriyle doldu. Theron ve Jorik’in Griz’e salladıkları insafsız ve sert kılıçlar, iki elinde iki kılıç tutan koca bir dev için pek tesirli görünmüyordu; o da aynı şekilde ikisini birden geri püskürterek üzerine düşeni yaptı.

Kaden’le sırt sırta savaşan Rafe, muhafızları ardı ardına deviriyordu.

Bana doğru yaklaştığını gördüğüm Vali Obraun’a karşı kılıcımı kaldırdığım sırada, adamın Darius’a indirdiği öldürücü darbeyi gördüm. Vali bizim tarafımızda mı savaşıyordu? Onun hemen yanında dövüşen dilsiz muhafızının, yan tarafından saldıran kişiye karşı Jeb’i gayet net kelimelerle ve yüksek bir sesle uyardığını duydum. Vali Faiwell, bana tahsis edilen iki muhafız gibi Jeb’in yanında görünüyordu. Gördüklerimde herhangi bir mantık bulamıyordum. Kim kime karşıydı? Tüm o çılgınlıklar ve kılıç darbeleri sağır edici cinstendi. Rafe, tek bir hamlede Gurtan’la Stavik’i devirip diğerlerine doğru koşturdu. Daha önce fark edememiş olduğum korkutucu bir güç sergiliyordu.

Ölüm bağrıışları ve kemik kırılma seslerinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Beni koruyanlar etrafıma siper örmüşlerdi. Benim, saldırıya geçenlerin ana hedefleri olduğum açıktı. Kılıcımı kullanabilmek adına etten siperin arasından geçmeye çalıştığımda Griz, beni geri itti.

Görev duygusundan çok daha büyük bir hınçla Kaden'in üzerine saldıran Malich, çıldırmış gibiydi. Griz, kılıcını nihayet Thorin'in kaburgalarının arasına sapladığında tüyler ürpertici bir çığlık havayı delip geçti; bunu duyan Jorik, Griz'in yan tarafını adeta dilimledi. Griz yarasını tutarak dizlerinin üzerine yığıldığı an Jorik bitirici hamleyi yapmak adına kılıcını havaya kaldırdı. Olacakları engellemek için hızla çıkartıp ileri fırlattığım bıçağım, Jorik'in boğazının tam ortasına saplanınca, hamlesini sonlandıramadan geri adımlarla tökezledi. Daha vücudu yere değmeden ölmüştü. Griz, bir eli yarasında, bir eli tek kalan kılıcında, düştüğü yerden yavaşça doğruldu. Kan, karı kıpkırmızı boyamıştı; tam bir toplu kıyım yaşanıyordu.

Hücumun gücü azaldığında sayımız karşı tarafinkine oranla nihayet daha fazlaydı.

“Çıkarın onu buradan!” diye bağırdı Kaden. “Daha fazlası gelmeden!”

Rafe'nin, artık dilsiz olmayan muhafıza merdivenleri temizlemesi için bağırıp benden, onu takip etmemi istediği sırada, beni elinden kaçırmamaya kararlı olan *Chievdar* Dietrik onun üzerine saldırdı. Rafe, onu da tek bir öldürücü darbeye yere indirmeyi başardı.

Vali Oobraun, “Bu taraftan kızım!” diye bağırarak, beni kolumdan tutup merdivenlere doğru iteledi. Yanımızda bir adam daha geliyordu. Jeb'in, onu Tavish, sağır muhafızı da Orrin diye çağırdığını duydum. Rafe, arkamızı kollamaya devam ederek peşimizden geldi. Arkama baktığımda Kaden'i, Griz'i, Faiwell'i ve iki muhafızı geriye kalanları oyalamaya çalışırken gördüm. Tanrılar, terasa varmak için yolda olan daha niceileri için onlara yardımcı olsun diye geçirdim aklımdan. Tüm kışlalar şimdiye ayaklanmış olmalıydılar.

Merdivenlerden aceleyle geçerek ikinci kata indiğimizde kapıya yöneldik; plan fena hâlde yoldan sapmıştı. Hepimiz eşikten geçer geçmez kapının yüksek sesle kapandığını duydum; arkamı döndüğümde Calantha sürgüyü çekiyordu.

“Calantha,” dedim, afallayarak.

“Acele et!” diye bağırdı.

“Burada kalamazsın. Bizimle gel.”

“Ben iyiyim,” dedi. “Kimse burada olduğumu bilmiyor. Hadi git artık.”

“Ama...”

“Burası benim evim,” dedi kesin bir tavırla.

Orada onunla tartışacak daha fazla zamanım zaten yoktu ama daha önce yüzünde hiç görmediğim o kararlı ifadeyi artık görüyordum. Birbirimize son bir baş hareketiyle veda edişimizin ardından koşmaya başladım.

Rafe artık hemen önümde koşuyordu. Uzun, karanlık bir koridorda ve ayak seslerimiz içeride gök gürültüsü gibi yankılanıyordu; sesler ikiye katlandığında, karşı taraftan bize doğru koşan muhafızlar olduğunu hemen anladık.

“Buradan!” diye bağırdım, daha önce Aster’le birlikte kullanmış olduğum bir ara geçide doğru yönelerek. “Bizi yer altı mezarlıklarına götüreceksin.” Onlara, kıvrılarak ilerleyen dar geçitte yolu göstererek aşağı inen basamaklara kadar geldim. Aşağıya ulaştığımızda bizim dışımızda birilerinin hareket ettiklerini duydum. Parmağımı dudaklarıma götürüp sessizce, “Birileri geliyor,” dedim. Jeb’in yanımdan geçtiğini gördüğümde onu durdurmaya çalışsam da Rafe, başıyla gitmesini emretti.

Merdiven boşluğundan ışığa doğru çıktığı an, Vendalı yakıtçıya hızlı dönüşümünü fark ettim. Yanına doğru gelen muha-

fızı gördüğünde gülümsedi. Adam Jeb’e oradan koşarak geçen birilerini görüp görmediğini sorunca Jeb, parmağıyla belirli bir yönü işaret etti ve adam o tarafa doğru döner dönmez yıldırım hızıyla boynunu kırıverdi.

“Burası temiz,” diye seslendi bize. “Tek başınaydı.”

Bizi mağaralara yönlendirecek olan dar yer altı mezarlıklarından ve kıvrımlı geçitlerden koşarak geçtik. Toprağın o denli aşağısımaydık ki âlimlerin başlarının tepesinde devam eden savaştan en ufak bir haberleri olmadığına emindim. Yanlarından koşarak geçtiğimiz birkaç tanesi kafaları karışmış hâlde bize bakakaldılar. Bunlar, yalnızca savaş çıkartmaktan anlayan, savaşmayı bilmeyen insanlardı. Kafatasları ve kemiklerle dolu patikaya yöneldim. “Burası bizi nehre götürecektir,” dedim. Şelalenin gürleyen sesini duyduğumuzda Tavish, bizi salın bulunduğu yere götürebilmek için en öne geçti. Yaklaşık bir yüz metre sonra tünelin içinden, nehrin sis tabakasının içine çıktık. Buzla kaplı yerler bir hayli kaygandı.

Tavish’in sesini duyurabilmek adına tüm gücüyle, “Bu taraftan!” diye bağırdığı sırada nehre doğru açılan bir başka tünelin içinden dört askerin çıkmasıyla yeni bir çarpışma alevlendi. Rafe, Jeb, Obraun ve Tavish hücumu engellemek için koşmaya başladılar. Orrin ve ben, bizim çıktığımız tünelin içinde bize doğru koşan muhafızları aldık. Kendimi saklamak adına kenara çekilip bir süre bekledikten sonra, dışarı ilk çıkanın işini, boynuna indirdiğim kılıç darbesiyle bitirdim. Orrin’in ikinciyile ilgilenmesinin ardından ikimiz birden, üçüncü adama doğru yöneldik. Adamın kaburgalarına sapladığım kılıç, Orrin’in sırtını boydan boya kesmesini kolaylaştırdı.

Rafe, daha sonra bizi yakalayacaklarını belirterek salın bulunduğu yere gitmemizi söyleyince Orrin, beni nehrin kıyısından bol kayalıklı bir yola soktu. Tavish bizi hemen arkamızdan

takip ediyordu. ıkıntılı kayalıkların arasında paniklemiştim. Tavish'in dümdüz öne atladığını gördüğümde nehrin içine dalacağını düşündüm ama sonra, sis ve kayalıkların arasında gizlenmiş hâlde bekleyen salı fark ettim.

“Atla!” diye bağırdı.

“Rafe gelmeden olmaz!” dedim.

“O da gelecek! Atla!” Sal, kendisini kıyıya bağlayan halatları zorluyordu. Orrin'in beni hafifçe dürtüklemesiyle ikimiz birden aşağı atladık.

Tavish, “Eğil!” diye bağırdıktan sonra bana, düğümlü halatlardan bir tanesine tutunmamı söyledi.

Suların en sakin olduğu kıyı bölgesinde bile salımız dört bir yana âdeta çalkalanıyordu. Tavish'in bana dediğini yaparak eğilip dengede durabilmek adına halatlardan birini kavradım. Tepemizdeki yüksek uçurumları, aşağı doğru bir o yandan, bir bu yandan koşuşturan muhafızlarla askerleri olduğumuz yerden görebiliyordum. Etrafımıza üşüşmeye kararlı hararetili böcekler misali, sayıları hiç durmadan artıyordu. Ne tarafa baksak yanımıza ulaşma hevesiyle yola çıkmış olan nicelerini görüyorduk. Bizi fark etmiş olanların attıkları oklar, aradaki mesafede yetersiz kalarak en fazla kıyıya kadar iniyordu. Jeb ve Obraun bize yetişip hemen yanımıza atladılar. “Rafe geliyor!” dedi Jeb. “İpleri çekmeye hazır olun!” Jeb'in de, Obraun'un da kolları kan içindeydi. Orrin ve Tavish, salı dengede tutan halatlara davrandılar.

“Daha değil!” diye bağırdım. “Bekleyin! O buraya gelene kadar bekleyin!”

Sarp kayalıklardan nehre doğru inmeye çabalayan askerlerin okları, her adımlarında bize daha çok yaklaşıyordu; sonra onların olduğu tarafa doğru harekete geçen okları fark ettim. Yanıma baktığımda, Orrin'in hiç durmadan fırlattığı oklarla

karşı saldırıya geçmiş olduğunu gördüm. Askerler, kayaların arasından taklalar atarak yerlere yuvarlanmaya başladılar. Orrin, saldırılarını yavaşlatmış olsa bile üstün geldiği adamların yerlerini dolduracak daha fazla sayıda adam her zaman mevcuttu.

Sislerin içinden yükselen dehşet verici çığlığı duyduğumuz an, içimdeki her bir kan damlasının alev alev yandığını hissettim. Obraun ve Jeb'in kaygılı bakışmaları gözümden kaçmadı.

Obraun, "Halatları çözün!" şeklinde talimat verdi.

"Hayır!" diye haykırdım.

Tam o sırada Rafe'nin sislerin içinden bize doğru koştuğunu gördüm. "Gidin!" diye bağırmasıyla Tavish'in halatları serbest bırakması bir oldu. Güçlü bir patlama sesi duyuldu. Rafe, kıyıdan ayrılmakta olan salın üzerine sıçradığında tepemizden aşağı taş parçaları yağmaya başladı. Eline uzattığım düğümlü halatı yakaladı. "Bu, köprüyü en az bir ay kullanılmaz hâlde bırakır," dedi. Küçük bir şişe berrak sıvıdan, beklediğimden çok daha etkileyici bir sonuç almıştım.

Akıntının içinde hızla ilerleyen sal, vahşi suların üzerinde hoplayıp zıplıyordu. Obraun ve Jeb yaralı oldukları için dümeni elen alan Tavish ve Orrin, oradan oraya savrulan fiçileri tehlikeli akıntıda bir şekilde yönlendirmeyi başarıyorlardı. Kıyıdan henüz yeteri kadar açılmamıştık. Yakınlardaki bir kaya parçasının üzerine tünemiş olan Malich'in bize hâlâ fazlasıyla yakın olduğunu fark ettim. Yüce tanrılar... Kaden'e ne olmuştu?

Malich, okunu Rafe'ye yöneltmişti. Salın girdaba kapılarak dönmeye başladığı sırada Rafe'yi kenara itmek için öne atılıp yan tarafa çarptım. Kalçamın şiddetle yandığını hissettim. Şiddetli sarsıntıya rağmen Malich'in yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. Hedef aldığı kişi Rafe değil, bendim.

“Lia!” diye bağırdı Rafe ve yanıma gelebilmek için salın üzerinde mücadele verdi. Sırtıma saplanan diğer oku hissettim. Kızgın bir kor etimi alazlamış gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum. Rafe’nin beni kolumdan yakalamasına rağmen geriye doğru tökezlememi durduramayıp buz gibi suların içine daldım. Rafe’nin kolumu bırakmayan parmakları resmen etimi delirken ağır elbisem, güçlü akıntının yardımıyla saniyesinde sıırıslıklam ıslandığı için beni bir çapa gibi nehrin dibine doğru çekerek, Rafe’yle savaşıyordu. Eteklik kısmını çıldırmış gibi tekmeleyişim, kumaşın güçlü bir halat misali bacaklarıma dolanmasına engel olamamıştı. Tenimi hissizleştiren, yüzüme dur durak bilmeden çarparak beni nefessiz bırakan vahşi nehir suları, Rafe’nin parmaklarından çok daha güçlüydü. Kolumu saran kumaş yırtılmaya başladı. Diğer kolumu kaldırmayı denedim ama bedenime saplanan ok, kolumu yan tarafıma çivilemişti. Girdabın içinde biri koluma, diğeri omzuma sımsıkı tutunan iki çift el, coşkulu suların beni onlardan koparmasına engel olamadı. Buz gibi suyun beni içine çekmesine izin vermekten başka yapacak bir şeyim kalmamıştı. Arkamdan Rafe’nin atladığını gördüm.

Biz akıntının içinde sürüklenirken bana ulaşan kolları defalarca kez dalgalara yenildi; ikimiz de yüzeye çıkmak için çırpınıyor, gözden kaybettiğimiz salı görmeye uğraşıyorduk. En sonunda beni belimden yakalayıp elbisemi telaş içinde yırtarak üzerimden çıkartmaya çalıştı. “Dayan, Lia.”

Ciğerlerime dolan sulara aldırmadan, “Seni seviyorum,” diye haykırdım. Benden duyacağı son kelimelerin bunlar olmasını istiyordum. Sonra baş aşağı döndüğümü, bir yerlere çekildiğimi hissettim; diğer her şeyle birlikte onu da gözden kaybetmişim. Komizar’ın benden giymemi istediği parçalanmış hâldeki sefil elbisem, sanki Komizar’ın kendisi son sözü söylemek için eteğimden tutup beni aşağılara çekiyormuş gibi

gittikçe daha da ağırlaştı. Bana meydan okuyan ağırlıkla daha fazla savaşamayacak duruma geldiğimde buzlu dünyanın karmasına izin verdim.

Bölüm Altmış Dört

Rafe

Nehir kıyısında kilometrelerce yürüyerek her yeri aradım. Onun gittiğini kabullenemiyordum. Soğuktan her yerim uyuşmuştu ve aradan ne kadar zaman geçmiş olduğuna emin olamıyordum. Salı o andan itibaren bir daha göremediğim için diğerlerinin başarıp başaramadıklarını merak ediyordum. Attığım her adımla birlikte, olanları kafamın içinde tekrardan her yaşayışında, her şeyin nasıl da bu kadar ters gitmiş olduğuna akıl sır erdiremiyordum. O çocuğun, Aster'in karlar içinde yatan bedeni geldi gözlerimin önüne yeniden; Lia'nın elindeki bıçağı gördüm. Komizar'ı da gördüm; duvarın dibinde kan kaybediyordu. Bu safhaya gelene kadar zihnimde doğru bir şekilde birleştirememiş olduğum parçalar hâlâ yerine oturamamıştı.

Düşüncelerim sürekli Lia'ya kayıyordu. Onu yakalamıştım. Onu yakalamıştım ve şelale ağzında alaşağı olduğumuz sırada ellerimin arasından kayıp gidivermişti. Ellerimin arasındayken, nehir onu benden koparıp almıştı.

Akıntı hızlı ve acımasızdı. Daha kendimin kıyıya çıkabilmiş olduğuma bile inanamıyordum. Bedenimi kıyıya çekebildiğimde nehrin kilometrelerce aşağısına sürüklenmişim ve tüm uzuvlarım soğuktan hissizleşmişti. Kendimi bir şekilde kıyıya çekerek bacaklarımı hareket ettirmeye uğraşırken, onun da aynısını yapabilmiş olması için dua etmişim. Bunun dışında başka bir senaryoyu kabullenemiyordum.

Buz tutmuş bir kayanın üzerinde kayarak dizlerimin üzerine düştüğüm sırada gücümün bedenimden kayıp gittiğini hissettim. Bu, Lia'nın ileride yüzüstü bir hâlde yattığını fark ettiğim andı; çoktan toprağın bir parçası olmuşçasına çamurlu karların içine gömülü duran parmakları cansız görünüyordu.

Okun sırtına saplandığı yer kana bulanmıştı. Okun ucu kırılmıştı. Ona doğru koşarak yanına çömeldim ve bedenini kendime doğru yüzüstü çevirip onu kollarımın arasına aldım. Mosmor dudaklarının arasından hafif bir inilti yükseldi.

“Lia,” diye fısıldadım. Kirpiklerindeki karı temizledim.

Göz kapakları titreşerek açıldı. Kim olduğumu anlaması biraz vaktini aldı. “Nehrin hangi tarafındayız?” diye sordu. Sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki onu zorlukla duyabiliyordum.

“Bizim taraftayız.”

Silik bir gülümseme göz kenarlarını kırıştırdı. “O zaman başladık.”

Başımı kaldırıp etrafıma baktım. Atımız, yemeğimiz ve ısınabileceğimiz herhangi bir şeyimiz olmadan, en yakın yerleşim yerinden kilometrelerce uzakta kalmıştık ve Lia, ölüm rengini alan yüzüyle, kötü durumdaki yaralarıyla kollarımın arasında uzanıyordu.

“Evet, Lia. Başardık.” Göğsümdeki hıçkırığı tutamadım. Eğilip onu alnından öptüm.

“Neden ağlıyorsun?”

“Ağlamıyorum. Sadece...” Sınırlı vücut ısımla onu ısıtabil-
mek adına bedenini bedenime daha da yaklaştırdım. “Orada
kalmalıydık. Biz...”

“Beni er ya da geç öldürürdü. Bunu sen de biliyorsun. Be-
nimle paylaşmak zorunda kaldığı o iki gramlık güç bile, onu
bıkıp usandırmıştı. Komizar olmasa bile Konsey’inden biri bu
iş bir bahaneyle üstlenecekti.”

Her bir kelimeyle sesi daha da cılızlaştı.

“Beni bırakma, Lia. Beni bırakmayacağına söz ver.”

Elini uzatıp yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. “Rafe,”
diye fısıldadı, “buraya kadar gelmeyi başardık. Bundan son-
rasında bin, hatta iki bin kilometremiz kalmış olsa bile ne fark
eder?”

Bitkin göz kapakları yavaşça kapanırken başı yana düştü.
Dudaklarımı dudaklarına bastırıp ümitsizce nefesini hissetme-
ye çalıştım. Sığ ve zayıf ritimlerle olsa da hâlâ nefes alıyordu.

Buraya kadar gelmeyi başardık. Daha nerede olduğumu-
zu bile bilmiyordum. Çevresi karanlık ormanlarla çevrili ne-
hir kıyısında kaybolmuştuk ama yine de tek elimi dizlerinin
altına, diğerini dikkatle sırtına geçirerek ayağa kalktım. Onu
bir kez daha uzun uzadıya öperek, dudaklarına eski renklerini
geri getirmeye çalıştım. Yürümeye koyuldum. Onu Dalbreck’e
bin veya iki bin kilometre boyunca taşımak zorunda kalsam
da bunu yapacaktım. Bir daha hiç kimse onu benim kollarımın
arasından koparamazdı.

Daha şimdiden gerimizde üç adım bırakmıştık.

“Dayan, Lia,” diye fısıldadım.

Benim için dayan.